

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Niles Douglas\Niles, Douglas - Maztica 02 -
Zmiji ruka.pdb

PDB Name: Niles, Douglas - Maztica 02 ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.10.1937
Modification Date: 10.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NÁVRAT

1. Železný Helm
2. Zmiji ruka
3. Opeřený Drak

Když Erix klouzala vzhůru po zdech na střeche paláce, začínalo jí být chladno. Tam užřela Ctihodného rádce, skvělého v čelence a pláštěnce mnoha barev. Nalteconu obklopovali muži Zlaté legie. Erixitl znepokojeně zamířila blíž a všimla si ostrých měsíčních stínů. Postavy nehybně stály v kruhu ‚živý‘ obraz pro její prohlídku.

Viděla muže v kovové přilbě s ocelově tvrdýma černýma očima a věděla, že je to Cordell. S neurčitým překvapením zjistila, že je mezi nimi i Halloran, ačkoliv si dřívější kamarádi jeho přítomnost nepřáli. Chápala tyto věci hned, jak se stala svědkem tohoto zmrzlého, nehybného výjevu.

A kolem paláce, na dlažbě širokého uzavřeného náměstí, stály mnohé tisíce zamračených bojovníků. Na mnoha hrudích byla pulzující rudá hlava živého hada. Rozdvojené jazyky těchto zmijí kmitaly vpřed, čichající ve vzduchu krev.

Pak se naprostý klid na střeše paláce zlomil, herci ožili v pomalých rozvázných pohybech. Pod zářícím měsícem, zvolna stoupajícím nad východní obzor - Naltecona padl mrtev! Erix sklouzla blíž, příliš pozdě pro cokoliv kromě posledního kruhu kolem krvácející postavy velkého vládce. Ve zděšení nad zabitím klopýtali muži legie nazad. Svět potemněl a z nebes padal chaos. Vysoký vulkán hřměl.

A potom se přes tvář Mazticy roztáhly černé stíny. Země se stala obrovským otevřeným vředem a jed se vylil. Rozestřel se do široka, až k horizontu jejího zraku a rozléval se dál.

Erix věděla, že se dívá na konec světa...

M A Z T I C A

SVAZEK 2

ZMIJÍ RUKA

Douglas Niles

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT ? 1996

This work is protected under international copyright law
and the Berne Convention.
Any reproduction or other unauthorized use of the material or artwork
contained herein is prohibited without the express
written permission of TSR, Inc.

VIPERHAND

Cover Art by FRED FIELDS
Czech translation by DAGMAR KRAFKOVÁ

Digitalizoval NeverS@seznam.cz

FORGOTTEN REALMS, AD&D and the TSR Logo
are trademarks owned by TSR, Inc.

(c) copyright 1990, 1996 TSR, Inc. All Rights Reserved

ISBN 80-7174-710-6

Dirku Nilesovi
ve vzpomínce na Bighorny

The Valley of Nexal - Údolí Nexalu; Lake Azul - Jezero Azul; Lake Qotal - Jezero Quotal; Lake Zaltec - Jezero Zaltec;
Lake Tezca - Jezero Tezca; Sacred Plaza - Posvátné náměstí; city - město; Mt. Popol - Hora Popol; Mt. Zatal (volcano) -
Hora Zatal (vulkán); West Road - Západní cesta; Kultaka Road - Kultacká cesta; Desert Road - Pouštní cesta; to Palul -
k Palulu; Grasshopper Spring - Prameny cikády; aqueduct - akvadukt

Sacred plaza of Nexal - Posvátné náměstí Nexalu; 1,000 FEET - 1.000 stop; marketplace - tržiště; menagerie - zvěřinec;
ball court - hřiště; houses - domy; canal - kanál; 1 - Velká pyramida; 2 - Palác Lebek; 3 - Chrám Zalteca; 4 - Chrám a
pyramida Quotala; 5 - Nalteconův palác; 6 - Axaltův palác; 7 - Chrám; 8 - Paláce

Předmluva

Bohové se spokojeně usídlili v neměnnosti svých nesmrtelných životů, blahosklonně přijímali uctívání smrtelníků a vládli svým vznešeným doménám. Věční, nevyrušitelní, procházeli staletími s velebným přezíráním živoucího světa dole pod nimi.

Avšak příležitostně činy zbožňovatelů přivedly toto božstvo do konfliktu s jeho druhy. Taková srážka božstev vedla neodvratně k chaosu i úplné zkáze národů pod jejich božskou ochranou.

Tak tomu bylo i s Bdělým Helmem, patronem Zlaté legie. Jeho věrní - válečné vojsko legie - nesli jeho prapor vpřed do nových zemí - zemí velkého bohatství a krás, ale také temné krutosti. Helm následoval ochotně, dychtivě. Teď stál před bohy za hranicemi jeho znalosti - bohy se zřejmě neuhasitelnou žízni po lidské krvi, po lidských srdcích.

Takový byl i jeden z těch žíznivých vládců - Hrozivý Zaltec. Hladový bůh války s chutí pojídal srdce nabízená kněžími. Nejvyšší Zaltec potřeboval více srdcí, více krve.

A Quotal, oslavovaný kdysi jako nejpřednější ze všech bohů Mazticy. Ten Opeřený však byl už dávno z Pravého Světa vypovězen těmi, kteří se domnívali, že bohové mohou být uctíváni pouze proléváním krve a utrácením životů. Quotal si přál hladké splnutí bohů a národů, jeho síla však byla slabá, jeho existence téměř neznámá.

A hluboko pod těmi všemi, vřící temnotou nenávisti a zla, byl také jiný bůh - bůh, o jehož existenci a zájmech neměla božstva Mazticy ani tušení. Lolth, pavoucí podstata tmy a ďábla, sídlila daleko od ostatních, v samotných oblastech pekla. Královna temných elfů - drovů - soustředila nyní svou nenávist proti těm ze svých dětí, kteří již nedrželi v úctě její jméno.

Pro ně pro všechny, i pro Lolth, byla celá Maztica šachovnicí, stolem, na nějž kladli figurky svého věčného soupeření. Chtělo to jediný neuvážený dech, jedno nepatrné trhnutí rukou, aby figurky popadaly a šachovnice byla prázdná.

1

Dům Tezcy

HALLORAN SI BYL JIST, ŽE TADY V TÉ Mizerné, vyprahlé pustině zahynou. Slunce na ně útočilo ze všech stran, páliho jim kůži, vysušovalo ústa plná prachu, oslepovalo jejich oči neustálým žářem.

S jazykem oteklým až někam do krku se Hal rozhlédl, pekelné okolí sotva vnímal. On a jeho dva souputníci se apaticky vlekli Domem Tezcy, velkou pouští, pojmenovanou po maztickém bohu slunce. Ostré hrany kamení vyčnívaly z písku a nízké, větrem ošlehané skály lemovaly horizont ve všech směrech. Daleko za nimi se tetelily k nebi fialové hory s velkými čepicemi bílého oslnivého sněhu a dráždily je nedosažitelným slibem chladných výšek a rychlých Jedových toků.

Halloran už dávno odložil ocelovou přilbu a hrudní plát, byly uvázané k sedlovým vakům kdysi pyšného válečného koně, Bouře. Houževnatá klisna se vytrvale táhla vpřed s častým klopýtáním a kolísáním. Ještě pár hodin bez vody a oř padne, pomyslel si Hal chmurně.

S přemáháním mrkaje bolestí, se podíval po muži a ženě, kteří ho doprovázeli. Ti už také dlouho nevydrží, jestli nenajdou vodu.

Zdálo se, že Poštli, Rytíř Orlů, trpěl nejméně. Hrdý válečník je vedl a zdolával skalnatý, vlnitý pouštní terén stejnoměrným, pravidelným krokem. Poštliho síla je po dny podporovala a poháněla. Jak tomu Hal rozuměl, přivedl je do pouště z dobrých důvodů, ale teď se pro ně rozpálená krajina stala pastí. Válečníka tížila odpovědnost za ty dva, a tak se nemilosrdně přemáhal a bez ohlednutí kráčel kupředu.

Erixitl, překrásná mladá žena, která mu ukázala tolik z divů své země, byla nyní jen jako vzdálená vzpomínka. Lámalo mu srdce, když ji viděl v téhle pustině, která si brzo vyžádá jejich životy.

Teď se na něho dívala s víčky opuchlými sluncem a prachem. Vysušené, popraskané, spálené rty se již nemohly usmívat. Nepromluvila ani slovo od východu neúprosného slunce před mnoha hodinami. Jestli se i její živý duch poddával, musí být jejich zkáza na dosah, projelo Halovi otupělým mozkiem.

Pochodovali po mnoho hodin, hledali přístřeší, jež nebylo k nalezení. Poslední vodu vypili na sklonku včerejšího večera a všichni chápali, že jediná naděje spočívá v nepřetržitém, zoufalém pátrání.

"Selhal jsem," chroptěl Poštli, když došli na vrchol dalšího ostrého, vyprahlého úskalí. "Byl to hrozný omyl hledat pouštní trpaslíky. Měli jsme se raději nějak protlouct územím Pezelacu a Nexalu. Byli bychom tam alespoň našli vodu a potravu."

Hal chabě zavrtěl hlavou. "A také nepřátele. Zabili by nás dřív, než bychom se dostali do města."

Erixitl klopýtala kolem nich, jako kdyby je neslyšela. Slyšela je však dobře. Věděla, že ona byla důvodem této nepředložené cesty, zvolené jen proto, aby se vyhnuli lidským sídlištím a krvežíznivým kněžím, kteří ji toužili zahubit, natáhnout její štíhlé tělo přes některý z obětních oltářů. I ta nejmenší vesnice měla chrám zasvěcený tomuto bohu války a každý kněz by se mermomocí snažil, aby to byl právě on, kdo obětuje její srdce Zaltecovi. Nevěděla, proč ji Zaltecovi kněží chtěli tak neúprosně zničit, ale pochopila, že jejich nenávist byla naprosto nesmiřitelná.

Než se vydali do pouště, zabili jednoho z těch agentů smrti - ne kněze, ale jednoho z černě oděných vůdců Zaltecova kultu, kterým se říkalo Starověci. I kněží se k nim obraceli pro radu a vedení. Halloran říkal, že ti tvorové jsou ve skutečnosti nechvalně známí, obávaní drovové, či temní elfové, jak je nazvali v jiných částech světa. Všude, ať na Mečovém pobřeží, tady v Maztice, či hluboko v podzemí - byli proslulí ďábelskou, zlomyslnou nenávistí.

Jenže drovové představovali pouze jedno z nepřátelských chapadel. Krutí Zaltecovi kněží ji hledali, aby se její srdce ocitlo na jednom z krví potřísněných oltářů, a vyskytovali se v každém městě, v každé vesnici, do níž by cestou vstoupili.

Dalším důvodem útěku byli Halovi dřívější kamarádi, nyní nepřátelé, kteří bojovali pod zlatým praporem

kapitána-generála Cordella. Žoldnéři Zlaté legie se plavili z Mečového pobřeží, nejobydenější oblasti kontinentu Faerunu, za zlatem a kořením Kara-Turu a místo toho dorazili do Mazticy, kde je čekaly spousty zlata.

Jeho dřívější druhové ve zbrani ho hledali jako uprchlíka a zrádce. Hala podvedl biskup Domincus, zatrpklý kněz legionářského válečnického boha, Helma, a musel uprchnout do vnitrozemí této cizí země. Pronásledován úděsnou elfí čarodějkou, Darien, Hal si byl vědom skutečnosti, že biskup i čarodějka by ho zabili při první příležitosti. Měl jen tyto dva věrné společníky, kteří tvořili jedinou hradbu mezi ním a trýznivým utrpením naprosté opuštěnosti.

Trojice se rozhodla, že jediná možnost záchrany byla v Nexalu, kde chtěli vyhledat ochranu velkého Naltecony, Ctihodného rádce, vládce celé Nexaly a strýce rytíře Poštlího.

Hal a Poštli obhlíželi trudné okolí z nevysokého hřebene duny. Ani známka zeleně neslibovala vytouženou vodu. Bouře, ta bojovná klisna, stála se svěšenou hlavou, přivřeně oči skelně matné, vyhublé boky pokryté prachem.

Beznaděj na ně padla jako černá deka. V co mohli doufat kromě pomalé smrti žízni? Dřív se jim Poštlího plán, aby někde v této skalnaté výhni našli pouštní trpaslíky, zdál jako rozumná alternativa před smrtí magií nebo obětováním. Nyní naděje vyprchala, neboť po mnoho dní nezahledli žádného živoucího tvora.

Erix se k nim znenadání otočila s obličejem zjasnělým novou životní silou. "Poslouchejte!" vyšlo chraptivě z vyschlých úst.

"Co?" Poštli se napjal.

"Já nic neslyším," řekl obluzeně Hal.

"Musíte!" utřásla stroze. "Ted! Slyším to zase!"

"Křik... jakoby lidský," šeptl Poštli a černé oči prohledávaly obzor. Halloran byl úplně netečný, neslyšel vůbec nic.

"Tudy!" pronesla živě. Klouzala spěšně dolů hlubokým pískem s Poštlím v patách. Hal se cítil za mezi radosti či zoufalství, nejasně si uvědomoval, že jsou opět na pochodu.

Erixin krok se stočil doprava za ostrý kamenný výstupek. "Tam!" Dívka ukázala k zelené skvrně barvy proti hnědé skále. Hal se zprvu domníval, že našla nějaký kaktus, ale pak se zeleň s plácáním křídel vznesla do vzduchu, táhnouc za sebou dlouhý pernatý ocas.

"Papoušek," vydechl Poštli. "Pták džungle! Kde se vzal v poušti?"

"Poblíž musí mít vodu!" odvětila Erix s přesvědčením. Pták se vznesl vzhůru, zakroužil nad nimi a pak zasvítíl na jiném hřebenu, jenž se zvedal za tím, který právě překročili. Dychtivě se s probuzenou nadějí vydali za papouškem.

Ten klidně seděl, pozoroval chytrýma, jasnýma očima, jak se šourají vpřed lak rychle, jak jim to úplně vyčerpání dovoľovalo. Jednou zavřeštěl a klapl zahnutým zobákem. Velké žluté pařáty se na skalnatém povrchu neobratně posunuly, avšak nespustil z nich oči.

Erix šla v čele. Pojednou už neklopýtala, šplhala na nízký svah a byla téměř u ptáka, když ten se s rychlým mávnutím křídel opět vznesl. Zazářil nad vrcholem svahu, za odvrácenou stranou se snesl dolů z dohledu. Halloran musel setřást nesmyslný závan strachu, že Erix odletí pryč s ptákem a zmizí z jeho života.

"Rychle!" volala vzrušeně a skoro utíkala do kopce.

Na skalnatém hřebenu se k ní všichni udýchaně připojili, i Bouře se dala do kolísavého klusu, až se všichni užasle zastavili.

Před nimi se prostíralo mělké údolí, skalnaté, ale bez dun jako okolní poušť. Strmé výstupky zvětřalého kamene spadaly až dolů k proláklíně, připomínající velkou žlutou mísu, širokou snad půl míle. Byla tak hluboká, že do ní mohli vidět, jen když stáli na hřebenu jejího okraje.

Na dně údolí se zelenaly kapradiny, tráva, několik zakrslých palem a obklopovaly malé modré jezírko, odrážející změkklé sluneční paprsky. Mírný závan větru zvedl na hladkém povrchu blyštivé vlnky, na nichž sluneční světlo jiskřilo jako chladné diamanty.

???

Předek zahalený do tmavého pláště přistoupil ke kaldeře Temnosvitu. Štíhlá postava se pohybovala pomalu, avšak bez obvyklé ztuhlosti starých lidí. Zvedl ruku, strhl si kapuci prudce na záda a nechal si rudým světlem toho věčného ohně omývat přísný a svaštělý obličej.

Tmavé rysy se na úzké lebce vypnuly. Bílé vlasy lnuly k hlavě, byly příliš řídké, aby zakryly prosvítající lesklou černou kůži. Předkovo chřípí se roztáhlo s každým nádechem, tenké rty se mírně rozdělily a odhalily bílé zuby v červených dásních. Hůlkovité paže a nohy vypadaly jako holé kosti, potažené napnutou kůží. Byl zjevením smrti, vychrtlou kostnatou postavou, podporovanou jakousi neviditelnou silou.

Mimo jeho oči. Celá jeho energie se jakoby soustředila v těch širokých bílých bulvách, odrážejících pohaslou záři Temnosvitu a zesilujících ji žářem svého pohledu. S požítkem zíral na nepřírozený oheň.

"Oheň skutečné moci!" sykl starověký předek dřevů, hlas zazněl jako vánek v suchém listí.

Pozoroval Sklízeče, jak krmí oheň srdci. Sklízeči byli mladí dřevové, kteří nebyli ještě úplně připraveni pro výjimečný řád Starověkých, ale byli oddaní úkolům a znalostem svého řádu. Pilně pracovali, noc co noc se teleportovali přes celou Maztiku k obětním oltářům krvavého Zalteca a sklízeli srdce vyrvaná z obětí v obřadech při západu slunce.

Hrozné dary Zaltecovy víry byly přinášeny sem, jimi se krmil věčný apetit Temnosvitu. Bohův hlad, diktovaný kněžím Starověkými, přiváděl k oltářům nekonečné proudy zajatců, otroků, selhavších válečníků i fanatických dobrovolníků. A jak srdce krmila oheň, tak Zaltecova moc rostla.

Ústřední shromažďovací sál, kaldera, celý systém jeskyní ležel ve skutečnosti vysoko nad většinou maztické země - byl částečně vybudován, částečně jej pod samým vrcholem hory Zatal vytvořila eroze. Sopečná velehora dominovala nexalskému údolí a nádhernému městu. Vulkán teď hřměl, jako by obrovské říhnutí oznamovalo Zaltecovu radost z

dobrého jídla. Předka potěšil ten pocit síly, jak se mu půda pod nohama otřásala.

Konečně Sklízeči skončili a Předek se posadil na své vyhrazené místo nad magickým kotlem. Ze skvělého trůnu studoval tu skalnatou, snad dvacet stop širokou proláklinu, žhnoucí rudým ďábelským plamenem - její okraj sahala až k úrovni kamenné podlahy.

Čerstvá srdce v ní svítila jako žhavé uhlíky, ač nevydávala mnoho tepla.

Nejvíce jejich síly vřelo dolů, do nitra sopky a do duše samotného Zalteca.

Toto je moc, uvědomil si Předek. Zaltec je moc! Uctívání boha války je vírou pravého vzletu a veliké moci! Maztičané boha znali i před příchodem dřevů, dosáhl však svého nynějšího vlivu teprve příchodem Starověkých. Šířili jeho kult obětování a krmili boha války jako nikdy dřív. Zaltecova moc bude zanedlouho svrchovaná, nezadržitelná.

Předek na chvíli přemýšlel o Lolth, pavoučí bohyni dřevů, uctívané jinými jeho rodu v jiných částech světa.

Lolth byla krutou paní, zosobněním ďábla. Slíbila moc všem, kdo ji budou následovat.

Kdysi se i Starověcí řadili k jejím vyznavačům, věnovali jí své síly a své životy.

"Pche!" špitl opovržlivě. Ti druzí dřevové byli zřejmě blázni. Lolth maztické drovy opustila, obrátila se k nim zády, když Skáložár zničil jejich domovinu. Otřes rozerval základy skal, trhal a otevřel samu zemi a odřízl tak Předkův kmen od zbytku rasy temných elfů. Kmen se stal těmi Starověkými, představiteli Zaltecova kultu, ctěnými ve všech územích Mazticy. Lolth se svými patetickými oblíbenci tady neznamenal vůbec nic, oddělovaly je příliš velké vzdálenosti.

Sám Zaltec se stal jejich životem, jejich budoucností.

Předek zadumaně hleděl na horká rudá srdce, vyhlížející jako rozžhavené uhlíky v obrovském kotli. Zaltec bude vládnout zemi! Kněží temného boha se řídili naučením Starověkých, pilně pracovali, aby bojovníky získali pro svou věc a značili je cejchem hadí hlavy. Kult Zmijí ruky se ujal a vzkvétal a pro úmysly dřevů se stal perfektním nástrojem.

Druhý perfektní nástroj seděl na samotném trůnu Nexalu, uvažoval staříčkový dřev. Veliký Naltecona, Ctihodný rádce Nexaly a skutečný vládce Mazticy dobře posloužil jako postava, kterou je nutno držet v úctě. Panovník netušil, jak ochotně jejich věci pomáhal.

Jenže předpovědi říkaly, že Naltecona zemře a jeho skon vytvoří v celé zemi mocenskou prázdnotu. Maztica bude vyžadovat nové pány. Starověcí budou díky kultu Zmijí ruky připraveni.

Dvě věci Předka dost trápily. Jednou bylo vylodění Zlaté legie v Payitu. Tito bojechtiví válečníci hrozili, že všechny přípravy Starověkých zhatí. S jejich ocelí a magií byli vetřelci úctyhodným nepřítelem, jenže Předek jejich příjezd dávno předvídal a učinil v tom smyslu předběžné kroky již před deseti lety. Ty kroky přinesly ovoce a může se stát, že obrátí Zlatou legii v mocného, ač nevědomého spojence.

Tím druhým, ožehavějším problémem byla Erixitl. Stále se jí jaksi dařilo unikat.

Vzpomínal na vizi, která ho před desetiletími úplně zmrazila, a od té doby se vši moci snažil, aby předpověď zvrátil. Zaltec mu poslal varování v podobě bílé zářící hvězdy. Ta hvězda v jeho vizi na ně dopadla právě v době, kdy je Zaltecova nadvláda vynesla na vrchol. Výsledná katastrofa temné elfy zahubila, celý kmen zruinovala. Dalším, zcela nepodstatným důsledkem těchto křečí bylo přišerné zpuštění maztického kontinentu.

Po létech studií, meditací a obětování se mu podstata bílé hvězdy vyjevila - lidské děvče drželo sémě potenciálního zmaru! Až o mnoho později se podařilo děvče určit s pomocí plamenného obrazu v Temnosvitu. Byla to Erixitl z Palulu. Byla stará teprve jednu dekádu, ale bez meškání byl vydán rozkaz k jejímu usmrcení. Nějak se jí podařilo všem vražedným agentům uniknout - kněžím, Rytířům Jaguárů a konečně i dřevovi Spiralimu, kterého zabil Poštlí s Halloranem. Erixitl stále žila, a pokud byla naživu, byly machinace Starověkých ohrožené. Musí zemřít! Potom bude nadvláda Mazticy zajištěná.

???

Erixitl v životě neochutnala nic sladšího, než byla voda osamělého jezírka uprostřed pouště. Papoušek souhlasně vřískl, pomyslela si, když tři lidé a kůň hasili žízeň čistou vodou mělkého rybníčku.

Padli do sporého stínu palem a dlouho mlčky odpočívali, zatímco slunce se chýlilo k obzoru a přes údolí se natáhly dlouhé stíny. Čistá obloha nenesla jediný úlevný mráček a pouštní vedro je stále spalovalo. Prozatím bylo dost, že byli naživu a věděli, že jejich hrdla nebudou pukat nedostatkem vlhkosti, plíce nebudou pálit vysušeným vzduchem.

"Odtud se vydáme na sever," ozval se Poštlí. "Určitě můžeme s sebou vzít dost vody, abychom se dostali do jižního Nexalu, daleko od okolních měst."

"Co potom?" zeptal se Halloran. Erixitl neušlo, že s každým uplynulým dnem se jeho znalost nexalského jazyka rozšiřovala. Ačkoli se pomocí kouzla naučila jeho řeči, trojice hovořila nexalsky a dobře se dorozuměli.

"Sejdeme se s mým strýcem Nalteconou," navrhl rytíř. "Čekal bych, že vám poskytne ochranu, ale nedá se na to spolehnout. Někteří z jeho rádců vám budou chtít jistě uškodit. Po Ulatosu bude mezi bojovníky převládat horká krev pomsty."

Porážka národa Payit'anů se neobešla bez úžasného krveprolití, v němž zahynuly tisíce jeho bojovníků. Legie zemi napadla u hlavního města Ulatosu v prvním, leč pravděpodobně nikoli posledním násilném konfliktu mezi vetřeleckými vojáky a maztickými válečníky.

"Ale Halloran se přece bitvy vůbec nezúčastnil!" protestovala Erix. "Zachránil mne před jejich útokem!"

"Velký Naltecona vás vyslechne a musíme věřit v jeho moudrost," odvětil Poštlí.

"Budu to muset riskovat," hájil své šance Hal. "Už z jednoho důvodu - nemáme na vybranou, nechceme-li do smrti prchat. Odporuje to mé povaze, abych před nepřáteli utíkal, místo abych se jim postavil."

"Hezky řečeno," souhlasil Poštlí. "Bude však lepší, když si boj vyvolíme my sami, a za našich podmínek."

"Jistě." Halloran přikývl. "Stejně až k němu dojde, nemůže být o moc horší než situace, do kterých jsem se během

roků zapletl. Byl jsem v mnoha bitvách proti pirátům a pouštním kočovníkům, byl jsem obklíčen ogry..."

"Ogry?" skočil mu do řeči Poštlí. "Co jsou ti ogři?"

Halloran se na něho udiveně podíval. "Nu, jsou to zběsilí obři... vysocí... něco jako lidé, ale větší a hloupější a velmi krutí. Jsou to zrůdy podobného druhu jako orkové a trolové. V Maztice se nic takového nevyskytuje?"

Poštlí zavrtěl hlavou. "Takováhle monstra, co by byla divoká a měla lidský tvar, tu nejsou. Máme hakuny, ohnivé ještěry a jiná nebezpečí. Měli bychom být vděční, že zde obři a orkové nežijí."

Erix tiše naslouchala mužskému povídání o válčení a monstrech a cítila, jak ji přemáhá únava, přestože obloha ještě docela neztemněla. Přála si, aby tyto minuty míru a klidu trvaly hodiny a dny, ať tušila, že to není možné. Nicméně vyhlídka na budoucí nebezpečí jí nezkazila spokojenou přítomnost. Za pár minut usnula, spánek jí však tu noc neposkytl toužené zapomnění.

Erixitl byla asi ptákem, vznášejícím se nad rozlohami Mazticy. Nebo snad byla vítr sám, teplé zhmotnění životodárného vzduchu, letící přes Pravý Svět s očistným laskáním. Kroužila nad zasněženými štíty hor, prolétla mezi zelenými hvozdy a těžkými džunglemi. Plnil ji pocit svobody a síly, jaký nikdy neprožila.

Nesla se nad Mazticou, přes země Payit'anů a Kultakanců a konečně ke středu kontinentu do říše mocného Nexalu. Dvojčata sopek, Zatal a Popol, jí bránila v cestě, ale vítr utichl a lehce se přenesla přes jejich masiv do ulic Nexalu; ačkoliv výstavné město nikdy neviděla, poznala je - znala je opravdu dobře. Měsíc visel hluboko nad východním obzorem a v chladné záři úplňku se mihla kolem pyramid, podél nespočetných kanálů, až vzlétla do paláce samého Naltecony.

A zde něco nebylo v pořádku.

Klouzala vzhůru po zdech, na střechu paláce a začínalo jí být chladno. Tam užřela Ctihodného rádce, skvělého v pérové čelence a pláštěnce mnoha barev. Nalteconu obklopili muži Zlaté legie. Erixitl znepokojeně zamířila blíž a všimla si ostrých měsíčních stínů. Postavy nehybně stály v kruhu, živý obraz pro její prohlídku.

Viděla muže v kovové přilbě s ocelově tvrdýma černýma očima a věděla, že je to Cordell. S překvapením zjistila, že je mezi nimi i Halloran, ačkoliv si dřívější kamarádi jeho přítomnost nepřáli. Chápala tyto věci hned, jak se stala svědkem tohoto zmrzlého výjevu.

A kolem paláce, na dlažbě širokého uzavřeného náměstí, stály mnohé tisíce zamračených bojovníků. Na mnoha hrudích byla pulzující rudá hlava živého hada. Rozdvojené jazyky těchto zmijí kmitaly vpřed, čichající ve vzduchu krev.

Pak se naprostý klid na střeše náhle zlomil, herci ožili v pomalých, rozvázných pohybech. Pod zářícím měsícem, zvolna stoupajícím nad východní obzor - Naltecona padl mrtev! Erix sklouzla blíž, příliš pozdě pro cokoliv kromě posledního kruhu kolem krvácející postavy velkého vládce. Ve zděšení nad zabitím klopýtali muži legie nazad.

Celý svět potemněl a z nebes padal chaos. Vysoký vulkán hřměl.

A potom se přes tvář Mazticy roztáhly černé stíny. Země se stala obrovským otevřeným vředem a jed se vylil. Rozestřel se do široka, až k horizontu jejího zraku a rozléval se dál.

Erix věděla, že se dívá na konec světa...

? ? ?

"Říká se tomu ocel." Halloran Poštlímu ukazoval lesknoucí se čepel svého meče, Helmova Zubu. "Vyrábí se ze slitiny kovů, smíchaných za vysokého žáru. Většinou železa."

Rád s válečníkem rozmlouval a během jejich putování shledal, že mají mnoho společného. Často úplně zapomněl, že tento muž je výtvozem zběsilé, krvežíznivé společnosti.

"Železo? Ocel?" Poštlí opakoval cizí slova, jazyk mu přitom trochu zašišlal. Viděl Halovy zbraně v akci, držel je v ruce a prohlédl si je a teď využil Halovy vzrůstající schopnosti se dohodovat a chtěl o nich vědět víc. "Musí to být kovy velké síly."

"Ani. Jsou to tvrdé materiály, dobře drží ostrý břit. Sám jste viděl, jak rozštípnou kamenné čepele a dřevěné zbraně."

"To jsou kovy, které nesídlí v Pravém Světě," řekl zamyšleně mladý válečník.

"Myslím, že tu jsou," oponoval Hal. "Jenže vy nemáte nářadí... ty, síly, abyste je vytáhli ze země."

"Kovy. Stříbro a zlato, to jsou kovy, jež známe. Jsou krásné, dokonce i žádoucí. Dají se na leccos použít - v umění, v ozdobách. Urození nosí zlaté zátky ve rtu a v uších a zlatý prach se směňuje. Je lehčí jej přenášet než kakaové boby přibližně stejné hodnoty. A přece tyto kovy v nás nebudí takový hlad, který - jak se mi zdá - budí ve vašich lidech. Řekněte mi, Hallorane, polykáte tyto kovy?"

Hal se dutě zasmál. "Ne. Toužíme po nich, alespoň někteří z nás po nich touží, neboť představují bohatství. A bohatství v našich zemích představuje moc."

"Jsme rozdílné národy, rozdílné světy," Poštlí pomalu zavrtěl hlavou a zpřímá pohlédl Halovi do očí. "Ale jsem rád, že se naše cesty zkřížily."

Hal souhlasně přikývl a překvapila ho vřelost přátelství, které k tomuto rytíři cítil. "Bez vás bychom byli s Erix jistě už dávno mrtví," řekl upřímně. "Mohu děkovat jen bohům, ať je to kterýkoli, co na nás dohlíží, že jsme se my tři sešli."

Oba se ohlédl k Erixitl, která se ve spánku neklidně převalovala. Trhla hlavou jako v úleku, hodila rukou nahoru. Dlouhé hnědé prsty spočinuly na čele a Hallorana udeřila - jako již mnohokrát - její vážná krása. Pustošivé známky pochodu zmizely, vyhlazené odpočinkem a vodou.

Zanedlouho se i oba muži uložili. Poštlí usnul rychle, ale Hal nemohl přinutit oči, aby se stále neotevíraly.

Mysl mu týraly matoucí obrazy této země. Podíval se na Erix a Poštlího - přesvědčil se o ušlechtilosti jejich charakteru, o hloubce jejich přátelství a věrnosti. Určitě by se jim vedlo lépe, kdyby nezůstali s ním... s obrem, bílým cizincem z jiného světa. Ukázali mu sílu, jemnost Mazticy.

Stejně však nemohl zapomenout na brutalitu toho odporného kněze v Payitu, toho fanatického Zaltecova služebníka. Zaživa vyrval srdce bezmocné ženy, držené pomocníky na jeho děsném oltáři, a Hallorana svázali a přinutili, aby byl obětován přítomen. Znovu před očima viděl rozšklebenou sochu jejich boha války a se zachvěním přemýšlel o kultuře, která toleruje tak bestiální náboženství.

Nepřestával žasnout nad národem, který byl schopen projevovat svou úctu k bohům obětováním tisíců ze svých vlastních řad.

A nyní měli jít do města v samém srdci tohoto světa. Proč? Položil si otázku, která ho mučila, a nemohl najít uspokojivou odpověď. Pravda, neviděl jinou alternativu, ale nepatřil sem! Všechno kolem svědčilo o cizí podstatě této země. Barbarství jejího náboženství ho nejen odpuzovalo, ale šokovalo.

Kam by měl tedy jít? Sedl si a rozčileně potřásl hlavou. Myslel na své druhy ve Zlaté legii. Nyní si všichni bezpochyby přáli, aby byl mrtvý - určitě to bylo přáním biskupa Domincuse a tiché, hrozné elfí kouzelnice Darien.

Hlavou mu běžely vzpomínky na útěk z lodního vězení, kam ho biskup nechal zavřít ve zběsilém vzteku a bolu nad dceřinou smrtí. Myslel na to, jak se chtěl na bitevním poli ospravedlnit a místo toho se srazil s Alvarrem, který se v šilenství a vášni boje chystal rozdupat Erix na prach.

Volba byla tehdy, i ve vzpomínce, jasná. Zachránil ji a uprchli, jenže tento čin mu dal cejch zrádce. Zůstal tedy se svými právními druhy a teď se chystali do Nexalu, o němž oba mluvili s takovou úctou. Popravdě neměl, kam jít, jenže důvod byl hlubší.

Připomněl si Martinu, biskupovu dceru, zavražděnou obětí nožem. A jak si tehdy myslel, že ji miloval. Přiznal si, že její krása, úsměv, její příjemné pozornosti byly jen potravou pro jeho domýšlivost, nic víc. Byla to mělká, sobecká dívka a on byl hloupý náfuha. Ten závěr ho nezbavil bolesti nad její smrtí, ale popíchl ho, aby se nad sebou zamyslel.

Oči mu opět sjely k Erixitl. Nepřestala sebou neklidně házet a zatoužil, aby ji mohl vzít do náruče a utěšit. Báł se, jak by reagovala, a tak ji jen pozoroval s pocitem naprosté bezmoci.

Ale nyní věděl, že ji miluje.

???

Z Cotonovy kroniky:

V mlčenlivém uctívání Quotala, Opeřeného Otce, zůstávám věrným pozorovatelem zkázy.

Různá semena katastrofy se shromažďují ve vzdálených říších Mazticy jako jed hadího uštknutí v noze nebo ruce.

Payit byl již přemožen, podroben vetřelci a jejich brutálním válečným bohem Helmem. Jed se hromadí v Payitu a zanedlouho bude protékat krví Mazticy.

Starověcí pilně pracují, vedou zaslepené Zaltecovy kněze blíž a blíž k jejich vlastnímu chmurnému určení. Cejch Zmijí ruky se stal jejich symbolem a jako šířící se otravný zánět proniká a hnisá v těle celého Pravého Světa.

Různé frakce zemi rozdělují. Kultaka plánuje proti Nexalu. Nexal plánuje podrobení celé Mazticy. Toto počínání je také zákazonosné.

Tak s jedem ve svazech a v krvi narůstají síly destrukce.

Jak už je povahou jedu, protéká tělem země, až se zanedlouho nahromadí v Srdci Pravého Světa.

2

Město v srdci Pravého Světa

VTICHÉM PŘÍTMÍ HLUBOKÉ DŽUNGLE DAlekého Payitu proklouzla mezi dvěma kapradinami malá srnka. Zaváhala, potom se rozběhla před nebezpečím, které cítila, ale nedovedla přesně určit.

Znenadání ji do cesty neslyšně skočil mohutný jaguár a zíral na ni ostrým pronikavým pohledem. Zvířátko ztuhlo hrůzou, fascinovaně hledělo do žlutých nehnutých očí; jediným pohybem byl třas tenkých nožek a chvění namáhaných boků. Po dlouhé době velká kočka mrkla a pomaloučku přes jasné oči spouštěla víčka. Srnka se bleskem stočila stranou a v zoufalém útěku skákala křovím. Její úprk byl lak rychlý, tak vydešený, že si ani nevšimla, že kočka se za ní nepustila.

"Výborně, Gultecu." Mluvcím byl stařec s dlouhými bílými vlasy a hnědou vráscitou tváří. Vystoupil z úkrytu a jaguára oslovil - tedy to, co před chvílí bylo jaguárem. Nyní na jeho místě stál vysoký svalnatý muž. Oba měli rozkrok zakrýtky skvrnitou kůži, jinak byli nazi a beze zbraní.

"Děkuji, Zochimalocu," mladší muž se společníkovi hluboce uklonil. Gultec se vzpřimil, hezký obličej trochu zvrásněný rozpaky. "Pane, řekni mi, proč mám takhle lovit - bez zabíjení a bez jídla?"

Zochimaloc vzdychl a lehce dosedl na mechem porostlý padlý kmen. Před pár týdny by pro něj byl pojem "pána" absolutně nepřijatelný. Pro Rytíře Jaguárů by smrt byla přijatelnější než nějaká poddanost. Avšak nyní byl seschlý starý muž nejen jeho učitelem, ale nejdůležitějším středem jeho života. Každý den přinášel nové důkazy o tom, jak málo rozuměl světu, jenž ho obklopoval, ve kterém žil.

"Nebude to už trvat dlouho a budeš připravený naučit se víc, ale zatím ještě ne," řekl stařec bez odpovědi na otázku.

Gultec přijal prohlášení, aniž by zapochyboval o učitelově moudrosti.

"Vraťme se nyní do Tulom-Itzi," dodal starý muž a bleskově se změnil v zářivého papouška. S rychlým mávnutím křídel se vznese, zmizel mezi stromy a nechal Gulteca, aby šel pěšky.

Jaguáři válečník se trpělivě proplétal džunglí a cestou v mysli probíral životní změny, které ho přivedly až sem. Když kovem oděni cizinci zničili jeho armádu a podrobili si Payit, propadl zoufalství. Vzpomínal na svůj odchod do džungle,

na svobodu, dokud byl divokým lovcím dravcem.

Útek skončil pokořujícím způsobem, neboť ho chytili starcovi pomocníci a zanedlouho se podřídil disciplíně učitelových dlouhých hodin výuky.

Nikdy dřív se tolik nenaučil a nepoložil tolik otázek. V krajích džungle strávil celý život, a přece mu Zochimaloc dokázal, jak málo o ní ví. Gultec studoval rostliny a zvířata, pozoroval pohyb hvězd a zkoumal, co ovlivňuje změny počasí. Pýchou Tulom-Itzi byla budova, postavená pro jediný účel, pro studium oblohy!

Učitel mu naznačil, že všechna jeho studia, všechna síla obnovené disciplíny se zakrátko soustředí do velkého úkolu, a to byl důvod, proč ho polapili a přinesli ke starci.

Úkol byl zatím hádankou, ale tady se naučil také trpělivosti. Gultec věděl, že se jej dříve či později dozví.

? ? ?

Obešli rameno velké hory a všichni tři se v úžasu zastavili. Modré vody jezer hluboko dole v údolí se třpytily jako tyrkysy na slunci. Na plochem ostrově ve středu největšího jezera ležel klenot: Nexal, majestátní město v srdci Pravého Světa.

"Vidíte ta čtyři jezera?" Poštíliho hlas zvučel pýchou. "Pojmenovaná po bozích. Před námi, na jihu, je široké jezero Tezca, neboť leží u cesty do pouště boha slunce."

Ukázal doprava. "To největší na východě je Zaltec; nese jméno boha války, neboť válka je nejvyšší účel muže, a žádní muži nejsou v boji lepší než Nexalané!" Válečník zaraženě mrkl na Hallorana. Ze zvyku opakoval kus cvičení, kterému se naučil v mládí, jenže si připomněl Zlatou legii a znejistěl.

Spěšně ukázal do dálky. "Jezero Azul, pojmenované po bohovi deště; je hluboké a studené. A tam na západě je Quotal."

To poslední mělo zelenohnědou barvu a muselo být mělké, neboť trsy trávy a rákosí se táhly od bažinatého pobřeží daleko do jezera.

"Je malé a stojaté." Poštíliho hlas náhle zesmutněl. "Nese jméno nepřítomného boha Quotala, který se k svému lidu otočil zády a nechal jej na pospas hladu mladších bohů."

Halloran se pokoušel nějak obsáhnout výhled, který se před ním rozkládal. Po prvním omračujícím dojmu z něj spadla všechna únava. Dny pochodu, kdy konečně nechali poušť za sebou, vyčerpávající dlouhý výstup na tuto horu, všechno zmizelo v okouzlení a úžasu.

"Nic, co jste říkal, mne nepřipravilo na tohle," poznamenal tiše; byl tak zaujatý, že se na Poštíliho ani nepodíval.

"Tak to je to místo, o kterém jsem snila," šeptala pohnutě Erix.

Hal se díval na tři modrá jezera, sytě, hluboce modrá, a letělo mu hlavou, že každé nese jméno krvežíznivého boha obětování. Čtvrté, ošklivě hnědé věnovali "Opeřenému bohu", tomu, co zmizel. Už se také poučil, že mnoho Maztičané, včetně Erixtl, věřilo pověstem, že se jednoho dne vrátí nazpět ke svým národům.

Opět se odmlčeli, Halloran se těch divů pod sebou nemohl nasytit: město bílých domů a barevných náměstí pokrývalo ostrov do šíře mnoha mil; vysoké terasovité pyramidy nahromaděné jako trpaslíci kolem neuvěřitelného masivu, jež Nexalané nazvali Velkou pyramidou. Díval se na rozlehlé městské paláce. Udivila ho velikost Nexalu, obruby zeleně, které lemovaly domy a rozrůstaly se i do samotných jezer. Tyto zelené plovoucí zahrady se prostíraly na hladině jako pokrývka mechu a objímaly město pásem hojnosti.

Rozsah a míra města ho zaskočily. Viděl Hlubinu, bydlel v Calimshanu a Amnu, procestoval v Říších celou délku Mečového pobřeží. Ale žádná z civilizovaných zemí se nemohla pochlubit městem, jež by se Nexalu rovnalo rozměrem a vznešeností. Odhadoval, že snad tisíc či víc kanoí brázdí vody jezer a bezpočet dalších se proplétalo nesčíslnými kanály.

Erix z Palulu hleděla jen na krásu města. Viděla záplavy květů, nádherné zahrady, mihotavé péřové pokrývky vzdouvající se půvabně nad trhy. Fontány a jezírka odrážely sluneční paprsky z tisíce velkých arboret.

"Můj strýc nad tím vším vládne," prohlásil Poštíli hrdým hlasem, ač byl nezvykle zamlklý. Vyvedl je z pouště, přes vysoké horské průsmyky a nyní se i on zdál být nezvykle dojatý, ačkoliv dole v té metropoli strávil prakticky celý život.

"Překonává všechno, co jsem kdy viděl - ty barvy, poloha, rozměry toho místa! S žádnými pevnostmi nebo hradbami na obranu..." Halův hlas se odmlčel. Na moment dokonce zapomněl i na krvavé obřady, které byly středobodem náboženství toho úžasného místa pod nimi. V nehynoucím slunečním jasu to vypadalo, jako kdyby na ně barvy mrkaly a zvaly je ke vstupu.

"Neříkal jsem vám, že je to opravdu to nejkrásnější město před tváří bohů?" nafoukl se Poštíli a vykročil dolů stezkou. "Co se obrany týká, žádný národ by se neodvážil Nexal napadnout. A i kdyby k tomu došlo, jezera jsou dostatečnou překážkou. Teď raději pojďme, chtěl bych dorazit do paláce ještě za světla!"

Stezka se kroutila dolů po svahu mezi obrovitým Zatalem vlevo a dalším velikánem, nazvaným Popol, napravo. Jak sestupovali, horský svah houstl porostem. Netrvalo dlouho a pohled do údolí jim zaclonily vzrostlé stromy.

Měkký vánek čechrál koruny, které Halovi připomněly cedry podél Mečového pobřeží. Strmý sestup proběhl hladce, na stezce nepotkali živou duši.

Po hodině došli k bujnému háji, stínícímu vyzděný pramen. Stezka se zatáčela kolem nádrže a Halloran zahlédl kameny vyložený příkop, naplněný rychle tekoucí čistou vodou. Táhl se až kamsi do dálky.

"Akvadukt!" zvolal obdivně, sklonil se, nabral si trochu do dlaní a napil se.

"V Nexalu máme dostatek vody," řekl Poštíli. "Tahle z Pramenů cikády je na pití nejchutnější. Teče až do středu města, kde si ji může každý nabrat."

Prošli hájkem a cestička je vyvedla na vykácený horský svah.

Otevřel se jim opět výhled na město a pod sebou měli velká terasovitá pole kukuřice, jejíž kulaté zrní zřejmě živilo celou Mazticu, napadlo Hala, když procházeli mezi silnými zvlněnými stébly. Nexal byl mnohem blíže a zaujaly je široké kamenné přechody, spojující břehy s plochým ostrovem a městem.

Poštli popisoval Halloranovi stavbu akvaduktu, dokončeného, když byl ještě malým chlapcem. Erixitl to moc nezajímalo, přitahoval ji spíš pohled na město. Přes slunce padl znenadání tmavý stín, přestože klenba oblohy byla bez mráčku. A Nexal najednou vyhlížel tak, jak jej spatřila ve snu: chladné a pusté místo osvětlené studeným měsíčním svitem. Projel jí záblesk hrůzy, se stenem strachu chtěla oči odvrátit - a nemohla. Viděla, jak černá tma pohlcuje náměstí a široké tržiště, soustřeďuje se kolem Velké pyramidy s jejími krví potřísněnými oltáři. Jak se dívala na místo obětních scén, stíny ztemněly. S veškerou vůlí se přinutila podívat se na chvilku jinak a otřeseně stisknout víčka.

Konečně se obrátila zpět a město se svou křehkou krásou zase zářilo vibrující vitalitou. Viděla je, jaké bylo nyní, a těšila se jeho nádherou, nemohla se však zbavit vzpomínky na hroznivé stíny, a jak se blížili Nexalu, ležela ta úděsná temnota na jejím srdci jako balvan.

? ? ?

Naltecona odpočíval. Lehce dřímá v hebké plumě svého skvělého pěrového trůnu. Tělo mu beztlížně podpíral polštář kouzla per, plující lehce nad pódiem uprostřed obřadní komnaty. Ctihodný rádce oděný v pohodlném hedvábném hávu, s barevnými pery na hlavě, pažích a na kolenou se těšil řídkému momentu klidu. Členové jeho dvora - kněží, válečníci a kouzelníci - postávali bez hnutí, nejistě kolem. Když vládce dřímá, jejich služeb nebylo třeba, nikdo však nesebral odvahu, aby odešel a riskoval jeho vyrušení.

Naltecona se slabě hnul, vnímal své okolí a cítil i rozpaky dvořanů. Jen ať stojí, myslel si. Jen ať se naučí trochu disciplíny, se kterou musím ovládat každý svůj pohyb. Mírně pohrdal těmito starými muži, poskakovali kolem něj, všude za ním chodili, ale nikdy mu nepomohli v důležitých otázkách, kdy by nejvíc potřeboval radu a moudrost - v problémech, jako třeba byli ti záhadní cizinci, co přistáli u břehů Payitu a podrobili si jej v jediné brutální bitvě.

Opět usínal a zdálo se mu o Poštlim, jeho synovci. To byl alespoň muž! Válečník bez bázně, muž moudrosti a sebeovládání. Jak rád by tučet těch idiotů, co měl kolem sebe, vyměnil za jednoho, kdo by byl jako Poštli.

Dveře trůnní komnaty se opatrně pootevřely a to stačilo, aby se Ctihodný rádce vzbudil. Nevle se rozhlédl.

Ze dveří teď spěchal kněz, v úklonách přiskakoval blíž, až stanul před trůnem. Vychrtlý klerik s křehkými údy a tváří pokrytou popelem a jizvami, jež si způsobil sám na důkaz pokání, čelil konečně svému panovníkovi.

"Ano, Hoxitl?" otázal se úsečně Zaltecová velekněz. Zaltec byl patronem Nexaly a jeho patriarcha měl mocná práva.

"Nejvíce Ctěný, z pouště přišla zpráva o vašem synovci, urozeném Poštlim. Říká, že se vrací s jedním zajatým cizincem. Tato novinka velmi potěší Zalteca a Starověké."

"O tom nemám nejmenších pochyb," šlehl Naltecona ironicky. Jako by nevěděl, že každá vyhlídka na oběť Hoxitlova boha velmi potěší! Podíval se po dvořanech. "Tady je důkaz pro ty, kteří nechtěli věřit, že se Poštli jednou vrátí. Odešel hledat vizi, proroctví. A nepochybuji ani v nejmenším, že mu ukázaly víc, než co se kdo z vás vůbec kdy dozví."

"Zajisté," řekl Hoxitl s další pokornou úklonou. "Zaltec ho poželhal moudrostí." Nalteconův pohled kněze provrtával, ač se zdálo, že skloněný klerik si upřený pohled neuvědomuje. A vládce ostře dodal: "V Pravém Světě je víc než jen jeden pramen moudrosti. Nenechte se svou vírou natolik oslepit, že byste tento fakt přehlédli."

"Zajisté," řekl Hoxitl a skryl svůj skepticismus v další pokloně.

"To je všechno?" Do rádcova hlasu se vkradla nuda.

"Ještě jedna záležitost," pokračoval kněz. "Jestli by mému vznešenému rádci činilo potěšení se zúčastnit, oznamuji, že dnes večer při západu slunce budeme zasvěcovat větší počet bojovníků do kultu Zmijí ruky."

Zmijí ruka. Při tom názvu Nalteconu zamrazilo. Zdálo se, že od příchodu cizinců ze zámoří kult denně vzrůstá. Vždycky byl kultem nejvěrnějších Zaltecových vyznavačů, ale teď se k němu houfně přidávali nejen bojovníci, ale i obyčejní dělníci a zaplňovali chrámy, aby bohu války přísahali věčnou věrnost a aby nosili jeho krvavý cejch.

Značkování prováděl velekněz sám. Tak dnes večer cejch bude vypálený do masa mnoha dalších mladých Nexalanů.

Naltecona povzdechl, na knězovu žádost nereagoval. "Cotone, pojďte sem," zvolal, obraceje se zády ke dvoru.

Bíle oděný kněz se uklonil a vystoupil z družiny. Tento byl v ostrém kontrastu k Hoxitlovi vymydlený, dobře živý až k bodu mírné otlosti. Bílá hříva vlasů a vrásčitá hnědá kůže byly čisté, nepoznamenané jizvami, krví nebo popelem. Quotalův velekněz mlčky předstoupil před rádce. Dělal všechno mlčky, poslušen slibu, který dal svému nesmrtelnému pánovi, Bohu motýlů.

"Vzdalte se na okamžik," poručil Naltecona Hoxitlovi. Kněz se na Cotona zaškaredil, ale ustoupil nazpět ke dvořanům.

"Jeden z cizinců je na cestě do Nexalu," vysvětlil rádce. Jako vždy se mu ulevilo, když rozmlouval s neodpovídajícím knězem. "Hoxitl chce mít jeho srdce na oltáři. Známe statečnost těch vetřelců - možná by bylo dobré, kdyby byl mrtvý a přestal být hrozbou. Jsem však na něj nesmírně zvědavý - a jaké nebezpečí hrozí městu či národu od jednoho muže?"

Naltecona ovšem myslel i na legendy, které předpovídaly návrat Quotala, Opeřeného, do Mazticy. Podle nich měl ve své skvělé okřídlené kanoi připlout z východního oceánu. V některých legendách se říkalo, že jeho kůže bude bílá, obličej vousatý - právě takový, jaký měli ti cizinci!

Tyto pověsti mu tížily mysl stejně jako Zaltecův hlad - ten jeho kult se šíří rychleji než kdy dřív. Vypadalo to, že válečníci Nexalu byli až příliš často dychtiví složit Zaltecovi svatou přísahu.

Ovšem - Cotton neodpověděl. Nalteconovi stačilo, že své pochyby vyjádřil nahlas, a to ho pohnalo k rozhodnutí.

"Nedovolím jeho smrt... prozatím," řekl Cottonovi. "Musím ho nechat žít a budu ho i chránit, abych se o něm a jeho lidech dozvěděl co nejvíc." Utvrdil svou mysl a otočil se k Hoxitlovi.

"Cizinec bude ušetřen," oznámil knězi a na obranu proti mstivému bohu dodal: "Ale při západu slunce se zúčastním obřadu zasvěcování Zmijí ruky."

? ? ?

Darien se labužnický protáhla a nahá vstala z postele, aby na stolku u dveří zhasla svíčku. Cordell zadržel dech, čistá bělost její pleti a krásné tvary ho pokaždé nadobro okouzly. Přivřela citlivé oči proti jasnému plamenu a rychle jej sfoukla. Kabina se ponořila do tmy.

Vrátila se na lože, cosi, co Cordell slyšel a čichal, ale nemohl vidět. Tiše proklínal, že nemá schopnost nočního zraku, tak zoufale toužil, aby se na ni mohl dosyta vynadávat. Ať už byla podstata tohoto spalujícího citu jakákoliv - byla to potřeba, tužba, nebo láska? - cítil, jak narůstá do ohně, který mu stravoval srdce. Žár planul, když ji přivítal v náručí.

Konečně na jeho rameni usnula. Tiché zvuky doléhající z blízkého Ulatosu by ho měly také uklidnit a uspat. Jenže mysl si nedala poroučet, nepokojně se upjala na příští den: při prvním světle dá svým mužům rozkaz, aby se vydali na pochod.

Byl připraven vést Zlatou legii na výpravu nesrovnatelné drzosti a Cordell si sám připustil lehké pochyby o rozumnosti takového tažení. Jeho vojsko pěti set válečných veteránů podpoří asi pět tisíc bojovníků z porobeného Payitu, jehož největší město se stalo hlavním stanem legie.

Odtud je povede do Nexalu. Pohádkové zvěsti o jeho bohatství, o zlatě a moci, které tam čekaly, ho nezadržitelně poháněly. V tom přece tkvěl účel výpravy, zlato je vylákalo přes celé Neprozkoumané moře. Budou za ním tedy pochodovat do srdce tohoto divošského kontinentu!

Dobře chápal, že nexalská armáda, která je bude očekávat, je větší, mnohokrát početnější než voje, s nimiž se utkal v Payitu. Jeho informátor ho také nezapomněl upozornit, že při pochodu do Nexalu jim bude stát v cestě válečnický národ Kultaky. Dalo se předpokládat, že se průchodu svým územím budou bránit.

Jistě, nikde nebylo lepší vojsko než ocelově tvrdí muži jeho Zlaté legie. Výsledky, jakých dosáhli od počátku cesty, byly zárukou úspěchu. Porazili národ bojovníků čítající víc než sto tisíc hlav. Nashromáždili poklad, který náklady na výpravu desateronásobně převýšil.

A přece byl Cordell odhodlaný riskovat v této divoké hře všechno, co měl. Svému mužstvu nemohl osvětlit význam své sázky důrazněji, než když spálil všech patnáct lodí, které je z Mečového pobřeží dopravily až sem, k těmto vzdáleným břehům. Vrak plavidel odpočívají na dně mělkého zálivu u pevnosti, kterou nazvali Fort Helm. Bez lodí se už nedá od hry odstoupit.

Kapitán - generál nevydržel ležet v klidu, vstal a přecházel ložnicí. Noční hodiny odtíkávaly. Přemýšlel o svých kapitánech, stoickém tvrdém Daggrandovi, horkokrevném Alvarrovi, Carrantovi a ostatních, o mužích, jimž mohl věřit, na které se mohl spolehnout, když on sám jim dal pevné vedení.

Duchovní stránku mužů svěřil zachmuřenému biskupu Domincusovi. Někdy z něj šel strach, jak nesmiřitelně ho hnala nenávist k divochům, kteří mu zabili dceru na obětním oltáři. A také mu stála po boku čarodějka Darien. Elfi albinka vydala za celou armádu.

Domorodými bojovníky si nebyl příliš jistý. Dovolí, aby legii provázeli jako průvodci, a jejich počet zvýší dojem síly. Počítal však s faktem, že většina břemene bojů bude spočívat na ramenou jeho legionářů.

"Můžeme to vůbec dokázat?" zeptal se polohlasem, dovolávaje se rady Helma, boha, který legii ochraňoval. Jeho smrtelní rádci, tedy aspoň většina, soudili, že celý plán byl šílený - legie bude naprosto odříznutá od základny a obklopená nebezpečím po více než polovinu cesty. Jenom Daggrande a Alvarro byli pochodem nadšení snad proto, že jim připadal jako válečná výzva. Věděl, že na lojalitu ostatních je spoleh, přestože se jim plán příliš nezamlouval.

Zlatá legie bude následovat Cordella do Nexalu, o tom nepochyboval. Otázka se zjednodušila. Vyjdou někdy tamodtud?

? ? ?

Výhled na město před trojicí rostl a šířil se s každým krokem dlouhého sestupu od háje s pramenem. Procházeli vesničkami s malými chýšemi ze slámy nebo obílenými domky z hlíny a nikde neunikli zvědavým pohledům. Některé vesničany vysoký cizinec nebo možná jeho velký černý kůň - unikátní zvíře za hranicí jejich zkušenosti - tak fascinovali, že se za nimi táhli v uctivé vzdálenosti.

Blížili se k břehům jiskřícího modrého jezera, k jeho průzračným vodám a slunce do nich i v pokročilém odpoledni neúprosně pražilo. Přechod z bílého kamene mířil jako šipka k městu - a na jeho začátku si je udiveně měřila hlídka Jaguářích válečníků. Obličje stráží, vykukující z otevřených čelistí přileb z jaguářích hlav, byly napjaté, oči vytřeštěné úžasem. Těla jim beze zbytku pokrývala odolná skvrnitá kouzelná kůže hišny. Nerozhodně napůl pozvedli své zbraně - macas - poseté obsidiánem. Nežirali ani tak na lidské členy malé skupinky jako na velkou černou bestii, která za nimi ochočeně šlapala.

"Zdravím vás, Rytíři Jaguárů!" křikl radostně Poštli. Krácel pyšně před svými společníky. Odvěká rivalita mezi řádem Jaguárů a válečníky Orlů byla dobře známá a teď se skvělý bojovník v pláštěnce z černých a bílých orlích per nadnášel potěšením z jejich šoku a nejistoty. Poštliho každý znal, každý věděl, že je synovcem samotného vládce Naltecony, a nemohlo se proti němu jen tak lehce zakročit. Jaguáři jen němě žirali, jak tři lidé a ten podivný, hrozný tvor pochodují k mezníku přechodu. Za nimi se opatrně šourali vesničané, kteří se stisněnou zvědavostí přihlíželi, jak se stráže k neobvyklé trojici zachovají.

"Kde jsou vaše dobré způsoby?" dotazoval se Poštli v předstíraném rozhořčení, když Jaguáři jen stáli, hleděli a

mlčeli. "Krásná žena vkročí na nexalský přechod a vy ji ani neuvítáte?"

Konečně byl jeden strážný schopen promluvit. "Co - co je ten netvor?"

Zdalo se, že se Poštlí nesmírně baví. Zaklonil hlavu a chechtal se. Hal měl naopak dojem, že se do toho představení nutí.

"Bouře?" ptal se Halloran dívky. Snažil se sledovat výměnu slov; z Poštlího tónu vycítil, že žertuje, ale neporozuměl vřemu. Stráže hleděly z koně na Hala, který je oslňoval zářivým leskem brnění a vyleštěnou helmou.

"Dost!" prohlásil Poštlí rázně a vyzval stráže, aby odstoupily. "Vysvětlení podám jen svému strýci! Pojd'te, přátelé - palác čeká!" Pokynul Erix a Halloranovi, aby ho následovali. Hladce vydlážděná, plných třicet stop široká silnice běžela od břehu rovně jako šňůra, mohla být přibližně jednu a půl míle dlouhá a ústila v Nexalu na centrálním ostrově.

Když se Halloran ohlédl, zjistil, že se část Jaguáří hlídky za ně zařadila a za vojáky se shromáždilo už celé procesí. Zřejmě každý farmář, žena, dítě či patrolující voják si jich všiml, takže nyní za nimi k nádhernému městu pochodovalo víc než sto Maztičanů.

Na dav rychle zapomněl, když byla metropole na dosah. Pestře pomalované pyramidy, z nichž vlály chocholy per, takřka oživily svou barevností a dominovaly výstavnému městu jasnými tóny zeleně, modří, žlutě a červeně. A barvy zvýrazňovaly každou budovu, nejen pyramidy. Keře s jásavými rudými květy bujely na každém rohu; kanály lemovaly záplavy popínavých kvetoucích vín; na mnoha domech se třepotalo lesklé peří, barevné závěsy zdobily balkony, zdi i domovní vchody.

Halovi neušlo, že samotný přechod měl vybudované zábrany - na několika místech byla místo dlažby silná prkna, která se dala odstranit a která nyní přemostovala mezery mezi kamennými pilíři. Svým léty vycvičeným vojenským okem nápad náležitě ocenil. Bylo to chytré opatření.

Jezero na obou stranách byla čistá a průzračná a značně hluboká, na některých místech i při čirosti vody nedohlédli na dno. Ryby oždíbovaly zarostlé balvany, jež podporovaly pilíře. Ze všech stran se k nim blížily loďky zvědavých domorodých rybářů, takže procesí utěšeně rostlo nejen na souši, ale i na vodě. A pyramidy i paláce se tyčily stále výš a mnohem důstojněji, než když je pozorovali z dálky.

Obklopeni doprovodem přešli z konce přechodu do široké ulice vedoucí do středu Nexalu. Zde je pozdravily mladé dívky, pokrývaly cestu před nimi květinovými plátky a vedly je k paláci. Bílé domy je obstoupily, ale četné mosty nad úzkými kanály jim připomínaly, že jezera nikdy nejsou daleko.

Poštlí si hrdě vykračoval v čele a za ním šli pomalu jeho společníci - hlavy otáčeli doleva, doprava, nahoru i dolů v naprostém bezdechém obdivu. Nádhery Nexalu je oba ohromily, rázný pochod přešel do procházky se zastávkami, kdy němě vstřebávali jedinečnou podívanou. Teď se už nedal odhadnout počet obyvatel, který se po stranách ulic shromáždil, jakmile se rozkřikla zpráva o jejich příchodu. Ulice plnily zástupy, kam až dohlédli, musely tu být tisíce.

"Pohled - tam je jeden z těch kněží!" štěkl varovně Hal. Mezi lidmi zahlédl ušmudlaný obličej vychrtlého zjizveného klerika. Mužovy černé vlasy, rozčežené do krví spečených hrotů, které už kdysi za úděsných okolností viděl, mu rozechvěly páteř neblahým tušením.

"Kněz Zalteca," stísněně souhlasila Erix. "Bude jich tu mnoho."

Černě oděný klerik na ně hleděl, jak šli kolem, ale nepokusil se je zastavit. Zjizvené tváře roztáhl úsměv, když pozoroval, jak jdou ke chrámům, které se tyčily v srdci města.

"Nedovedu si představit spožití takového barbarství s takovou velkolepou nádhrou," mumlal si Hal potichu.

Erix stejně jeho slova slyšela. "To je součást divů Nexalu a Mazticy," podotkla věčně. "My se můžeme jen držet v blízkosti Poštlího a doufat v to nejlepší."

Hal se rozhodl, že nedá najevo, jak se už teď cítí ztracený. Věděl, že bez pomoci Erixitl, bez jejího vedení, překládání a vysvětlování neznámých věcí by se byl nikam nedostal. Raději tedy držel jazyk za zuby, ač sevřel její ruku. Chladný, uklidňující stisk štíhlých prstů ho ukonejšil. Hrdlo se mu sevřelo, neboť k Erix ho poutalo víc než pouhý vděk.

Konečně došli k bráně ve zdi ne vyšší, než byl Halloran. Kamenná stěna se táhla stovky yardů doleva i doprava. Za ní se zvedaly nejvyšší pyramidy a paláce.

"Toto je posvátné náměstí - srdce města," vysvětlil Poštlí. "Jsou zde ty nejkrásnější pyramidy, paláce a také obřadní střediska. Půjdem dovnitř a já vám najdu ubytování. Potom navštívím strýce. Vím, že s vámi bude chtít mluvit, jak nejdřív bude možné."

Brána se nějakým neviditelným způsobem otevřela a Erix s Halloranem vstoupili za Poštlím na posvátné náměstí Nexalu. Brána ve zdi za nimi s tupým třeskem zapadla. Nebyly zde žádné davy, pouze několik skupin zvědavých bojovníků.

Když je Poštlí vedl náměstím k dlouhé bílé kamenné budově, zdravil je Hal nezávazným kývnutím. Rytíř podvědomě zrychlil krok a zastavoval se, aby se přivítal s válečníky, kteří k nim při příchodu záměřili. Objal pár přátel, oděných v lesklé černé a bílé péřové znaky řádu Orlů.

Halloran s Erix opět zůstávali pozadu, přemoženi důstojností posvátného centra. Celou obrovskou oblast zabíralo otevřené náměstí, obklopené dlouhou nízkou zdí a ovládané půl tuctem pyramid - z nichž nejmasivnější byla sama Velká pyramida, vzpínající se nad všechny budovy města.

Několik mohutných budov se rozestřelo kolem a v kontrastu k barvami svítícím pyramidám a překrásným mozaikám zářily jejich stěny pouze neporušeným bílým nátěrem.

"Tam ten je palác Naltecony." Poštlí ukázal na největší stavbu, stojící na vzdálené straně. "Tamhle je palác jeho otce Axalta; zemřel před mnoha roky." Poštlí jim označil další paláce, každý pojmenovaný po dřívějším rádci.

"Proč si každý panovník staví nový palác?" divil se Hal, ohromený počtem architektonických výtvorů. Žádný nebyl vysoký, ale hladké kamenné zdi, široké vchody a špičaté střechy pokryté došky či rovné obezděné plošiny se rozprostíraly až někam do dálky.

"S každým z nich moc Nexalu vzrůstala, a tak všichni musí vyjádřit svoji moc sídlem, které je výstavnější než předchůdcovo. A mimoto paláce mají tajemství. Každý rádce nechá vybudovat síť tajných chodeb, které zná jen on a jeho urozený architekt. Sídla jsou víc než pouhé nákladné budovy - jsou to především symboly rostoucí moci Nexaly!"

Poštli se obrátil k Halovi s úsměvem. "A uvidíte, že i toto náměstí znamená mnohem víc."

Erix náhle strnula - poznala Axaltův palác. Její sen! Na střeše tohoto sídla byl Naltecona zabít! Sklíčeně šla za muži s očima přilepenýma k té osudné stavbě.

"Pojďte, napřed vám najdu vhodné ubytování - místo, kde budete moci držet i koně," zářil Poštli a ukázal k prostornému domu za Velkou pyramidou.

"Bouře by měla zůstat venku," oponoval Hal. "Musím ji však mít poblíž." Teď si uvědomil, že Maztičané určitě nebudou vědět, jak ustát a ošetřovat koně. Nyní si také všiml nadcházejícího večera a protažených stínů. Příchodem do města naprosto ztratil pojem času, tak ho den zavalil nezapomenutelnými dojmy.

Jak kráčel za Poštlim, Halova hlava se bezděky otáčela sem a tam. Blížili se k malé pyramidě, která vypadala, že ji drobí zub času. Když k ní došli, prošlehla jím hrůza - celá šedesátistopová struktura byla vybudovaná z lidských lebek, poskládaných pečlivě tak, aby jejich prázdné nevidoucí důlky směřovaly ven. I Erix si ten chmurný památník prohlížela.

Ohromený Halloran opět propadl černé beznaději. Kladl sám sobě otázku, co tu pohledává. Cítil se jako dřívko unášené proudem rozvodněné řeky, již nemohl ani zastavit, ani obrátit. Pokradmu pohlédl na Erix, jedinou kotvu v tomto víru, a uvažoval, jestli ji aspoň trochu vyrušila očividnost nexalské krutosti. Žádnou reakci nepostřehl; nu ano, přece mezi těmito lidmi vyrostla, asi byla na takovou architekturu zvyklá.

Objal je stín Velké pyramidy a Hal se podíval vzhůru. Stavba byla příkrá, neviděl nahoru na plošinu, ale pravidelné scény vražedného obětování si dovedl jasně představit. Připadalo mu, že stín ho neopustil, ani když vyšli zase na slunko.

U širokého vchodu je uvítali poklonou bojovníci a několik hubených zjizvených kněží. Klerikové si je upřeně prohlíželi a bývalému legionáři z jejich zkoumavých pohledů naskočila husí kůže.

"Musíme pro hosty najít ubytování - velké vzdušné byty, kde cizinec bude mít možnost držet své monstrum pod dohledem!" vysvětlil jim Poštli vážně a potají na Hala mrkl.

Kůň v chodbách paláce byl trochu nesourodý element, ale Hal to přešel nevšímavě stejně jako průvod sloužících a bojovníků, kteří se drželi v uctivé vzdálenosti.

"Tady!" Poštli s rozmáchlým gestem odsunul korálkový závěs. "Zůstanete zde jako mí hosté. Půjdu najít strýce, vrátím se brzo."

Erix s Halloranem prošli závěsem a ocitli se ve sluncem zalitým vnitřním dvoru, plném kvetoucích keřů a nízkých stromů.

"Podívej se na tyhle pokoje," vydechla Erix a mávla k zastíněným místnostem, které vymezovaly zahradu.

Halloran údivem oněměl. Ze zdí visely sošky znázorňující zvířata, ptáky a lidi. Jednu zeď rozsáhlého pokoje zdobila mozaika, jež dopodrobna představovala nexalské údolí, než se v něm usídlili lidé. V ložnicích byly vysoké rohože na spaní vedle malého bazénu na koupání. Holá, prázdná místnost, o níž Erix usoudila, že je určená k meditaci, ukončila prohlídku.

Halloran odepnul sedlovou brašnu a vybalil některé ze svých pokladů. Zbraně si prohlédl, než je odložil. Měl svůj stříbrný meč - Helmův Zub - u pasu, a navýš jeden ocelový a dýku. V tomto světě kamenných a obsidiánových čepelí to bylo unikátní bohatství.

Když opatrně vyndával silnou knihu v kožené vazbě, nemohl potlačit závan strachu. Svazek obsahoval nesčetné stránky jemných pergamenů, popsaných záhadnými, tajuplnými formulami zařikání. Patřil Cordellově milence, elfi čarodějce Darien, a Halloran věděl, že ačkoliv knihu vzal omylem, její pomsta se nezastaví ani před jeho smrtí... kdyby se jejich cesty - Helme nedopustí! - někdy křížily.

Knihy se však nezabavil, ponechal si ji - jednak proto, že některé stránky studoval - snažil se znovu oživit kouzla ze svého mládí, kdy se zaučoval u mocného čaroděje. A také si říkal, že kdyby přece jen došlo ke konfrontaci s čarodějnou albínkou, měl by v ruce něco, s čím by mohl začít vyjednávání.

Nahmatal pevně stočený balík hadí kůže, která mu dala první zážitek maztické magie. Erix ho poučila, že hadina patřila mezi kouzla hišny, magie spáru a drápu, nikoliv mezi magii plumy, kouzla per a vzduchu. Kůže mu připomněla Zaltecova kněze, na jehož rozkaz ho pevně spoutala, a zabavil se jí jen díky kouzlu plumy Erixina amuletu. Nikdo z nich neměl zdání, jak by se dala použít; znali však její cenu a nosili ji s sebou.

Konečně našel dvě láhve magických roztoků. Jedna obsahovala elixír neviditelnosti, který již vyzkoušel. Co je ve druhé, nevěděl. Erixitl kouzelným tekutinám hluboce nedůvěřovala a něco z její nervozity se přeneslo i na něho, takže nikdy nevzal zkusmý hlt, jenž by osvětlil jeho účinek. "Pojď sem!" zvolala radostně Erix, vzala ho za ruku a vlekla ho na zahradu. "Podívej!" natáhla ruku k nízkému stromu, kde hnízdilo několik nápadně zbarvených ptáků. Měli malé, zahnuté zobáky a peří jim zářilo rudě a zeleně.

Hallorana dotek její ruky rozechvěl, ptáky sotva vnímal. Váhavě a nerad ji pustil, když je vyrušili sloužící s talíři fazolí, placek a zvěřiny. Prostřeli jim večeri na nízkém stolku v zahradě blízko fontány. Právě z ní pila Bouře a pak se otočila a pustila se hladově do nějakého keře.

Usadili se do mechu, začali jíst a jejich oči se setkaly. Nyní byly všechny útrapy putování minulostí a Halem zmítaly víry citů. Byl si vědom její nedocenitelné pomoci, byl jí vděčný, ale to byla pouze malá část jeho vnitřního zmatku.

Když vstoupili do tohoto města a obklopili je zdejší obyvatelé, připomněli Halovi jeho opuštěnost. Nemohl zapomenout, že tento barbarský lid ho může bez varování hodit na oltář večerních obřadů.

Chránilo ho jenom přátelství Rytíře Orlů, Poštliho - to a jeho vlastní rozum, síla a zručnost. Zdálo se mu to jako chabá

záruka bezpečnosti v porovnání se statisíčovými počty litych Maztičané.

Jenže tu byla Erixitl. Ta krásná žena, sedící naproti, představovala bývalému legionáři smysl života. A teď, když přišli sem a dosáhli svého cíle, ji chtěl mít navždycky po svém boku, chtěl mít jakousi jistotu, že ho nikdy neopustí. Nevěděl však, jak by měl své pocity vyjádřit.

Hleděla na něj a Hal uvažoval, zda jeho srdci rozumí. Možná rozuměla, protože po dlouhé době řekla se smíchem: "Mám dojem, že jsem konečně doma."

? ? ?

Naltecona se pohodlně opřel a nechal se péřovou zdviží vynášet na vrchol Velké pyramidy. Zapadající slunce vrhalo na Nexal růžovou zář, pronikající mezi obrovitými horami, které lemovaly bujné údolí Srdce Pravého Světa.

Jedna z nich, Zatal, výhruzně hřměla a nad vrcholem visel oblak páry. Rádce si toho nevšímal. Vulkán se nad Nexalem tyčil od pradávných dob, často bručel, ale nikdy neřval.

Zdviž zanedlouho vystoupila k plošině, zastavila a Naltecona se důstojně pomalu zvedl a vystoupil na povrch, tyčící se vysoko nad jeho městem. Hoxitl ho očekával se skupinou kněží, večerními oběťmi a novými čekateli Zmijí ruky.

Chrám Zalteca byla velká čtvercová budova uprostřed plošiny.

Tady stál krví pokrytý oltář hladového boha a vedle něj dřepěla kamenná socha Zalteca - obrovitý válečník s macou a oštěpy, se zvířecím, číhavým obličejem; ústa byla doširoka otevřená v očekávání nadcházející hostiny. Hoxitl přikročil k oltáři a obrátil se k panovníkovi. "Zaltec bude mít velkou radost, že se Ctihodný rádce opět účastní jeho obřadů," zašeptal tiše. Pokynul kněžím a ti k oltáři dověkli první oběť - mladého Kultakance. Bojovníkovy oči byly bezvýrazné, nevydal ani hlásku, ani se nebránil. Trpně se poddal svému osudu.

Kněží ho položili zády na oltář a pevně ho natáhli. Hoxitl zvedl zubatý obsidiánový nůž, jedním silným řezem otevřel mužovu hrud' a sáhl dovnitř pro bijící srdce.

Jeden ze zasvěcenců rychle poklekl před knězem, jenž zvedl srdce k zapadlému slunci a hodil je do úst sochy.

Klečící muž patřil k Rytířům Jaguárů a teď svůj skvrnitý oděv na hrudi odtrhl stranou. Hoxitl zvedl hlas v ječivém, zlobném vzývání. Obličej měl zrůzněný do fanatické masky, zkřivený intenzitou modlitby. A pak kněz přitiskl ruku zrudlou krví obětovaného na rytířovu hrud'.

Z hnědé pokožky vyrazil syčivě kouř a pára, kolem se šířil pach spáleného masa. Hoxitlova dlaň na mužova prsa vypálila kosočtvercovou hlavu zmije. S pomocí samotného Zalteca mu cejch zjizvil kůži a sevřel jeho duši pevně jako do kleští.

Tam - vypálený natrvalo do jeho prsou - byl rudý cejch ve tvaru smrtonosného hada. Rána se leskla jako d'áblův bolák a zdálo se, jako kdyby had měl vlastní život.

"Buď vítán," syčel tiše Hoxitl. "Buď vítán do kultu Zmijí ruky."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Na výzvu Opeřeného pokračuji v popisu zániku Mazticy.

Pravý Svět křičí po přítomnosti Quotala, ale Opeřený si jej nevšímá - nebo přinejmenším nedává žádné znamení. Možná je vázaný slibem mlčení jako jeho kněží. On také cítí trýzeň, kterou dobře známe.

Pocit potřeby promluvit, opravu špatné či nesprávné, učít a vést - to je prokletí našeho řádu. Avšak být vázán slibem, jenom pozorovat a čekat a rozvažovat - to je naše disciplína a naše vůle.

A teď v mých snech vidím, že cizinci jdou k Nexalu. Přinášejí rychlý blesk jejich stříbrných mečů, jejich znalosti a magie.

Ale za nimi - a já cítím, že si to neuvědomují - se táhnou stíny a číhá temnota.

3

Krev smrti

RUDÝ ŽÁR TEMNOSVITU OSVĚTLOVAL JESkyni pekelnou září. Dvanáct černě oděných postav stálo kolem obrovského magického kotle a pozorovalo žhavou masu krví prosyceného ohně.

"Vic!" poručil Předek chraptivým syknutím.

Další ze Sklizečů zvedl koš naplněný noční úrodou. Sklizeč sáhl zakrvavenou rukou do koše a vyňal hroudu masa, která ještě před několika hodinami pumpovala krev tepnami nexalského zajatce.

Bylo to srdce, jež Hoxitl vyrval v krvavém holdu svému brutálnímu bohu. Jakmile kněz s pomocníky odešli z pyramidy, dorazil Sklizeč. Každý z jejich řádu cestoval tajnými stezkami Starověkých, denně se teleportoval od Temnosvitu k obětním pyramidám přes celý Pravý Svět.

Tento se objevil, aby shromáždil žeň z Velké pyramidy. Vyjmutí ještě horkých srdcí z otevřených úst boha trvalo jen chvílečku. Uložil děsné obětiny do koše a v příští vteřině se s nimi vrátil do Vysoké jeskyně.

"Vic - ať plane!" sykl opět zahalený Předek a Sklizeč obrátil zbytek obsahu koše do kotle. Temnosvit vyšlehl vzhůru v chamtivém přijetí.

"Čelíme náročné době," pronesl konečně spokojen. "Nemusím vám připomínat, že stojíme sami, opuštění naším rodem, dokonce i samou Lolth. Od doby Skáložáru jsme izolovaní od ostatních, a přece jsme vytrvali.

Musíme proto našeho boha živit dobře; živíme tím i naši vlastní moc a tu těm barbarským cizincům také ukážeme. To je náš úkol.

Spirali se vydal, aby tento úkol splnil, splnil naši vůli ve formě dívčiny smrti. I když mu byla udělena pomoc pekelných psů - zklamal. Za selhání zaplatil vlastní smrtí."

Hrobové ticho jeskyně rušil jen tichý šepot ohně. Uplynula víc než hodina, pak jedna z černých postav opatrně pronesla: "Dívka je nyní zde, v Nexalu."

"Vskutku," ozval se Předek. "Konečně k nám přišla, aby mohla zemřít."

"Nebude to snadné," varoval drov. "Říká se, že má ochranu Nalteconova synovce, urozeného Poštliho."

Starověcí absorbovali zprávu a nikdo neodpovídal. Poštli v Nexalu proslul inteligencí, schopnostmi a nebojácnou odvahou.

"Poštli pomáhal zabít Spiraliho," řekl Předek. "Za to by měl trpět. Dívčina smrt může být jen začátkem."

"Odkryli po smrti Spiraliho náš původ?"

Starověcí se velmi pečlivě starali, aby před lidem Mazticy utajili svůj rasový původ.

"Kdo ví? A je mi to jedno," sípal Předek. "Staly se velké věci, jiné právě začínají. Řetěz určení se odtáčí, a až se posune dál, tajemství naší rasy bude nepodstatné."

"Kult Zmijí ruky získává na síle den co den," podotkl po další dlouhé pauze jiný drov.

"Dobře. Ať se kult násilí rozrůstá jako plevel a je připravený, až jej povoláme." Předek spokojeně kýval hlavou.

Než pokračoval, vytáhl se do plné výšky. "Vzpomeňte si na proroctví! Naše určení se stane skutkem, když srazíme poslední překážku, tu, kterou si vybral Quotal. Vyvolenec není válečníkem nebo knězem, jak jsme kdysi předpokládali. Ne, je to mladá žena! Když bude odstraněná, Nalteconova smrt nám otevře cestu! Když Ctihodný rádce zahyne, kult Zmijí ruky se postará, abychom ovládli celý Pravý Svět!"

Předek si změřil jednoho po druhém s výrazem vyzývajícím k opozici... uspokojen uzavřel hlasem, jenž zněl najednou velmi pevně.

"Je úplně lhotečné, jestli její přátelé zjistili, kdo jsme. Záleží na jediném - aby své srdce dala Zaltecovi. Co nejdřív! Musí zemřít co nejdřív!"

Temnosvit se ve svém kotli syčivě zvedl a zajiskřil, polom se s tichým rachotem usadil, jako kdyby se s radostným souhlasem chechtal.

? ? ?

Vnitřek dřevem obložené místnosti dýmal párou a potem. Temný svit rozpálených uhlíků se odrážel na bronzové kluzké kůži návštěvníků oranžovým leskem. Jeden z válečníků vstal, nalil na horké kameny trochu vody a hustý oblak páry prskal do vzduchu.

Tohle byla parní lázeň Řádu Orlů a nejvýše postavení členové elitního bratrstva pod ptačím praporem se dostavili, aby Poštliho uvítali očistným rituálem.

Unavený rytíř seděl na čestném místě mezi dvěma starými veterány řádu, Chicalem a Atzilem. Co se vrátil do Nexalu, poprvé cítil, že je skutečně doma.

Postaral se Halovi a Erix o vhodné ubytování a potom strávil celou marnou hodinu snahou, aby dostal audienci u svého strýce, mocného Naltecony. Až po západu slunce se dozvěděl, že strýc opustil palác, aby se zúčastnil obětování na Velké pyramidě.

Odešel tedy z královských komnat mírně zneklidněný a překvapený a rozhodl se jít do města a stavět se v ústředí Řádu Orlího Rytířstva.

Dva tucty mužů v parní lázni dlouho sedělo mlčky, nechali pot stékat z těl, odnášet zmatky a pochyby z mysli. Jak se pot peril z pórů, cítili očistu, která zasahovala hluboko do jejich těl, do jejich válečnických duší. I když se vedro zvyšovalo, seděli odhodlaně, se stoicismem vojenského bratrstva, a pára stále houstla a pronikala do plic s každým hlubokým rytmičným nádechem.

"Je to báječné. Konečně po dlouhé době jsem zase čistý," vydechl slastně Poštli.

"Byl jsi také dlouho pryč," odvětil Chical. "V divočině, bylo mi řečeno."

"Ano. Nevstoupil jsem sem, co jsem odešel z Nexalu. Byla to úmorná cesta, ale viděl jsem mnoho věcí." "Říká se, že jsi potkal jednoho z cizinců, bílého muže." Chical byl starý, ohnutý, s obličejem plným vrásek. Čistě bílé dlouhé vlasy splétal do copu, jenž mu sahal až pod pas. Jako většina Maztičanů měl tělo takřka holé, bez chlupů mimo vlasy na hlavě. Byl Ctihodným Praotcem, vůdcem Řádu Orlů. V mužném věku to byl chrabrý, hrdý válečník, jehož moudrost, zkušenost a inteligence mu zajistily vedení Orlů, přestože jeho fyzický vrchol již dávno minul.

"Ano, to je pravda, Otče." Poštli svému učiteli a vůdci dal čestný titul. Podrobně jim Hallorana popsal. "Vetřelci jsou zvláštní muži, a monstra, kterým říkají koně, jsou rychlá a strašná. Ale nejsou ani bohy, ani démony - jsou to nepopíratelně lidé. Halloran je neohrožený válečník a jeho meč je ostřejší než jakákoli zbraň v Maztice."

Vyprávěl jim, co slyšel o bitvě u Ulatosu, kde malé vojsko cizinců rozprášílo obrovskou payitskou armádu.

"Ech!" utrousil Atzil, sedící z druhé strany Poštliho. "Jak můžeš srovnávat Payitany s nexalskými bojovníky? Tito bílí muži možná porazili Payit, ale bylo by nesmyslem tvrdit, že jejich malý počet je pro Srdce Pravého Světa nějakou hrozbou!"

Poštli zavrtěl hlavou. "Nemíním to jako projev neúcty, ale rádím vám, abyste ty muže pozorovali a studovali, než se rozhodnete k akci."

"Moudrá slova, synu," přisvědčil Chical. "Jeden z Orlů se vždy vznášel nad cizineckým vojskem. Poslední zpráva říká, že se chystají k pochodu. Zatím nevíme, kam půjdou."

"Půjdou do Nexalu," řekl Poštli bez váhání.

"Jak to víš tak jistě?" žádal vysvětlení Atzil a náhlé napětí hlasu prozradilo, že se jeho sebedůvěra poněkud viklá.

"Jsou vychytralí a hladoví po zlatě - ty dvě věci vím jistě. Než začnou jednat, seženou si o Maztice tolik informací, kolik jen bude k dosažení. Určitě objeví, že nikde v Pravém Světě není tolik zlata jako tady."

"Přece si nemohou myslet, že připočítají do Nexalu a vezmou si jen tak naše zlato!" ozval se dotčeně Atzil.

"Nevím," reagoval na jeho slova Poštli a potřásl rameny. "Ale nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se o to pokusili."

"Synu můj, zatímco jsi byl pryč, moc se tu o cizincích mluvilo," vložil se do hovoru taktně Chical. Poštliho udivilo, že všichni odcházejí, až v lázni zůstali jen oni tři. Otrok tiše vstoupil, přilil na vřelé kameny vodu a místnost zahřál čerstvým závojem těžké páry.

"Ten muž, co s tebou přišel, ten, jehož nazýváš Halloran... čekají tu na něho," vysvětloval Chical. "Někteří by s ním rádi mluvili. Ale jsou jiní, kteří by jeho srdce rádi viděli na Zaltecově oltáři co nejdříve."

Poštli se vzpřimil. "Je tohle nový způsob, jak nakládat s Nalteconovými hosty?" Hlas mu slyšitelně zchladl.

"Ticho!" ostře nařídil Chical, ale hned se zmínil. "Nic není dosud rozhodnuto, ale pokřik po jeho srdci pochází z nejvyšších míst! A on zatím není Nalteconovým hostem - je tvým."

"Můj strýc ho uvítá!" protestoval mladý Orel. V Poštlim vzrůstala tíseň. Překvapilo ho, že strýc, Ctihodný rádce, byl tak zaměstnaný celé odpoledne, že ho po návratu do města ani nechtěl pozdravit. Nyní začal uvažovat, jestli se setkání z nějakého důvodu nevyhnu.

"To není tak jisté," vložil se Atzil, "jiné hlasy mohou nést vyšší autoritu."

"Větší autoritu? Kdo jiný ji může mít než vládce?"

"Sám Zaltec," řekl prostě Chical. "Zaltec si může žádat jeho srdce."

"Prostřednictvím Starověkých?" Poštliho hlas se otfásl pohrdáním. Měl dobře v paměti smrt Starověkého, Spiraliho, jehož s Halem zabili. Hal o tom stvoření mluvil jako o drovovi a vysvětlil, že na nich nebylo nic nadpřirozeného, ale hodně ďábelsky zlého. Mladý válečník se obával, že jeho přátelé pro zprávu takového významu nejsou ještě připraveni.

"Nepodceňuj Zaltecovy síly," varoval ho Chical. "Jsi mladý a silný. Známe tvou nebojácnost, a čeho jsi nedávno dosáhl, svědčí o značné moudrosti." Věkovitý Orel se usmál a srazil osten svých slov. "Avšak Zaltecovu kultu se nemůžeš rovnat."

"Ten muž přišel do Nexalu pod mojí ochranou! Kdokoliv ho bude chtít zajmout, bude muset napřed čelit mně!"

"Jsi pyšný Orel, synu," Chical hleděl Poštlimu přímo do očí. "Řád je na tebe hrdý. Nikdo neprokázal svou cenu v tak mladém věku jako ty. Vešel jsi armádě ve výbojích, abys získal zajatce. Bojoval jsi a porazil nejudatnější válečníky Kultaky a Pezelacu. Naposledy ses vydal na výpravu za vizí a dostal jsi vizí, aby ses vrátil s tím cizincem. Jsi skvělý Orlí válečník," pokračoval Chical přísně, "a přísahal jsi poslušnost Řádu. Dostaneš-li rozkaz, abys cizince předal do jiných rukou, poslechněš."

Chical rychle vstal s lehkostí pohybů muže mnohem mladšího a Atzil se k němu připojil.

"Nemáš na vybranou," uzavřel učitel měkce, obrátil se a odešli.

Poštli tam zaraženě zůstal sedět sám. Hleděl před sebe a čekal na nějaké vnuknutí. Ale všechno, co viděl, byl popel a pára.

???

Bílá jemná ruka držela lehce brk a pečlivě opisovala znaky ze svitku do silné knihy s koženou vazbou. Když byl symbol správně přepsán do knihy, vybuchl namodralým světlem a ze svitku zmizel. Konečně byla celá formule opsaná v knize a Darien hodila neužitečný, prázdný pergamenový list stranou.

Ve svazku zůstalo mnoho nepopsaných stránek, ale toto byl poslední čarodějčin pergamen. Zbytek jejich kouzelných zaříkání bude ztracen...

Dokud nedostane zpět svou knihu kouzel.

Sevržené rty se zakřivily nenávistí. Hrom do toho podvodníka! Že Halloran zradil legii, uprchl z lodního vězení, to pro elfí ženu mnoho neznamenal. Ale zapřísáhla se už po sté, že za krádež její knihy kouzel zemře.

Podrážděně trhla rameny, když za oknem pokoje nebe zešedlo v prvních příznacích blízkého rána. Zvenčí doléhaly britké rozkazy Cordella a jeho důstojníků, připravujících legii na pochod.

Bezděky si stáhla kápi hlouběji přes obličej, ačkoliv nenávistné slunce se nevyšplhá nad obzor po několik minut. Přemýšlela nad svými záměry. Nenávist k Halloranovi zvolna došla, když vážila naléhavé momentální záležitosti.

Pochod na Nexal dnes začne. Zнала Cordellovu vášeň pro tuto výpravu a věděla, že nemůže učinit nic, co by ho přimělo jeho plán změnit. Chvilími měla dojem, že nad vším začíná ztrácet kontrolu, že věci se sunou vpřed bez ní. Popuzeně vnitřní hlas setřásla, vstala a jala se balit své vlastní potřeby. Nesmí dovolit, aby k tomu došlo, nemůže nechat budoucnost, aby si vybírala vlastní směr. Kontrola - její kontrola znamenala všechno.

???

"Poštli se sem včera večer už nevrátil, že ne?" otázal se Halloran. Spal dlouho a teď se rozespale přišoural do uzavřené zahrady, kde našel Erixitl.

"Ani dnes ráno." Tiše seděla a zamýšleně hleděla na fontánu. Vztáhla ruku k míse s ovocem, vybrala si broskev a

kousla do šťavnatého ovoce. Halloran pocítil také hlad a sáhl po polovině melounu.

Pod paží vykukovala kožená vazba knihy kouzel. Napřed měl v úmyslu, že si tady v klidu sedne a bude studovat.

V hlavě mu zůstaly části jeho výuky u mocného kouzelníka, přinejmenším dost na to, aby některým jednodušším stránkám Darieniny knihy rozuměl.

Nyní se mu zdálo, že je to nudný způsob, jak zahájit nový den, a vrátil ji nazpět do batohu. Vyjmul dvě láhve kouzelných roztoků. Věděl, že ta větší způsobí neviditelnost, ale účinky obsahu druhé neznal. Zvedl ji a zvědavě si prohlížel čisté sklo a popis, který nemohl rozluštit.

"Ne!" Divčín výkřik zavinil, že láhev téměř upustil. Dal ji opatrně do vaku a udiveně se na ni podíval. Obličej jí zesinal strachem.

"Tahle mne děsí!" zašeptala. "Zahod' ji!"

"Proč? To by byl nesmysl!" odporoval a umínil si, že ji vyzkouší, až se Erix nebude dívat.

"Poštlí neposlal ani vzkaz?"

Zdálo se, že i Erix je ráda, že předmět hovoru stočil jinam. "Chtěla bych vědět, co strýci řekl," uvažovala. "Myslíš, že Naltecona má o tvé legii hodně informací?"

"Už to není má legie."

Hal si živě vyvolal poslední obraz svých bývalých kamarádů - elitní setninu kopiníků. Pod vedením brutálního kapitána Alvarra jezdili po bitevní pláni jako šílenci a vjížděli do Payit'anů, kteří se na ulatoskou bitvu přišli jen podívat. Nespočitatelné slovy lidí zemřely, aby prostě uhasily kapitánovu žízeň po krvi. Byl to právě Alvarrův útok na Erix, jenž Hala přiměl, aby proti legii zvedl zbraň.

"Naltecona určitě slyšel dost, aby ji nebral na lehkou váhu." Hal již mluvil nexalsky docela dobře, s jazykem neměl potíže.

"Poštlí mu to určitě objasní tak, aby pochopil!" zvolala nadšeně. "Vím, že to dokáže. Zdá se, že je velice chytrý na to, jak je mladý."

Halovi se napětím sevřel žaludek. Odvrátil se, díval se kolem a všechno potvrzovalo, že je v divném cizím světě. Co Maztica věděla o moudrosti? O porozumění a toleranci? Tihle lidé poslušně pochodovali na strmé pyramidy a nabízeli své životy - své srdce bohu!

Co je to za boha, co žádá takovou cenu? Co je to za lidi, kteří slepě poslechnou? Pro Hala Maztica zůstávala tajuplnou záhadou, místem, které v něm budilo pocit ztracence.

A přece i v té opuštěnosti tu byla Erix. Nemohl jinak, musel kvůli ní přijmout i úžasnou stránku Mazticy. I kdyby mohl jít někam jinam, nebyl si jistý, že by ji dokázal opustit.

"Vzpomínáš na tu noc v Payitu, kdy jsme si mysleli, že jsme vyvázli?" zeptal se váhavě. Něha té noci, kdy si usnuli v náručí - bohužel nevině - zanechala v jeho srdci hluboký cit, který ho hrál tím víc, čím častěji si ji připomněl. Stalo se to předtím, než je obklíčili nepřátelé, kdy ještě všechno vypadalo tak slibně. Byla to noc sounáležitosti, která se už nikdy neopakovala. Položil jí svou otázku a studoval její obličej.

"Ano - ano, ovšem," řekla rychle, nach se jí rozlil po tváři a odvrátila se.

"Přál bych si, abychom se mohli k tomu citu nějak vrátit..."

Citu čeho? Lásky? Nemohl ani sám rozlišit, co se jí snažil říct. Zatnul zuby. Proč jí nemohl vysvětlit ten zmatek vnitřního sváru?

Erix na něho s porozuměním pohlédla a vstala. "K tomu se nemůžeme vrátit. Máme teď nepřátele... kněží Zalteca a Starověcí nás určitě hledají, i když jsme jim na chvílku unikli. A co Zlatá legie... nechají nás tví staří kamarádi na pokoji?"

Jako na důraz jejich slov se za záclonou dveří ozvalo volání.

"Vstupte."

Maztický muž vstoupil a ztuhle se uklonil. Na hlavě měl čelenku z červených per a zlatobílou pérovou pláštěnku hosenou přes ramena. Z uší mu visely dlouhé zlaté přívěsky, ve spodním rtu svítila zlatá ozdoba. Za ním stáli dva otroci v čistých bílých tunikách.

Návštěvníkovy oči se upřely do Halloranových. "Ctihodný rádce Naltecona si žádá vaší přítomnosti v trůnní komnatě."

"Dejte mi pár minut na přípravu," žádal Hal po vteřinové pauze.

Pozvání očekával, jenže po hovoru s Erix byl trochu zmatený. Chtěl před tímto setkáním vyleštit svůj hrudní plát a vyčistit zbraně. "Budeme hned hotovi."

"Máte se dostavit sám," řekl dvořan. "Bez té ženy." Jeho oči nikdy neopustily Hallorana.

Koutkem očí viděl, jak Erix zatnula zuby. "Potřebuji, aby překládala," oponoval.

"Rádce se vyjádřil velmi přesně. Ženy mu během dne nesmí přijít na oči, pokud o jejich přítomnost sám nepožádá.

Hal hledal nějakou další námitku, cítil se zranitelný při vyhlídce, že by měl jít k panovníkovi sám. Zahlédl, že mu Erix dává znamení, a otočil se. Vypadala zklamaná.

"Jdi!" řekla mu v obecné řeči. "S vůlí Naltecony nelze diskutovat."

"Dobře." Díval se za ní, jak dotčeně kráčí do svého pokoje. Přehodil do nexalštiny a řekl bohatě oděnému poslovi, že by se chtěl obléknout. Muže to nijak nevyrušilo, mlčky stál a pozoroval Hala, jak si připíná brnění, natahuje holínky a nasazuje přilbu nízko do čela. Připnul si meč a vyšel z pokoje za poslem; v duchu klel, že byl takový spěch, že ani neměl čas, aby vyleštil výstroj.

Rychle kráčeli několika dlouhými chodbami, pak zastavili u masivních dvojkřídlých dveří. K Halovu údivu muž shodil své pérové cennosti a podal je sluhovi, který mu výměnou dal otrhaný kožený šál. Urozený muž si jej přehodil přes ramena.

Sluha zvedl další ušmudlaný šál a významně se podíval na Hala. Dvořan zavrtěl hlavou a uvedl bývalého legionáře do trůnní komnaty. Sluha za nimi hleděl s otevřenou pusou - to tu ještě nikdy nezažil.

Halloran nevědomky úžasem zvolnil kroky. Komnata byla obrovská, s vysokým doškovým stropem, neseným mohutnými trámy. Otvory mezi stropem a vrchem zdi vpouštěly do místnosti denní světlo.

Byly tam asi dva tucty lidí a s jedinou výjimkou všichni měli na ramenou ošoupané kožené pláštěnky nebo rozedrané hadry, jaké dostal u dveří i posel, co ho přivedl. Halloran soudil, že tou výjimkou musí být Naltecona. Ctihodný rádce Nexaly napůl seděl, napůl ležel na plujících nosítkách zářivého peří. Vznášela se nad pódiem několik stop nad úrovní podlahy. Všichni ostatní stáli dole.

Hala překvapilo, že vládce povstal, když se přiblížil k trůnu, Nalteconova členka ze smaragdových per - skvělý chochol opalizující zeleně - se královsky vlnila vysoko nad jeho hlavou. Zlaté řetězy obtáčely jeho krk a zlaté ozdoby tížily zápěstí, kotníky, uši a ret.

Jak se rádce zvedl, skvělá péřová pláštěnka se za ním rozestřela, plula beztížně vzduchem a vlála za ním, když vykročil.

"Zdravím vás, cizince." Ctihodný rádce se zastavil na dva kroky od Hala a prohlížel si ho odshora dolů.

"Děkuji vám, Vaše... Ctihodnosti," odpověděl Hal; nevěděl, jestli mu dal správný titul. Jeho nexalština, která mu hladce plynula ze rtů s Erix, se stala náhle neohrabaným cizím jazykem, něčím, co nikdy nezvládne.

Naltecona tleskl a několik otroků přineslo balíky a složilo je Halovi k nohám. "Přijměte prosím tyto dary jako projev uvítání do naší země," řekl panovník.

Mrkl dolů a zatočila se mu hlava. Rychle přelétl očima péřovou pláštěnkou a silné svazky látek a zaměřil se na dvě misky, které byly položeny vedle darů. Měl nutkání si kleknout a uchopit je, neboť jedna obsahovala hromadu žlutého kovového prachu a druhá hromadu hladkých, krémově zbarvených oblázků, ale ovládl se. Formálně se uklonil, a jak byl sehnutý, nenápadně si svůj poklad zblízka prohlédl.

Zlato! A perly! Srdce mu vzrušením poskočilo.

"Výsosti, vaše štědrost mě překonala," přerývaně vykoktal. "Lituji, že moje ubohá cestovní výbava mi nedovoluje, abych vám oplatil stejným."

Naltecona zvedl dlaň na důkaz, že omluv není třeba. Zřejmě se mu v roli štědrého dárce zalíbilo. "Jste vyslanec - mluvčí - svých lidí?" chtěl vědět.

Halloran pečlivě volil odpověď. "Ne, jsem osamělý válečník, pouze cestuji zemí jako váš synovec Poštlí. Hledám své vlastní sebeurčení." Za nic nechtěl přiznat, že byl zběhem, mužem, na jehož hlavu byla teď už jistě vypsána odměna. Nemohl se však ani vydávat za Cordellova agenta.

Naltecona zamyšleně vysvětlení přijal, při slovech o hledání sebeurčení Hala pronikal zrakem a odpověď ho očividně uspokojila. Musel být mužem, který v takové věci věřil.

"Hoxitle, Cotone... pojdte sem," rozkázal vládce. Ze zástupu dvořanů za trůnem vyšli dva postarší muži: jeden špinavý, zjizvený a vychrtlý, oděný v černém hávu plném skvrn; druhý byl čistý, trochu otlý, v bílé čisté tunice. Coton v bílém oděvu Halloranovi připomněl Kachina, velekněze Quotalova chrámu v Ulatosu, jenž položil za Erix život, když ji chránil před elfím drevem Spiralim. Naltecona tuto spojitost potvrdil v následujících slovech.

"Toto jsou mí velekněží, Hoxitl Krvavého Zalteca, Coton Boha motýlů, Quotala. Chci, aby slyšeli vaše odpovědi k mým dotazům. Řekněte mi - kdo je váš bůh?"

Halloran vzhledl, otázka ho polekala. Bohové v jeho životě nikdy nezaujímalí žádné místo, jenže se zdálo, že otázka vyžaduje odpověď.

"Všemocný Helm, Věčně Bdělý," řekl. Tento válečný bůh legie byl jediným duchovním světlem, k němuž se mohl hlásit.

"V Maztice máme velmi mnoho bohů," trochu se podivil Naltecona. "Zaltec, a ovšem Quotal, ale je tu také Azul, který přináší déšť, a Tezca, bůh slunce, a mnoho jiných."

"Mnoho a dost!" dodal Hoxitl tiše. Klerik s obličejem plným hlíny, popelu a zaschlé krve hleděl na Hallorana planoucima, nenávidnými očima. "Pro nové bohy není v Maztice místo!"

Halloran mu tvrdě pohled oplatil. Přestože nebyl žádným oddaným věřícím, neměl v úmyslu ustoupit před klerikovým důrazným prohlášením o Zaltecově nadřazenosti.

"Musíte se o našich bozích poučit," řekl Naltecona. "Potěšilo by mne, kdybyste se dnes večer zúčastnil obřadů. Můžete mne doprovodit k Velké pyramidě. Při západu slunce začíná obřad Zalteca."

Halovo srdce bilo na poplach, hlava se mu točila hrůzou a Hoxitl ho číhavě pozoroval. V duchu mu prolétl obraz srdce, vyrvaného z živé oběti, nabídnuté krvavému bohu, aby se utišil jeho věčný hlad. Neměl strach o sebe, ale jeho odpor byl tak silný, že pomýšlení na to hrůzné divadlo ho nutilo, aby po odporném Hoxitlovi skočil a zmáčkl tomu netvorovi krk.

Musel se vši silou ovládnout, aby jeho hlas zněl neúčastně. Oslovil panovníka uctivým hlasem. "Velmi si vážím a cením vašeho pozvání k vašim večerním obřadům. Můj bůh mi to nedovoluje."

Naltecona o krok ustoupil, téměř jako kdyby byl udeřen. Zúžil oči. Za jeho ramenem Hal viděl Hoxitlovy oči vybuchující žárem nenávisti. Coton naopak vypadal mírně pobaveně. Čas se jako by zastavil, Naltecona na Hala nehnutě hleděl.

"Dobře," řekl rádce ostře, otočil se a kráčel k trůnu, péřová pláštěnka plula vzorně vzduchem za ním. Hal chvíli mlčky stál, nevěděl, jestli má odejít či zůstat. Panovník se stejně prudce zastavil a otočil se ke svému hostu. Oči mu zasvítily jako chladný černý led.

"Odneste dary do jeho pokojů," štěkl na oba otroky, co je přinesli. Podíval se na Hala.

"Slyšení skončilo," řekl úsečně.

? ? ?

Erixitl přecházela kolem zdi luxusního bytu. Kvetoucí zahrada, šplíchající bazén, jedinečné ozdoby, všechno jí připadalo jako klec, věznicí jejího ducha a ohrožující její volnost.

Něco kolem vody jí připomnělo potok jejího mládí - čistý proud protékající jejím rodným Palulem.

Palul. Její městečko bylo odtud vzdálené necelé dva dny cesty, teď, když se konečně dostala do Nexalu. Z rodných hor ji před deseti lety odtud odvedl kultakánský Rytíř Jaguárů a prodal ji do otroctví. A pak ji prodali knězi z dalekého Payitu, kam dorazila těsně před příchodem cizinců.

Konečně byla v rodné zemi, ve městě, které si od malička přála navštívit. Myslela na svého laskavého otce, jestli ještě žije a pracuje na kouzelných předmětech plumy. Bezděky zvedla ruku a dotkla se amuletu na krku, který jí otec daroval. Opeřený klenot měl moc - moc, která jí už několikrát zachránila život.

Její tatínek, Lotil, byl uměleckým pérařem. Byl to nesložitý člověk, pracoval rukama, ale barvy miloval a uměl s nimi citlivě zacházet. Do svých výtvorů vplétal barvy a vzory v tónech a odstínech, jaké nebyly nikde jinde k vidění.

A co je s bratrem? Shtal se v době jejího únosu stal začátečníkem - novicem Zaltecova kněžstva. Byl přijat do řádu? Nebo jeho srdce skončilo jako dar krvavému bohu v nejvyšším splynutí - obvyklém osudu učňů, kteří selhali?

Vždycky předpokládala, že až se vrátí do Nexaly, navštíví své rodiště. Teď tady byla a Palul ji přitahoval. Halloran, který byl dřív v zemi tak ztracen, jí připadal, že opět nabyl sebedůvěru a nexalštinu zvládl docela dobře. Neměla v úmyslu ho opustit, naopak, pomýšlení na něj ji hrálo, chtěla, aby ji potřeboval.

A Poštlí - co se s ním vůbec stalo? Orlí Rytíř si zřejmě její přítomnosti neželal. Ať si oba dělají, co chtějí, ale bez ní, rozhodla se rezolutně. Nyní rozmyšlela, jestli by prostě neměla vyjít ze dveří a vypočodovat z města přímou cestou na Palul.

Zarazila ji vysoká postava u dveří. Poštlí jednou kývl a vstoupil. Neměl na hlavě přilbu, ale pláštěnka z černých a bílých per mu rozšířila ramena a holinky s orlími pařáty dodaly jeho kroku důstojnost.

Rozhlédl se kolem, asi aby viděl, jestli je tu Halloran, a potom k ní přistoupil.

Viděla před sebou chrabrého, pozoruhodného muže. Byl to tak vynikající válečník, tak vysoký, hrdý, tak přitažlivý. Vztáhl ruce k jejím ramenům a jeho hnědé oči byly teplé, někde na dně v nich dřímал žár.

Nechápala jasně, proč stydlivě jeho ruce odtáhla a odvrátila se.

"Obtěžoval vás tu snad někdo?" otázal se napjatým hlasem.

"Obtěžoval nás?" Užasle se k němu otočila. "Ne, jistěže ne. Proč se ptáte?"

Znovu ji soustředěně, intenzivně pronikal očima, až se pod jeho pohledem v duchu svíjela. "Může tu být nebezpečí," řekl a pohlédl stranou, jako by ho něco vyrušilo. "Větší, než jsem očekával." Zadíval se jí znovu do očí a z jeho slov číselna smrtelná vážnost. "Erixitl, prosím vás, zavolejte mne, jestli uvidíte cokoliv, co vás poleká - naprosto všechno, co vás vyvede z klidu!"

Erixitl skutečně poplašil. "O co se jedná? Proč bychom se měli mít na pozoru?"

"O nic se nejedná," odsunul to najednou věcně. "Chci mít jistotu, že palácoví otroci se o vás dobře starají. A Halloran? Je... v pořádku?"

"Ovšemže je!" Erix v jeho tónu zaslechla napětí, když vyslovil Halovo jméno, a to poznání ji vzrušilo. "Váš strýc Naltecona, si s ním přál mluvit. Mne vidět nechťel. Myslím... Co je?"

Zprvu dotčeně a pak s náhlým úlekem viděla, že Poštlí jí ani nenaslouchá. Jeho zvláštní jednání ji nadobro zmátlo.

"Nezapomeňte, budu nablízku," řekl znenadání. "Neváhejte!" Opět mu dřímající oheň šlehl očima.

"Budete-li potřebovat pomoc, zavolejte mne!" Pak ve víru černých a bílých per odešel.

? ? ?

Dlouhá cesta do vnitrozemí se klikatila sem a tam po svahu hory. Zástup se plazil kolem zataček jako dlouhý, částečně opeřený a částečně obrněný had a vzdaloval se poněkud od pobřeží.

Zlatá legie pochodovala v čele a žoldnéři udržovali rychlý krok bez ohledu na nepříznivý terén. Setniny pěšáků šly ve dvojicích nebo trojicích podle šířky točící se cesty, muži s meči v ocelovém brnění vedli v předních řadách. Za nimi následovali muži s kušemi, vedení mocným Daggrandem, a po nich kopiníci - skvělá kavalerie ve vyleštěných hrudních plátech na neklidných, dychtivých koních - a řady lehce obrněného mužstva s meči.

Podél zástupu pobíhalo několik tuctů vysokých, štíhlých chrtů, kteří se očividně radovali, že se zase pochoduje. Cordell je s úsměvem pozoroval a vzpomněl si na jejich šokující účinek na Payit'any, kteří nikdy v životě neviděli psa většího, než je králík.

Za Zlatou legii se táhl barevný pás pěti velkých payitských regimentů, nazývaných 'tisíc hlav'. Národ, který tyto cizinci ze zámoří nedávno porazili, vrhl nyní svou vojenskou sílu na stranu vetřelců v kovových mušlích. Azurové vody Východního oceánu, které legionáři znali jako Neprozkoumané moře, pomalu mizely z dohledu a teď byly sotva viditelné průzorem v horách, které překročili. Cesta, po které šli, stoupala vzhůru k sedlovitému průsmyku mezi dvěma vrcholy, pokrytými sněhem. Payitští výzvědní skauti jim řekli, že značí hranici bojovné Kultaky.

Cordell v čele vojsk dojel do průsmyku, sesedl, přivázal koně a vyšplhal na svah sedla. Kapitán - generál pohlédl z oceánu na východě před zástup vojáků, do zelené nížiny kultakánských polností na západě.

Jeho oči spočinuly na moři. Měl rád tyrkysovou čistotu těch pobřežních mělčin, které byly sytější modré - nebo mu tak alespoň připadaly - než jakékoli vody podél Mečového pobřeží. Melancholicky mrkal, neboť věděl, že svou rodnou zemi dlouho neužítí.

Obával se, že někteří ji neuvidí už nikdy. Potřásl rameny a rychle ty morbidní myšlenky pustil z hlavy.

"Víte, pozorují nás."

Cordell se obrátil ke kapitánu Daggrandovi. Trpasličí lučištník vyšplhal nahoru k němu a zahleděl se do terénu Kultaky.

"Ovšem, já vím," souhlasil velitel. "Chci, aby nás viděli a měli látku k přemýšlení."

Daggrande přikývl. Payitští informátoři je upozornili, že kultakánská armáda byla lítá a velká, druhá za Nexalem v maztické vojenské hierarchii. Žádný z legionářských důstojníků však neuhnul před nevyhnutelnou srážkou, kterou jejich pochod určitě vyprovokuje.

K pozorovatelům se přidal biskup Domincus a Cordell krátce vysvětlil: "Darien Kultaku hlídá od počátku pochodu."

"Necht' bdělost Helma otevře její oči doširoka." Vysoký, zatrpklý kněz se mračil na zelené údolí s přáním, aby se nepřátelé objevili.

"Darien je najde," ujišťoval generál.

"Jo," zabručel Daggrande a uplivil si. "To udělá." Elfi čarodějka s bílou pletí a bílými vlasy albína vždycky trpaslíka vyváděla z míry. Její schopnosti budou bezpochyby užitečné, snad i rozhodné. Teď asi - neviditelná - létala nad Kultakou. Nicméně něco na ní pokaždé vzbudilo Daggrandův hněv. Pochoval výraz svých pocitů pěkně hluboko; věděl, že jeho velitel tu elfi ženu miluje se stravující, podivně záhadnou vášní.

"Helm ať prokleje tyhle d'ábly!" vrčel biskup, ačkoliv v údolí nebyla ani známka pohybu. Po smrti své dcery na obětním oltáři v Payitu běsnil žalem a zapřísáhl se, že za její smrt celá Maztica krutě zaplatí.

Rudovlasý kavalérista k nim vyjel, zadržel koně, ale zůstal v sedle a obdařil je křivozubým úsměvem s mnoha mezerami, jež prosvítaly mohutným oranžovým vousem. "Doufal jsem, že se tu s námi setkají," chechtal se a vrhl do údolí opovrhlivý pohled. Se smíchem kopl boky koně a cválal podél zástupu, který se stácel dolů na druhé straně průsmyku.

Cordell zavrtěl hlavou, skrýváje své obavy. "Kapitán Alvarro je vždycky až moc dychtivý boje," řekl tlumeně, aby ho slyšel pouze Daggrande. "Doufám, že až přijde čas, bude připravený."

Teď je mýjeli jejich spojenci, payitští bojovníci. Vysocí muži měli mnohobarevné členky. Pyšně si vykračovali a zvedli své oštěpy na pozdrav novému veliteli.

"Vzpamatovali se z porážky rychle," uvažoval Cordell nahlas. Od ohromující bitevní porážky u Ulatosu uběhl sotva měsíc.

"Nemohu se dočkat, až jejich sousedé dostanou také na frak," podotkl Daggrande. "Na Kultace jim nikdy moc nezáleželo." Daggrande pomáhal Payit'any trénovat a dověděl se něco o maztické mysli - ne mnoho, ale jistě víc než kdokoli z jeho druhů.

Jak šli bojovníci kolem, připojil se k nim ještě jeden muž. Sestoupil neohrabaně z vysokého koně a dýchavičně se k nim vyšplhal. Všichni jeho příchod ignorovali, dokud nepromluvil.

"Tohle je šílené!" vzkřikl Kardann. Nejvyšší odhadce z Amnu doprovázel výpravu, aby vedl záznamy o pokladech, které získali. Nikdy si nepředstavoval, že bude maširovat s malým zástupem vojáků do srdce nepřátelského kontinentu. "Všichni budeme pobiti!"

"Díky, že jste moje mužstvo ušetřil moudrosti vašeho proroctví," řekl Cordell suše. "V budoucnu očekávám, že si podobné výbuchy necháte pro sebe."

Kardann se na velitele zamračil a kousl se do rtu. Báł se Cordella, ale nebyl to strach vojáka z drsného velitele. Kardann se ho báł, jako se normální muž bojí šílence. Účetní se otfásl, když si připomněl následky jejich posledního sporu. Cordell nechal zapálit a potopit celou flotilu lodí, aby jeho i své mužstvo přesvědčil, že zde byli natrvalo.

Kardann by byl rád poukázal na nesmyslnost tohoto podnikání, ale báł se promluvit. Nenáviděl myšlenku, že se expedice ubírá do neznáma, leč ještě víc nenáviděl myšlenku, že by ho nevzali s sebou. Mimoto věděl, že Cordell jeho varování nebere vůbec vážně.

Kapitán - generál se plácl rukou v bílé rukavici do stehna, pohled na vojsko ho vzpružil. Země před nimi vypadala hladká, bohatá a lákavá.

"Pojďme, mí dobří muži!" nařídil, zahrnuv do širokého gesta i Kardanna. "Vpřed do Kultaky - prvnímu kroku na cestě do Nexalu!"

? ? ?

Daleko od Mazticy, hluboko v říších nikoho, dlela Lolth, pavoučí bohyně dřevů. Její jsoucnost na kontinentu Faerunu ležela daleko na východě a daleko pod zeměmi oblévanými sluncem. Ti z temných elfů, kteří žili na západě, v místě nazvaném Pravý Svět, tvořili malý, mezi kypícími krutými národy dřevů naprosto bezvýznamný kmen.

Leč Lolth byla žárlivou bohyní - božstvem, jež nestrpí žádnou nevěřičnost. Nyní slyšela Předkova slova. Slyšela je a žhnula.

Opuštění jejich bohem? To říkají teď! Vyznávají Zalteca, krmí ho, užívají jeho kněze jako loutky! A nyní bičují jeho lid do šílenství, užívajíce své moci - spočívající v Temnosvitu - aby vytvořili tento kult, nazvaný Zmijí ruka.

Tak Starověci si zoufali nad Lolth ? Vskutku!

Než s nimi skončí, zapřísáhla se pavoučí bohyně, pochopí, co jsou pravé hlubiny zoufalství.

všech moudrých. Nebránil svou rodnou zemi proti nexalským výpadům celý život po víc než sedm desetiletí? Pravda, Kultakánci byli litym, bojovným národem s výtečnou válečnou tradicí, ale jejich počet byl pouze čtvrtinou stejně bojovných Nexalanů.

Pouze jednou si obě strany vyměnily stejný počet zajatců a tehdy nexalské armádě velel mladý, ale nesmírně schopný Orlí válečník, urozený Poštlí. Předtím i potom opouštěly kultakánské voje bojiště se dvěma nebo třemi nexalskými zajatci za každého, co ztratili.

Ale tentokrát se Takamal setkal s problémem, na nějž ho nepřipravila ani odvěká rivalita s vnitrozemským sousedem. Byl to starý muž, stále čilý, a tak si vykračoval trůnní komnatou v Kultace a hlasitě se dožadoval odpovědi od prázdných zdí. Neboť to byl jeho osobitý způsob přemýšlení.

"Jsou skutečně mocní? Porazili Payit ve velké bitvě u Ulatosu - a co? Znamená to, že mohou porazit Kultaku? Mohou porazit mne?"

Takamal si pěstí bušil do dlaně, zuřil. Přál si, aby mu bohové alespoň tentokrát odpověděli. Slyšel zvenčí ze dvora třesk oštěpů - mladí válečníci se cvičili pod přísným dohledem zkušených bojovníků.

To možná byla jeho odpověď. Byl přesvědčený, že byla. Bude problému čelit stejně, jako čelil každé hrozbě jeho doméně.

"Pozorovatelé říkají, že s sebou mají pět 'tisíc hlav' Payitů. Pchá! Ti mne nezajímají. A vůbec celá ta jejich pitomá bitva vedená na otevřeném poli! To je naprosté šílenství, když jim bohové poskytli území, kde mohli armádu ukrýt!"

Nyní Takamal cítil, že bohové naslouchají. Obzvláště chtěl pozornost jednoho boha. Hrdě se vzpřímil, zkřížil ruce na prsou a v duchu oslovil představu Zalteca, boha války.

"Zaltecu, tvůj svítící oštěp nás povede do války! Utkám se s cizinci a s těmi payitskými otroky - ale pečlivě si vyberu místo."

Mračil se a kýval hlavou a jeho opeřená členka povlávala vzduchem. Takamal dosáhl rozhodnutí a jako vždycky rozhodnutí ulehčilo jeho duchovní břemeno.

"Shromáždí se celá moc Kultaky, legie o třiceti tisících hlavách! Naši Jaguáři budou trhat, naši Orlí je budou pronásledovat a vyženeme ty cizince zpátky na moře!"

? ? ?

Uhlíky v ohništi vychladly. V ovzduší parní lázně setrvala zatuchlá vlhkost, pozůstatky páry, která nízkým domem pronikala před mnoha hodinami. Poštlí seděl sám, jako seděl celé dlouhé noční hodiny - dlouho potom, kdy se ostatní Orlové rozešli do svých domovů, k postelím, k ženám.

Dveřmi se vloudily mihotavé záchvěvy slunečního svitu a napovídaly, že se rodí nový den. Avšak stále se nemohl přimět, aby odešel.

Co mu zbylo mimo útočiště této prázdné místnosti? Duše Poštlího se svíjela v agonii trýzně, obličej byl jako kamenná, bezvýrazná maska. Nikdy nezažil takový pocit bezmoci.

Minulý večer ho Chical znovu varoval, aby se neodvažoval zasáhnout do osudu těch dvou, které přivedl do Nexalu. Poštlí litoval jejich příchodu do města, měl pocit, že pro své přátele neudělal nic víc, než že je dostal do pastí.

Pravda, zdálo se, že Halloran je alespoň pro tuto chvíli v bezpečí. Vypadalo to, jako by si Naltecona vojáka oblíbil a denně s ním trávil hodiny hovorem o světě za Východním mořem. Strýc určitě nerozkáže, aby jeho hostu bylo ublíženo.

Jenže pod povrchem doutnaly jiné, mnohem temnější moci a před těmito silami ho Chical varoval. Kněží se napřed potichu, ale čím dál hlučněji dožadovali cizincova srdce. Rytíř Orlů dobře viděl chtivý lesk Hoxitlových očí, když ho velekněz pozoroval na posvátném náměstí. Byl to pohled na tváři velké lovící kočky předtím, než zatne zuby do masa mírné, nic netušící kořisti.

Svár utrpení nad vlastní bezmocností ho rval na kusy, poháněný vědomím, že to on své společníky přivedl na pokraj zkázy. Pro Hala mohl udělat málo - vpravdě nemohl udělat nic, aniž by se vzeprél svaté přísaze, kterou složil svému řádu.

Navzdory dlouhým hodinám strnulého klidu se konečně s hladkou pružností zvedl na nohy. Pro Hala možná nemohl udělat nic.

Ale vypracoval plán, který ochrání Erixitl.

? ? ?

Halloranovi ubíhaly dny v Nexalu rychle, ne však Erix. Voják byl každý den předvolán k audienci u panovníka.

Ctihodný rádce chtěl znát každý detail Halova světa, chtěl slyšet o zemích Faerunu, bozích, které tam uctívali, kouzlech, která se tam užívala.

Hala stále víc tížil rozpor mezi fascinující nádherou kultury a děsem masového povinného masakrování, které si bohové těchto národů vyžadovali. Naltecony si skutečně vážil, odhalil v rádci moudrého a pyšného muže, jenž se nebál připustit, že na světě bylo mnoho, čemu nerozuměl, co neznal.

A samotný Nexal! Z města za zdí toho sice moc neviděl, ale i v omezeném prostoru posvátného náměstí se tyčily struktury ohromujících výšek. Stěny pyramid vábily oko miliardami jásavých vzorů a barevných mozaik. Zahrady, bazény a fontány byly čisté a svěží, luxusnější než ty, co viděl ve své vlasti.

Jenže věděl, že na vrcholu výstavných pyramid se noc co noc opakovalo neustálé rutinní vraždění. Kněží Zalteca se svými krví splenými vlasy a špinavými zjizvenými těly byli všude. Hladově ho pozorovali a on jim to splácel drsnými, opovržlivými pohledy. Dosud ani on, ani kněží nemrkli.

Naltecona mu už nikdy nenavrhl, aby ho doprovázel k večernímu obětování. Často se ho vypytoval na Helma a obzvlášť ho zaujalo, že i Cordell tohoto boha uctíval.

Pro Erix však zbývala jen samota krásné zahrady, která na ni tlačila jako klec. Chtěla by si s Poštílim nebo Halloranem prohlédnout město, ale místo nich za ní věčně chodila hlídka palácových otroků. Od dětství očekávala, že ji výhledy Nexalu okouzlí, ale něco se změnilo, zklamalo ji svou světskostí.

Často ji obklopovaly podivné stíny, hrozily, že zatemní slunce i celý svět, a někdy tak zčernaly, že neviděla ani zem pod nohama, ač nad hlavou zářil bezmračný den. Začínala se bát pohledu nahoru, protože vždycky viděla čnicí masiv Zatalu. Jejím náhle zostřenému zraku připadalo, že hora se nadýmá jako hnísavý vřed, připravený explodovat a zavalit svou hnilobou celý Pravý Svět. Často cítila, jak se jí půda pod nohama otřásá, ale nikdo si chvění nevšímal, nikoho nevyvedlo z klidu.

Začínala si myslet, že ztrácí zdravý rozum.

Jediné místo, kde našla trochu radosti, bylo rozsáhlé tržiště. Mezi dary, které byly přineseny do jejich pokojů, byly pytle kakaových bobů a silných brk, naplněných zlatým prachem - dvě hlavní platidla, běžně směnitelná v celé Maztice. Poprvé v životě měla Erixitl vlastní peníze na vydávání a také největší tržiště v Pravém Světě, kde je mohla utratit.

Tam se scházeli kupci z celého kontinentu - ovšem mimo Kultakance - a nabízeli své zboží na prodej nebo na výměnu. Nejobvyklejším výměnným prostředkem byly kakaové boby, jimž se v Payitu dobře dařilo a lidé sklízeli bohatou úrodu. Bavilo ji pozorovat, jak při uzavírání nějakého obchodu kupci odpočítávali hnědé plody po jednom, a ještě se přesvědčili, že se nezmýlili.

Vyměňovali je za štičky jemných látek, barevné mušle, lastury a dlouhá brka naplněná zlatým prachem. Řezbáři nabízeli drobné dřevěné nebo kamenné repliky bohů. Sekáči kamenů vystavovali ostře zabroušené zbraně - nože i oštěpy a šípy. Výrobci luků prodávali své výrobky vyřezané z nejpružnějších vrb nebo odolného cedru.

Jednou se zastavila, okouzlená plumou, kterou nabízel pokorný pérař. Remeslník - vrásčitý starý muž, jehož zručné prsty neodpovídaly revmatickému vzhledu - podržel pláštěnku, aby si ji mohla prohlédnout.

Oděv byl vlastně jemná síťovina, protkaná drobnými chomáčky těch nejzářivějších per, jaká kdy viděla - nebo skoro viděla, připomněla si a bezděky se dotkla amuletu na krku. Dar jejího otce byl víc než deset roků starý, a ačkoliv obrubu tvořila jediná vrstva delikátních pírek, amulet dosud neztratil ani jedno a stále se leskl třpytivou novotou.

"Vidím, že znáte plumu" řekl stařec prorocky a pláštěnku pustil - zůstala nehybně viset ve vzduchu. Muž udělal krátké gesto a pláštěnka se kolem Erix stočila a dosedla jí měkce na ramena.

"Vezměte si ji," nabízel pérař. "Nechť chrání vaši kůži, jak amulet chrání vašeho ducha."

Erix chtěla začít protestovat, chtěla mu zaplatit, neboť unikátní výtvar byl skutečně první ze všech věcí na trhu, který přivábil její pozornost. Ale to už péraře plně zaměstnával nákup vysokého Rytíře Orlů. Dívala se zatím po zboží kolem a za chvíli se k místu vrátila, ale po starci tu nebyla ani stopa a zmizela i pokrývka s jeho zbožím.

Kupodivu žádný z okolních kupců si ho nepamatoval.

Ale přehoz na ramenou byl měkoučký a příjemný a osvěžil trochu i její náladu. Vrátila se do paláce, do bytu v zahradě, a jak očekávala, nikdo tam nebyl.

Tentokrát však nemusela čekat dlouho. Chrastění závěsu jí řeklo, že někdo přichází, a když zvedla oči, viděla Poštíliho, mlčky čekajícího na její svolení, aby vstoupil.

"Pojďte dál," řekla radostně, že ho konečně zase vidí. Jeho obličej od příchodu do Nexalu věčně stažený napětím byl opět hladký a bezstarostný.

Erix se zatočila a pláštěnka se z ramen nadnesla v širokém kruhu do vzduchu a zarámovala její hnědou kůži a vlající černé vlasy zářivou obrubou. "Líbí se vám?"

"Je nádherná," řekl a také tak to mnil. "Ale zdaleka ne tak nádherná jako žena, kterou zahřívá."

Erix se náhle zarazila a překvapeně na Poštíliho pohlédla. Zarděla se a sklopila zrak, jeho poznámka jí polichotila a také ji zarazila. Přistoupil k ní a ona k němu znovu zvedla oči.

"Erixitl, chtěl jsem s vámi mluvit po týdny, ode dne, kdy jsme se potkali, a říct vám, co mám na srdci. Vždycky mě něco zastavilo. Nebyli jsme sami, nebo se mi nadobro zasukoval jazyk v puse a nevypravil jsem ze sebe ani slovo.

Ale už ne!" Dotýkal se jejích ramen, hleděl do očí zjasněných zelenými skvrnkami. "Jste ta nejokouzlejší žena, co jsem kdy poznal... vaše krása mne nechává beze slov. Tohle mi neudělala žádná žena!"

"Můj pane!" vyhrkla ohromeně. Žaludek se jí sevřel zášlehem nezkrtného vzrušení, ale byl to napjatý, nervy otřásající pocit.

"Erixitl z Palulu, stanete se mojí ženou?"

Ztuhla, vzrušení se zvrátilo ve strach, cosi jako bezdechou, svíravou nervozitu.

Pak se jeho rty přitiskly na její. Jeho polibek žhnul a uvítala jej teplem svých úst. Cítila, že ji objímá, a nevěděla, jestli chce, aby to skončilo.

? ? ?

Halloranův krok se nadnášel, když spěchal zpátky do bytu. Naltecona mu právě nabídl dům jako platbu za dlouhé dny, kdy Ctihodného rádce poučoval o způsobu života lidí na druhé straně moře.

Voják hned na počátku objasnil, že lekce nebudou zahrnovat výuku maztických válečníků o bojových taktikách legie a jak jich využít, a panovník s podmínkou souhlasil.

Legionářským zběhem mohl být, ale nikdo na světě by ho nepřinutil, aby pomáhal připravovat smrt svých bývalých kamarádů ve zbrani. Nebyli to muži legie, na něž teď myslel. Ta, na které mu záleželo, ho čekala v zahradním bytě.

Když pomyslel na poslední dny, jak málo času Erixitl věnoval od chvíle, co přišli do Nexalu, zahanbeně se v duchu

schoulil. Audience u panovníka, návštěvy středisek Rytířů Orlů a Jaguárů, nekonečné diskuze s maztickými alchymisty a kouzelníky - to vše ho plně vytěžovalo. Dovolil svému okouzlení novotami Nexalu, aby ho připravilo o společnost jediné osoby, se kterou chtěl sdílet svůj život.

S tím je teď konec. S jistotou nabídky domu přestal být toulavým uprchlíkem. Zamiloval si toto město. A co bylo nejdůležitější, bylo vědomí, že ženu, která ho sem bezpečně doprovodila, hluboce miluje.

Když obcházel poslední roh, dal se téměř do běhu. Se zpívajícím srdcem zvedl ruku ke korálkovému závěsu... zaslechl zevnitř hlasy a bezděčně se zastavil.

"...stanete se mojí ženou?" Byla to slova Poštlího, uvědomil si bleskem a studený kámen se mu vmáčkl do žaludku. Co odpoví?

Závěsem dveří viděl, že Poštlí strhl dívku do náruče. Její paže objaly jeho ramena, přitáhly si ho blíž. Obluzeně, jako by ho někdo uhodil do hlavy, Hal stáhl ruku, ztuhle se obrátil, zavrával a odešel.

? ? ?

Oheň plápolal a osvětloval vnitřek dlouhé budovy. Učni přidali ještě pár polen do plamenů a nyní jasné žluté světlo zalilo vysokou číhovou sochu krvavého Zalteca.

Hoxitl vstoupil, shodil špinavý háv a přistoupil k soše nahý mimo zakrytý rozkrok. Ruce měl rudé zaschlou krví z obřadů Zmijí ruky. Dnes večer, tak jako mnoho předchozích nocí od doby, co cizinci přistáli v Pravém Světě, ocejšoval znamením ruky mnoho věrných.

Jako všichni ostatní i oni složili přísahu, zaslíbili srdce a mysl, těla i duše - jejich samotné životy - Zaltecovi. V těchto pohnutých dobách, kdy cizinci ze zámoří pochodovali jejich zemí, nalézali v tomto kultu nenávisti jedinou útěchu a pouze Zaltec nabízel naději úspěšného odporu. Kult rozkvétal a Hoxitla to těšilo. Domníval se, že kult Zmijí ruky bude pravou silou, která jediná bude schopna zastavit příval, až se válka požene zemí... jak se nevyhnutelně stane.

Avšak nyní měl jiné naléhavé starosti.

"Co řekli?" vyptával se kněze, který vystoupil ze stínů a vzhlížel vzhůru k soše.

"Bude se to muset provést v paláci," řekl příchozí. Kallict byl mladý statný kněz, získal obdivuhodnou zručnost v zacházení s obětním nožem a na své mládí měl značnou dávku moudrosti. Mnoho kněží si myslelo, že by se jednou mohl stát Hoxitlovým následníkem a zaujmout postavení patriarchy.

Velekněz se nad zprávou mračil. "Cožpak nechodí nikdy do města?" zeptal se podrážděně.

"Zřídka;dy; několikrát šla na tržiště, pokaždé ji doprovázeli palácoví otroci - a vždy během dne."

"Unést ji z paláce bude obtížné," namítl velekněz.

Kallict vytáhl z pasu kamenný nůž. Postavil se přímo před starého patriarchy a napnul paži pokrytou dlouhými rovnými jizvami. Přiložil čepel k předloktí a bez výrazu bolesti, s klidnými očima táhl ostře k sobě. Z dlouhé rány se vyhnula krev, ale mladík stále nespustil odhodlaný, oddaný zrak ze svého pána.

"U Zalteca, já najdu způsob, jak to dokázat." Oba věděli, že jeho slib je lak dobrý jako krev, jež na podlaze utvořila malou černou kaluž.

? ? ?

"Čekají na nás na svazích," hlásila Darien. "Za příštím průsmykem leží hlavní město, jsem si tedy jistá, že s námi budou bojovat tady."

Cordell ženinu ruku vděčně stiskl a políbil. Bez její pomoci a rady by legie snad vešla do léčky.

"Zaujměte bojové pozice," bafnul na shromážděné důstojníky.

Pochod vedl vojáky k výše položenému území, kde se nížina zvedala k tomuto širokému průsmyku; nacházel se v nitru země, na mnoho mil od hranic.

"Daggrande, kaše umístit přes předeek. Garrante, postupujte vzhůru v diverzi. Uvidíte, jestli je můžete vylákat do útoku. Alvarro, držte kopiníky ve skrytu v rezervě."

Se spořádanou rychlostí dlouhé praxe se Zlatá legie přerážovala k boji. Lehká pěchota Garrantovy setniny se rozvinula do bitevní linie. Mocné kuše Daggrandovy jednotky zaujaly pozice za nimi, zatímco Alvarro držel kavalerii z dohledu. Cordell přidělil payitské bojovníky na levé i pravé křídlo, aby legii zajistil, že nebude chycena v bočním útoku.

Nad údolím těžce visela zamračená obloha, téměř se dotýkala nejvyššího vrcholu okolních hor. Celé ráno se šedá pokrývka tlačila níž, zatemňovala krajinu, hrozila a brumlala, ale nevydala ani kapku vláhy.

? ? ?

Sprcha šípů, tak hustá jako letní liják, vyletěla ze svahů a v půvabném oblouku přelétla na semknuté pěšáky Cordellovy legie.

"Štíty vzhůru!" křikl Daggrande, nervózně prohlížeje výšiny. S třeskem kamene proti oceli se šípy tříštily o kovové štíty a přilby legionářů. Jeden či dva našly mezeru, bodly do bicepsu nebo bolestivě píchly do ramene, většina střel se však od obrněných vojáků neškodně odrazila. Zas a zas letěly šípy vzduchem jako nálet stěhovavých kobylek, ale pevná ocel bezpečně chránila žoldnéře před katastrofou.

"Hněte se vpřed - vyhlížejte živě!" Daggrande zvedl svou ocelovou kuši, oči prohledávaly křovinatý svah před nimi pro nějaké známky po nepříteli. Za chvíli viděl lučištníky ustupovat vzhůru do kopce, vzdalovat se zvolna pochodující setnině. Velmi ho to svádělo, aby zaútočil, leč trpasličí veterán se ovládl. Těžce obtíženým vojákům by hbití domorodci

lehce utekli.

Místo výpadu postupovala setnina v pravidelné kadenci bubeníka, udržovala přímý směr, i když část mužstva musela šplhat zmlením a jiná sekce se probíjela hustým porostem křoví.

"Halt!" křikl, když dosáhl strmější, skalnatější úsek svahu. "Štíty vzhůru!"

Odhadl situaci přesně. Opět je zasypávaly šipy v hustém oblaku jako roje bodavého hmyzu, naštěstí však bez nějakých ničivých následků. Spokojený trpaslík viděl, že pár mužů sice krvácelo ze zřejmě bolestivých zásahů, žádný zatím neporušil řád ani nepadl.

Z terénu nad nimi náhle vybuchl ohlušující rámus hvízdání, rohů a řevu. Kde dřív Daggrande hleděl na nepravidelně lomený svah s občasnými záblesky pohybu, tam teď byly tisíce opeřených, pomalovaných Kultakánců. Domorodci vyskákali z nesčetných úkrytů v zemi jako vyčarování kouzlem.

Vyletěla další salva šípů, a ještě než dopadly, vyjící záplava vyrazila dolů se svahu.

? ? ?

"Vzhůru, mí opeření! Leťte k vítězství!"

Takamal vyskočil na nohy hned za vrcholem hřebene. Vojevůdce Kultaky otočil tvář ke slunci a zvedl svůj hlas v dlouhém houkavém vytí, nechávaje nadšení svého neporazitelného ducha pozvednout srdce všech útočících bojovníků.

Za ním stál řad mužů, každý držel dlouhou tyč. Na vrcholu každé hole se třepotal odlišný prapor zářivých per. Zvednuté jednotlivě či v kombinaci sloužily kultakánské armádě k předávání rozkazů.

Rytíři Orlů stáli podél hřebene nad příkrým zlomem. Černobílá pera pláštěnek zaviřila, válečníci se vrhli do prostoru, měnili se do tvarů střemhlav letících dravců, a než dopadli na skály, mocná křídla se rozestřela a vynesla je vzhůru.

"Hleď, cizinci se stahují!" křikl Naloc, Zaltecův velekněz a Takamalův dlouholetý rádce.

Vskutku, opeřený roj kultakánského útoku se mihl kolem stříbrných postav protivníků. V porovnání s pohyblivou letkou orlů se cizinci mohli jen stáhnout do těsnějších řad a utvořit hrubý kruh proti výpadu ze všech stran.

"Stejně bojují dobře," uznal Takamal, když zášleh radosti ustoupil chmurné rozhodnosti. "Nezdá se, že by měli padlé."

Orlové pod nimi se snesli. Rychle se stali zase lidmi, zvedli dřevěné meče a se skřekem se připojili k úderu. Proti nim stála jednolitá linie se štíty a dlouhými kovovými noži. Dvě řady se srazily, padly tucty Orlů, ale na zemi zůstali ležet jen jeden či dva vetřelci.

Vojevůdce věděl, že takové obklíčení by znamenalo zkázu jakéhokoli maztického nepřítele. Pod stříbrnými noži a šipy s kovovými hroty skonalo mnoho jeho válečníků a tušil, že po této bitvě bude mnoho smutku.

"I ti Payit'ané se jim vyplatili," soudil Naloc. Takamal nařídil krátké ostré výpady proti oběma bokům cizineckých pozic a kupodivu payitští spojenci obě strany spolehlivě udrželi.

"Pchá! Zatím to byl jen fingovaný útok." Takamal si sotva všiml domorodých protivníků. "Musíme přece porazit vetřelce - a pohleď, tlačíme je zpět!"

"Zatím ani stopa po jejich monstrech." Naloc se vzrušeně rozhlížel bitevním polem. Žádný z nich dost dobře nevěděl, co si o těch pověstech o půl - mužích, půl - jelenech měli myslet, ale prý to byla tahle stvoření, která cizincům pomohla Payit'any rozpráshit. Řeči jim připadaly fantastické, nicméně nikdo nemohl pochybovat, že Payit byl poražen.

"Tak jen ať se objeví. Jsme připraveni."

Jako odpověď na Takamalův výrok viděli předměty své zvědavosti vyrazit se šokující rychlostí z úzké strže. "U Zalteca, je to pravda!" šeptal užasle Naloc. Takamal neodpověděl. S údivem, ale beze strachu zíral na hřmící příšery. Nyní se sám přesvědčil, že mužský tvar skutečně vyrůstal přímo z jejich zad. Řítily se ve čtyřech vlnách, v každé bylo asi deset monster. Kolem nich uháněly slintající bestie s dlouhými bílými tesáky a ježatými límci. Takamalovi připomínaly kojoty, jenže vypadaly mnohem divočeji a byly mnohem větší. A tyto bestie také bojovaly se stejnou chabrostí jako vojáci, skákaly na válečníky a rvaly je lýtými čelistmi.

Velké bestie a jejich menší společníci se řítily vpřed nejhladším středem průsmyku. Každá z těch příšer nesla dlouhý oštěp - nejdelší oštěpy, jaké kdy Takamal viděl, a síla jejich výpadu je vmetla jako lavinu do prvních řad kultakánských bojovníků.

Bojovníci je ani nezpomalili. Se záštipným obdivem pozoroval, jak bestie v jeho skvělých opeřených řadách rvou široký pruh smrti. Věděl, že později bude trpět pro zlámaná, zkrvavená těla ležící v patách útoku, avšak teď jeho mysl rychle pracovala a hledala náležitý protiúder.

"Tamhle!" zvolal a ukázal k cestě výpadu. "Jdou, jak jsme doufali."

"Tvá moudrost opět dokazuje Zaltecovo požehnání," žasl Naloc s obdivným pohledem na vojevůdce. Byl to Takamal, který předvídal, že jestli se monstra objeví, zaútočí podél pruhu hladkého povrchu.

A bylo to zde, kde kultakánský velitel nastražil svou past.

? ? ?

Alvarro se uchechtl, když jeho kopí projelo opeřeným štítem domorodého bojovníka. Jeho válečný oř hřměl vpřed a dychtivě srážel zpanikařené muže s oštěpy, kteří mu stáli v cestě. Řada kopiníků po jeho bocích se rozvinula do šířky a postupovala v linii, která znamenala smrt pro každého domorodce, co měl to neštěstí, že se připlétl do dosahu koňských kopyt. Kapitán jel v čele a pobízel koně, aby se držel o krk vepředu. Od ostatních ho odlišovalo nejen černé brnění, z jeho přílby vlály též dlouhé černé fábory, aby ho jeho muži mohli na bojišti ihned rozeznat - jeho muži a také nepřítel, projelo Alvarrovi hlavou při pohledu na přchající domorodce.

Divoši to vzdávají! Srdce mu radostí bušilo - jeho jezdcí ponesou celou bitvu! Znovu bodl a tentokrát kopí neudržel, bylo mu vyrváno z ruky a zůstalo trčet v těle jeho oběti. Kapitán tasil dlouhý meč, jimiž se už oháněla většina kavalerie. Jejich útok je nesl na nižší svahy hřebene a teď již brzo dosáhnou Daggrandovu setninu a vysvobodí legionáře z obklíčení.

Jezdec neviděl, že na vrcholu je vysoká žerď, která se v poli péřových praporů sklonila a mávala. V žádném případě by ale stejně nerozuměl rozkazu, který ten prapor vydal.

Viděl však výsledky.

Výpad pokračoval, ač hladký povrch ustoupil drsnějšímu terénu. Moment rychlosti je valil vpřed, až se Alvarro ocitl mezi balvany a keři. Z jejich úkrytu se vyrojil protiúder rovný noční můře - něco takového nikdy v životě neviděl.

Alvarrovi se zastavilo srdce, když velká skvrnitá kočka, mohutnější než jakýkoli leopard, vyskočila neslyšně na balvan. S pronikavým řevem hněvu vycenila ta šelma dlouhé žluté tesáky a odkryla děsné zahnuté drápy. Kočka se s vrčením odrazila.

Alvarro instinktivně zvedl meč, ale byla to stejně instinktivní reakce jeho koně, jež ho zachránila. Říčící hřebec se poplašeně vzepjal a bijícími předními kopyty srazil kočku na zem. Ke své hrůze viděl, jak z úkrytu vybíhá víc a víc těch dravců a chystá se ke skoku na nic netušící kopiníky.

"Zpátky!" zařval kapitán Alvarro. "Zpátky od těch bestií!" Rozmáchl se a jedním švihem rozťal lebku nejbližší šelmy. V téže chvíli viděl jednoho řvoucího koně klopýtnout a padnout pod vahou několika koček. Jezdec ječící hrůzou byl serván ze sedla a zmizel pod strašidelnou změť drápů a zubů.

Kavalerie se zoufale stáhla a v příštím okamžiku hřměla zpět v plném ústupu. Ani jeden oř neunikl bez podrápaných boků a nohou.

Alvarro zase vedl jezdce - tentokrát v divém úprku. Ze rtů mu kapaly sliny, dusil se nevýslovným strachem a nebyl schopen přitáhnout otěže.

? ? ?

"Helme, proklej ho!" zavrčel Cordell. Žaludek se mu stáhl, jak se Alvarro obrátil a panicky ujížděl z boje. "Ten hromský pes!"

"Kdo se těm ďáblům může postavit?" odporoval biskup Domincus vehementně. "Jsou to jasné výtvary jejich hnusných bohů!"

"Viděli jste to?" otázala se chladně Darien. Oba muži při jejich slovech zpozorněli.

Trojice stála na malé vyvýšenině pod svahem, kde řádila bitva. Cordell se k ní nevrle otočil, musel rychle vyřešit Daggrandovu pozici, jehož setnina teď byla v sázce.

"Co jsem měl vidět? O čem mluvíš?"

"Tam nahoře," klidně ukázala čarodějka. Darienina neuvěřitelně bílá pokožka se obnažila, když zvedla ruku, aby ukázala ke hřebenu. Obvykle by neodkryla na slunci ani kousíček kůže, ale zamračené nebe jí nevadilo.

"Ta opeřená hůl?" Cordellova mysl rychle pochopila, co míní, i když neměl zdání, co zamýšlí. "Musí to být vojevůdce. Payit'ané dělali stejnou věc."

"Dobrý vojevůdce," uvažovala čarodějka. "Tohle je chytrá past, a byla to jeho žerď, co signalizovala útok jaguárů."

Cordell tam opět vzhledl, černé oči se zableskly. "Vím, co míníš," vydechl měkce.

? ? ?

"Ovšem!" Takamal obezřetně sledoval vývoj bitvy, viděl pád a zánik jezdce a okamžitě si uvědomil, co vlastně jsou.

"U Zalteca! Jsou to jen zvířata, co nesou muže do boje!"

Srdce se mu dmulo pýchou nad smělým zásahem jeho Rytířů Jaguárů. Tucty zemřely pod nohama hřmících bestií, ale ne zvolnili tlak útoku. A teď byli jezdcí úspěšně odraženi!

"Velkolepí!" šeptal Naloc. "Dnes se na nás Zaltec usmál."

"Možná, že se teprve usměje," nabádal vůdce k mírnosti. "Nepřítele jsme zatím pozastavili, ale nezlomili. Jen se podívej, jak ti stříbrní vojáci odolávají i obklíčení." Mávl k bitevnímu poli, kde kruh bojovníků legionářů stále stál navzdory vyjícím masám kultakánských bojovníků. Od zbytku legie byli odříznuti dlouhé minuty, a přece jich padl snad jen tucet - za cenu několika set mrtvých Kultakánců.

"Teď! Signál k postupu!" křikl Takamal.

Dva z praporečnicků zvedli žerď, dva prapory rudě zasvítily proti temné šedi oblohy. Zaválý v lehkém vánku, ve vzduchu se beztlážně napnuly. Bitva na chvíli ustala, Maztičané se otáčeli k hřebenu a přejímali vlající rozkaz.

Užřeli tam však něco navíc. Naloc i Takamal se překvapeně obrátili, když se sotva třicet stop od nich na vrcholu hřebenu objevila postava.

Příchozí byla žena - žena s neobvykle bledou pletí a vlasy bílými jako sníh. Měla na sobě tmavý háv, ale vítr jej nyní bičoval a odhaloval vybělenou kůži jejích paží a nohou.

Takamal viděl, že byla sněžným, ledovým způsobem velice krásná. Zlatý kroužek zdobil její čelo a vysoké lícní kosti prozrazovaly urozený původ. Měla velké oči, bledé... a prázdné.

"U Zalteca!" vydechl Naloc. Klerik uchopil svůj obětní nůž, zvedl jeho kamenné ostří nad hlavu a vrhl se k ženě.

Nezdálo se, že je nějak ozbrojená, ačkoliv Takamal si všiml tenké hůlky zastrčené za pasem.

Zvedla ruku a na Naloca štekla slovo - slovo! - kněz se s přidušeným stenem chytil za prsa a sesul se k zemi. Reflexně kopal nohama, jak někdy dělávají oběti, když je jim vyrváno srdce, a Takamal věděl, že Naloc je mrtvý.

Vojevůdce Kultaky vzpřímeně stál, neohnutý ani přes svých sedmdesát roků. Díval se na tuto štíhlou ženu, jejíž oči se nyní upíraly na něho. Takamal stál a pozoroval. A s ním válečníci shromáždění dole na bitevním poli.

Z její ruky vybuchl žlutý proud energie jako šleh blesku z bouřlivého nebe. Namířila prst a síla se syčením a jiskřením vylétěla vpřed rychleji, než stačilo lidské oko postřehnout.

Kouzlo narazilo do Takamala, na moment načrtlo jeho tělo modrým prskavým plamenem. Zápach spáleného masa čpěl ovzduším. Ctihodný rádce Kultaky se nehnul, nevydal žádný zvuk. Energie bleskové střely explodovala, zasáhla za ním dva praporečníky a zabila je.

Potom se Takamal převrátil. Jeho život magií vyhořel - zjizvené tělo ve smrti ztuhlo; přepadlo dopředu, padalo, odrazilo se od dlouhého svahu a konečně se s tupým nárazem zastavilo mezi tichými, strnulými členy jeho armády.

Několik per z ohořelé členky plulo vzduchem vysoko nad rozbitou mrtvolou velkého vůdce válečníků a lehounce dosedlo na půdu na hřebenu. Ta pera a dva otisky nohou orýsovaných černými sazemi bylo všechno, co zůstalo, aby ukázalo, kde býval Takamal.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Legenda o odchodu Opeřeného zahrnuje slib jeho návratu.

Quotal cestoval do Payitu a nastoupil do své skvělé opeřené kanoe, aby odplul do Východního oceánu. K Maztice se otočil zády, protože lidé všude následovali bohy vášně a krve. Zaltec se smál, když odjezd Opeřeného Hada pozoroval.

Quotal však slíbil, že se jednoho dne vrátí. Mluvil o třech znameních, která budou jeho návratu předcházet a vyhlídnou maztický lid, aby hlídal a čekal.

Prvně přijde Coatl, Quotalův posel, a předzvěst jeho příchodu.

Podruhé bude udělen Plášť Jednoho Pera, aby jej nosil Quotalův vyvolenec, dává mu ochranu a krásu lak, aby všichni poznali slávu jeho jména.

Třetí a nejtajuplnější bude úkaz Letního ledu. Prozatím je to pouhá legenda. I ten coatl mne škádlí, vidím jej jenom ve svých snech.

5

Tanec jaguárů

TULOM-ITZI SE ROZTÁHL PŘES VRCHOLKY džungle Payitu - velké město, které ani jako město nevypadalo. Několik kamenných pyramid čnělo strmě nad koruny stromů a velká kopule observatoře dřepěla na vrcholu nejvyššího kopce. Široké cesty nízké trávy se proplétaly mezi kmeny a neprostupnou zelení, nějaké rozsáhlé oblasti byly vykácené pro louky a pole.

Zemí však vládla drtící existence lesa. Cokoliv tu lidé vybudovali se stalo spíš součástí džungle než jejím přemožením. "Ovšem," vysvětloval Zochimaloc pozornému Gultecovi, "jeden čas ve městě bydlely desetitisíce lidí." Nyní tu sídlil pouhý zlomek toho počtu - potomci dávno zapomenutých zakladatelů Tulom-Itzi.

Lidé Dalekého Payitu se od něho moc nelišili, uvědomil si Gultec. Byl to pilný, vynalézavý lid, nevysoký a statný, s matnou tmavohnědou kůží. Nicméně jejich kultura připadala Rytíři Jaguárů velice cizí.

Nikdy nepoznal tak jemné, laskavé lidi. Nevěděli nic o válce, snad jen to, že kdysi, v jejich dávné minulosti, bývala ničivou metlou. A jejich znalosti v jiných oblastech ho překvapily.

Ranhojiči z Tulom-Itzi uměli vyléčit 'jed který otravuje krev', ochození hnitím těla a jiné hrůzy, které by byly v Payitu nebo v jiných zemích Mazticy nepochybně smrtelné. Astronomové studovali hvězdy, předpovídající i takové věci jako nepravidelný průlet Toulavých hvězd. A hudební skladatelé tu tvořili lyrické balady legend a romancí.

Gultec je poznal a zamiloval si je, nikoho však necitil víc než svého učitele. Radoval se z každé minuty, co s ním trávil, a každý den se mu otevíraly dveře k novým divům poznání a porozumění. Dnes s ním Zochimaloc pochodoval k cetay, velké studni, která byla někde na sever od města. Zochi mu slíbil, že to bude důležitá lekce.

"Kdysi byla cetay používána při slavnostech obětování," vyprávěl stařícký učitel, když došli k okraji prolákliny. "Ale teď nám slouží jako zdroj moudrosti. Pojd', sedni si tady vedle mne."

Cetay byla obrovská okrouhlá studna, napříč měřila několik set kroků. Kamenné stěny s ostrými zubatými výstupky spadaly kolmo dolů stovky stop k azurově čisté hladině vody. Zochimaloc dnes kráčel s dlouhou dřevěnou holí; nyní se lehce usadil na plochý balvan ležící těsně u studniční stěny a Gultec si k němu přisedl.

Oba dlouho seděli mlčky, snad víc než hodinu. Gultec pohlížel na klidnou modrou vodu, jež byla pod ním v takové hloubce, a viděl, že na hladině se otáčely lehké víry, jako kdyby ji rozhýbal skrytý spodní proud. Postupně se jeho mysl bezděky vyprazdňovala, zbavovala se všech starostí a zbytečné přítěže.

Po měsících studia se naučil rozeznávat lesní rostliny, jejich nebezpečné i dobročinné vlastnosti. Naučil se postavení souhvězdí na noční obloze a o jejich vlivu na zemské dění. Nyní mohl každé zvíře přimrazit na místo silou svého pohledu a domníval se, že toto mistrovství by mělo působit i na lidské tvory.

Zochimaloc mu jeho schopnost nedovolil vyzkoušet na lidech Tulom-Itzi a otroci tu žádní nebyli. Na rozdíl od ostatních zemí Právěho Světa, tento nárudek Dalekého Payitu otroctví neuznával.

Gulteca prolínal neuvěřitelný pocit poklidu, uspokojení, jaké si nikdy nedovedl ani představit, a jeho myšlenky svobodně pluly v uvolněném toku meditace. Potom ponenáhlu tiché ůtkání Zochimalocovy hole pronikalo až do jeho

vědomí a Gultec k němu zvedl oči.

"Jaké myšlenky ti běží hlavou, Gultecu?" ptal se starý učitel svým laskavým hlasem.

Gultec se usmál. "Že Tulom-Itzi je pro mne útočištěm, klidným okem ve středu bouře, která Mazticou právě teď zmítá. Zbytek světa se nesmí o tomto místě dozvědět; bojím se, že by jeho křehký klid zmizel."

"Uvědom si, Gultecu," vzdychl nešťastně Zochimaloc, "že není moc daleko ta doba, kdy náš mír skutečně zmizí - ačkoliv nám zbývá možná trochu víc času než Nexalu."

Rytíř Jaguárů se s lítostí rozhlédl kolem a představil si Tulom-Itzi trpící válečným ničením. Nikdy ho nenapadlo, aby o starcově vědomosti zapochyboval - když to Zochimaloc říká, musí to být pravda.

"To je důvod, proč jsem tě sem dnes přivedl. Gultecu, náš národ o válce nic neví. Ty víš."

Trhl sebou a otočil se. "Co bych vás měl naučit? V porovnání s vašimi lidmi si připadám jako lesní divoch! A tu jedinou válku, na které záleželo, jsem prohrál!"

"Musíš si víc věřit," dostal jemné napomenutí.

"Ale mám se ještě moc co učit!"

Bez pomoci hole se učitel s úsměvem postavil. "Znáš toho víc, než si myslíš. Například formy a tvary tvého těla. Které už znáš?"

"Jsem muž a jaguár," Gulteca překvapila otázka, na niž byla tak jednoduchá odpověď. Stál vedle starce a znovu se zadíval dolů do hlubin studny.

"Pták?" popíchl ho Zochi ironicky. "Třeba papoušek?"

"Ne, jistěže ne!"

"Ale já chci, abys myslel na papouška, Gultecu! Soustřed' se na jasné peří, silná křídla, zahnutý zobák, mocné pařáty. Mysli na ně!"

Nezvyklý rozkaz a ostrý tón učitelova hlasu ho přiměly, aby si obraz ptáka přesně vybavil. Nepostřehl prudký zákmit Zochimalocovy hole. Učitel do něj neočekávaně strčil, jeho křehká postava udeřila překvapivou silou.

Gultec spadl ze skály, padal do skalnaté prohlubně cetay. V šoku pudově roztáhl paže, ale úder byl příliš náhlý, bez jakéhokoli varování. Nezachytily nic než vzduch.

Ale zachytil vzduch a ten jej držel. V střemhlavém pádu - jasná ocasní pera instinktivně roztažená a řídící jeho let - se mihl nad hladinou vody.

A potom roztáhl křídla a letěl.

? ? ?

Nervózní a zmatená Erix se zvedla a opět přecházela zahradou. Kde byl Hal? Za celý týden, co tu byli, se nikdy tak neopozdil. Prodloužené stíny ve dvoře napovídaly, že se blíží západ slunce a Halloranovy audience u panovníka se nikdy neprotáhly moc přes poledne.

Stíny se prohloubily a trochu ji to polekalo, až si uvědomila, že sluneční svit zastřel jen běžící mrak. Leč ty černé tvary v koutcích jejího zraku pokračovaly v tanci, plnice prostor kolem ní tmavými závoji.

Záchvěv tísně jí projel páteří. Připomněla si sen, který k ní přišel v pouštní noci, a znovu viděla Nalteconu klesat v kruhu mužů Cordellovy legie. Stíny kolem ní ztemnily palác, ztemnily jej dokonce víc než měsíční svit v jejím snu.

Zamyslela se nad Poštlího odpolední návštěvou. Byl tak ušlechtilý. Jeho nabídka manželství na ni padla jako balvan, i když plně chápala, co se jí nabízelo - život, jaký by si před pár týdny nedovedla ani představit. Život v bohatství a přepychu s otroky pro každou potřebu, a především nejvyšší postavení ve společnosti nexalských urozenců.

Proč ho tedy odmítla? Neznala správnou odpověď. Věděla jen, že s jeho rty na svých a v jeho náruči po chvíli vycítila, že ji nemiluje. A ona sama nesmírně obdivovala, co dokázal a co byl, měla ho ráda, ale zdaleka to nebyla láska, i když ji velice přitahoval.

Pomalu a taktně mu to řekla. Přijal její vysvětlení trochu překvapeně, ale bez hněvu. Formálně se jí uklonil a odešel. Sotva se Rytíř Orlů vzdálil, zjistila, že čeká na Hallorana s rostoucím znepokojením.

Jenže to bylo před hodinami. Její dychtivost se měnila v rozčilení a to nyní hrozilo, že se změní ve strach. Ctihodný rádce přece neublíží návštěvníkovi pod vlastní střechou, nebo snad ano?

Pohlédla do dvora, kde veselé šplouchání fontány se jí jako by posmívalo. Bouře zvedla hlavu, klisna možná vycítila, že se na ni dívá, a pak se odebrala k čerstvé hromadě trávy a jeteliny, kterou jí otroci nanosili do prázdného koutku zahrady.

A vtom kůň, všechno kolem padlo do tmy, jako by něco obrovského zastřelo slunce. Opět se jí zmocnil děsný pocit zkázou naplněného osudu. Přitiskla ruce k očím, úzkostně sténala a přála si, aby ten stín zmizel.

"Co je ti, Erix? Co se stalo?" Na ramenou jí spočinuly dvě silné ruce, otočila se a v hrůze se k němu přitiskla. Držel ji a hladil, jemně ji uklidňoval, až sebrala odvahu a riskovala další pohled do dvora. A zase šikmé paprsky usínajícího slunce vrhaly jasné světlo na tančící fontánu a rámec květin.

Halloran se podezíravě rozhlížel. "Bylo to... nic," řekla rychle. "Jenom náhlý chlad."

Vycítil, že mu neříká celou pravdu, ale nenaléhal na vysvětlení. Cestou do Nexalu si několikrát všiml jejich neočekávaných, krátkých záchvatů děsu, ale nikdy mu sama nenabídla vysvětlení.

Ať se o ni strachuje Poštlí, pomyslel si téměř pomstychtivě. Z ničeho nic spustil ruce, odstoupil od ní a poodešel.

Nevysvětlitelná změna nálady ji zarazila. "Co je s tebou? Já... měla jsem o tebe strach."

Obrátil se k ní a ona se schoulila před jeho obličejem plným zběsilého hněvu. "Šel jsem se projít. Přes tržiště k plouvoucím zahradám. Chtěl jsem si prohlédnout město."

"Ale slíbil jsi mně, že až budeš mít čas, půjdeme tam spolu!" Erix se ohradila víc z překvapení než mrzutosti.

"Spolu? Myslím, že by to teď už nebylo vhodné, že ano?" Před očima mu vyvstal obraz Poštliho, jeho paže držící tuto ženu v náručí a v trýzni přivřel oči.

"Ale..." Erix nemohla jeho hněv pochopit. "Proč takhle mluvíš? Proč se tak zlobíš? Můžeš mi říct, co se stalo?"

Halloran sebou škubl a začal popuzeně přecházet dvorem. Vřela v něm slova hněvu, žárlivosti, změt' pocitů ho takřka dusila. Stálo ho to všechno úsilí, aby nevybuchl, aby se ovládl. Hluboko v srdci věděl, že Poštli je příliš dobrý přítel, než aby si zasloužil vitriol, kterým ho chtěl poplavit. Konečně zůstal stát několik kroků od dívky a nedívaje se na ni, řekl drsně: "Naltecona mi nabídl dům. Ze zřejmých důvodů bude lépe, když tady nezůstanu. Nastěhuji se tam tedy hned, jakmile to bude pevně dohodnuto. Do té doby se budu snažit, abych ti nenarušoval soukromí."

"Co tím chceš říct?" Erix prošlehl záblesk paniky. Ale hned se začala ozývat i její hrdá povaha a přemohla ji zlost. Proč s ní jedná tak ponižujícím způsobem? Obávala se o něho, byla ráda, když se vrátil celý a zdravý. Jenže teď ji pohled na něj přiváděl do varu. Musí od něho odejít, nebo svůj vztek nezvládne. A rozhodla se, že se vydá na cestu, kterou kvůli němu stále odkládala, na cestu k jedinému místu na celém světě, kam se mohla uchýlit.

"Nevadí! Já tohle místo taky nepotřebuji! Jdu domů - domů do Palulu, k tatínkovi a bratrovi! Nech si ten svůj dům, můžeš si v něm mudrovat sám!"

Halloran na ni zíral nadobro zkamenělý šokem. Pomyslel na Poštliho a říkal si, zda ten urozený válečník tuší, že jeho vyvolená má v plánu opustit Nexal. "Domů? Ale co bude -"

"Můžeš zůstat v Nexalu - prohlížet si město, kdy tě napadne!" vystřelila na něj a krátce mu utřela řeč. Zachvěla se, neboť ten stín, ta jsoucnost se zase kradla do pokoje, plížila se po zdech a po podlaze, dusila její zrak. Temnota se zvedala kolem ní, vrhala stíny přes celou zahradu a nadobro zakryla slunce. Jediné, co zůstalo ve světle, byl pobledlý Halloran.

Otočila se k tomu světlu rezolutně zády a vyšla ven ze dveří.

? ? ?

"Kult Zmijí ruky se šíří rychle," šeptal drov; kápi shodil na záda, aby mu rudý nádech Temnosvitu omýval jeho černý obličej a bílé vlasy. "Máme jej dobře pod kontrolou, neboť jej kněží drží pod palcem."

Drov mluvil ke kruhu sobě rovných a k Předkovi. Sklizeči zatím ještě nezačali svou důležitou večerní práci. Skupina dlouho setrvala v mlčení, Starověcí meditovali.

"S kultem to pokračuje dobře. Až bude potřeba, bude připravený." Slova vyšla od Předka, jeho hlas se skřípavě odrážel jeskyní. "Nechť lidé šíří Zaltecovu moc - nechť pomáhají našim cílům."

"Kněží chtějí dát srdce bílého cizince svému bohu," pokračoval vytrvale drov.

"My požadujeme, aby zemřela ta dívka. Dle předpovědi nese hrozbu naprostého selhání jen ona. Avšak ten muž se zúčastnil vraždy Spiraliho. A ochraňoval ji od Payitu po Nexal a stále ještě u ní zůstává. Ať je kněží a jejich agenti zabijí oba. Cizincům to poslouží jako náležité varování."

"Nemůžeme očekávat, že je jedna smrt odradí!" oponoval jeden ze Starověkých.

"Ovšemže ne. Avšak naše pomsta za Spiraliho bude vyrovnaná. A jediný z vetřelců, který do nynějška Nexal viděl, bude zničen. Těm ostatním to bude trvat, než se sem dostanou."

Během té doby kult Zmijí ruky ještě zesílí, takže až vetřelci přijdou, budeme schopni se jim postavit." Ctěný drov se rozhlédl po svých společnících. Jeho velké oči, čistě bílé a výrazné proti pŕlnoční pleti jeho tváře, spokojeně zářily.

"Ať se zpráva předá Hoxitlovi," dodal staříčků Předek rozhodně. Ve svém trůnu se nahnul dopředu a třešňový svit magického kotle zmizel, ztracený ve větší temnotě vetřelého Předka.

"Dívka i muž dnes večer zemřou!"

? ? ?

"Tohle jsou Takamalovi synové."

Darien netečně mávla k pěti válečníkům. Elfi čarodějka se pomocí kouzel naučila kultakánský jazyk a mluvila s domorodci, svolanými na městské náměstí, očekávající Cordellovy instrukce. Nedávno ještě tak hrdí muži teď stáli před svými přemožiteli skoro nazí. Přes celé shromáždění ve středu Kultaky padal stín Zaltecovy pyramidy.

Kolem štábu stály vyrovnané řady Zlaté legie a payitských spojenců, obstoupených mlčenlivými masami Kultaky.

"Proč si svlékli oděvy?" ptal se generál. "Řekni jim, ať se oblečou."

"Říkají, že když prohráli bitvu, nejsou hodni nosit oděv válečníka."

"Nesmysl!" Cordell se na Kultakance usmál plným, srdečným úsměvem, který mu pomáhal ovládat - až k smrti - věrnost jeho mužstva.

"Řekni jim, že my jsme je neporazili a že litujeme, že tolik jejich statečných bojovníků v bitvě zahynulo."

Darien se otočila a překládala, zatímco Cordell se rozhlížel kolem. Město nebylo zdaleka tak výstavné jako Ulatos. Na rozdíl od hlavního města Payitu bylo zde mnoho budov postavených k obraně. Ploché střechy domů obklopovaly třístopové zídky. Okna byla malá. Ulice lemovala zeleň a květy, ale záplavy barevných kouzelných per, jimiž Ulatos zářil, tady naprosto chyběly.

Zabralo to jen pár hodin, aby se přesvědčili, že Kultakanci byli ve zlatě mnohem chudší než jejich soused na východě, či, jak se aspoň tvrdilo, Nexala na západě.

Tu trochu pokladů, co tu byly naskládány, jim ochotně dali synové zabitého vojevůdce.

"Ten nejstarší, jmenuje se Tokol, chce vědět, proč jim ukazuješ lakovou laskavost. Je to způsob, jak se zajatci připravují pro obětování?"

Darien přitáhla Cordellovu roztěkanou pozornost zpět k pěti mužům. Jeho plán pro ně teď byl kompletní.

"My nejsme vašimi nepřáteli! Nechtěli jsme vás napadnout. Chtěli jsme jen volný průchod vaším územím a potraviny. Jsme na pochodu, abychom napadli zrádnou Nexalu, která leží za vaší zemí!"

Cordella nikterak nepřekvapil zájem, který jeho odpověď vyvolala. Tokol se opět ozval: "To je skutečně tragédie, že jsme o tom nevěděli, protože Nexalané jsou našimi úhlavními nepřáteli! S potěšením uvítáme, když je napadnete."

"A my je také porazíme," odvětil kapitán-generál, "neboť dnes jsme úspěšně obstáli ve zkoušce s nejlepšími maztickými válečníky!"

Nyní viděl, jak se hlavy zvedají, do ostře řezaných tváří se vrací trochu pýchy. Tokol promluvil vážně a uctivě: "Nabídneme vám potraviny, jaké si budete přát, a sebe nabízíme jako otroky. Necht' je váš pochod vítězný." Bratři se mu hluboce uklonili.

"Nikdy bych nechtěl vidět muže jako vy, ponížené do otroctví," protestoval Cordell a zvedl hlas. "Ne! Vskutku! Vidím vás jako válečníky! Hrdé, silné muže na pochodu proti Nexale!"

V bitvě se Payi'tané osvědčili a teď našel voje daleko zkušenějších bojovníků v daleko větším počtu, než měla payitská spojenecká legie. Ještě když mluvil, zaznamenal, jak obličej Takamalových synů žasnou, a slabý záblesk naděje v jejich očích ho přesvědčil, že natočil plachty správným směrem; byl si vědom, že tito bojovníci udělají cokoli, aby získali zpět svoji mužnost.

"Nechcete se ke mně připojit? Vaše armáda s mojí legií bude skvělou podívanou, až společně vyrazíme proti Nexale!"

Tokol nenašel důvod k váhání či poradám, než odpověděl.

"Za laskavost našeho přemožitele jsme navěky vděční. Dáme vám tolik zajatců, kolik ke své oslavě vítězství potřebujete. Zbytek si bude pokládat za čest, že s vámi bude moct pochodovat do Nexaly!"

"Zajatci?" křikl Cordell, když se dovítil, co míní. "Ne! My nevráždíme zajatce, abychom krmili své bohy! A místo toho zde bude platit tato vyhláška - jediný zákon, který na vás uvalím."

Nyní generálovy oči blýskaly, jak Darien překládala. Zaražení Kultakánci stáli jako sochy, čekající na jeho rozkaz.

"Ode dneška mezi vámi nebude žádné obětování! Držte si zajatce jako otroky, nebo je třeba pusťte na svobodu. Ale zakazují nabízení jejich srdcí vašim pohanským bohům!"

Tokol se shrbil, jako by ho uhodil. Bezděky vzhledl k vysoké pyramidě, jako by očekával, že z ní vyrazí blesk a Cordella na místě zabije. Nic se však nestalo.

"Rozuměli jste?" štěkl velitel legie.

"Stane se, jak nařizujete," řekl Tokol s hlubokou úklonou.

? ? ?

Čtyři Rytíři Jaguárů stáli nehnutě před Kallictem. Kněz prováděl rituální řezy, krátkými seky ostrého obsidiánového nože dělal jizvy na jejich předloktích, tvářích a ušních lalůčkách. Ovšem, že žádný z nich nevykřikl - kdyby tak učinili, podvedli by důvěru ve svůj slib.

V přísahu Zmijí ruky.

Po rituálu jizev každý z nich postoupil před Hoxitla a poklekl. Ten přitiskl čerstvě zkrvavenou dlaň na hrud' každého prosebníka. Jediným zvukem bylo knězovo ječivé zpěvné recitování.

Konečně se ti čtyři oceňovaní postavili, skvrnitě kůže otevřené tak, aby hrdě vystavili na odiv čerstvé rány na svých prsou.

"Kallict vás čtyři vybral pro vaši chrabrost a oddanost Zaltecovi," Hoxitl jednoho po druhém přikoval planoucím leskem fanatických očí. "Váš úkol je přímý a jednoduchý a vaše služba bude ve jménu samotného Zalteca!"

Rytíři Jaguárů pokorně sklonili hlavy a velekněz se v duchu usmál, když viděl, jak se jim těla napjala vzrušením.

"V paláci Naltecony sídlí dva lidé - maztická žena a muž z ciziny. Zaltec hladoví po srdci toho muže! Přeje si ochutnat cizincovu krev! Také žena musí zemřít, ale to může i v jejich komnatách.

Dnes večer vstoupíte do paláce. Zabijete ženu, a muže přiveďte sem. A vězte, že Zaltec nezapomíná a odměňuje.

? ? ?

Kůň nervózně fíkal a kvílivě řehal a Halloran byl okamžitě vzhůru. Bouře nenáročným způsobem života v paláci ztloustla a zlenivěla a málokdy vydala zvuk nespokojenosti nebo vzrušení.

Opět vysoce zaržála a tentokrát byl zvuk poplachu zřejmý. Klisna skutečně panicky řičela. Hal cítil tlak na prsou a nahnatal na sobě těžkou knihu kouzel, kterou studoval; stále se pokoušel zvládnout snadnější formule, ale potom usnul.

Hlavou mu bleskla Erixtil, uvědomil si, že ho opustila, a padla na něho taková samota a zoufalství, že ležel jako omráčený. Nikdy v životě mu nebylo hůř. Klisna se ozvala znovu. Stísněně odsunul emoce stranou a soustředil se na to, co je oba vyrušilo. Vytáhl Helmův Zub z pochvy u postele, natáhl paži se štíhlým rapírem a tiše si stoupl. Slabá zář očarované čepele ložnici sotva osvětila.

Do nosu mu padl štiplavý pach a připomněl mu hostinec, kam kdysi v Murannu často chodíval. To místo se hemžilo toulavými kočkami a zápach mu připomněl kocoury, mňoukající venku za plotem.

Ve tmě zarachotilo hluboké vrčení a potvrdilo jeho podezření.

"Kirisha!" křikl a místnost se okamžitě osvětlila chladným bílým svitem. Magické zařikání mu nejen ukázalo oba vetřelce, ale také je notně vylekalo.

Zíral na párek obrovských jaguárů. Halloran se hrůzou zadýchal, avšak bojové instinkty ihned převládly. Kočky se

krčily ve dveřích, ve světle mžouraly a dunivě vrčely. Jedna složila uši a otevřela tlamu v divokém prsknutí a Hal se na ty obrovské tesáky, co mu ukázala, chmurně ušklíbl.

V zahradě ječela Bouře a Hal se nezdržoval žádným přemýšlením. Vyrázil do boje s téměř vítaným pocitem uvolnění.

Helmův Zub bodl jednoho jaguára do lopatky, hned nato Hal zabručel bolestí, když po něm druhý skočil a hrábl mu dlouhými zahnutými drápy přes stehno. "Hrome!" utrousil a kulhavě ustoupil. Vyrázil do dalšího útoku, ale obě šelmy pružně uskočily z cesty.

Zaslechl nějaký zvuk z velkého pokoje, jenž sousedil s jeho ložnicí. Je jich tam víc! Srdce mu děsem zabušilo, když viděl dva jaguáry, jak se plíží k Erixině komnatě, a pak si s ohromným ulehčením vzpomněl, že odešla, že je v bezpečí na cestě do Palulu.

To ulehčení však rychle vystřídal hněv nad tím, že ho opustila a nyní ho rostoucí vztek nad přepadením galvanizoval k akci. Předstíral útok na jednu kočku a potom, když ta druhá po něm skočila, se stočil a vnořil špičce meče do svalnaté hrudi.

Stejně rychle, jak Hal udeřil, první šelma po něm skočila a Hal znovu stačil ustoupit nazad a vyhnout se tlapě, která by mu snad byla rozpárala břicho. Akutně si uvědomil svou zranitelnost - jeho hrudní plát visel vedle postele, ale neměl čas si jej připnout.

Nezraněný jaguár se odrazil do vzduchu v mohutném skoku, jenž mu mířil přímo do obličeje. Muž se stočil stranou, slyšel šelmu dopadnout za svými zády a ta druhá se krčila a vyhrožovala mu od dveří.

Halova reakce byla tak blesková, jako byla zoufalá. Věděl, že útok z obou stran by znamenal jistou smrt, vyrázil divoce ke zraněnému jaguárovi ve dveřích. Sekl mu po hlavě, a jak jí uhnul stranou, bodl mečem hluboko do nechráněného boku. Helmův Zub jel dovnitř téměř vlastní mocí, jako kdyby ocelová čepel toužila po krvi své kočkovité oběti.

Ostrá špička pronikla kůžichem, kůži a svařem a konečně probodla divoké srdce.

S řevem bolesti a zmírající zuřivosti zvíře padlo k zemi, bezmocně házelo nohama a Hal lapl po dechu, když pozoroval kůži pokryté údy, jak se natahují a krouží. Tlapa se groteskně deformovala, tvrdé drápy se střídavě vytahovaly a rovnaly. Potom se z drápů staly prsty, prsty lidské ruky, která ve smrti ochabla. Jak zvířecí tělo hynulo, nabývalo svalnatý tvar muže, jenž byl jeho podstatou a duší.

Halovo fascinované zaujetí úděsnou transformací ho takřka stálo život. Předtucha nebezpečí ho varovala, aby uskočil stranou, a stěží se vyhnul mocnému skoku útočícího jaguára, který prolétl dveřmi. Šelmy teď vyběhly z Erixina prázdného pokoje a všechny tři mu čelily. Klisna ve dvoře opět vysoce panicky zařičela. Aspoň že Bouře žije, pomyslel si Hal.

S rozšklebenými tlamami se šelmy plazily blíž. Žluté oči na něho divě svítily, odrážely zář jeho kouzelného světla a vysmívaly se mu jejich početní převahou.

Hal za sebou cítil blokujiící roh místnosti. Věděl, že je v pasti.

? ? ?

"Praotče, mohl byste mě laskavě vyslechnout?" tázal se Poštli, ukláněje se pokorně u dveří Cotonova přeplněného bytu.

Velekněz byl jedinou osobou, ke které se válečník mohl uchýlit, jediným člověkem, kterého oslovoval jeho čestným titulem praotce. Coton byl odjakživa jeho důvěrníkem, a i když kněz složil přísahu mlčení, Poštlimu tyto jednostranné hovory vždycky pomohly. A Coton byl také rád v jeho společnosti.

Quotalův klerik se vlídně usmál a mávl kolem své malé vymalované komůrky tenkou zapálenou tyčinkou, za níž se táhl proužek voňavého kouře. Gestem vybídl Rytíře Orlů, aby vešel a posadil se.

"Mám pocit, jako kdyby mne svírala obří ruka," řekl Poštli, stiskl názorně dlaně k sobě a hleděl do Cotonových nevyluštělných očí. "Poslechl jsem, o čem jsem se domníval, že je vůle bohů. Cizince jsem přivedl do Nexalu, protože to byla naděje města. V něm a v té ženě - Erixitl." Z nějakého důvodu mu bylo zatěžko vyslovit její jméno. Už dřív se Cotonovi důvěrně svěřil se svou nabídkou k sňatku a taktním odmítnutím. "Možná, že měla pochyby o hloubce mé oddanosti. Popravdě jsem jí nabídl ruku ze strachu o její bezpečí, ačkoliv je vskutku silná, chytrá a velice krásná. Byla by skvělou manželkou.

Její život je v nebezpečí! A zavinil jsem to já sám. Chtěl jsem ji manželstvím ochránit!"

Coton vstal a přistoupil ke dveřím. Slunce už dávno zmizelo za obzorem; pohlížel na dohasínající pochodně na vrcholu Velké pyramidy, které tam Zaltecovi kněží před hodinami zanechali, když po večerních krvavých obřadech sestoupili dolů do chrámu.

"Viděl jsem osud Nexalu, Praotče! Ležel v ruinách - v černých dýmajících troskách!" Rytíř Orlů se postavil. "Moje vize mi ukázaly, že v tomto cizinci spočívá jakási naděje na záchranu, ale i on je teď ve vleku událostí, nad kterými nemám žádnou kontrolu!"

Poštli prudce sáhl rukou k rameni a z pláštěnky vytrhl jedno tmavé pero s bílou chocholkou a nabídl je Cotonovi. A starý kněz si je vzal.

"Jestli pomohu Halloranovi, poruším přísahu mému řádu, jenž mi to výslovně zakázal." Rytířova trýzeň se zrcadlila v knězových očích.

"Věnoval jsem celý život úsilí, abych byl tím nejlepším Orlím válečníkem, jakého kdy Pravý Svět poznal. A teď mě život muže z cizího světa může o všechno připravit. Já vím jedno, Praotče, já ho nemohu nechat zemřít."

Coton kývl, obličej bez výrazu. Avšak jako nesčíslněkrát předtím jeho mlčení jakýmsi tajemným způsobem Poštlimu objasnilo, co se skrývalo v jeho vlastní mysli. Válečník se uctivě uklonil, poděkoval za vyslechnutí a potom spěšně

vyšel z Cotonova chrámu.

Jeho kroky k paláci, k bytům jeho přátel poháněl jakýsi podvědomý pocit naléhavosti. Jak se blížil, dal se do klusu a potom do běhu. Z dálky slyšel vyděšený nářek koně.

Pádil kolem rohu sousední budovy a rostlo v něm přesvědčení, že nebezpečí číhá. Viděl skupinu otroků, choulících se venku před dveřmi; slyšeli, co se děje, ale nikdo si netroufal nakouknout dovnitř.

"Hněte se, pitomci!" nadával a odhodil ty pomalejší stranou.

Vrazil dovnitř a první, co uviděl, byl mrtvý Rytíř Jaguárů, osvětlený zvláštní bílou září, vycházející z Halloranovy ložnice. Vrčení obrátilo jeho pozornost do stínu, kde viděl Hala zatlačeného do rohu, čelícího třem obrovským kočkám.

Poštlí vyštěkl ostrý zvuk, pronikavý vysoký skřek lovícího orla. Dva jaguáři se bleskem otočili k nové hrozbě, třetí se ani nehnul, jen ocas se trhaně mrskal ze strany na stranu.

Rytíř Orlů na chvíli ztuhl. Jeho maca mu lehce ležela v ruce, dychtivá krve. Avšak náhle mu v mysli zněly jasné příkazy vůdců jeho řádu, vzpomínka na jeho slib. Podmínky toho slibu mu zakazovaly, aby Halloranovi proti silám Zalteca pomáhal.

Velké šelmy ho upřeně pozorovaly, s výhružným vrčením rachotícím v mohutných hrudích se k němu pomalu, obezřetně plížily.

Poštlí oba útočníky ignoroval. Potom pomalu, rozvážně zvedl svou orlí helmu z hlavy a hodil ji stranou, setřásl pláštěnku per z ramenou a nechal ji sklouznout k zemi kolem svých nohou.

Ted' přidřepł do bojového postoje se zbraní zvednutou k výpadu. "Řekněte kdy," sykl Hal, zvedaje stříbrný dřík štíhlého rapíru.

Poštlí kývl. "Ted'!"

Poštlí skočil vpřed, těžký dřevěný kyj švihl dolů, čepel posázená kousky obsidiánu ostrých jako břitva se zaťala do hřbetu jednoho z jaguárů. Šelma ječela bolestí, snažila se vykroutit, ale Poštlí kroužil s jejím obratem a jejím tělem blokoval útok druhého rozzuřeného dravce.

Halloran vyrazil proti třetí kočce. Zvíře se vzepjalo a sekalo drápy po mužově hlavě, ale Hal pod útokem přidřepł a vrazil bestii meč do srdce.

Než sebou přestala škubat, přeskočil její padlé tělo a vnořil špici zbraně do posledního z jaguárů.

Několik okamžiků těžce oddechovali a odpočívali mezi čtyřmi zkrvavenými těly. Ta tři se měnila zpět do lidských tvarů - jak dokonávala, chodidla, paže a nohy narůstaly ze skvrnitých kočkovitých údů.

"Erixitl?" váhavě a se strachem vydechl Poštlí.

"Je... v... bezpečí. Odešla," odvětil Hal.

"Odešla?" Orlí válečník se netajil údivem.

"Domů... do Palulu." Hal rytíři vysvětlil dívčino zbrklé rozhodnutí, vynechal však podrobnosti jejich hádky. Shledal, že v sobě nemůže obnovit oheň žárlivého hněvu, zaměřeného z největší části právě proti němu. I když Erixitl hluboce postrádal, byl vděčný, že tuto noc zde nebyla.

K Halovu překvapení se Poštlí tvářil, jako kdyby ho novinka o jejím odchodu potěšila a vskutku nemohl pochopit, proč náhlá nepřítomnost nastávající nevěsty válečníka nijak nevzrušila.

"To je pro ni to nejbezpečnější místo," řekl zamyšleně. "Kdo všechno ví, kam šla?"

"Jak dalece vím, tak nikdo. Pouze vy a já."

"Podržíme to v tajnosti. Myslím, že je nejlepší, když Erixitl z Nexalu na čas zmizí."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V tmavnoucích stínech hledám světlo...

Noc co noc mě sny děsí tma, tatáž černá tma, o které mluví Poštlí. Je to vize pustiny, místo smrti a rozpadu, monstrózní deformity a zvrácenosti. Je to zruinovaná planina popelu a sazí a nazývá se Nexal.

Bojím se té vize víc, než jsem se kdy bál čehokoliv v mém životě. Je to děsné předurčení, které může být daleko silnější než někdo z lidí, kteří doufají, že se mu vzeprou.

A jestli zvítězí, bojím se, že my z Mazticy - z našeho města, našeho národa, našeho lidu - bojím se, že vbrzku se staneme jenom vzpomínkou, vzdálenou fata morgánou, která navždy zmizí s životy našich dětí.

6

Palul

"TO SVĚTLO - KDE JE JEHO ZDROJ?" POŠTLÍ mávl k mléčně bílému světlu zářícímu z Halloranovy ložnice.

"Je to... kouzlo, něco jako vaše pluma." Hal ukázal k světelnému zjevu. "Kirishone," řekl a tma ihned zahalila pokoje.

"Kirisha!" Obnovil kouzlo a měl radost z úžasu na Poštlího tváři.

"Všichni vaši lidé dělají toto... kouzlo?"

"Ne. Já jsem len obor studoval, když jsem byl mnohem mladší, ale o skutečné moci toho moc nevím. Mohu osvětlit místnost, vyslat magickou střelu, a když se budu hodně snažit, možná bych někoho uspal - to je asi tak všechno. Jsou však lidé, kteří věnují celý život praktikám magie - a z těch jde opravdu strach." V mysli se mu objevil obraz elfi čarodějky Darien. Doufal, že zůstane jen při obrazu, že jí nikdy nebude stát tvář v tvář.

Povědomí, že vlastní její knihu kouzel, mu zase tísnivá znepokojilo mysl. Často si přál, aby jí mohl svazek jednoduše

vrátit, jenže to nebylo možné. Bezpochyby si však velice přála, aby jej dostala zpět.

"Pocházíte z podivného a děsivého lidu, Hallorane. Já jen doufám, že nebudete příčinou zruinování Mazticy."

Poštlí ho probodával upřeným pohledem. Hal se ošil a nervózně sklopil zrak. Zahlédl na podlaze černobílou pláštěnku, potřísněnou krví mrtvého Rytíře Jaguárů.

"Proč jste si sundával pláštěnku?"

Reakce ho doslova ohromila. Výraz utrpení ve válečnickové obličeji ho šokoval tím víc, že to byla první taková emoce, kterou dal Poštlí vůbec kdy najevo. Litoval otázky, sotva ji vyslovil.

Poštlí se zhluboka nadechl. Klesl na koleno a otřel si zbraň o skvrnitý plášť jednoho ze zabitých mužů. Když vstal a pohlédl znovu na Hala, obličej měl stažený vnitřním napětím. "To vám nemohu říct. Ale nelituji toho a už nejsem Rytířem Orlů."

Odvodit závěr nedalo moc přemýšlení: tím, že pomohl Halovi, porušil rytíř nějaký závazek k svému řádu. Proto své insignie - helmu a pláštěnku - před bojem sundal. Učinil to s rozvahou, o své vlastní vůli.

"Děkuji vám." Hal mohl stěží promluvit.

Poštlí kývl s polovičatým úsměvem. Zvedl svou zbraň a Hal si povšiml, že několik obsidiánových zubů se uštíplо. "Tvrdá kůže," bručel Maztičan a mrkl na mrtvolu u svých nohou.

"Počkejte minutu." Hal šel do rohu pokoje, kde měl úhledně složené své vaky, a ze srolované pokrývky vytáhl zbraň. Byl to rovný, úzký rapír s dvojím ocelovým ostrým břitem. Halloran si jej pečlivě schoval, i když získal zpět svůj Helmův Zub, neboť věděl, že v Pravém Světě se jeho cena nedá ani odhadnout.

"Přijmete tohle?" otázal se, zvednuv jej rukojetí k bývalému Rytíři Orlů. "Možná teď, když nemáte váš řád za zády, budete před sebou potřebovat spolehlivou zbraň."

Poštlí si drahocenný meč vzal, vážil jej v dlani a udivila ho jeho lehkost. Viděl Hala užívat svou čepel v boji a věděl, že může přeseknout každou zbraň maztických bojovníků a protit prošívané bavlněné brnění.

"Děkuji vám," pronesl upřímně. "Nenahradí asi moje pera, ale dá mi pořádný dráp."

"Možná jej budete potřebovat. Já jsem opustil svou legii a vy jste se vzdal svého řádu. Příteli, jak to vypadá, jsme to vy a já proti Maztice."

Halův pocit přátelství k tomuto chrabrému muži se prohloubil. Zalitoval své dřívější zlostné žárlivosti, ačkoliv připomínka Erixtl v Poštlího náruči mu stále působila ostrý bodanec bolesti. Leč hrozivá opuštěnost, již cítil po jejím odchodu, ho už tolik netýrала.

Má jeho přítomnost v tomto městě nějaký skutečný účel? Může to opravdu činit nějaký rozdíl? Halloran se zařekl, že to zjistí.

Poštlí se smál, ač jeho smíchem prolínal vážný podtón. "Jsme oba takoví osamělí vlci, Hallorane z Mečového pobřeží, ale možná ne tak opuštění, jak bychom se domnívali."

"Co tím naznačujete?"

"Hned, jak se rozední, zažádáme u strýce o slyšení. Uvidíme, co velký Naltecona řekne na útok pod jeho vlastní střechou."

? ? ?

V první noci na cestě z Nexalu měla Erix sotva dost času, aby se dostala přes přechod k pevnině, než ji západ slunce na čas přeruší. Na noc si našla přístřeší v jednom z hostinců, kde mohli cestující přespat. Okolí Nexalu jimi bylo poseto.

Tyto jednoduché hotely nabízely hostům slaměnou matraci a mísu fazolí či kukuřice výměnou za různé směnitelné zboží nebo kakaové boby. Naštěstí si při odchodu z paláce vzala s sebou malý pytlík. Vzala si s sebou pouze boby, novou pérovou pláštěnku, amulet od svého otce a oděv, co měla na sobě.

Před hostincem se zastavila a hleděla zpátky na údolí, ostře orýsované šikmými paprsky klesajícího slunce. Stíny se jako oblaka černého kouře valily ulicemi a přes jezero, a nemohla už říct, jestli byly úkazem jejich neblahých předtuch nebo skutečným soumrakem.

Za městem se proti obloze zvedala až k nebi sluncem zalitá hora Zatal. Obrovská skalnatá masa vyhlížela, jako by byla nadmutá vnitřním vulkanickým tlakem, připravená prasknout.

Představila si městské davy lidí, spěchajících k večerním pracem a povinnostem. Cožpak oni to nevidí? Nechápu to nebezpečí? S hlubokým znepokojeným povzdechem se snažila přijmout skutečnost, že asi ne.

Na jednu osobu tam dole ve městě obzvlášť myslela. Proč ji Halloran tak ranil? Proč ji musel tak urazit? Ani se jí nesnažil v odchodu zabránit - nenabídl, že ji doprovodí. Hrdlo se jí bolestivě stáhlo, pak hodila vzdorně hlavou a odvrátila zrak jinak. Tak ať, řekla si, ačkoliv rozhodnost její mysli nedosáhla až k srdci.

Do dvora hostince vpochoďovala řada otroků, následovaná otlým kupcem. Erix pozorovala, jak odkládají velké balíky vesele zbarvených látek, zatímco kupec se po ní zvědavě podíval a přešel kolem ní dovnitř. Pocit melancholie se v ní při pohledu na zářivé materiály ještě víc prohloubil.

Ty barvy jí připomněly otce. Jak ten miloval barvy! Vždycky ji těšilo a pokaždé znovu udivilo, když pozorovala způsob, jakým jeho citlivé prsty zasazovaly jemná, delikátní pírkla jedno za druhým a vytvářely umělecké dílo. Přemýšlela, jestli na svém umění stále pracuje, jestli je vůbec ještě živ. Naposledy se viděli, když byla dítětem, a za ty roky vospěla v ženu. Poznává ji teď?

Netrpělivě vzdychla nad dálkou, co musí zítra urazit, a deprimovaná mužem a městem za zády se obrátila a vkročila do nízké budovy. Vstup do místnosti k ní obrátil všechny oči: mladá žena, cestující bez doprovodu, byla pro lidi neobvyklým zjevem. Setřásla lhostejně pohledy i pozornosti několika mladých Rytířů Jaguárů, kteří měli namířeno opačným směrem. Spala neklidně, lehce a za kuropění se vydala na pochod.

Příští den ji vyvedl z nexalského údolí do pohoří, jež jí připadalo velice známé. Tuto noc přespala ve vesnici Cordotl. I odtud mohla ještě vidět nádherné město, které opustila.

Otevřel se jí však také pohled do bohatého zeleného údolí na východě a na jeho vzdáleném konci rozeznamená nezřetelný, přikrčený tvar, jenž byl palulskou pyramidou. Drobné obrysy městečka jí rozbušily srdce.

Tu noc nemohla ani dospát a hned časně ráno vyrazila na cestu. Doufala, že jestli půjde rychle, dosáhne Palul někdy během odpoledne. Krátce po poledni došla ke kukuřičným polím pod samotným Palulem a přidala do kroku, ani strmě stoupající stezka ji nemohla zadržet. Dokonce si představovala, že může vidět malou tečku otcova domu vysoko na svazích nad městem.

Erixitl vstoupila do Palulu a chvilku postála, prohlízejíc si obilné domy s plochými střechami a pyramidu, která se stále zvedala ze středu náměstí. Kdysi se jí zdála obrovská, ale nyní vyhlížela spíš jako laciná napodobenina mohutných staveb v Nexalu. Stromy jí připadaly vyšší a neviděla nikoho, koho by poznávala, ale tohle bylo městečko, kde vyrostla a strávila prvních deset let šťastného dětství.

Erix se vydala přes náměstí směrem ke stezce, jež vedla vzhůru ke hřebenu a k otcovskému domu. Najednou se zaraženě zastavila - celé náměstí kolem ní potemnělo. Duši jí sevřel hrozivý pocit předtuch, kolena jí podklesávala. Nebyla schopna odstranit stíny, ani když si protírala oči, a tak je upřela dolů na zem a vyděšeně spěchala ulicemi tak rychle, jak jen mohla.

Minula pyramidu a došla k nízké kamenné budově, v níž sídlili Zaltecovi kněží. Dvě sochy, znázorňující přikrčené rozšklebené jaguáry, zdobily obě strany tmavého vchodu. Okamžik se rozmýšlela, zda by se tu neměla stavět a přepat se na Shatila, svého bratra. Nápad chvatně zavrhl, neboť kněží neměli nikdy pro ženy čas a na každý pád novina, kterou by se doslechla, by ji nemusela moc potěšit. Dobře věděla, že snad pouze polovina noviců toho odporného řádu postoupí do kněžského stavu. Ti ostatní zaplatí za selhání tu nejvyšší daň.

Přiznala si, že popravdě touží spatřit hlavně svého otce. Pomýšlela na to, že někoho zastaví a zeptá se, jestli pérař Lotil je naživu a stále ještě bydlí v bílém domku pod hřebenem, ale řekla si, že bude nejlepší, když se přesvědčí sama. Jak jednou byla venku z městečka, nedočkavě se rozběhla vzhůru stezkou, která se na úbočí hory ostře klikatila sem a tam.

Konečně stála před domem. S údivem hleděla na opadaný bílý nátěr, obnažené popraskané zdivo, jež potřebovalo opravit. Ani květinové záhony kolem domu nebyly tak plné života jako kdysi. Její otec je osadil a ošetřoval, neboť miloval svěžest jejich barev.

Váhavě pokročila ke dveřím a tam viděla otce sehnutého nad stavem, tkal na něm peř. Možná byl trochu víc shrbený, křehčí, než si ho pamatovala, ale byl to on. Cítila, jak se jí dech v hrdle zadrhl, a chvíli se bezmocně dusila dojetím. A pak mohla konečně promluvit.

"Tatínku!" vykřikla a proběhla dveřmi. Lotil překvapeně zvedl hlavu a obličej se mu zvrásnil do nevěřícího úžasu. Vstával a hleděl kamsi mimo ni.

"Otče - to jsem já, Erixitl!" Přiskočila k němu, strhla ho do náruče a pod svou kůži cítila tenké hubené tělo. A jeho oči stále zíraly kamsi mimo ni, i když ji objímal a plakal radostí. Odklonil se a ona viděla vrásčitý obličej, řídké bílé vlasy a posléze pochopila.

V gestu nezměřitelné krutosti jej bohové připravili o zrak, nechávající muže, který tolik miloval barvy, aby oslepl.

? ? ?

"Proč jste mne chtěli vidět tak brzo? Děje se něco?" dotazoval se Naltecona svého synovce a Hallorana a odložil nakousnutou kukuřičnou placku na talíř. Na podlaze jídelny bylo kolem něho rozestavěno víc než sto dalších chodů, neboť Ctihodný rádce měl ve zvyku vybírat si, na co měl právě chuť, jen když se mu nabízelo množství variací.

"A kde máš přilbu? A pláštěnku?" zeptal se náhle, prohlízejíc si zvědavě Poštliho. Válečník měl dnes na sobě čistou bílou tuniku a dlouhé černé vlasy měl stažené vzadu na krku. Nebýt hrdého držení těla a sličného, inteligentního obličeje, vyhlížel by jako každý obyčejný Maztičan.

"To je částí mé zprávy," vysvětlil Poštli. "Mohli bychom jít někam jinam, z dosahu všech našpicovaných uší kolem?"

Naltecona se rozhlédl nerozhodně kolem sebe. V jídelní komnatě pracovali jen nějací otroci, ačkoliv ho tu často navštěvovali i jiní šlechtici nebo kněží.

"Tak dobře. Pojďme do zvěřince."

Bez dalšího slova je panovník vedl zadními chodbami paláce, místy, kde Halloran nikdy předtím nebyl. Slyšel sice zkazky o rádcově zahradě, v níž jsou chovaná vzácná zvířata, ale zatím ji neviděl. Z toho, co mu bylo řečeno, vyrozuměl, že to bylo Nalteconovo oblíbené soukromé místo, kam prý brával jen své nejuvěrnější důvěrníky.

Konečně širokým průchodem vstoupili do uzavřené zahrady se záplavou květin a stromů. Teprve když vykročili na pískové chodníčky mezi zeleň, objevily se klece chytře ukryté v listí.

První z nich, pečlivě vestavěná do keřů, byla voliéra s ptactvem. Hal si prohlížel různé druhy zelených, červených a zlatých papoušků, jaké vídal v Payitu, ale byly tu i elegantní husy, barevná změt kachen kvákajících kolem jezírka, pávi a několik volavek.

Ozval se skřek papouška a známý zvuk mu připomněl ptáka, který je v poušti navedl k vodě, a myšlenky mu rázem s bodnutím bolesti sjely k Erixitl.

O kousek dál došli ke kleci, která se Halovi nejdřív zdála prázdná, dokud ve stínu širokého stromu nezablýhl kradný pohyb. V několika vteřinách se neslyšně vynořila nádherná černá kočka s jasně zelenýma očima. Tvor vypadal jako veliký jaguár, a jak se na mohutných tlapách procházel kolem mříže, dunivě vrčel úplně stejným způsobem, jak mu před pár hodinami vyhrožovali jeho skvrnití příbuzní.

Na Halův tázavý pohled Naltecona podotkl: "Ano, je to jaguár. Tento černý druh je nesmírně vzácný."

"Noční tvor, takový jaguár," utrousil zvolna a opatrně Poštli. Naltecona na něho pohlédl se zvědavým zájmem a válečník stručně popsal včerejší noční útok na Hala a vysvětlil, proč odložil insignie Orlů.

"A to jsi učinil pro úplného cizince?" zeptal se Naltecona, jako kdyby tam Halloran nebyl. Otázka nepotřebovala odpověď. Halovi ani Poštlimu neušlo, že zpráva o přepadení vládce nijak nepřekvapila. Teď si svého synovce zamyšleně měřil.

"Bude to řád Orlů, co utrpí ztrátu. Synovče, jsem na tebe pyšný. Cizinec bude pod mojí střechou v bezpečí. Vyhlásím ten výnos já sám. Co se týká potrestání provinilců, o to se již postaraly vaše zbraně."

Halloran se chystal poukázat na skutečnost, že Jaguáři museli odněkud dostat příkaz, zachytil však přítelův varovný pohled a sklapl. Přikývl a vycítil, že se panovníkovi ulevilo. Pokračovali za ním v prohlídce.

Bestie v příští kleci zrychlila Halův pulz - byl to největší tvor v celém zvěřinci, a jak šli kolem mříží, zuřivě na ně útočil. Jeho lvu podobná hlava byla svaštěná do nenávisné masky, obrovské tlapy po nich zběsile sekaly. Pár velkých kožnatých křídel neúčinně mával z mohutných lopatek. Pod rozevlátou hřívou byl péřový lesklý obojek sotva vidět. Tlampa se doširoka otevřela a Hal se skrčil a přitiskl si ruce na uši.

"Už jste se seznámil s hakunou, jak vidím," smál se Naltecona Halovu obrannému gestu. Voják byl zahanbený, když z úděsné tlamy vyrazilo nepoměrně měkké pištění. "Tahle byla změněná. Její řev utlumil obojek z plumy."

"Výborný nápad, na mou duši," bručel Hal v rozpacích. "Setkal jsem se s ní jen jednou, a to mě její řev srazil na zadek a úplně jsem ohluchl."

"To se stává zřídka, aby muž vstal a mohl o tom mluvit," dodal Poštli, jak popošli k další kleci.

Tato byla prázdná, ale stavbou se od ostatních značně lišila. Místo těžkých tyčí s prostorným rozestupem byla zastíněná tenkými knínky. Místo živého tvora byla na zdi klece zářivá mozaika. Na pozadí z tyrkysů, obsidiánu a nefritu byl tvar dlouhého hada. Byl to zvláštní had ze dvou důvodů: jednak pro pár křídel, jež mu rostla z těla, a pak pro peří, které jej hebce pokrývalo místo šupinaté kůže.

"Coatl!" Halloran tvora identifikoval dřív, než mohli jeho společníci promluvit.

"Vy znáte dokonce i opeřeného hada?" otázal se panovník užasle.

"Ano, jistě. Byl to právě coatl, který Erix a mne svedl dohromady.

Dal jí dar jazyka, jeho kouzlem začala hovořit obecnou řečí Faerunu."

Poštli na něho hleděl ohromeně - Naltecona s otevřenou nedůvěrou.

"Nikdy jste se o tom ani slovem nezmínil!" obvinil ho válečník.

"Je mi líto!" nechápal Halloran. "Měl jsem?"

"Coatl je poslem Quotala." vysvětlil panovník. "Nikdo v našich zemích jej po staletí nespátřil - od doby, kdy Bůh motýlů odlul na východ. Dostalo se vám zkušenosti, za jakou by Quotalovi patriarchové dali život!"

"Setkali jsme se s ním v Payitu. Zachránil mne tehdy od jisté smrti. Hodně toho namluvil, ale zdálo se mi, že mě moc rád nemá."

Poštli se strýcem na sebe šokované pohlíželi. Vládce se otočil k Halovi a díval se mu pevně, zkoumavě do očí.

"Musím vám položit několik otázek. Ten muž, Cordell... je to skutečně člověk?"

"Ano, ovšem. Velký muž, ale - jak jsem vám řekl už dříve - není nic víc než muž."

"Řekněte mi... viděl jste, že byl někdy raněn?" "Mnohokrát," odvětil Halloran; nerozuměl, kam Naltecona svými dotazy míří. "Před mnoha lety byl na Moonshae téměř zabit v bitvě se Seveřany. Jeden z nich ho úderem sekery srazil z koně. Ostří zbraně proťalo jeho hrudní plát a otevřelo mu hrud' odtud až sem." Halloran ukázal od klíční kosti až po pupek. "Jak to mohl přežít?"

"Jen zásluhou biskupa - to je náš kněz - který musel užít všechny hojivé moci, jimiž vládne. Byla to Helмова milost, co mu zachránila život."

Nebo něco, pomyslel si Hal, který byl stále nerozhodný, jakou roli má bohům v této věci přisoudit. "A Cordell... on také uctívá tohoto boha?" "Jak jsem řekl, ano, uctívá. Jen mi nedochází účel vašich otázek."

Naltecona od něho odstoupil a potom se rozhodně otočil zpět, péřová pláštěnka ho důstojně obkroužila. "Bylo by možné, že Cordell je bůh? Může být Quotalem, jenž se vrací do Pravého Světa, aby znovu nastoupil na svůj zasloužený trůn?"

Halovi spadla brada. "Cordell bohem? Určitě ne! Je mužem jako vy a já - člověkem, který dýchá jako my, má rád ženy a dobré jídlo a pití. Je rozeným vůdcem mužů, ale je to bezesporu člověk!"

Halloran nemohl posoudit panovníkův výraz, neboť ten se opět odvrátil. Možná by nerozuměl úsměvu, rozsvětlujícímu ty královské rysy, ale byl by rozuměl slovům, jež neslyšně utvořily jeho rty.

Muž, který žije, je mužem, který může být usmrčen.

? ? ?

Hoxitl se při vstupu do Vysoké jeskyně viditelně chvěl. Ještě nikdy se tolik nebál následků své návštěvy u Starověkých jako právě teď. Tentokrát si vyžádal doprovod dvou mladých, slibných noviců. Vždycky na něho čekávali venku, dostatečně daleko od černého vchodu, ale dnes se vůbec nemohl smířit s představou, že bude dřevům čelit sám.

Z magického kotle Temnosvitu vybuchl oblak kouře a potom je uviděl: tucet černě oděných postav, stojících nehnutě kolem obrovské, vroucí masy rudého žáru.

"Proč jste sem přišel?" sykl jeden - byl to Předek.

"Ta dívka - ta dívka zase zmizela. Odešla z Nexalu ještě před naší akcí. Hledáme ji, ale nevíme, kde je - zatím. Ale brzo

_"

"Ticho!" Předek zvedl černě zahalenou ruku. Hoxitla v tom okamžiku zmrazil děs a přemítal, jestli to gesto znamená jeho smrt.

Předek trhl dlaní k jednomu z učňů. Mladík zalapal po dechu a zasténal v hluboké, srdceryvné trýzni. Potácel se a kolísal, potom křečovitě ztuhl a přepadl do kotle. Druhý novic se již obracel k útěku, leč Předek lehce pohnul rukou a i tento se dusil v utrpení a potom spadl do rudého uhlí.

Chlapci se zmítali a svíjeli, pozvolna se propadali do hrozivě pulzujícího nitra Temnosvitu. Ústa se křivila nehlasnými výkřiky, jeden se zoufale obrátil k Hoxitlovi a velekněz se při pohledu na beznadějná muka v mladé tváři zhroutil.

Na rozřesených kolenou ustoupil dozadu a naprázdno zvracel. Strachoval se zvednout oči, avšak jemu Předek neublížil. Konečně se trochu vzpamatoval, hluboce se nadechl a začal doufat, že mu dovolí žít.

Hoxitl, vyčerpaný šokem a úlevou, si gratuloval, že přivedl chlapce s sebou. S jistotou cítil, že kdyby byl sám, Předek by neváhal potrestat přímo jeho.

"Neopovažte se znovu selhat - nebo pak já přijdu za vámi!" Předkovy bílé oči planuly z černé hlubiny jeho kapuce.

Hoxitl se němě uklonil a prchl.

? ? ?

"Ten plášť," řekl Lotil, "kde jsi k němu přišla?"

Erix se udiveně podívala na otce, neboť pláštěnka od nexalského péraře ležela u dveří. Věděla, že otec se jí nedotkl, a přece se jeho slepé oči upíraly na oděv v prvním náznaku správného směru.

"Můžeš jej vidět?" zeptala se užasle. Nyní se prvotní dojetí z jejich setkání uklidňovalo a zmítala jí změt protichůdných pocitů. Hřála ji převládající radost, že se přesvědčila, že otec je naživu a mohou být zase spolu. A přece vypadal tak vetchý - jako by byl zestárl o mnoho víc než těch deset roků, co byla pryč - a tato skutečnost jí lámala srdce.

Lotil smutně zavrtěl hlavou. "Já plumu jenom vnímám, to je všechno. Řekni mi dítě, odkud jsi máš?"

Pověděla mu o starém řemeslníkovi, o tom, jak ji nutil, aby si ji vzala, a jak ho pak nemohla na tržišti najít, když mu chtěla zaplatit. Lotil ji zaskočil vědoucím úsměvem. "Víš ještě o někom, kdo by dokázal něco podobného vyrobit?" Její otec, proslulý tkadlec plumu po dlouhá desetiletí, ovládal všechny taje svého řemeslného umění.

"Ne," zasmál se šťastně. "Ale ty ho znáš! Pláštěnka se velmi dobře hodí k tvému amuletu, že?"

Erix přikývla, smála se jedním okem, druhým plakala. "Tvoje oči," ozvala se rozpačitě, "kdy - " Lotil mávnutím ruky odmítl soucit, který zněl z jejího hlasu. "Jak jsem stámul, lak mě opustily - ale věk mi nemůže vzít prsty! Podívej se!"

Erix se sehnula nad stavem a viděla nedokončený, pracný přehoz zářivých barev. Lotil pečlivě umístil barvy a oděv zobrazoval zlatého jestřába se široce roztaženými křídly. "Je překrásný," šeptla s úctou.

"Plumu spřádají mé vidoucí prsty," řekl. "A teď se mi vrátila dcera, kterou jsem oplakával deset roků. Co víc si stařec jako já může přát?"

Nedočkavě se vyptával na její osudy. Vzala to od počátku, kdy ji kultakánský Rytíř Jaguárů lapil na hřebenu, který se zvedal přímo za domkem. Vyprávěla o otroctví v Kultace, o tom, jak ji prodali knězi Quotala z Payitu, o dlouhé cestě džunglí až k výspám východního pobřeží. A jak potkala bílého cizince Hallorana a jak ji vyhledal coatl, ten opeřený had.

Otec mlčky naslouchal, jen k coatlovi dodal poznámku: "Nikdo jej neviděl po dlouhá staletí." Hlas se mu zachvěl dojetím. Erix ukončila letný popis hlavních událostí. "Co je se Shatilem? Daří se mu dobře?"

Lotil si povzdechl. "Jako kněz je vynikající. Stal se už tady, v Palulu, prvním asistentem velekněze."

Erix chápala dobře otcovy smíšené pocity. Jako všechny maztické děti byla ona i její bratr vychováni k tomu, aby rozuměli nutnosti krvavých obřadů, jež si Zaltec a ostatní bozi vyžadovali. A věděla, že otec ty rituály nikdy neschvaloval. Ačkoliv jí to nikdy otevřeně nepřiznal, vždycky chovala podezření, že krvežíznivé praktiky kněží odsuzoval a nenáviděl.

A přece teď byl její bratr - jako první asistent - hlavním praktikem v prolévání krve. Palul, jehož malý počet obyvatel se nedal srovnat s Nexalem, si mohl dovolit jen příležitostné obětování při východu nebo západu slunce a Shatil bezpochyby sám prováděl většinu obřadů.

"Ve městě je důležitým mužem," pokračoval její otec zatrpkle, "ale naslouchá pouze těm, kteří říkají, co chce slyšet, kteří opakují příkazy Zalteca a jeho příbuzných. Říkal, že se dokonce chystá do Nexalu, aby složil přísahu Zmijí ruky."

Erix objala otcova ramena a znovu ji rozlícila jeho vyhublá křehkost. Pomyšlení na znak Zmijí ruky vrytý do Shatilových prsou ji naplnil ostrým strachem. O kultu věděla málo, vlastně jen to, že členové se netajili nenávistí k cizincům z Říši a chystali se k válce.

"Otče, kdo je to?" Hlas ode dveří je oba přiměl k otočení.

"Shatile?" váhavě pípala Erix.

"Erixitl! Jsi to ty?" Bratr rychle vešel a přitiskl ji vře k sobě. "Zaltec byl milostivý a přivedl tě domů!"

Lnula k němu, připomněla si chlapce, jehož v dětství tolik obdivovala. Odstoupila, a když se na bratra důkladně zahleděla, vzpomínka zmizela. Shatilova hlava se ježila obvyklými hroty vlasů Zaltecova kněžstva. Jizvy, které si nadělal v obřadním pokání, pokrývaly jeho paže, uši a tváře,

"Stala se z tebe žena," pronesl obdivně.

"A ty... jsi kněz."

Pohlédla z mladého muže na starce, myslela, že slunce pojednou zapadlo. A pak si otřeseně uvědomila, že měla opět tu zatemňující předtuchu, jež padala na oba muže a na dům. Všechno, celý dům byly stíny.

? ? ?

"Kapitáne Daggrande." Cordell zvedl hlavu od stolu, pokrytého pergamenovými listy seznamů a map.

"Generále?" Trpaslík stál před svým velitelem a přes ruku měl přehozenou prošivanou bavlněnou tuniku, kterou mazičtí bojovníci nosili jako brnění. "Vyzkoušel jste to?" Kapitán-generál kývl k tunice. "Ano, pane. Zdá se, že šípy a šípky zastavuje docela dobře. A taky zmírní dopad seku toho jejich meče, či co to je - říkají tomu maca. Chlapíka s mečem by to docela dobře ochránilo." "A pohodlí? Zatížení?"

"Pane, v tomhle vedru jsou bavlněné věci daleko příjemnější než hrudní pláty. Muži, kteří si to oblékli, se mohli hýbat rychleji a vytrvaleji než ti, co nosili ocel." Trpaslík podával hlášení o sérii testů, jež provedl v terénu mimo Kultaku, neboť legie se vyzbrojovala na další velké tažení. "Výtečně!" Cordell vstal a obešel stůl, aby poklepal Daggrandovi na rameno. "Dejte je mužstvu. Ti, co si chtějí podržet brnění, mohou, ale řekněte jim, že pochod bude rychlý."

"Ano, pane. Dobře, pane!" Daggrande se obrátil k odchodu, když jiný muž vstoupil do Cordellova hlavního stanu, umístěného v Takamalově paláci.

"Co je?" zeptal se velitel, když viděl, že přichází Kardann.

"J - já jsem vám přišel říct, že jsem se pravděpodobně mýlil," zahájil odhadce na zkoušku. "Připravuje se tam asi deset tisíc Kultakánců, kteří se chtějí zúčastnit pochodu!" "Ve skutečnosti je jich tam dvakrát tolik."

"Možná - možná, že to ani není šílenství. Jestli se ukáže, že Nexal má tolik zlata, jak nám bylo řečeno..." Odhadcův hlas ani nedokončil větu, neboť mysl už pracovala s vybájenými čísly.

"Přijímám projevenou důvěru," pronesl Cordell suše. "Teď, jestli vás mohu prosit, musím pokračovat v práci."

Darien vstoupila tiše. Co přišli do Kultaky, dala se po nocích do studování své nové knihy kouzel a do hlubokého meditování, takže Cordell ji vídal pořádku. Pohled na ni mu zahřál srdce, ale nereagovala na jeho vítající úsměvy ani na rozsvícené pohledy.

"Už jsi promluvil s Alvarrem?" otázala se elfi žena. Cordell povzdechl. "Varoval jsem ho, že bude-li se úprk z boje opakovat, bude ho to stát vedení. Pitomě žvanil a vymýšlel výmluvy. Zatraceně dobře ví, že nemám nikoho, kdo by ho mohl nahradit!"

"Zdá se, že zabíjení se mu líbí, jen pokud se oběť nebrání," ocenila ho Darien s opovržením. "Snad bys z něj měl udělat odstrašující příklad."

"Proti tomu stojí biskup ... a neústupně. Má o našem kapitánovi jezdců vysoké mínění. U Helma, co bych dal za druhého Hallorana!"

"Zapomněl jsi dodat - věrnějšího," řekla elfka podrážděně.

Cordell hodil rameny. "Nikdy jsem o jeho věrnosti neměl ty nejmenší pochyby, dokud mu biskup nedal jinou možnost než utéct."

Darieniny oči se zableskly. Ať si Cordell o uprchlíkovi myslí, co chce, ona toho jezdce pomstychtivě nenávidí - a za krádež její vzácné knihy zemře! Proto teď také pokrčila rameny.

"Ten náčelník, Tokol, je zde," ohlásila. "Pošli ho dovnitř."

Takamalův syn převzal velení kultakánských vojsk a nyní byl uveden do míst, jež byla donedávna otcovým palácem. "Vítám vás, můj spojenče!" hlaholil Cordell a za Darienina překladu ho vedl ke stolu.

"Jsme připraveni na pochod." Tokol se hluboce uklonil.

"Skvělé. Musíme jen rozhodnout, kudy půjdeme. Vyrázíme ráno." Cordell ukázal na mapy. "Vaši muži říkají, že do Nexalu vedou dvě cesty. Jedna, ta delší, se má vinout po plochem území. Znáte ji?"

"Jistě, kapitáne - generále Cordelle. Tato cesta je nesmírně únavná, má nedostatek vodních zdrojů. A je zbytečně dlouhá. Já bych doporučil pochod po vysoké stezce."

"Tenhle? Tady?" Cordell prstem sledoval cestu, která vypadala, že stoupá do hor západně od Kultaky a trýznivě se vine pohořím, než skončí v malém údolí východně od Nexalu.

"Ano. Na této trase najdeme vodu a můžeme pohoří překročit v týdenním pochodu. Polom, až sejdeme dolů do tohoto města, můžeme nabrat nových sil pro úder na Nexal."

"Toto město?" Cordell se sklonil nad mapu a ukázal brkem. "Co tam bude? Jaké je?"

"Je to bezvýznamné místo," vysvětlil náčelník. "Jmenuje se Palul."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Pod stoupajícími bouřlivými mraky začíná výt vítr.

Naltecona ke mně ráno přijde, tvář ztrhanou, oči vyteřené. Jak mluví, do hlasu se vkrádá nezvyklé chvění.

Zdá se, že ho navštívil sen. Mluví o stínech a beznaději, o zničení Pravého Světa. Takřka jako dodatek vidí svou vlastní smrt.

Ale rozhodl se, že udeří první. Velký Naltecona zasadí ránu, aby rozdrtil cizince dřív, než dorazí do Nexalu. Už se toho muže, Cordella, nebojí jako boha.

Má teď před sebou dvojí příklad Payitu a Kultaky a nebude opakovat jejich chyby. Pečlivě sestaví plán, vymyslí chytrou strategii, aby vlákal cizince do pastí, z níž není úniku.

Nemohu mluvit, jinak bych ho varoval, že past někdy chytí lovce.

"CO MÁ TOHLE ZNAMENAT?" OTÁZAL SE stroze Chical a napřáhl ruku k pláštěnce, botám a přilbě, které Poštli před něho naskládal na podlahu.

"Jsem zde, abych vám oznámil, že vystupuji z Řádu Orlího rytířstva," pronesl válečník upjatě. On a jeho ctěný mentor stáli ve ztemnělé parní lázni. Venku byl parný a slunečný den, těžká trámová budova však byla příjemně chladná a šerá.

Chical stál mlčky, zíraje na Poštliho několik minut, a mladý muž mu pohled vrátil s vyzývavým, neústupným vzdorem.

"Vím, že se řádu nezříkáš lehce," řekl Chical, když se ticho prodlužovalo. "A budí to ve mně obavy, že cizinec na tebe seslal nějaké kouzlo."

"Ne, je to otázka cti. Přivedl jsem ho sem s dobrým úmyslem a v bezpečí. Nemohu se k němu otočit zády, stejně jako vy nemůžete porušit vaši odpovědnost vůdce k řádu."

"Víš vůbec, že jeho společníci, jeho armáda, jsou právě teď na pochodu proti Nexale? Porazili Kultaku a získali poražené vojsko našeho odvážného nepřítele na svou stranu, proti nám."

Poštliho překvapený výraz jasně dokládal, že o tomto faktu nic nevěděl, leč přesto pohotově odpověděl: "Není to Halloranova armáda o nic víc, než jsou Orlí mým rytířským řádem. Jestli cizinci napadnou Nexalu, budu bojovat na obranu vlasti - jako obyčejný válečník, bude-li to třeba."

"Doufám, že chápeš, že tvůj odchod znamená víc než jen vystoupení z řádu," smutně řekl Chical a ukázal na věci u svých nohou. "Nejsme teď už jenom pouhými cizinci."

"Ovšem, že chápu," souhlasil Poštli. "Teď jsme nepřáteli."

? ? ?

"Svolejte Hoxitla, Kalnaka a Chicala," nařídil Naltecona a otroci spěchali splnit příkaz. "Vy ostatní odejděte!" Na tucet dvořanů oděných v hadry prchalo s ulehčením z trůnní komnaty, aby honem využili možnosti převléknout se do své obvyklé nádhery.

Zaltecův velekněz se dostavil první, ačkoli hned za ním vešel Chical, kapitán Rytířů Orlů. Zanedlouho po něm se objevil i Kalnak, kapitán městských Rytířů Jaguárů.

Oba rytíři skryli svá velkolepá brnění pod špinavými, potřhanými šály. Vychrtlý Hoxitl, pomazaný popelem a olepený zaschlou krví šál nepotřeboval, neboť jeho vzhled nevytvářel žádné riziko, že by odváděl pozornost od Nalteconovy skvělosti.

"Dospěl jste k rozhodnutí, co s cizinci?" otázal se nadějně Kalnak, jenž tvrdohlavě zastával názor, aby se na legii zaútočilo, než dosáhne Nexal.

"Ano, dospěl," přitakal vládce. "Dozvěděl jsem se - ve snu - že jejich vůdce je vskutku muž, nikoliv bůh... není Quotalem, který se vrací, aby usedl na svůj trůn. Je to vetřelec a musí být zastaven!"

Kalnakův obličej, orámovaný groteskně rozevřenými jaguářími čelistmi, se roztáhl do širokého a radostného úšklebku. Dokonce i Hoxitl se usmíval v předtuše mnoha zajatců, které pro Zalteca získá v takovém rozsáhlém tažení. Jen Chical vypadal velmi nespokojeně.

"Rozhodl jste, kdy a kde k útoku dojde?" chtěl vědět vůdce Orlů.

"Ano. Zvědové mi nahlásili směr jejich pochodu. Sestavil jsem plán a vybral perfektní místo."

"Kde?" tázal se Kalnak. "Jak brzo dojde k úderu?"

"Ještě dnes uvedeme plán do pohybu. Pochod cizince vede do Palulu a tam se s nimi utkáme!" Ačkoliv byl Palul pod dohledem a vládou Nexalu, přece byl od metropole v bezpečné vzdálenosti. Všem připadalo, že je to dobrá volba.

"Výborně!" souhlasil Rytíř Jaguárů. "Ve vysokém průsmyku je můžeme zničit dřív, než dojdou dolů do městečka!"

"Ne," odmítl Naltecona. "To není můj plán. Chci, abyste oba shromáždili nejdůvěryhodnější rytíře. Svolejte také počty tisíc hlav válečníků. Ale nerozvíňte je k bitvě před Palulem."

Zmateně na něho pohlíželi a Nalteconu těšilo, že může napínat jejich zvědavost.

"Místo abychom na ně udeřili, do Palulu je pozveme. Bude se tam konat veliká slavnost - hodně tance a hodně pití octalu. Budeme trvat na tom, aby jejich kultakánští spojenci zůstali venku, mimo město."

"A my, s našimi muži, budeme uvnitř?" hádal Kalnak.

"Ano! A vy, můj velitel Jaguárů, dáte signál. Jak slavnost bude pokračovat a vetřelci budou napítí, napadnete je ze všech stran. V jedné krátké bitvě budou cizinci poraženi!"

"Výborný plán!" zvolal nadšený Hoxitl. "Získáme mnoho zajatců - možná většinu jejich armády - je to jedinečná past!"

"A vy, Chicale? Zatím jste neřekl ani slovo." Naltecona si svého kapitána Orlů měřil zkoumavým okem.

"Je tam jedna věc, co mě trápí, Nejctihodnější. Válečníci Nexaly se vždycky s nepřítelem utkali na bitevním poli a snažili se získat vítězství odvahou a silou. Tahle maškaráda se slavností a po ní masakr se mi nezdá správná."

"To tedy chcete, abychom čelili legii s její magií a bestii v bitvě a nechali se od nich pozabíjet?" vyprskl Kalnak, než mohl panovník odpovědět. Naltecona se usmál, byl rád, že se spor odbude mezi jeho podřízenými a nemusí do něj zasahovat.

"Pokud nezjistíme, že je nemůžeme v boji porazit, tak ano! Já nemám strach!" odvětil klidně Chical.

Kalnak se zlostně naježil a pouze vládcova zvednutá dlaň zabránila, že netasil svou zbraň. "Ani já nejsem zbabělec, ale nejsem ani blázen," odfrkl.

"Tihle cizinci již očarovali kultacké muže," vmísil se opovážlivě Hoxitl. "Napřed zabili Takamala, což se po dlouhá léta nepovedlo ani těm nejodvážnějším válečníkům z našich řad!"

Chical si jich už nevšímal a uklonil se panovníkovi. "Bude to tak, jak si můj pán přeje. Kdy má jejich legie dorazit do Palulu?"

"Opustili Kultaku před dvěma dny a postupují rychle. Mohou být v Palulu za čtyři dny - nejvíc za šest - tak se musíme nenápadně a rychle hnout. Pošleme vyslance, aby je uvítali, nabídli dary a připravili hostinu. Chci, abyste mezitím shromáždili voje dle mého plánu.

Výrazíte do Palulu zítra ráno."

? ? ?

"Podařilo se vám zjistit, co je všechen ten rozruch?" ptal se Halloran zvědavě, sotva Poštli krátce po poledni vešel do domu.

Před dvěma dny byli svědky, jak dlouhé zástupy válečníků ve formacích opouštěly posvátné náměstí. Usoudili, že pochod má co dělat s Cordellem, ale Poštliho švalo, že jeho snahy, aby se dozvěděl víc, vyšly naprázdno. Teď uplýval třetí den a Hal se obával, že nezíská žádné zprávy, až už bude příliš pozdě.

Bývalý rytíř přijal Halovo pozvání, aby s ním sdílel jeho sídlo, neboť lóže Orlů přestala být jeho domovem. Žádný z nich si nepřál zůstat v paláci přes všechno Nalteconovo ujišťování, že budou v bezpečí.

Avšak Ctihodný rádce dodržel slovo a dal Halovi rezidenci. Dům byl vskutku sídlem, za něž by se ve Faerunu nemusel stydět ani vysoký šlechtic či vážený mudrc, bylo prostorné a bohatě vybavené. Dvoupatrová budova stála blízko posvátného náměstí na křižovatce dvou ulic a tyrkysového kanálu. Adobové cihly, olíčené do jasné bělosti, tvořily zeď kolem pokojů a velkého dvora se zahradou.

Hal se dosud v domě nezabydlel, připadal mu cizí. Mysl mu vířila starostmi o Erix a doufal, že se domů do Palulu dostala bez nehody a že tam bude v bezpečí před podobným překvapením, jaké mu v paláci přichystali Jaguáři bojovníci. Nedovedl pochopit, proč se o ni Poštli víc nestaral, proč nešel za ní.

Samotnému Poštlimu takovéhle otázky nemohl položit, příliš se dotýkaly cti. Byl by se za ní vypravil, ale měl živě v paměti, s jakou dychtivostí od něho odcházela, a byl si jist, že by jeho příchod neuvítala. Čas od času propadl hluboké depresi a uvažoval dokonce i o návratu k legii - třeba kdyby vrátil Darien její vzácnou knihu a vůbec... Spěšně si ten nápad vypudil z hlavy - neúprosná nenávist biskupa a čarodějky, jich obou, by ho zničila. Ne, legie pro něj znamenala smrt.

Pokoušel se tedy studovat knihu kouzel. Cvičil Bouři, leštil brnění a zbraně nebo se bezcílně toulal domem, čekaje na Poštliho, zda zjistil, co se děje.

Sídlo mělo předsíň s krásnými freskami, znázorňujícími ptáky, hady a jaguáry v tropickém prostředí, odkud se vcházelo do zahradního dvora. Otočil-li se doleva, měl před sebou rozsáhlou vzdušnou komnatu s krbem, kde byly na podlaze rozhozené četné vysoké rohože, a to ho přivedlo na myšlenku, že si co nejdřív vyrobí židli.

Další místnost v přízemí zabírala kuchyně s ohništěm a několika truhlicemi na skladování kukuřice, fazolí a ovoce. V hořejším poschodí byly čtyři ložnice, pár malých pokojků pro otrocky a široký balkon s výhledem na kanál. Vnější strany domu a zahrady chránily vysoké zdi mimo nádvoří, kolem něhož proudil kanál, a Hal si hned zakoupil kánoi a uvázal ji tam.

Bouře žila v zahradě. Hal na ní pravidelně jezdil; potřebovala své každodenní cvičení a lidi ve městě pohled na krásnou klisnu pokaždé zcela uchvátil. Často ji cvičil na posvátném náměstí, nebo ji projížděl městskými ulicemi.

Naltecona mu laskavě přidělil také několik otroků, aby mu vařili a vykonávali práce podle jeho přání. Byl tu tedy starý muž, Gankak; jeho tvrdě pracující manželka Jaria a dvě mladé ženy, Horo a Chantil.

Hal se necítil dobře v úloze otrokáře, vlastního živou lidskou bytost, a zacházel s nimi tedy jako se služebnictvem. Chtěl jim poskytnout nějaké výhody - den pracovního volna a něco kakaových bobů na útratu na tržišti. Ke svému údivu zjistil, že otroci za darované boby kupovali věci pro něho. A když došlo na den volna, přestali pracovat, jen když jim to poručil.

Bydleli v domě už asi týden, když viděli shluky armád opouštět posvátné náměstí a odcházet z města jihovýchodním přechodem.

"Musí táhnout proti Cordellovi. Máte nějaké novinky?" Halloran bombardoval Poštliho otázkami.

"Proto jsem se zdržel. Konečně jsem měl štěstí. Všichni kapitáni Orlů odešli a učni moc nevěděli. Byli spěšně povoláni do zbraně na Nalteconův příkaz. Dělalí s tím tajnosti a zprvu jsem měl dojem, že se nic nedovím," vysvětlil Poštli.

"Ale?!"

"Jeden z těch mladých chlapíků - vždycky jsem ho měl nejraději - se mnou po skončení cvičení mluvil. Po tom, co mi řekl, co věděl, jsem hned šel sem."

"Co vám řekl? Mluvte!" Hallorana mučily zlé předtuchy, jeho obavy se točily kolem Erixitl. "Kam tedy jdou?"

"Chtějí legii vtáhnout do léčky," přiškrčeně vyrazil Poštli a zhluboka nabíral dech. "V Palulu."

Ozvěna jeho slov ještě ani nedozněla a Halloran děsem zesinal. Erix! V Palulu! "Jedu za ní," vydechl. Za pár vteřin nachystal své zbraně, brnění a sedlo. Jak vykročil ke dvoru, válečník na něho s ocelovým mečem čekal u dveří. "Jdu s vámi," oznámil.

? ? ?

"Skvělé!" sykl Zilti, velekněz Zaltecova chrámu v Palulu.

"Porážka bude úplná," souhlasil jeho první asistent Shatil. Setkali se s Hoxitlem ve ztemnělém chrámu po skončení večerních obřadů - patriarcha jejich řádu jim osobní návštěvou prokázal velkou čest. Načrtl jim Nalteconův plán.

"Vy, kněží, musíte být připraveni sebou hodit," pokračoval Hoxitl. "Jakmile zajmeme první cizince, otevřeme bez meškání jejich těla a vezmeme jejich srdce. Zaltec bude okamžitě kmen, aby se mohl těšit z našeho úsilí. Budeme s kmením pokračovat, i když bude po boji, dokud mu všichni vetřelci neodevzdají své životy." "Válečníci se ukryjí v domech kolem náměstí?" "Ano. Slavnost bude jako pro lid z Palulu, s hromadami masa a nápojů. Lovci přinesli hodně zvěře, protože se říká, že cizinci milují maso."

"Jak víme, že se zúčastní?" dotazoval se Zilti po dalších podrobnostech. "Třeba nejsou jako my, nemusí mít rádi oslavy."

Hoxitl pokrčil rameny. Tížil ho větší problém než názory kněží tohoto podružného města, problém, kde hledat tu dívku, Erixitl. V duchu zbledl při vzpomínce na osud dvou z jeho noviců.

"Uděláme, co budeme moci," řekl. "Víme málo - fakticky nic - o těch vetřelcích. Měl jsem možnost pozorovat jednoho z nich v Nexalu a připadal mi ve všech ohledech jako člověk."

"Vím o někom, kdo je zná, umí dokonce i mluvit jejich řečí!" přihlásil se Shatil dychtivě.

"Kdo?" vybaflí oba velekněží zaráz.

"Moje sestra! Potkala toho bělocha jak se vylodili v Payitu, a naučila se i jejich jazyk!" dodal vzrušeně.

"To je výborné!" jásal Hoxitl. "Pošlete ji do městečka, než sem cizinci přitáhnou. Její překládání nám velmi pomůže,"

"Okamžitě jí to oznámím," Shatilovi lichotila Hoxitlova pozornost. "Vím, že Erixitl bude na tuto čest pyšná."

"Stalo se něco?" vyjekl zděšeně Zilti. S podivem pozoroval, jak se patriarchův obličej zalil nachez. Hoxitl třpal hlavou, jako by měl závrať a potřeboval si vyjasnit mozek.

"Je... nic to není," přemohl se, aby potlačil radostné rozčilení. "Je to skvělý nápad," řekl Shatilovi. "Skutečně výborný."

? ? ?

Dlouhatánský zástup se vlnil přes zelené pahorky a zase dolů do bujných dolin. Jak Tokol slíbil, vody i potravin byl dostatek. A legie, vystrojená v bavlněném brnění, pochodovala ostrým tempem. Slunce zářilo z jasné čisté oblohy celou dobu, co opustili Kultaku.

"Zítرا dorazíme do Palulu," oznámil Tokol Cordellovi, stojícímu na vrcholku skály. "Městečko je vzdáleno ještě dvě nebo tři údolí."

"Darien má vesnici pod dohledem," řekl velitel s gestem ke vzdáleným horám.

Mladý náčelník se oťrásl. Díval se k západu a snažil se porozumět moci této ženy, která mohla létat, v okamžiku zmizet, nebo jednoduchým zvednutím ruky zabít vynikajícího muže, jakým byl jeho otec.

Za jejich zády se dlouhý had postav táhl až na dno údolí, kterým právě prošli. Pět set mužů Zlaté legie pochodovalo vpředu, následováno dvaceti tisíci kultakánských válečníků a pěti tisíci Payit'anů. Cordell si s tichou pýchou pomyslel, že pod svým vedením ještě neměl nikdy tolik mužů.

A nikdy se před ním netyčil tak svůdný cíl. Představy zlata a stříbra mu tančily před očima oživené řečmi, které popisovaly úžasné bohatství uskladněné v Nexalu. Popis pyramid, velikosti a výstavnosti města a bohatství, které se tam po generace hromadilo z daní jejich poplatníků, mu zrychloval pulz.

Tokol sykl a ustoupil znenadání nazad. Cordell otočil hlavu a užírl Darien, která se objevila vedle nich. Dnes byla ve svém hávu kompletně zahalená, neboť sluneční svit byl neúprosný.

"Viděla jsem vesnici," hlásila. "Podle měřítek Faerunu je to spíš město. V samém srdci má přibližně něco kolem tisíce domů a mnoho dalších se rozestřelo po okolních kopcích a dolinách."

"Je tam nějaká činnost?"

"Ano. Ve skutečnosti to vypadalo, jako by se chystali na oslavu. Ženy pokládaly péřové pokrývky a květiny po celém náměstí. Já bych hádala, že se nás chystají uvítat." Tato novinka Cordella nesmírně potěšila. "Třeba přece jen nebudeme muset svádět bitvu na každé zastávce," zasmál se. "Jestli mají v plánu oslavu, nenecháme je čekat."

? ? ?

"Ne, já nechci vetřelce ani vidět!" Erix se pokoušela, aby mluvila klidně, ale napětí se jí nepodařilo úplně zakrýt.

"Musíš. Je to důležité, mnohem důležitější, než si dovedeš představit," zdůraznil Shatil. Ti dva stáli na malém dvorku před otcovým domkem a dveřmi viděli Lotila, pracujícího soustředěně na stavu.

"Jsi jediná, co jim bude rozumět!" naléhal její bratr.

Erix se chránila, aby přes rameno pohlédla dolů na město, které v její vizi temnělo den co den... pokaždé víc, kdykoli se na ně podívala.

Všechno, co nyní viděla z velkého náměstí Palulu, byla černá prázdnota - neproniknutelné a děsivě hrozné stíny.

A když jí oči padly na hřeben, zvedající se za otcovým domem, naskytl se jí další rozčilující pohled - ne, že by tam viděla černé stíny, ale vybavoval jí vzpomínky na její poslední výstup na vrchol, kdy ji lapil Rytíř Jaguárů a prodal za otrokyni. Po všechny ty dny, co byla doma, se nebyla schopna přinutit, aby tam zase vyšplhala.

Shatil se dotčeně odvrátil. Sestřin odpor k jeho návrhu ho podráždil. S ohledem na její váhavost si umínil, že jí pravý účel oslavy raději zamlčí. Nevěděl, jak by odpověděla, kdyby jí řekl plnou pravdu; riskoval by konečně odmítnutí.

"Vyprávěla jsi mi o boji u Ulatosu," snažil se Shatil o jiný přístup. "Možná, když tam budeš a promluvíš s nimi, mohla bys takovému krveprolití zabránit."

"Jak bych mohla?" oponovala, tento důvod však trefil do černého. Asi toho nebude moc, co bude moct učinit - pohled na náměstí ukázal černou tmou, tak hustou jako vždycky - ale byla skutečně jediná v Palulu, kdo se mohl pokusit o nějakou domluvu.

"Přijď ráno dolů do vsi," nutil ji vytrvale. "Naši zvědové přinesli zprávu, že ti zarostlí muži táboří ani ne den pochodu odtud. Dorazí do Palulu kolem poledne - právě na slavnost! Prosím tě, musíš tam být."

Erix si připomněla svou vizi tu noc, kdy v poušti našli jezírko. Vzhled Nexalu v troskách měla před očima tak živě, jako když se z té noční mýry probírala. Neviděla však žádné známky zkázy v Palulu. Snad by její přítomnost skutečně mohla pomoci.

"Tak dobře. Přijdu a pak uvidím, jestli budou chtít mluvit."

"Vykonáš dobrou věc." Shatil ji objal. "Musím jít zpět do chrámu kvůli večerním obřadům. Zůstanu tam přes noc a uvidíme se, jak přijdeš."

Shatil spěchal po stezce a Erix ho pozorovala a zdálo se jí, že bratrův černý hábit splývá s tou temnotou dole a zakrátko jí zmizel z dohledu. Konečně si všimla protáhlých stínů západu slunce a obrátila se k domu s povděkem, že večerní tma jí přinese úlevu od jejích vlastních černých představ.

"Dítě, děje se něco zlého?" tázal se Lotil, sotva vešla dovnitř.

"Bojím se toho, co se stane zítra - a později," připustila Erix. Řekla mu o Shatilovi, o tom, co po ní žádal.

"Tatínku, musíš mi něco slíbit. Prosím, nechod' zítra dolů do vesnice. Zůstaň tady a počkej na mne - večer se k tobě vrátím."

"No tohle!" urazil se stařec a hrdě se za stavem vzpřimil. "Má vlastní dcera mi rozkazuje?"

"Prosím, otče, je to velmi důležité!"

"Děvče, ty přece můžeš vidět věci, že ano?" zeptal se jí náhle. "Řekni mi, Erixitl, můžeš vidět zítřek?" Nevidomé oči se upnuly k její tváři a měla pocit, jako by se provrtával až do hlubin její duše. Neklidně se ošila.

Erixitl se otci nikdy nezmínila o temných mŕách, které ji bez ustání pronásledují. Věděla, že tajuplná věc s temnotou a jejím náznakem hrozící zkázy by na něm ležela stejně těžce jako na ní. Myslela si, že bude pro oba lepší, když své břímě ponese tiše sama.

Ale on to jaksi věděl a to poznání jí přineslo nesmírnou úlevu. V návalu slov mu řekla všechno najednou, pověděla mu o stínech, které viděla nad celým Nexalem, o černé tmě, která zakrývala Palul.

"Toto je práce bohů, dítě," řekl Lotil nakonec a teple jí sevřel ruku. "A v tom můžeš vidět rovnováhu všech věcí. Ztratil jsem zrak, ale zato tvé oči se otevřely způsobem, jenž není dán každému. Bohové ti poskytli okno, abys viděla do budoucna. A snad tím oknem uvidíš dost, abys mohla vykonat důležité změny. Erixitl, tvůj bratr má pravdu. Je to velice důležité, abys zítra šla do města."

Právě tak jako moje ztráta není tak zlá, jak by ses mohla domnívat - slyším teď písně ptáků, o kterých jsem neměl ani tušení, ke kterým jsem byl dřív hluchý, a moje chřípí se otevřelo celému světu nových vůní - tak je tvůj dar svým způsobem i kletbou.

Ty s těmi cizinci můžeš mluvit. Co je možná podstatnější - ty jim budeš rozumět. Tento coatlův dar se může stát břemenem, ale jistě je tu někde důvod, proč byl dán právě tobě. Nesmíš se bát čelit svému určení.

Snášej je dobře, Erixitl, dcero Lotila. Snášej je dobře, ať mohu být na tebe pyšný.

Ach ano," uzavřel stařec. "Udělám, jak žádáš, a zůstanu zítra doma."

? ? ?

Zlatá legie vstoupila do Palulu ve vyrovnaném sledu, bití bubnů určovalo tempo kroků pochodujících mužů ve zbrani. Na předměstí se sešly ohromné davy lidí. Maztičané se tísnil na obou stranách šiků a pozorovali a obdivovali nikdy nevidané, unikátní procesí.

Na náměstí stála Erixitl se Shatilem a Ziltim v kruhu mnoha význačných Rytířů Orlů a Jaguárů, kteří se sem dostavili z Nexalu, aby cizince pozdravili. V mírném vánku jí z ramen povlávala zářivá pláštěnka, kterou si vybrala na tržišti, a jasné barvy zdůrazňovaly její svěží snědou pleť a dlouhé černé vlasy. Vojáky krácející kolem zaujala její krása, ale stojíc zde s tolika osobnostmi, ani si neuvědomila, že se po ní otácejí.

Společně pozdravovali legionáře, jak se víc a víc mužů řadilo na náměstí. Nyní bylo město zalité přirozeným světlem a Erix cítila ohromné ulehčení, že alespoň pro tuto chvíli se stíny neobjevily.

Všech čtyřicet kopiníků následovalo za první setninou pěšáků - koně se točili, ržáli, vzpínali se a pohled na ně Maztičany poděsil, udivil a vzrušil. Provázející chrti vrčeli a chňapali a dav se kvapně vlnil zpět.

Vůdce jezdců se pyšně nesl k vítající skupině, kůň se na místě zatočil v prudkém, těsném kruhu a dlouhé černé fábory jeho prílby ho prstencem obletěly za uctivého, tichého šepotu uchvácených vesničanů.

Pohled na ty černé vlající fábory projel Erix jako blesk. Dívala se na jezdce pozorně a věděla, že tohle je určitě ten stejný muž.

Myslí jí běžel obraz ulatoského bitevního pole, všude ležely hromady mrtvých a umírajících Payit'anů. Legionářští kavalisté hřměli po poli, jak chtěli, cestu si razili bodáním, udupáním, sekáním, kdekoli se jim Payit'ané postavili. A tenhle s černými stuhami ji uviděl a vyjel ze svého houfu proti ní. Čekala, že zemře, strnule stála a potom odněkud vyběhl Halloran a zachránil jí život.

Jezdcovy oči se setkaly s jejíma a Erix je rychle sklopila. Cítila, že jeho zrak na ní lpí, ale potom se rudovousý kapitán musel hnout, neboť za ním na náměstí přicházely další řady legionářů.

Zanedlouho se objevila důstojná osobnost samotného Cordella. Nikdo nebyl na pochybách, kdo je muž v sedle hrdě našlapujícího válečného oře. Pronikavé černé oči hleděly přímo vpřed vysoko nad hlavy diváků, ocelové brnění jasně

svítilo, ale bylo to jeho autoritativně sebevědomé, pyšné držení těla, které ho jasně označovalo jako velitele.

A za Cordellem viděla dvě postavy, o nichž toho tolik slyšela: elfí čarodějku Darien, zcela zahalenou v tmavém oděvu, a vysokého, zamračeného muže - biskupa Domincuse.

Řada za řadou pěšáků pochodovala vpřed, až se skoro všichni cizinci shromáždili na náměstí. Zástupy jejich kultakánských a payitských spojenců se blížily k okrajům předměstí.

Cordell sesedal, Kalnak a Chical pokročili vpřed a hluboce se uklonili. Tleskli rukama a otroci přibíhali, položili na zemi rance a před potěšeným kapitánem-generálem je otevřeli.

Rozestřeli před ním velké balíky zářivých per, pěřové pláštěnky, nádherné lastury a klenoty z nefritu a korálu. Všechny byly přijaty se zdvořilým zájmem. Potom byly konečně odstraněny pokrývky z dvou velikých kruhovitých mís a odkryly jednu plnou jemného zlatého prachu. Druhá obsahovala hromadu stříbra.

Erixitl nijak nepřekvapilo, že se Cordellovy oči zableskly. Kapitán-generál si bezděky olízl rty a jeho zrak přeletoval sem a tam od zlata ke stříbru.

"Tyto dary jsou projevem milosti a přátelství Naltecony, Ctihodného rádce Nexaly," řekla Erix obecnou řečí cizinců.

Legionáři v doslechu zmlkli a nastražili uši. Cordell k ní vzhledl, jeho černé, pozorné oči se podezřívavě zúžily. "Kde jste se naučila náš jazyk?" zeptal se tvrdě.

"Byl - byl to dar, jímž mne potčil Chitikas Coatl," vysvětlila. "Vy byste to nazvali magií."

Cordell se ohlédl po Darien, neviditelně skryté v hlubinách kápě. Kapuce sotva znatelně kývla. "Skvělé!" halasil Cordell. "Prosím, pokračujte!"

"Připravili jsme na vaši počest hostinu. Potěšilo by nás, kdybyste se naši oslavy zúčastnili."

"Samozřejmě, rádi!" Cordell pohodil v dobré náladě hlavou a srdečně se rozesmál. Erix si přála, kdyby teď mohla zmknout, ale Kalnak jí dal přesné instrukce.

"Prosím, musíme požádat, aby se vaši spojenci z Kultaky utábořili venku za vesnicí. Víte, oni jsou dědičnými nepřáteli našeho lidu. Kdyby jim byl povolen přístup do města, vzniknou určité potíže."

Cordellovy oči se opět podezřívavě zaostřily, zaměřily se na válečníky, postávající za dívkou. Kolem vsi bylo vidět asi tisíc mužů, nenesli však žádné zbraně, ani se neseskupovali k útoku. Ani on, ani Erix neměli ani nejmenší tušení o tisících mužů, skrytých uvnitř v domech - či za zahradními zdmi. A dalších deset tisíc hlav' zákeřně číhalo v rozsáhlých nepřehledných porostech kolem městečka.

Podezřívavost kapitána - generála očividně dřímala, neboť po krátkém zamyšlení přikývl. "To se zdá moudré. Dobře, pokládejte to za rozkaz! Biskupe Domincusi, vyřídte Tokolovi, že na můj příkaz bude muset své muže utábořit mimo hranice města."

"Ano, generále." Zasmušilý kněz se mírně uklonil a se zhnuseným pohledem na Erix a válečníky odešel. Sotva zmizel z dohledu, Cordell se naklonil k Darien a něco jí šeptal. Elfí čarodějka přikývla, ponořila se do davu legionářů a Maztičanů a Cordell se znovu otočil k Erix.

Kapitán kavalérie - nyní opěšalý - se coural ke Cordellovi, těžké jezdecké holínky šoupaly po dláždění. Erixitl si dokonce vzpomněla i na jeho jméno - Alvarro. Zase na ni dotěrně hleděl a Erix se ošila pod tlakem jeho nepříjemného pohledu - přece si ji nemůže pamatovat! Otevřel ústa v širokém úšklebku a odvrátil oči, ale nepostřehla v nich žádnou známku, že by poznával ženu, kterou chtěl na poli u Ulatosu zabít.

"No, jak to vypadá s tou slavností?" otázal se.

???

Darien opatrně procházela davem na městském náměstí. Legionáři, kteří s ní měli dlouhé zkušenosti, jí rychle uhýbali z cesty. Možná proto, že jim vojsko poskytlo příklad, nebo pro její štíhlou, tajuplně, a proto strašidelně zahalenou postavu se i vesničané rozestupovali a otevírali jí široký průchod.

Zakrátko našla typ místa, jež hledala - zastíněnou cestu mezi dvěma budovami, kde několik obrovitých stromů stínilo sluneční paprsky. A co bylo také důležité, odpočívalo tu několik domorodých válečníků, kteří se sem uchýlili z rozpáleného náměstí. S úlevou shodila kápi na záda. Jasný den jí byl nepříjemný i ve stínu, ale mohla si konečně odkrýt hlavu. A pro svůj úkol, který měla provést, musela být hlava volně odhalena.

Několik maztických bojovníků ustoupilo, jak elfí žena mezi ně vykročila. Usmívala se, bledé oči klouzaly po mužích. Když se Darien usmívala, byla vskutku překrásnou ženou, i válečníci to dovedli ocenit.

"Pojď," řekla jednomu nexalským jazykem, který se naučila pomocí jednoduchého kouzla.

Vysoký hubený chlapec v prošíváné bavlněné košili a čelence ze zelených per dychtivě vykročil. Darien ho vedla dolů cestou, až byli z doslechu jeho přítel. Ti, zvědaví, co se bude dít, je následovali, leč stačil jediný čarodějčin pohled - a tento byl chladný, bez úsměvu - aby se zarazili a odešli.

Darien vztáhla ruku s bílými štíhlými prsty k uchu a začala si pohrávat s pramínkem bělostných vlasů - oči hleděly do válečnickových bez jakéhokoliv výrazu. Potom před svou tvář přejela rukou.

"Ghirrina," zašeptala tichounce kouzelné zařikání. Mužův obličej se okamžitě uvolnil v přátelský výraz naprosté důvěry a Darien se přesvědčila, že seslání kouzla bylo úspěšné - bojovník jí nyní považoval za starou přítelkyni a důvěrnici.

Kladla mu otázky a on odpovídal.

Spojení mezi Pravým Světem a vzdálenou zemí těchto cizinců, jež překračuje vazby lidských kultur, je nebezpečné víc než dost. Spojení, jež je zosobněno v temné černotě této pavoučí královny, je potenciální hrozbou a zkázou za hranicemi chápání.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Hledaje důstojného Pána na vřícím hnízdě božstev...

Všudypřítomná, věčně hladová Zaltecova jsoucnost vzrůstá do síly, aby zničila Pravý Svět. Kult Zmijí ruky se v Nexalu rozbíjel jako tumor - nejen mladí válečníci, ale již i ženy a nevytvoření chlapci zaslibují svá srdce a duše a těla bohu války.

Helm, bůh cizinců, je také jsoucností, kterou mohu cítit. Věčně bdělý a pozorný si odvážně vyhrazuje právo na Mazticu a nepokrytě vyzývá Zalteca.

A nyní také cítím novou a pavoučí podstatu, bohyni tmy a ďábla, vedle níž i Zaltec vypadá hravě a neškodně. Její jméno je Lolth. Vím, že toto bytí je svázáno se Starověkými. Pozoruje z velké dálky, ale její zájem nabývá na zvědavosti.

Váže se však také nějak k cizincům. Toto spojení nemohu upřesnit, ale cítím, že je velmi skutečné. A to mě hluboce děsí.

8

Hostina pro supy

HALLORAN S POŠTLIM SE TISKLI KE KONI a nechali mocné klisně volné otěže. Po týdnech ve městě se Bouře radovala z volné krajiny, cválala s nadšením divokého zvířete, které z mříží klece prchá na svobodu.

Halloran na sebe ve spěchu hodil svůj hrudní plát, Poštli maztické bavlněné prošívané brnění a oba nesli své ocelové meče.

Všechny své poklady - kouzelné roztoky, knihu kouzel, pouta z hadí kůže - to všechno Halloran zakopal na zahradě nexalského domu.

V zachmuřeném tichu vyjeli z nexalského údolí kolem Cordotlu a podél horské cesty. Jejich tváře - jedna bledá a vousatá, orámovaná hnědými vlasy; druhá hnědá, hladká s ušlechtilými rysy urozence pod černí vlasů - odrážely jejich vnitřní napětí.

Oběma bylo strachem o Erixtl zle.

Palul ležel od Nexalu pouhé dva dny pochodu, takže věděli, že válečníci Nalteconovy léčky již dorazili k svému cíli. Zůstávala otázka, jestli se jim dvěma podaří dostat se tam dříve než Cordell.

Halloran strávil každou chvíli sebestmáčením, jitrivým proudem výčitek, které na něho nelitostně dorážely ze všech stran. Proč jí dovolil odejít? Máchal se ve své zaslepené sebelibosti a zatím se dopouštěl trestuhodného zanedbání bezpečnosti ženy, již miloval.

A u Helma, jak ji miloval! Oheň, násobený naléhavým strachem, ho spaloval jako nikdy dříve.

"Zeptal jsem se jí, jestli by se stala mojí manželkou," ozval se Poštli, když Bouře přešla do čilého kroku. Halem to škusblo. Teď se styděl za své inkognito vyslechnutí části jejich schůzky.

"Jste velmi šťastný muž."

"Odmítla mne," řekl mladý muž spontánně. Uchechl se v nuceném veselí. "Čest, nad kterou by jásala každá rodina v Nexalu, ale ona si řekne ne."

Oněmělý Hal si netroufal otevřít ústa. Stud se změnil v trpké výčitky nad závěrem, který učinil tak neuváženě, tak ukvapeně. Pomalu mu docházelo, že jeho vlastní pitomost vyšťvala Erix z Nexalu a nechtěně ji vyslala do středu obrovské rodící se bouře.

Zlostně kopl Bouři do boků a klisna se dala do rychlého klusu. Bez ohledu na tíhu dvou mužů držela to tempo hodinu za hodinou.

Poštli se rozhlédl po okolní krajině. "Než dojedeme k vesnici, bude večer."

"Budeme tam včas - před Cordellem." Halloran mluvil s předstíranou sebedůvěrou, kterou vůbec neměl. Popravdě řečeno ani nevěděl, kdy má legie dorazit do Palulu, nebo jak dlouhý bude odklad, než dojde k samotnému přepadu.

Žádný z nich nechtěl nahlas připustit možnost, že v Palulu může právě teď zuřit boj, ale nemohli se vyhnout, aby na to nemysleli. Jedna otázka se neustále vtírala, bodala a týrala jejich mysl.

Co když přijdou pozdě?

? ? ?

Erixtl slavnost připadala jako veliký úspěch. Pojídali zvěřinu, kukuřici, fazole, melouny a čokoládu. Zdálo se, že cizincům prostá strava chutná. Během hostiny se hlučně bavili, mluvili, žertovali a smáli se. Viděla náměštit v přirozeném slunečním svitu bez toho hrozivého pláště černých stínů, které je předtím zcela pohlcovaly. Stejně však nemohla zapomenout na svíravou předtuchu, kterou s sebou ta tma přinesla.

Seděla na velké péřové pokrývce ve společnosti Cordella a biskupa Domincuse a také Rytířů Jaguárů Kalnaka a Rytíře Orlů Chicala. Vysoký, starý Helmův kněz seděl mlčky, ale ti tři muži války se ohromně bavili vyprávěním různých zážitků z bitev, které jim Erix překládala. Maztičané projevíli velký zájem o Cordellovu výstroj a generál jim půjčil svůj meč, aby si jej vyzkoušeli.

Zanedlouho po zahájení hostiny se k nim připojila zahalená elfí žena. Erix si prohlížela štíhlou postavu - Darien byla menší než ona a daleko drobnější než lidští legionáři - a byla by ráda věděla, co se skrývá v té hluboké tmavé kápi. Nyní snadno pochopila, proč Halloran říkal, že ho její přítomnost vyvádí z míry.

Darien se usadila vedle Cordella, naklonila se k němu, a ačkoliv neslyšela vůbec nic, zdálo se jí, jako kdyby čarodějka předala veliteli mlčenlivou zprávu. Cordell viditelně ztuhl. Jeho černé oči se zúžily do tmavých bodů, pod přivřenými víčky přeletovaly od Kalnaka k Chicalovi a pak k ní. Pod tím pronikavým pohledem se ošila, vycítila v něm náhlý hněv a hrozbu, která tam předtím nebyla.

Na přemýšlení a úvahy jí nezbylo moc času, Kalnak a Chical měli pro cizince mnoho slov a od ní se čekalo, že každou větu rychle a přesně přeloží.

"Kultakánci jsou staré baby," prohlásil Kalnak. "Není divu, že jste je porazili. Jako otroci vám slouží dobře?"

"Jsou mými spojenci, ne otroky," řekl Cordell důrazně. Jeho hlas měl nové ostří. "Abych řekl pravdu, bojovali udatně jako muži - na bitevním poli, v boji mezi oběma armádami."

Chical se vedle Erix neklidně zavrtěl. Měla dojem, že Rytíř Orlů by se nejraději viděl někde jinde. Kalnakem to však nehnulo.

"Možná, že Kultakánci jsou v bitvě dobří," připustil neochotně Kalnak a pak jeho hlas nasadil pohrdavý tón. "Jsou to však divoši a barbari, když je porovnám s vysokou kulturou Nexaly."

Erix překládala volně, snažila se aroganci vůdce Jaguárů uhladit, neboť mluvit takhle hrubě s hostem bylo proti všem pravidlům slušných mravů a nemohla pochopit, co ho k tomu vede. Cordella se to nijak nedotklo. Vousatý generál se zdál být mírně nepozorný.

"Jestli prominete, musím se postarat o pohodlí mých mužů. Vráť se co nejdřív. Biskupe, Darien, doprovodte mne, prosím." Cordell se jim uklonil a odešel mezi své hodující mužstvo.

Palulské náměstí bylo zcela zavalené lidmi. Pět set legionářů Zlaté legie se rozdělilo do několika velkých skupin a každou obklopili Maztičané, kteří jim podávali mísy jídla a nabízeli džbány mírně alkoholického octalu. Tisíce zdejších obyvatel tu vesele hodovaly, děti pobíhaly kolem dokola a matky se marně snažily, aby je udržely v dohledu.

Obzvláště koně tu drobotinu magneticky přitahovali; s rozzářenými očima se kolem nich tlačily, až se svolením jezdců ti odvážnější přistoupili blíž a nabízeli ořům mrkev, kukuřici a jiné dobrotky. Erix viděla jednoho vytáhlého výrostka, jenž se pyšnil členkou papoušcích per v imitaci válečníka, jak opatrně pohladil sametové nozdry jednoho z těch válečných ořů.

U koní se na kamenech líně povalovali velcí, ospalí psi. Rychle oddechovali v parném vedru, z tlam visely růžové jazyky, z nichž kapaly sliny.

Erix viděla biskupa Domincuse kráčet k jezdcům a hovořit s nimi. Alvarro se lehce kymácel, v ruce držel džbán nápoje; vyslechl klerikova slova a v odpověď se zaškaredil. Cordell obcházel skupiny svých legionářů a u každé se zastavil. Darien opět zmizela a Erix musela připustit, že akt jejího náhlého mizení je stejně zneklidňující jako její zjev. Kalnak s Chicalem se sesedli a pokračovali v nějakém hovoru a vtom, jak se dívala na všechno veselí, květiny a vlající pera, jí černý mrak zastínil oči.

Celé náměstí zmizelo pod jeho obrovitým tmavým příkrovem.

? ? ?

"Už je skoro čas," šeptal Zilti Shatilovi, kterého našel u paty pyramidy. Tato dominanta obrovského náměstí měla být ústředním bodem přepadové operace.

"Všechno je připravené," hlásil mladý kněz. "Co bude s těmi Kultakánci?"

"Ve svazích nad nimi se skrývá deset tisíc Nexalanů. Jakmile začne útok, napadnou naše odvěké nepřátele a zaměstnají je. Až bitva tady ve městě skončí, válečníci se odtud přesunou na pole a dokončí jejich porážku." Zilti se nervózně obrátil a prsty nepřítomně škrábal jednu z mnoha čerstvých jizev na svém předloktí.

"Kam šel jejich velitel?" zeptal se Shatil znepokojeně. Díval se k Erixitl a viděl ji sedět na pokrývce s Kalnakem a Chicalem. Cordell a jeho dva průvodci - čarodějka a kněz - tam už nebyli.

"Tamhle je," ukázal Zilti.

Cordell právě skončil hovor s malým podsaditým mužem s rozježeným vousem. Erix mu vysvětlila, že ti malí muži jsou trpaslíci a jejich nevelká výška nijak neovlivňuje jejich bojovou schopnost, ale tomu se dalo těžko věřit a dost o tom pochyboval. Nyní ten zakrslík procházel mezi svým mužstvem, zastavoval se, hovořil s vojáky a sem tam pokývl hlavou.

Kapitán-generál se zase vrátil k pokrývce, kde hodoval. Rytíři a Erix při jeho příchodu formálně povstali a nejistě chvilí postávali, jako kdyby váhali, zda si mají znovu sednout.

"Teď každou chvilku dá Kalnak signál," vyhrkl Zilti, neovládaje své napětí. "Pak začne boj!"

? ? ?

"Vyjádřil jste se o Kultakáncích, že jsou staré baby," vybafl Cordell. Než Erix mohla promluvit, čarodějka Darien začala tentokrát překládat sama a do své vlastní verze vložila všechnu obviňující modulaci, jež zvonila v generálově hlasu.

"Jsou našimi odvěkými nepřáteli!" oponoval Kalnak, zaskočený otevřenou agresivitou hosti.

"A já říkám, že starými babami jsou ti, kdo bojují své bitvy pouze potajmu za zády žen a dětí, za dary a hostinami!"

Kalnak ohromeně strnul. Cordell vytrhl z pochvy meč a vysoko jej zvedl. "Tohle je odměna za proradnost!" zvolal. S odrazem slunce na čepeli se zbraň kmitla ve stříbrném oblouku, vzduch v jejím letu hvízdal - tak prudce kapitán-generál udeřil. Vlasově ostrý břit dopadl na Kalnakův krk, jak Rytíř Jaguárů šokovaně zíral. Ocel neztratila nic ze své setrvačnosti, projela čistě hrdlem a ve sprše krve se vynořila na druhé straně jeho těla.

Kalnakova hlava s přilbou z jaguáří lebky se skutálela na zem. Z pahýlu krku vystříkla rudá krev a bezhlavá postava klopýtla o dva kroky vpřed, jako by chtěla bezmyšlenkovitě napadnout svého vraha. Potom se tělo zhroutilo, jen srdce ještě pumpovalo životní mízu na kamenné dláždění.

Erixin zrak, zamžený šedým závojem, postřehl místo čepele rozmazanou šmouhu silné černi. Bestiální krutost jejich hosta jí vyrazila dech - nehnutě stála - i celé náměstí hrobově ztichlo.

Vtom záblesk modrobílého světla prořízl vzduch, pronikl i těžkými stíny Erixina zraku a spatřila Darien, stojící opodál. V její ruce byla malá hůlka - ta hůlka musela být zdrojem blesku!

Erix prolétlo hlavou, že jí Halloran vyprávěl o něčem podobném - jak to jen pojmenoval?

Z náměstí vybuchl srdceryvný nářek bolesti a děsu - tam, kam bledý zásvit šlehl, tam všichni, co hodovali a smáli se a hovořili, najednou docela ztichli. Někteří se skáceli, ale jiní zůstali zmrazení v pozici, jak seděli, jedli a stáli.

Zmrazení v pozici? Ledojazyk! Teď si vzpomněla na historii té hůlky, již Hal nazval kouzelnou hůlkou mrazu a říkal, že zabijí okamžitě a magicky, že zabijí mnoho lidí zároveň.

V Erixině mysli nebylo nejmenších pochyb, že většina těchto obětí skonala - sto a snad i víc Maztičanů zemřelo v jediném neslyšitelném útoku! Pouze kolem okrajů postižené oblasti se hroutily a plazily postavy zraněných. Ty ubohé duše zoufale lezly od mrtvol, ležících všude kolem nich, a Erix viděla, že mnozí za sebou táhli neužitečné nohy nebo měli ohavné rány zjizveného, mrazem spáleného masa.

Později si Erix uvědomí, že ticho trvalo jen několik vteřin, ale teď jí připadalo, že odtikalo několik minut, co na náměstí stála a nemohla se hnout. Útok Ledojazyku ochromení konečně zlomil. Kouzelná hůlka znovu vyslala svůj mrazivý výboj a bledé bílé světlo ozářilo a zabilo další skupinu vesničanů.

Chical zuřivě zavyl, zvedl macu, aby skočil po Cordellovi, a kapitán-generál po něm sekl. Chical se úderu vyhnul, ale velitel výpad rychle změnil a jilec v mocném rozmachu narazil s tupým řachnutím na lebku Rytíře Orlů. Chical se skácel jako dřevěná loutka, jednou kopl a pak na pérové pokrývce zůstal nehybně ležet.

Panika probudila Erix z ochromení, rozběhla se pryč a ztratila se v davu řvoucích, plačících Maztičanů. A jak se rozběhla, Cordell se od ní odvrátil a bodl útočícího Rytíře Jaguárů přímo do srdce.

Bílý záblesk světla přelil náměstí ještě jednou, tentokrát zasáhl oblast kolem samotné Erixitl a ona strnule hleděla, jak na všech stranách kolem ní umírají její krajané. Teprve až svit pohasl, si uvědomila, že několik mladých lidí, kteří byli přímo u ní, nebylo postiženo. Cítila, že se její amulet plummy lehce načechral, a domyslíla si, že otcova magie ji před čarodějčím smrtonosným kouzlem nějakým způsobem ochránila.

Darien ji chladně pozorovala z neproniknutelných hlubin té kuklovité kápě a Erixiny oči v jejím stínu nezahledly tvář, jen ženiny oči, lesknoucí se jako tvrdé diamanty.

Probrala se z oblužení, panicky se otočila a běžela od ní pryč. Nedaleko slyšela dupot a ržání koní a viděla, jak legionáři vyskakují do sedel. Chlapec s papouščí čelenkou překvapeně vzhledl, když se nad ním vztyčil rudovousý kapitán jezdců. S krutým úsklebkem muž divoce mávl mečem, rozetnuv mladičké tělo od čela až po pás.

Žena s dítětem v náručí před ním vyjekla a klesla k zemi; z úst jí pěníla krev a ze zad jí trčel jeden z těch smrtících ocelových šípů, vypálený z legionářských kuší. Střela přibila dítě k jejímu tělu a Erix se s hrůzou odvrátila, když matka s děckem před ní dokonaly.

Víc a víc těch zkázonosných šípů s ocelovými hroty blýskalo vzduchem a bez rozdílu zabíjelo vše živé. Tupé klapání spouští přinášelo chmurné kadence smrti. Vojáci s kušemi stáli v kruhu, znovu a znovu nabíjeli své zbraně, zblízka pálili do jednotlivé masy lidí a v neustálém krvavém masakru probíjeli svými těžkými střelami muže i ženy, staré i mladé.

Erixitl uklouzla na krvi, která zalévala dlažební kameny. Jako všichni Maztičané na náměstí pomýšlela jenom na úprk. Válečníci mezi nimi se chopili zbraní a vyrazili do bitvy v zoufalém pokusu dát ženám a dětem trochu víc času k úniku. V té chvíli Erix ani nepřipadalo zvláštní, kde se tu najednou vzalo tolik macas a oštěpů, když přece válečníci vstoupili na náměstí neozbrojeni.

Pokoušela se utíkat na sever směrem ke stezce k otcovu domu, ale zástup lidí, prchajících v panickém děsu od šíleného krveprolití, ji strhl s sebou na západ.

Do davů vyrazili jezdci. Kůň, který před chvílí spokojeně žral a odpočíval v obraze zvířecího ráje, se nyní stal říčícím a kopajícím netvorem válečného vraždění, který tak terorizoval Payit'any u Ulatosu. Na Maztičany v Palulu měli tentýž dopad.

Velcí váleční psi, kteří se líně protahovali na zemi, se stali vrčícími, divými šelmami. Lítě napadali vesničany, které potkalo to neštěstí, že se ocitli mezi nimi, rvali je ostrými tesáky a štěkotem, vytím a vrčením přispívali k ohlušující vřavě.

Kavaleristé se oháněli meči, na dlouhá kopí tu zřejmě neměli dost místa. Buráceli linií válečníků, která se je pokoušela zdržet, a zlámali těla mnoha chrabrých mužů. Těla padala po tuctech - zmítala se, krvácela, umírala.

Ve chvíli se jezdci vřítli do masy žen a dětí, které se válečníci tak statečně snažili uchránit. Oběti se rozprchly do všech stran, ale stejně jejich útočná kopyta a neúprosné meče jich pozabíjely na tucty.

Nad zběsile vířící masou chaosu viděla Erix černou přilbu s vlajícími fábory. Kapitán jezdeckta vedl svého válečného oře s krutou volností. Jeho oči ve tváři stažené v křivozubém šklebu se opět na moment setkaly s jejími. Překvapila ji jejich skelná neživotnost - vypadal každým coulem stejně mrtvý jako ty neživé hromady těl, rozestřené kolem. Byla si jistá, že tentokrát ji poznal. Potom se dav kolem ní sevřel a lavinovitý nápor ji smetl s sebou.

"S mocí všemohoucího Helma, ať na vás padne mor!"

Dunivý hlas biskupa Domincuse hřměl nad vřavou výkřiků a hluku, vysílaje do Erixina srdce rozechvělá chapadla hrůzy. Z Halova vyprávění věděla, že klerik vládl nadpřirozenými silami podobným způsobem jako čarodějka.

Prchající dav se prudce zastavil, lidé kolem ní sebou začali divoce házet, kroutit se a utýraně řvát. Malé děti klesaly v pláči na zem a za pár okamžiků ztichly. Zprvu skrz husté závoje nic neviděla, ačkoli mohla slyšet hluboký bzučivý zvuk,

plnicí vzduch zvláštní vibrací.

A pak mezi svými vlastními stíny viděla tmavší temnotu a na zápěstí ucítila palčivou bolest. Bezděky plácla a srazila velikou vosu, jejíž žihadlo trčelo ze zarudlé pokožky.

Jak se vosy rojily kolem zděšených vesničanů, zdroj bzučení se ozřejmil. Bylo jich tolik, že zatemnily oblohu, a pak se vrhly dolů a hustě obalily každou živou věc. Těla, zcela pokrytá bodajícím hmyzem, se bezmocně zmítala. Další bodanec bolesti jí prostřelil a ještě jeden, jak se žihadlo zabodlo do jejího ramene a pak do krku.

Jakými silami vládli tito muži? S pocitem beznadějného úžasu si uvědomila, že biskup tento hmyz povolal, že tito tvorové přilétli na jeho rozkaz! Jak může Pravý Svět doufat, že bude s to čelit takovéto moci?

Erix se s pláčem a nářkem, hnaná strachem a bolestí, vydala uprostřed zástupu kamsi směrem na jih. Jak hledali jakýkoli únik z tohoto pekelného místa, její vlastní hlas se vmísil do bezduché kakofonie teroru.

Dosáhli stromořadí lemující náměstí a zde mnoho slabších lidí padlo vyčerpáním, jenže bitva zuřila i mezi okolními domy. Cordellovi legionáři přebíhali od domu k domu a zabíjeli každého, koho v nich našli. Maztičtí válečníci se statečně pokoušeli vzdorovat, ale rozdělení do malých skupin padali rychle za obět' soustředěnému náporu oceli vyzbrojených žoldnéřů.

Z jednoho domu na druhé straně ulice vyrazily k nebi jazyky plamenů. Něco v něm muselo vybuchnout, tiše, leč s velkou erupcí žáru a ohně. Hořící inferno přeskočilo na doškovou střechu sousední budovy a zanedlouho praskal celý blok ve spárech žhnoucího živlu.

Stíny se mísily s čadícími oblaky kouře, kamkoliv se podívala, ale ani jejich spojená temnota nemohla zastřít pohled na krev a smrt. Její noční můry vybledly v realitě skutečné hrůzy.

Vyčerpáně klesla na kamennou dlažbu a lapala po dechu. A připadlo jí, že se hodí, aby vesnice lehla popelem.

???

Padesátistopová pyramida Zalteca stála nedaleko středu náměstí uprostřed hodokvasu, který bez varování vystřídala bitva. Na všech čtyřech bocích stoupalo strmé schodiště, vedoucí k horní plošině a malé kamenné svatyni, v níž byl obětní oltář a socha Zalteca - boha války.

Hned po vypuknutí boje se k ní stáhli chrabří válečníci, instinktivně odhodlaní bránit posvátnou podobu jejich boha, a stejně instinktivně na ně doráželi ze všech stran vojáci legie, kteří toužili dobýt vrchol pyramidy a barbarský idol zničit.

Válečníci vedli její obranu s urputným fanatickým nadšením, ale těsně vyrovnané řady legionářů zvyšovaly nápor. Obránci byli nuceni zvolna ustupovat, vzdávající každý jednotlivý schod za vysokou cenu života a krve. Avšak nezadržitelný příliv útoku se bez ustání zvedal výš ke krvi poskvřené plošině, k vrcholu a svatyni.

"Kouzelnictví!" nařikal Zilti ze svého místa před oltářem s očima přibitými na masakr, jehož byl svědkem. Jak jinak by se mohli o léčce dozvědět?

Shatil se otupěle rozhlížel. Byl zvyklý na prolévání krve a na smrt - vskutku provedl sám víc než stovku obětování - nicméně i jemu samotnému se z té hrozné scény dole dělalo zle.

Zdálo se, že legionáři jsou neporazitelní. Náměstím projížděli muži na koních z jednoho konce na druhý a pouze propídlé počty Maztičanů zabránily, aby s každým nájezdem nepobili další stovky lidí. Smrtící meče se zvedaly a dopadaly, odsekávaly hlavy od těl a zanechávaly hluboké, rozšklebené rány, z nichž na kameny prýštila krev obětí ve fatálním proudu.

Napřed zablokovali severní východ z náměstí, zatímco nepřehledné roje hmyzu znemožnily přístup od západu. Zahalená postava s tenkou hůlkou uzavřela východní stranu posetou teď stovkami ztuhlých zmrzlých mrtvol. Lidé mohli utéct jedině na jih a tudy se uprchlíci cpali ven z uzavřených jatek.

Konečně koně na slizkém, krví zalitém dláždění začínali klopýtat a plašit se a jezdcí sesedli. Stejně už kolem nezbyla jediná živá bytost.

Shatil věděl, že na okolních hřebenech se skrývají tisíce nexalských bojovníků. Z výše pyramidy mohl vidět přes domy vesnice i přes koruny stromů, byl odtud jasný rozhled na celé rozsáhlé pohoří. Ti bojovníci přece museli vidět, co se tady děje!

Viděli, leč kněz zjistil, že kultakánští spojenci legie byli připraveni, tak jako sami vetřelci. A nejen připravení. Ted' jejich voje nešťastné Nexalany napadly a před knězovými nevěřícíma očima je od Palulu zatlačily. Opeření bojovníci nepřátelských stran bojovali statečně, záplavy oštěpů, šípů a šípek létaly sem a tam.

Nexalané se pokusili o zoufalý výpad, jenž byl odrážen vytrvalými zbraněmi Kultaky a nakonec zlomen. Útoky, jež následovaly jeden za druhým, nevyhnutelně od sebe rozdělily 'tisíc hlav' nexalských regimentů. A každý obklíčený šik opeřených bojovníků zoufale bojoval, až bitva na hřebenech zdegenerovala do početných šarvátek.

Každý nexalský 'tisíc hlav' bojoval sám, v izolaci a bez jakékoli koordinace. Shatil pozoroval, jak Kultakánci soustředili své voje napřed na jeden a potom na druhý blok nepřátelských šiků. A nexalské regimenty se lámaly jeden za druhým, zatlačovány z bitevního pole divou silou kultakánských útvarů.

Ted' setniny legionářských pěšáků napadly domy, jež poskytlý přístřeší válečníkům, kteří si naplánovali přepad. Rozdělili se však do malých skupin a ztratili výhodu překvapení, ale bojovali odvázně do posledního muže. Udatní obránci pevně stáli a rychle umírali pod náporem legionářů s ocelovými zbraněmi.

Střely z legionářských kuší zasypávaly pyramidu a v náhlém výpadu se útočníci tlačili vzhůru - k vrcholu zbývala sotva čtvrtina. Shatil oněměle viděl, jak na všech čtyřech stranách třesk bitvy postupuje a hrozí, že se v jednom úderu vynese až na vrchol, do chrámu a k jeho posvátné soše. Zachmuřeně vytáhl svůj obsidiánový nůž, rozkročil se před dveře a připravil se položit život v posledním obranném postoji před bestiální ikonou.

Nezbývalo nic víc, co by mohl učinit. Válečníci stále ještě bojovali na úzkých schodištích, a jejich macas a oštěpy byly sice málo platné proti vetřelcově oceli, ale stále byly účinnější než jeho obsidiánová dýka.

Dům vybuchl plameny a Shatil by přísahal, že ten oheň způsobila žena v tmavém hávu. Prostě zvedla ruku a ukázala! Ze dveří a oken vzápětí vyšlehly sloupy plamenů. Maztičtí válečníci se vrhali ven okny i dveřmi, těla plná puchýřů a spálenin, jen aby se zhroutili a zemřeli na ulici.

Potom nevěřící kněz viděl, jak se ta zahalená žena otočila k druhé budově. A zevnitř se několika dveřmi vyřítili válečníci, rozzuření muži s oštěpy, a vyrazili vpřed, aby krveprolití pomstili.

Tentokrát žena pozvedla obě ruce a vtom se před ní objevil závoj bílé mlhy a okamžitě se nafukoval do rostoucího oblaku; jak jím útočící válečníci proběhli, začali se potácet a se steny, dávením a dušením se zhroutili. Padli na ulici, křečovitě se v bolesti zkroutili a za několik okamžiků se napnuli a ztichli.

Oblak houstl, nabíral podstatu a zmohutněl, víc a víc válečníků v něm hynulo a ulici pokryly jeho oběti v groteskních pozicích jako kukuřičné loutky, rozhozené po dlažbě.

A hustá mlha prolínala dveřmi a okny do všech domů podél ulice. Z některých se vypotáceli lidé, venku klesali k zemi a trhaně nabrali svůj poslední ubohý dech. V jiných domech Shatil neviděl vůbec nic, ale nedělal si žádné iluze či naděje, že by uvnitř zůstali nějakí vesničané naživu.

Smrtonosný mrak plul ulicí a v jeho stopách městečko konečně utichlo. Mimo bitku na pyramidě. Válečníci byli nuceni ustoupit od schodů do poslední obranné pozice na samotném vrcholu.

Oddíly vojáků stále vpadaly do domů, zabíjejíce každého, koho tam našly. Moc obětí nezůstalo, většina domů byla opuštěná, jejich majitelé byli na útěku nebo možná leželi někde na náměstí mrtví.

"Tady jsme vyřízeni," hlas Ziltiho zněl jako bolestné bručení. "Ale jeden z nás musí přinést zprávu o zradě Hoxitlovi do Nexalu."

"Musíme přece bránit sochu do posledního dechu!" odporoval Shatil. "Vetřelci se za žádnou cenu nesmí k Zaltecově soše dostat."

"Ne!" rozkázal Zilti pevně, hlas podbarvený jemným dojetím nad Shatilovou oddaností. "Já zůstanu tady, ale ty musíš prchnout."

"Jak?" otázal se prakticky Shatil, neboť první legionáři se objevili na plošině, dobyli již schodiště na dvou stranách. Kněze chránil řídoucí kruh válečníků, kteří se zoufale snažili, aby vojáky udrželi od svatého oltáře.

"Tudy!" Zilti vedl Shatila do malého chrámu mimo Zaltecovu sochu a její krvavou tlamu. Mladý kněz váhal, představa té sochy vyrvané z podstavce a vržené dolů krvežíznivými barbary ze zámorí jím do hloubi duše otřásla.

Zilti se nezdržoval. V pozadí sochy odtáhl kámen a náhle se otevřely padací dveře a odkryly strmé schodiště, jež spadalo do černočerné propasti.

"Schody vedou na dno pyramidy. Vyjdeš vedle naší budovy, ale počkej do tmy, až cizinci odejdou."

Velekněz vtiskl Shatilovi do rukou stočený pergamenový svitek. "Vezmi jej do Nexalu. Dej to Hoxitlovi, nejvyššímu veleknězi. Je v něm zpráva o zradě. Teď si už ale pospěš!"

Shatil převzal pergamen s vědomím, že Zilti neměl čas složit a napsat zprávu, ale nebral v potaz jeho příkaz. Opět váhavě pohlédl na svého učitele - ne ze strachu z temného otvoru, ale s věrností. "Pojďte se mnou," prosil naléhavě. "Můžeme se oba dostat do bezpečí."

Zilti se podíval ven ze svatyně. Několik legionářů, sekajících kolem sebe meči, se již nacházelo u dveří. "Ne, musím zakrýt vchod. Jdi a vykonaj pomstu!"

Shatil se bez dalšího slova spustil do otvoru. Opatrně hledal, kde je první schod. Než se dotkl druhého, Zilti nad ním tajně dveře zavřel.

? ? ?

Sladká vůně krve dráždila Alvarrovo chřípí, potlačila únavu a vyčerpání z dlouhého boje. Meč, slizký krví, svíral v ruce a pro jeho smrtící ostří neměl žádnou oběť. Vedle něj hladce cválal jeho vrchní seržant Vane. Oba muži na koních byli daleko za oblastí malého města.

Ale stále ještě nepřítáhli oštěže. Jezdci projížděli poli na honbě za prehajícími domorodci, ale zbytek kavalerie se tím rozdělil. Nyní se Maztičané rozprchli do křovinaté krajiny za vesnicí a skupiny pěšáků ji pročesávaly a často vypudily další oběti.

Alvarro viděl pár vojáků, jak z úkrytu táhnou mladou ženu a s radostným křikem ji vlečou k otevřené mýtině.

Rudovousý kapitán ji chvilku pozoroval, domnívaje se, že by to mohla být ta žena, která ve městě upoutala jeho oči. Když ji pěšáci hodili na zem, obrátila vyděšený obličej k němu a on poznal, že se mýlil.

Proč mu ta žena, ta překladatelka, připadala tak známá? Paměť Alvarrovi ponoukala mozek a pobízela ho dopředu, i když se ostatní jezdcí vraceli. Její krása byla jistě nápadná, a unikátní pláštěnka, co měla na sobě, svítila skoro magickými barvami, ale jeho fascinace sahala dál. Věděl, že ji už někdy dřív viděl.

Halloran! Najednou si na všechno vzpomněl. Jeho starý nepřítel ho v bitvě u Payitu srazil z koně, aby tuto ženu zachránil před Alvarrovým kopím! Kapitán zúžil oči. Kousky mozaiky do sebe přesně zapadaly. Jak jinak by se naučila jazyku Faerunu, když ne od Hala? Plný zášti uvažoval, jestli by mohla vědět něco o tom, kde se uprchlík asi zdržuje.

Alvarro dobře znal biskupovu a Darieninu zášť, kterou k němu chovali. Kdyby se mu podařilo zrádce zajistit, získal by vděčnost obou vlivných vůdců legie - Cordellových pobočníků.

Přivřel oči a snažil se myslet. Věděl, že utíkala s davem někam na západ. S brutálním kopancem do koňských boků strhl oře na cestu vedoucí západním směrem a Vane ho těsně následoval. Stezka byla hladká, někde daleko před ním z ní do polí sbíhali domorodci. Pozorně pátral po obou stranách kukuřičných polí a věřil, že děvče najde.

Jeli lehkým klusem. Alvarro se chechtal, když z křoví před ním vybíhali zpanikaření vesničané, ale už neměl čas zabíjet. Měl na mysli jinou, specifickou hru.

Přes lán kukuřičného pole zahlédl zákmit pohybu, vlnu dlouhých černých vlasů a něco ho nutkalo, aby zastavil. Nějaké děvče uniklo z městečka, ale kupodivu v opaku ke zbytku jejích lidí to vyhlíželo, jako by se v kruhu vracelo zpět. Polom viděl záblesk barvy - ta pláštěnka! Upřeně ji sledoval a viděl, že se dívka obrátila a podívala se na něj, než mu zmizela z dohledu.

Poznal svou kořist.

? ? ?

Houfy kultakánských bojovníků se potulovaly krajinou a chytaly do zajetí, kohokoliv našly. Erixitl však nemohla zůstat s vesničany, z nichž většina vypadala na to, že se zastaví až v Nexalu. Musela se vrátit ke svému otci dřív, než vetřelci objeví jeho domek na horském svahu na druhé straně vsi. Usoudila, že její bratr, chycený na vrcholu pyramidy, v bitvě jistě zahynul. Byla stále otupělá šokem, ale už se ozývaly první náznaky bolestného žalu, i když jí ještě nedocházel plný rozsah neštěstí. Její městečko dnes zemřelo.

Sešla ze stezky, která probíhala středem kukuřičných polí pokrývajících dno údolí, a obrátila se na sever od Palulu. Konečně dorazila k toku, jenž proudil kolem města, zde se zastavila a rychle se rozhlédla.

Asi na míli daleko jeli dva obrnění jezdcí, podle černé prilby snadno rozeznala kapitána divokých kopiníků. Po dlouhý, záštipný okamžik si přála, kdyby byla válečníkem se silným lukem, tak intenzivně by ho byla chtěla srazit ze sedla. Pak se jeho hlava natočila jejím směrem a Erix kvapně seskočila z břehu na mělké dno potoka. Sehnutá nízko k vodě jej přebrodila a vydala se vpřed podél jeho břehu. Zanedlouho ušla na cestě k městu asi půl míle. Konečně se dostala k místu nedaleko úpatí vrchu pod otcovým domem, kde se proud stáčel. Zde neměla žádný úkryt a volně prostranství rychle přeběhla do dalšího pole kukuřice a k bezpečí svahu porostlého křovinami.

Za sebou zaslechla dusot kopyt a věděla, že ji spatřili. Bez ohlížení uhodla, kdo jsou její pronásledovatelé, a to ji pohnalo, že letěla jako srnka. Jenže koně byli rychlejší, a než dosáhla křovisek, dunění kopyt se ozývalo přímo za ní a pak do jejího těla narazila brutální váha a srazila ji k zemi.

S divokým výkřikem vyskočila, bleskově se otočila, jen aby viděla kapitána legionářů seskočit ze sedla a vrhnout se k ní. Plnou silou obrněných paží ji znovu odhodil na zem, až jí vyrazil dech.

Jeho společník přitáhl otěže, dojel k Alvarrovi a hladově si ji prohlížel. Potom sesedlal, odešel stranou ke koním a díval se jinam.

Erix slepě škrábala, nenávist dávala jejím prstům sílu, ale kapitán se jen smál. Jednou svalnatou rukou jí přibil obě paže k zemi. Z jeho dechu cítila pach líhovin, v očích viděla šílený lesk. Jeho jízlivý smích se změnil ve výhružný chrapot.

"Ty jsi hezká holka, že jó!"

Plivla mu do tváře a ušklíbl se.

"A taky odvážná. Teď vidím, co se Halloranovi na tobě tak líbilo."

Při zvuku Halova jména pudově ztuhla a hned se proklínala, když viděla potěšený úsměv roztáhnout koutky křivozubých úst.

"A teď," zakrvavená rukavice sáhla po živůtku jejího oděvu, "se na tebe podíváme!"

? ? ?

Lolth chutnala krev, cítila žár boje a s velkým zájmem se obrátila k dalekým říším Mazticy. Její pozornost, která se dříve soustředila na droví rebely, kteří si dovolili uctívat jiného boha, začínala růst.

Snad by její pomsta nemusela být tak ukvapená. Odměřovala čas na stupnici božství a necítila žádný spěch, aby své zbloudilé děti potrestala. Stejně zanedlouho pocítí bič jejího hněvu.

Možná, že se předtím potěší podívanou na řeznické zabíjení, které teď předváděli lidé.

Zdálo se, že v blízké budoucnosti tato země, nazývaná Pravým Světem, vydá bohatou zeň krve.

9

Útěk a azyl

HALLORAN SE NEMUSEL PTÁT POŠTLIHO; věděl, že mračna čadivého dýmu, halícího údolí před nimi, označovala město Palul. Byli od něj na míle daleko, když začali potkávat první vyčerpané uprchlíky na útěku do Nexalu. Poděšení vyhnanci se pokaždé skryli v křoví nebo kukuřičných polích podél cesty, když se k nim blížili dva jezdcí na černé klisně.

Bylo mu úzko obavami a styděl se za to, jak vypadá, neboť byl oděný do uniformy jejich nepřátel. Děti ho viděly a ječely hrůzou. Viděl starou ženu s těžce poraněnými nohama slézat z cesty v patetickém úsilí, aby se dostala do ochrany podrostu. Leč přemáhající strach o Erixitl ho neúprosně hnál vpřed.

"My ji nikdy nenajdeme!" zasténal, když k městu zbývala poslední míle. Teď už viděli pyramidu, malý jasný oheň, kde býval chrám a krvavý oltář, a požárem zčernalé řady domů. Tady blízko Palulu potkávali jen málo lidí - ti, které viděli, byli buďto těžce zranění, nebo se sotva šourali v obluženém šoku.

"Myslíš, že by nás byla poznala?" otázal se Poštlí. Uvažoval, jestli v zástupech uprchlíků Erixitl dávno neminuli.

"Nevím," chroptěl Hal. "Neměl bych ji za zlé, kdyby se běžela schovat, jakmile by zahlédla koně."

"Snad by bylo lepší, kdybychom se rozdělili," navrhl rozumně Poštli. "Můžeme obejít Palul v opačném směru a setkat se za vesnicí. Jestli ji nenajdeme, můžeme se pokusit vklouznout do města a hledat ji tam."

"Domek jejího otce," vzpomněl si Hal na dívčin popis. "Říkala, že je na hřebenu nad Palulem, blízko vrcholu. Mohla jít tam."

Oba si prohlíželi vysoký zelený svah, tyčící se na druhé straně města.

"Setkáme se na úpatí svahu." Poštli přimhouřil oči a zaostřil je do dálky, jak sesedal. "Tam, blízko toho vodopádu."

Napřáhl ruku a ukázal na bílou stuhu kaskády, kde proud vody spadal ze strže na úbočí skály.

"Dobře," souhlasil Hal. Stiskl válečnickovo rameno. "Mějte oči otevřené. Kolem budou slídit legionáři."

Poštli věčně kývl, obrátil se a vklouzl do houštiny nízkých stromů na pravé straně cesty. Hal stočil Bouři doleva a vydal se mezi kukuřicí. Rozhlížel se bedlivě kolem v zoufalé naději, že Erixitl někde zahlédne.

Jel několik minut a ohleduplně se vyhýbal Maztičanům, jež našel - smutné skupinky rodin, hledající ve vysoké kukuřici úkryt, staré manželské páry, ochromené do nemoty příšernými prožitky. Co Halovi rvalo srdce, byly osamělé děti, plačící sirotci, někteří tak malí, že ani nevěděli, že když slyší dusot koňských kopyt, měli by se schovat.

Snažil se hledět nad jejich hlavy, hledat Erix za nimi někde na nějakém čistém, větrem ošlehaném svahu nad lány polí, ale nemohl. Cítil, že touhle bitvou se mezi ním a jeho bývalými přáteli prohloubila hluboká, nepřekročitelná propast. Už se necítil jako zběh - uprchlík, který se chce vojákům legie jen vyhnout. Začínal se cítit jako jejich nepřítel.

Náhle zaostřil zrak, zaujat něčím, co se kmitlo za řadou stromů - záblesk barvy, nic víc, jež mu připomínala Erixinu pláštěnku. Pobídl Bouři do cvalu a letěl k řádce zeleně. Jeho dojem se potvrdil, stromy bujely podél břehu mělké říčky. Klisna skočila do vody, zvedajíc tříšť kapek, a lehce se vynesla na protější břeh.

Oči mu zahořely, když o kus dál spatřil Alvarra, jak na někom rozkročmo sedí a tiskne ho k zemi. Druhý legionář sesedl a držel poblíž dva koně. Vzhlédl k Halovi s poťouchlým úšklebkem v domnění, že přijíždí někdo z kamarádů. Halloran ho znal, byl to Vane - bezohledný chlapík - jeden z Alvarrových blízkých přátel.

"Hale!" vykřikla Erix, bojující pod odporným rudovousem. Alvarro k němu s úlekem otočil hlavu. Vane zaklel. Vyšvihl se do sedla, tasil meč a dusal k Halovi. Rozzuřený Hal stočil Bouři do Vaneova výpadu, tasil Helmův Zub a zároveň jej zvedl. Jak do sebe koně plecemi narazili, pudově, bez rozmyšlení bodl vpřed.

Srážka vyhodila Hala ze sedla hned, jak klisna odskočila mrštně stranou.

Kůň Vanea klopýtl a padl, jezdec se však nehýbal, neboť meč mu probodl srdce.

Během kolize Alvarro vyskočil. Hal se slepě zvedl a zaútočil. Pádem si poranil kotník a ten se teď bodavě ozýval, ale kulhání ho nijak nezpomalilo, nijak nezmenšilo jeho šířavou nenávist.

"Vidím, žeš zradu pěkně dovršil!" vrčel opovržlivě Alvarro a zatlačil Hallorana nazpět, svíraje bleskurychlý meč oběma rukama. "Teď pro divochy i zabíjíš!"

Čepele o sebe třeskly a pod mocným úderem Halovou pravicí prostřelila bolest. Klopýtal zpět, ale nemohl se vytočit z Alvarrova výpadu. A teď mu jeho ostří vjelo pod hrudní plát a bodlo do masa mezi žebry.

Rudé dýky bolesti projížděly Halovi tělem, jak odskočil. Krev se mu lila po paži a po boku dolů a zapřel se, aby udržel rovnováhu. Zamračeně se soustředil na bestiálního muže před sebou.

Šermoval s odhodlanou zarputilostí - bojoval o vlastní život, neboť to bylo jediné východisko, jak Erix před tímto šilencem zachránit. Uskakovali dopředu a dozadu, sekali ze všech sil, každý hledal protivníkům omyl. Bolest zpomalila Halovu paži a pokračoval v boji silou vůle. Zběsilá vlna nenávistného vzteku ho pohnala a zaútočil s obnovenou energií.

Ocel zvonila, jak se dvě čepele setkávaly, a Hal teď užíval každou unci své síly a obratnosti, aby svou zbraň vedl do Alvarrova obličej. Mužův jízlivý úsměšek se pod brutálními výpady stáhl do strachu a potom, ve snaze odrazit násilný úder, se mu vykloubilo zápěstí.

Vztekle zaklel, když mu zbraň vyklouzla z nemohoucích prstů, a přiskočil ke koni. Hal klopýtal za ním a téměř upadl. Ostré jazyky bolesti mu vystřelovaly před očima a nemohl ho pronásledovat.

Alvarro se vyšvihl do sedla, otočil koně a v několika vteřinách mizel směrem na Palul s Vaneovým ořem v patách.

Halloran se vyčerpaně vyškřábal z kolen na nohy a sevřel Erix v náručí. A v ní se provalila přehrada zadržovaného šoku a strachu. Nekontrolovatelné vzlyky jí otrásaly tělem, když se konečně poddala svému žalu.

???

"Halloran se bezpochyby přidal k nepříteli," řekl Cordell tiše. Po jeho boku na krvavém náměstí Palulu stál Alvarro s tvářmi roztaženou do širokého úsměvu.

"A je velice blízko, můj generále. Jestli si pospíšíme, můžeme ho dostat! Dejte mi třicet jezdců a do rána ho budeme mít v železech!" Alvarrovy oči bleskly, když přednesl svou žádost.

Cordell se díval na svého kapitána a jeho úsměv nebyl příjemný. "Je dost zlé, že vy a Vane jste ho nemohli zajmout. S takovým varováním a rychlým koněm je teď už bůhví kde. A mimoto muži právě dokončili boj, a než se nadějí, budou znovu na pochodu. Nebudu je unavovat ještě víc bezúčelným nočním honem."

Alvarro stáhl obočí - výtky ve velitelových slovech mu nemohla ujít. "Říkám vám, pane, pomáhala mu stovka divochů. Měl jsem štěstí, že jsem vůbec vyvázl!"

"Nicméně vidím, že se vám to podařilo!" řekl podrážděně Cordell. I Alvarro měl dost rozumu, aby v hovoru nepokračoval, přestože v něm všechno vřelo. Skoro to vypadalo, jako kdyby si kapitán-generál nepřál Halloranovo zatčení a smrt.

Daggrande v čerstvě vyleštěném brnění se k nim připojil. Jeho výzbroj, vyčištěná a naostřená, mu visela u pasu. Ačkoliv se mu z dnešního masakru dělalo zle, vedl své muže s kušemi s precizní přesností dle Cordellových rozkazů.

Svůj odpor si nechal pro sebe, i když se musel značně přemáhat.

"Muži už nastoupili, generále. Mohu jim teď dát pohov?"

"Okamžik, kapitáne." Cordell pokynem hlavy propustil Alvarra. "Chci s nimi promluvit."

Legionáři čekali na velitele za pyramidou. Cordell přehlédl formaci, stojící v čistých rovných řadách. Obrátil se a kráčet podél vojáků sešikovaných v nehybném pozoru a srdce mu div nepuklo hrdostí. Tito udatní muži otočili potenciálně ničivý úskok do drtivého vítězství, plnili jeho rozkazy rychle a s rezolutním odhodláním. Teď si byl jistý, že než začnou Maztičané plánovat nějakou další zradu, budou přemýšlet velice dlouho, velice důkladně.

Část jeho mysli tento zvrat probírala ze všech stran a došel k závěru, že toto vítězství by se mohlo stát mocným, dramatickým přínosem.

Zlatá legie musí rychle vyrazit, dokud je nepřítel zmatený a demoralizovaný.

Mnoho legionářů utrpělo zranění, i když většina z nich tu stála v pozoru se spěšně ovázanými hlavami, pažemi či nohama. Kapitán-generál věděl, že nejméně dva bojovníci z jeho mužstva v boji zahynuli a několik jich bylo těžce zraněno a nemohli nastoupit. Staral se však o ně biskup Domincus a Cordell pevně spoléhal na knězovy léčivé síly.

Za jiných okolností by mužům poskytl několikadenní odpočinek po boji, jaký dnes prodělali. Oprava zbraní a výstroje, vyhojení lehčích ran - všechny tyto věci by přispěly ke zdraví a připravenosti jeho vojsk.

A přece Cordell věděl, že i teď, sotva pár hodin po bitvě, byla Zlatá legie připravená a ochotná vydat se znovu na pochod. Pěšáci, střelci, kavalerie, všichni z nich okamžitě nastoupí do dalšího boje, jestli vydá rozkaz! U Helma, jak své muže miluje! A protože to věděl, chápal lépe, co se děje v myslích nepřátel. Zprávy z Palulu bezpochyby velkého Naltecona zarmoutí a šokují - ta výhoda však nebude mít dlouhého trvání.

Kapitán-generál se zastavil čelem k seřazeným šikům. Na chvilku dojetím nemohl ani promluvit. Konečně si odkašlal a zahájil čistým, pevným hlasem.

"Dnes jsme vybojovali velké vítězství - vítězství proti podvodu a zradě. Bdělost všemocného Helma nám dala varování a vy jste stáli připraveni k činu. U Helma, vy jste ti nejlepší bojovníci na celém světě! My všichni společně jsme neporazitelní!"

Toto město, Palul, získalo v análech Zlaté legie věčné místo pro bitvu, jež tu dnes byla vybojovaná. Ale mimo tuto historickou zmínku je to naprostá nula! Neznamená nic, nestojí za nic a není už nic, co bychom zde mohli ještě vykonat!"

Odmlčel se, zhluboka se nadechl a snažil se zvládnout nával pýchy. Uplynulo několik okamžiků, než mohl opět promluvit.

"Skutečný cíl našeho dlouhého pochodu - celé výpravy - máme nyní takřka na dosah. Dvoudenní pochod nás zavede do Nexalu! Tam, mezi horami zlata a stříbra - tam, v Nexalu - tam najdeme pravou míru naší vlastní ceny!"

???

Shatil se probral do černočerné tmy a lekl se. Chtěl vyskočit a narazil si hlavu o nízký strop. S proklínáním usedl a sevřel si bušící lebku do dlaní.

Rána mu alespoň připomněla, že je stále v tajném tunelu pod Zaltecovým chrámem. Hned jak za ním Zilti uzavřel vchod, sestoupil v naprosté tmě opatrně schod po schodu až na dno. Nahmatl obrys malých dvířek, a zatímco čekal, až se setmí, usnul, neboť byl k smrti unavený napětím a strachem.

Když si uvědomil události, které ho přivedly až sem, hlava se mu zatočila hrůzou. Palul! Co z vesnice zbylo? Podařilo se přátelům z těchto jatek utéct? Nezdálo se to možné. Zapřel se rukama o zem, aby se přesunul do nové pozice, a pod dlaní nahmatl zmačkaný pergamenový list. S myšlenkou na Ziltiho se jeho mysl upjala na posláni, které musel splnit. Musí se dostat do Nexalu a dát pergamen Hoxitlovi.

Odhadl, že už dávno nastala noc, a zatlačil na kamenná dvířka - těžce, se skřipáním se poddala. Protáhl se otvorem, skrčil se k zemi vedle pyramidy, a když se rozhlédl, div se nerozplakal. Celé řady domů dýmaly, zůstaly z nich jen hromady popela a zčernalé kostry stěn. A všude ležela těla. Nejdřív si v temné noci myslel, že se některá hýbou. Při bližším pohledu však zjistil, že co se hýbalo, byli supi a havrani. Kolébali se po náměstí a hodovali.

Nervy se mu náhle napjaly, nedaleko se ozvalo bestiální, dunivé vrčení. Shatil zadržel dech a pak je uviděl; jedno z těch cizích válečných monster se k němu plížilo s naježeným hřbetem. Tvor znovu zavrčel a vycenil dlouhé bílé zuby. Maztičanovi připomínal obrovského, vzteklého kojota.

Potom skočil a tesáky mu cvakly těsně před obličejem. Mladý kněz jednal pudově - vytáhl z pasu obsidiánovou dýku a stočil se bokem. Těžké tělo ho přirazilo na kamennou zeď pyramidy, až hekl. Zvířecí tlama se znovu zaklapla, o vlas minula jeho hrdlo. V zoufalství se ohnal dýkou a podařilo se mu zasáhnout chlupatý bok, jak setrvačnost nesla toho netvora mimo.

Zvíře se však s děsivou pružností otočilo a napadlo ho znovu. V obraně zvedl ruku a bolestí vyjekl, když mu ocelové čelisti sevřely zápěstí, ale v příštím okamžiku vyrazil nožem vpřed a bodl hluboko do mohutné hrudi. Tvor krátce zaskučel, párkrát sebou trhl a skončil.

Shatil sklouzl zády po pyramidě a vši silou páčil svou ruku ze svěráku čelistí, bojuje sám se sebou, aby neztratil vědomí; neslyšně sténal, před očima mu vířila rudá kola. Cítil, jak mu do klína stéká krev, ale mozek si dosud nebezpečnost zranění neuvědomoval.

Trásl hlavou, aby se zbavil pocitu otupující slabosti, a nějak se vypotácel na nohy. Z hábitu utrl pás látky a pevně jej ovázal kolem krvavého masa na zápěstí. Obvaz sice rychle prosákl, ale doufal, že zastaví krváčení aspoň do té míry, aby se odtud mohl hnout. Prvních pár kroků se nejspíše potácel, ale posléze se přece jen dostal pryč z otevřeného náměstí.

Viděl, že nejméně polovina domů ve městě lehla popelem. A v těch, které zůstaly stát, spali vítězové dnešní bitvy. Pokud se to dalo nazvat bitvou, myslel si kněz hořce. Slabost minula, a když měl poslední domy, cítil se silnější. Vydal se na cestu do Nexalu, na cestu, kterou před ním uprchly tisíce Maztičanů. Naltecona už určitě věděl o výsledku boje, ale Shatil měl své vlastní poslání, musel doručit svitek pergamenu Hoxitlovi, Zaltecovu patriarchovi. Přidal do kroku. Rozervané zápěstí bušilo bolestí, držel je na prsou, ale dlouholetý výcvik v sebetrýznění mu teď pomohl, aby své utrpení potlačil. Dal se do lehkého, pravidelného klusu a držel stejnoměrné tempo celou noc. Při rozednění se zastavil, aby se napil, neměl však žádnou potřebu jídla. Byl si ostře vědom slibu, že pergamen doručí Hoxitlovi, a dal se znovu do běhu. Věděl, že jeho bůh ho podpoří.

? ? ?

Pod pláštíkem tmy Poštli tiše vklouzl do města a rozsah zkázy ho polekal. Cesta ho vedla okolo zruinovaných oblastí Palulu a nacházel mnoho zle popálených lidí, co požár přežili. Nařikali a prosili o vodu; pomáhal, nakolik jeho zásoba stačila, ale pak byl jeho měch prázdný.

Po Erixitl nenašel ani stopy a docházel k závěru, že se ujal úplně zbytečného a marného úkolu. Mohla by v deliriu ležet deset stop od něho, a přece by ji v husté tmě neviděl.

S mizivou nadějí se vydal k úpatí hřebenu na schůzku s Halloranem. Šel tam s nechutí, s hlubokým odporem k Halloranovi, protože i on pocházel z národa, který to všechno zavinil. Svědomí a cit se v něm svářely, neboť věděl i o zákeřném úskoku, jenž byl tím patetičtější, že se nesetkal s úspěchem.

Nedaleko před ním tiše zaržála Bouře; vydal se za zvukem a nasadil si masku neutrálního výrazu, aby utajil svou vnitřní trýzeň.

Ale pak uviděl Erixitl a nemohl zadržet slzy pohnutí. Přiskočila k němu, tiskla ho k sobě a přes její rameno válečník pohlédl na Hallorana, jehož tvář zářila úlevou a radostí, a ta utišila i Poštliho rozporné pocity.

"Jsi zdravá a živá!" vyhrkl Poštli spontánně. "Bál jsem se, že tě už nikdy neuvidím." Strach je sblížil a při tom už zůstalo.

"Hal je zraněn," řekla po chvíli, hlas jí dojetím přeskočil.

Vrátila se k exlegionáři. Už dříve mu odepnula jeho hrudní plát a ukázal se malý úzký vpich pod levým podpaždím.

"To bude dobré," bručel a snažil se nedát najevo bolest. "Není to nic vážného."

"Tolik mrtvých," pronesla dívka sklíčeně, vzhledla k Poštlimu a válečník mohl jen trpce přikývnout, vždyť se sám přesvědčil. "Takové šílené vraždění!" stočila zrak k Halovi. "Proč? Proč si při zabíjení počínají, jako kdyby se nadobro zbláznili?"

Hal zavřel oči, nemohl snést její žalostný, obviňující pohled.

"Ten, co se tě chtěl zmocnit, je rozeným zabijákem. Jeho duše je zkažená, nenormální. A ti ostatní..." Jeho hlas zahanbeně vyzněl do prázdna.

"To přepadení - kdo zaútočil první?" vyptával se Poštli.

"Cizinci. Uspořádali jsme pro ně slavnost a velitel Cordell z ničeho nic jedinou ranou zavraždil Kalnaka. Říkal cosi o zradě a potom ho zabil."

"Musel se o plánovaném přepadu, co zorganizoval Naltecona, zřejmě dozvědět. Ta slavnost byla šarada, která měla vetřelce vlákat do léčky," vysvětlil válečník měkce. "Ale úskok místo nich chytil lovce."

Erix vytřeštila oči; připomněla si zbraně, které byly okamžitě po ruce, kterými se válečníci začali hned ohánět, a musela uznat, že říká pravdu. Ale ani pravda nezmenšila hořkost nad krutými jatkami.

"Darien, biskup - kterýkoli z nich se mohl pomoci magie o chystané pasti dovědět," dodal Halloran.

"Můj otec," ozvala se konečně Erix. "Musím se přesvědčit, že je v bezpečí."

"Jestli mi dovolíš, šel bych s tebou," nabízel se Hal. "Teď je taková tma, že se můžeme bezpečně hnout."

"Ty se mnou rozhodně půjdeš," řekla klidně. "Musím ti ránu ošetřit, a než se někam vydáš, musíš se napřed uzdravit."

Poštli se zvedl a zamyšleně hleděl do neurčita, a když se k nim obrátil, tvář měl rozhodnou i přes vrásky lítosti.

"Je jisté, že dojde k válce. A moje povinnost k národu je jasná. Musím se vrátit do Nexalu a nabídnout strýci své služby."

Halloran s pochopením kývl. "Vezmi si Bouři. Musíš cestovat rychle, abys tam dorazil před Cordellem. Jak ho znám, určitě se vydá na pochod co nejdřív."

"Ale..." váhal Poštli a tázavě hleděl z jednoho na druhého.

"Hal potřebuje klid, len meč zasáhl hluboko," řekla Erix. "Zůstane v otcově domě, a jestli si vezmeš Bouři, bude lehké ho skrýt, kdyby bylo třeba."

"Tak dobře. Nechám vás tu o samotě a doufám, že se vám povede nějak se vyhnout tomu pustošení, které nás čeká."

"Na shledanou, můj příteli," Halloran se s bolestivým úšklebkem zvedl, aby válečníka objal. Erix ho svírala v náručí, ale konečně i ona ho pustila a vzhlížela k němu zarosenýma očima.

"Dávej si na sebe velký pozor," šeptala, "ať tě zase uvidím."

Poštli se uklonil a stáhl koutky úst v pokusu o úsměv. Potom se rychle obrátil a nasedl. Bouře pod cizím jezdcem chvilku nervózně přešlapovala, pak přešla do cvalu a do noci.

"Dům není daleko... je tam, nahoře," vysvětlila Erix a ukázala kamsi nahoru.

Hal jenom kývl, náhlá křeč bolesti v prsou mu zkrivila tvář. Vedla ho na dolní svah vysokého hřebene, jenž shlížel na Palul. Dívka se prodírala křovím a pomalu stoupala vzhůru.

"Je asi lepší, když nepůjdeme po stezce," řekla, když se po několika minutách zastavili k odpočinku. "Myslíš, že to dokážeš?"

"Bude to dobré." Hal se zesláble usmál. Uchopila ho za ruku a dotek její pokožky mu dal sílu, aby se postavil a začal opět stoupat.

"Tamhle - už to není daleko," pobídla ho Erix a přidržela stranou trnité větve, aby se Hal mohl vyškrábat za ní. Inkoustový plášť noci je zcela obklopil.

Konečně zůstala stát na rovné plošině. "Toto je otcův dům."

Halloran po vyčerpávajícím výstupu lapal po dechu. Zvedl hlavu a podíval se na malé stavení. "Tvůj domov," pronesl s neobvyklou jemností. Ve tmě k němu natočila tvář a Hal by rád věděl, zda chápala jeho city.

Chtěl ji obejmout, přitisknout ji těsně k sobě a nikdy ji už neztratit z očí. Tam dole ve vesnici tábořili muži jeho rasy, jeho kultury. A přece mu připadali cizí jako ti zjižvení kněží, kteří noc co noc v Maztice prováděli své řeznické obřady. Žena stojící po jeho boku se stala jedinou kotvou jeho života, jediným zdrojem životního účelu a smyslu. To všechno jí chtěl říct, ale výraz žalu v jejích očích ho přinutil k mlčení.

"Dítě, dceruško! Ty žiješ!" Hlas, jenž se ozval od temných dveří, překypoval radostí a silou. Starý muž vystoupil na dvůr a Hal na něj ve světle vycházejícího půlměsíce viděl. Ten chlapec se šoural jako slepec - jímž také byl - ale hleděl k nim s čilostí, která Halovi vnukla myšlenku, že vidí víc než oni dohromady.

"A Shatil? Přišel s vámi?" Lotilův tón hlasu napovídal, že už zná odpověď.

"Ne, otče, mám strach, že v chrámu zahynul. Vojáci dobyli pyramidu a všechno tam zničili."

Pěrař se trochu přihrbil, ustoupil zpět do domku a potom se k nim zase otočil. "A kdo je tvůj společník?"

"Je to Halloran, ten muž, co jsem ti o něm vyprávěla, muž ze zámoří. Přišel z Nexalu, aby - aby viděl, jestli jsem v bezpečí." Erixitl otci ve zkratce pověděla o průběhu krvavého odpoledne.

"A co stíny, dítě - ještě tam jsou?" zeptal se otec starostlivě.

"Já... nevím, otče," odvětila Erix a skličeně zavrtěla hlavou. "V noci je nemohu vidět a nenapadlo mě podívat se na město, než slunce zapadlo."

"Já sám vidím jen málo," řekl Lotil, nicméně neomylně sáhl po jejích rukou a každou podržel ve své dlani. "Bylo mi však dáno vidět některé věci a pro vás dva vidím toto."

Halloran cítil pevné sevření starcovy ruky. Lotilova síla ho konejšila a vrátil mu stisk, jako by mezi nimi vzniklo hluboké pouto přátelství. Znamenal víc než potřesení ruky, připadal mu spíš jako symbol naprosté důvěry a podpory.

"Mé slepé oči vidí, že vy dva jste spojeni," pokračoval Lotil. "A část tohoto spojení tvoří stín - temnota, kterou události dnešního dne nerozptýlily."

Ale druhou část - a doufáme, že tu silnější - tvoří světlo. Vy dva společně ještě můžete přinést světlo světu, který se propadá do tmy. Vím, že se o to musíte alespoň pokusit."

"Světlo? Přinést jej světu? Tatínku, co tím míníš?" Erix udiveně hleděla z jednoho na druhého. Hallorana výraz jejích očí a slova jejího otce hřála u srdce.

"Přál bych si, abych věděl, dítě. Ale nevím." Starý muž natočil tvář k Halovi. "Vy jste zraněný. Pojdte, lehněte si lada."

Halloran se přinutil udělat krok, v prsou mu šlehalý záblesky prudké, bodavé bolesti. Erix mu stiskla paži a vedla ho k rohoži v koutě místnosti.

Jenže než tam došli, Halův svět se začal točit. Zasténal, nohy mu podklesly a sotva si byl vědom, že ho Lotil a Erix podpírají. Zoufale mrkal, ale všechno mu před očima pomalu černalo.

? ? ?

Chical, pán Rytířů Orlů, pro jednu vstoupil do Nalteconovy komnaty bez ozdoby otrhaného přehození, jenž byl vyžadován od všech návštěvníků trůnního sálu.

Dnes nemusel předstírat ošumělý vzhled. Bitevní jizvy pokrývaly válečnickovy paže, nohy i obličej. Jeho kdysi pyšný Orlí plášť byl jako roztrhaný hadr. Jak šel k trůnu, vypadal tak zbitý, že to pomalu vypadalo jako zázrak, že může vůbec ještě chodit. A v tomto stavu letěl v ptačím tvaru z Palulu.

V přítomné chvíli ho podporovala jeho hrdost - držel hlavu vysoko, dokud nepoklekl před skvělými nosítky, jež byla Nalteconovým trůnem.

"Povstaňte a mluvte!" nařídil Ctihodný rádce.

"Nejctihodnější, je to neštěstí, zkáza! Tisíckrát horší, než čeho bychom se byli nadáli!"

"Tak mluvte, muži!" Panovník vyskočil na nohy. Pěřová pláštěnka se kolem něj zatočila, když kráčel k válečníkovi. "Kde je Kalnak?"

"Je mrtvý - skolila ho první rána. Můj pane, oni o přepadu věděli! Byli na něj připravení a vyrazili k jejich vlastnímu útoku dřív, než jsme mohli něco učinit." Otrlému válečníkovi tekly slzy, když popisoval masakr na náměstí, a Naltecona těžce dosedl na nosítka. Obličej mu ochabl, oči byly prázdné, až se zdálo, že už ani vůbec neposlouchá.

"A potom přivolali vraždící kouř, mlhu, která svými chapadly dosáhla do úkrytů našich mužů a zabila je, když ji vdechli. Ctihodný, musíme učinit okamžité přípravy, jestli chceme mít naději, že tyto muže zdoláme - jsou-li to vůbec muži!"

"Ne, nejsou," vzdychl Naltecona. "Nyní je jasné, že to nejsou vůbec lidé!"

Zvedl se a zvolna přecházel podél zvednutého pódia. Řada dvořanů a sloužících zírala v němé hrůze a úžasu na usazený obličej udatného Chicala.

"Můj pane," Rytíř Orlů se konečně postavil, "dovol, abych svolal všechny naše válečníky. Na přechodech je můžeme

udržet. Nedostanou se do města."

Naltecona vzdychal, neslýchaný zvuk v této obrovské trůnní komnatě. Večerní stíny se protahovaly na podlaze a vládce stále přecházel a přemýšlel. Konečně se před Chicalem zastavil.

"Ne," pronesl bezvýrazně. "V Nexalu nebude žádná bitva."

Žádal jsem bohy, aby nám u Palulu popřáli výhodu vítězství, aby se konečně ukázalo, že cizinci jsou jen obyčejnými smrtelníky. Toto znamení nám naši bohové neposkytli.

Důkaz je zřejmý," uzavřel Naltecona. "Cizinci nejsou muži, ale bohové. Až přijdou do Nexalu, musíme je pozdravit, jak přináležejí jejich vznešenosti."

"Ale můj pane -" Chical odvážně o krok přistoupil, aby odporoval. Náhle se postavil, zmražen pohledem v rádcových očích.

"Toto je mé rozhodnutí. Teď mne nechte mým modlitbám."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Zaznamenáno v posledních trudných týdnech Zániku, jak na nás dopadá počátek zkázy.

Slojím mlčky a naslouchám slovům Chicala, popisu děsivé hrůzy palulského vraždění. Naltecona vykazuje dvořany z trůnního sálu a žádá mne, abych zůstal.

Potom chodí kolem mne a řeční. Obviňuje mě z podvodu a plazí se před nadnesenou jsoucností těch cizinců.

Poraženecky a zbaběle neuznává jiné řešení než naprostou kapitulaci.

Poprvé v životě proklínám svou přísahu. Přál bych si, abych ho mohl chytnout za ramena, vyřvat své vědomosti do jeho tváře, probrat ho z jeho zaslepené letargie. Proklít ho! Chtěl bych mu říct, že otevírá brány města pohromě, že dláždí cestu ke zničení sebe i svého lidu.

Nemohu však nic říct, a nakonec dřímá. Je to neklidný odpočinek, neboť jak spí, něco se mu zdá a křičí.

10

Zaltecův cejch

VYHLAZENÉ KAMENY K SOBĚ TĚSNĚ PŘILÉHALY, všechny se navzájem stýkaly a podporovány vahou svých sousedů uzavíraly klenbu hvězdárny.

Zde, na úplně nejvyšším vrcholu Tulom-Itzi, seděl Gultec se Zochimalocem a trávili dlouhou noc pozorováním hvězd.

Otvory v klenbě observatoře umožnily výhled do pečlivě vybraných kvadrantů oblohy. Dnes se na ní neukázal žádný měsíc, neboť tohle bylo údobí černého měsíce, kdy jej na nebesích nikdo nemohl vidět. A z toho vyplývalo, zdůraznil učitel, že to byla skvělá noc pro pozorování hvězd.

"My ale víme, že měsíc se vrátí. Zítra srpek začne růst," vysvětloval učitel nepopíratelnou skutečnost. "Po týdně bude poloviční a týden nato bude plný."

Od teď za dva týdny," pokračoval Zochimaloc s chmurnou skutečností, "měsíc bude v úplňku."

"To už vím, můj pane," řekl Gultec nechápavě. Zochimaloc překřížil kamennou podlahu hvězdárny a ukázal několika otvory vzhůru k západu.

"A tyto hvězdy, tyto tuláci," pokračoval starý muž, jako kdyby Gulteca neslyšel, "tyto jasné hvězdy nesou světu zvláštní předpovědi."

Rytíř Jaguárů to věděl také, ale zdálo se mu nepatřičné, aby starce přerušil. Mlčel tedy a poslouchal pozorně další výklad.

"Ve čtrnácti dnech vyjde úplněk a ty tři toulavé hvězdy zakryje. Zmizí za ním a pro svět budou neviditelné."

"Co to znamená, pane?" Gulteca to zaujalo.

Zochimaloc se suše uchechtl a zavrtěl hlavou. "Co to znamená? Nevím to jistě. Úplněk bude zářit na svět jako vždycky a stanou se velké věci - věci, které nemůžeme předpovědět ani vysvětlit."

Avšak při příštím novu Pravý Svět už nebude stejný."

? ? ?

Celou noc po boji Poštlí trávil v sedle; míjel bezpočet uprchlíků a Maztičané na válečníka, cválajícího na frkajícím monstře, hleděli s vylekanou úctou.

Na pár hodin před svítáním zastavil, aby si klisna odpočinula, a potom dusal zpátky na cestu. Uprostřed rána dorazil do nexalského údolí a v časném odpoledni letěla zpěněná klisna přes přechod a burácela ulicemi města a posvátným náměstím ke vstupu do Nalteconova paláce.

Hodil otěže několika zděšeným otrokům s rozkazem, aby koně vytřeli do sucha, napojili a nakrmili. Potom spěchal palácovými chodbami ke dveřím před trůnním sálem.

Přes ramena si přehodil rituální hadr a vstoupil. Strýc nervózně přecházel před pódiem, rozčilení číslo z každého prudkého gesta, z každého temného záblesku jeho očí.

Mávnutím pobídl Poštlího k sobě dřív, než válečník vykonal tři hluboké pokleky, jež se za normálních okolností vyžadovaly od každého návštěvníka trůnu.

"Kde jsi byl?" vyhrkl Ctihodný rádce. "Mí poslové po tobě pátrali celé dva dny!"

"Byl jsem v Palulu," odvětil mladý muž. "Viděl jsem tu zkázu na vlastní oči. Přišel jsem, abych ti nabídl své služby v obraně města. Budu bojovat, kam mne pošleš, ač jak víš, nejsem už členem řádu Rytířů Orlů."

Naltecona odsunul vysvětlení stranou, jako kdyby je nechtěl slyšet. "Musíš teď zůstat po mém boku," nařídil synovci. "Z celého dvora jenom ty sám o těch cizincích něco víš. Budu tě potřebovat, až vstoupí do města, což podle Orlů, kteří je pozorují, bude velmi brzo!"

"Až vstoupí do města?" Poštli nevěřil svému sluchu. "Ty se jim nepostavíš na odpor?"

"Co by to mělo za smysl?" řekl Naltecona zdrceně. "Nemohou být poraženi a možná by ani neměli být. Možná jsou předurčení, aby si žádali Nexal, aby zdědili pěřový trůn mých předků."

Poštli měl dojem, že sní. "Strýčku, já ti radím, abychom se jim vzepřeli, než dosáhnou města! Zvedni mosty! Vyšli proti nim tisíce kanoí plných válečníků. Je pravda, že vetřelci jsou mocní, ale můžeme je pobít! Krvácejí a umírají jako každý jiný člověk!"

Naltecona upřeně hleděl na Poštliho, na dně očí byl náznak staré rozhodnosti. Mladý muž vytrvale naléhal. "Počtem je převyšujeme sto ku jedné! Když udržíme přechody, nedostanou se do Nexalu!"

Naltecona po chvíli svěsil ramena a zvolna zavrtěl hlavou, díval se na Poštliho, jako otec pozoruje dítě, které nechápe složitost života dospělých. Poklepal synovci na rameno a duše mladého válečníka tiše plakala, když viděl v hloubi vládcových očí skrytou porážku a depresi.

"Prosím tě, Poštli. Zůstaň u mne."

Srdce mu pukalo, ale válečník mohl pouze přikývnout a poslechnout.

???

Shatil se vlekl potměnými ulicemi Nexalu. Kulhal na rozedřených, krvácejících nohou, potřhané zápěstí stále tiskl k hrudi. Vydržel běžet zbytek noci a celý den, ale k večeru se jeho kroky zpomalily do chůze. Nyní, o osm hodin později, v čase mezi půlnocí a ránem, se šoural k Velké pyramidě.

Stále pevně svíral pomačkaný, na okrajích zakrvavený svitek pergamenu a dumal nad zprávou, kterou nesl. Dřív za dne se do něj podíval a dech se mu zastavil údivem, když jej rozvinul. List byl čistý, prázdný, nebylo na něm vůbec nic!

Byl příliš oddaným knězem, než aby jen na chvíli pochyboval o patriarchově příkazu, a pokračoval tedy ve svém poslání.

Věděl, že Zaltec skrývá mnohá tajemství, jimž dosud nerozuměl.

Jeho hábit a rituální jizvy na pažích a obličejí ho označovaly za kněze Zalteca, takže Rytíři Jaguárů, hlídající bránu, ho bez otázek vpustili na posvátné náměstí. Klopýtal k pyramidě a zastavil se u malé chrámové budovy u úpatí obrovitého masivu.

Byla to čtvercová kamenná budova, zpola zapuštěná do země. Zde jedli a spali kněží sloužící na Velké pyramidě a zároveň tu byly cely pro oběti příštích obřadů.

Shatil vstoupil nízkým vchodem a po krátkém schodišti se vlekl dolů do tmavého hlavního sálu. Ve tmě slyšel hluboké zavrčení a ztuhl. Připomnělo mu to velké válečné zvíře cizinců a lekl se, že ta bestie nějakým způsobem vstala z mrtvých a tady si ho našla. Hned si ale uvědomil, že to musí být iluze, šálení mysli vyčerpané ztrátou krve a smrtelnou únavou. A potom mu zastoupila cestu vysoká postava Rytíře Jaguárů.

"Co tu hledáte v tuto hodinu?" vyslyšel ho podezřívavě.

"Musím ihned mluvit s Hoxitlem. Je to velmi naléhavé!" vydechl Shatil a takřka se svezl k zemi u chladné zdi, o níž se opřel.

"Tak naléhavé, abych měl budit patriarchu ze spánku?" otázal se skepticky.

"Ano!" odsekl Shatil a přinutil se stát vzpřímeně. Byl stejně vysoký jako Jaguár.

"O co se jedná? Je to zpráva z Palulu?" Otázka zazněla ze tmy templu a Shatil rozpoznal velekněžův hlas. "Orli již ohlásili, že to byla pohroma."

"Ano, patriarcho," řekl Shatil už pevněji. "Velekněz Zilti v boji zahynul - i mnoho našich lidí. Já bych také nepřežil, ale Zilti mi nařídil, abych uprchl, abych vám mohl doručit tuto zprávu." Shatil zvedl pergamen a Hoxitl po něm rychle sáhl.

"Dobře jsi udělal," souhlasil. Rozvinul list a podržel jej ve světle pochodně tak, aby se mu Shatil a Jaguár mohli dívat přes rameno.

Shatil se zalykal, když viděl, jak se na něm utváří obraz. "Tady je náměstí!" ukázal prstem na hodující davy a legionáře. "Takhle to vypadalo před bitvou."

List byl jako dokonalá malba, znázorňující do detailu složitý výjev v jasných barvách. Napřed se ukázalo celé náměstí, jak by je viděl letící pták. Pak se postavy víc zaostřily, pergamen zachytil nehybný úsměv Cordella a pozorné tváře Kalnaka a Chicala.

"Jak je tohle možné?" žasl Shatil nad objevením výjevu, nemluvě o jeho přesnosti a čistotě.

"Magií hišny," vysvětlil Hoxitl bryskně. "Mocí drápu a spáru. Přesný záznam děje je jednou z jejích nejvyšších mocí. Teď ticho."

Pozorovali obraz a Shatilův údiv se změnil v ohromení. Obraz ožil. A pohnul se. Teď viděli černě oděnou čarodějkou, hovořící za domy s mladým hubeným válečníkem. Pergamen nevydal ani hlásku, ale bylo zřejmé, co válečník dělal.

"Zrádce!" štěkl Jaguár. "Říká nepříteli o našem úskoku!"

"S pomocí kouzla," usoudil Hoxitl. "Vidíte?" Čarodějka a válečník zašli za dům, který zakryl výhled. Obraz se však posunul a pozorovali scénu z jiného místa, s jasným pohledem na ženu a jejího informátora.

Bledá žena se dotkla zahalenou rukou jeho krku pohybem, který se zdál být velmi něžný, jenže válečnickova záda se křečovitě prohnula a on padl na zem jako kus dřeva. Ležel ztuhle, modral a oči mu takřka vylezly z důlků. Žena bez

ohlédnutí odešla hned, jak se ujistila, že je mrtvý.

Pak pozorovali, jak se bitva rozvíjela, až nakonec Shatil zavřel oči. Bylo dost na tom, že tu hrůzu již jednou prožil.

Hoxitl s válečníkem stáli dlouhou dobu, zaujatí a zároveň otřesení. Když se Shatil odvážil znovu oči otevřít, bylo náměstí plné dýmu a trosek, všude byla krev a zhroutená těla.

"Tak to se stalo v Palulu," šeptal Rytíř Jaguárů, když Hoxitl pergamen stácel. "Ale nestane se to v Nexalu! Na přechodech vytáhneme mosty, válečníky shromáždíme na břehu. Až cizinci vejdou do údolí, postaráme se, aby nikdy nevyšli!"

"Oni skutečně nevyjdou," souhlasil hořce Hoxitl. "Ale ne tak, jak si to představujete."

"Co tím chcete říct?"

"Naltecona nařídil, aby cizinci byli ve městě uvítaní jako bohové. Nejenže přechody zůstanou tak, jak jsou, ale k počtům našich hostů budou ještě ozdobeny květinami."

"Jak to?" ozval se pobouřeně Shatil. "Musíme je přece zastavit, než bude pozdě!"

"Kdyby tak náš Ctihodný rádce byl moudrý jako náš mladý kněz," podotkl velekněz suše. "Musíme však plánovat a připravit se... a čekat. Kult Zmijí ruky je den ode dne silnější, a až bude vhodný čas, udeříme."

Ale pojd', Shatile, jsi zraněný a vyčerpaný. Musíš se najíst a odpočinout si. Tvá zpráva je vskutku nedocenitelná a její doručení nezůstane bez odměny."

Shatil sklonil hlavu, chvála od tohoto nejvyššího patriarchy ho potěšila a vzpružila. "Patriarcho, mohu žádat pouze o jedinou odměnu."

"Vyslov své přání," pobídl ho vlídně Hoxitl. Venku začínaly ranní červánky barvit posvátné náměstí.

"Při ranním obětování chci zaslíbit své tělo a svůj život Zaltecovi - abych mu sloužil nejen v obřadech, ale i ve válce. Patriarcho, prosím, uděl mi cejch Zmijí ruky," žádal Shatil rozhodným hlasem.

"Stane se, jak si žádáš - ne však ráno. Až večer," zněla kněžova odpověď. "Musíš si odpočinout. Pojd' se mnou."

Klerik uchopil Shatilovu poraněnou ruku a vedl ho k jedné z cel na spaní. Ještě než k ní došli, Shatil úlevou vydechl - ruka přestala bolet, rozervané zápěstí se vyhojilo.

? ? ?

"Zástupe, vpřed!" Daggrande štěkl rozkaz a první setnina střelců vyrazila na cestu k Nexalu. Za chvíli vykročili pěšáci a kopiníci a zařadili se za ně.

Cordell v sedle svého dychtivého oře vyčkával, Darien na lesklém černém valachovi čekala s ním.

Postupně, jako obrovský had rozvinující se z palulského vězení, se armáda vydala na pochod. Velké šiky kultakánských bojovníků se přidávaly k procesí, a jak míjely, zvedaly k veliteli své zbraně. Pod jeho vedením dobyly většího vítězství proti nenáviděným Nexalanům, než co pamatovaly jejich dějiny. Ani Cordellův dekret, nařizující, že žádný ze zajatců nesmí být obětován, neovlivnil jejich vděčnost.

Rozbřesk sotva rozsvětlil východ, když vyšli první legionáři, ale horizont bledě zmodral, když poslední řady Payit'anů opouštěly město. Tito muži hráli ve včerejším boji malou roli a Cordell vycítil jejich uraženou pýchu, když byli svědky kultakánského úspěchu. Payit'ané nejsou dost tvrdí bojovníci, pomyslel si kapitán - generál, kdo ví, možná je nebudu potřebovat.

"Město je dobře chráněno jezery, jaký je plán útoku?" ptala se Darien, jak s Cordellem jeli podél pochodu jících zástupů.

Cordell se smál, tenká ústa se zúžila ještě víc. "Nemyslím, že budeme muset útočit," odvětil. Z náhlého úklonu hlavy usoudil, že Darien překvapil, ale neřekla nic.

"Pracuji na odhadu našeho perspektivního nepřítele, velkého Naltecony," vysvětloval jí s utajenou radostí. Jeho závěr ho těšil a myslel si, že stojí na zdravých základech, ale chtěl, aby Darien jeho úsudek potvrdila, a tak pokračoval. "Řekl bych, že je z nás teď pěkně vyděšený. Nic by mne nepřekvapilo, kdyby nás město uvítalo jako hosty."

Darienin úsměv byl stejně upjatý jako mužův. "Doufám, že máš pravdu. Je to sázka."

"Tou je i dnešní pochod," opáčil. "Vím, že muži potřebují odpočinek, ale jen se na ně podívej."

Ukázal na voje Maztičanů a legionářů, které míjeli. Všichni muži nesli hlavy zpřímá a šli pevným, rychlým krokem. Jak jeli kolem, muži mu salutovali.

Vojsko skutečně postupovalo rychle. Neuplynulo mnoho hodin a na obzoru se vynořili dva sopeční velikáni - Zatal a Popol. Mezi jejich svahy ležel průsmyk, který otevíral cestu do nexalského údolí.

Jak je cesta vyvedla do chladnějších výšek, Cordellovo srdce se rozbušilo. A když se blížili k průsmyku, napjal ho pocit epické euforie.

Věděl, že jeho osud leží za ním, za tímto skalnatým sedlem.

? ? ?

Hned první noc se zranění zanítlo a následujícího rána se Halloran neprobudil.

Horečka ho svírala žhavými pouty, ležel napůl v bezvědomí, nemohl jíst, pít ani mluvit. Během nekonečného dne teplota stoupala a pot mu prýštil z každého póru. Rána zhnisala.

V krutém posměchu horečky jím čas od času lomcovala zimnice a křeče jím na slaměné rohoži pohazovaly jako dětskou hračku, kterou majitel ve zlosti třepal. Než nastal večer, upadl do deliria a bručel a vykřikoval celou noc.

Erixitl ho neopouštěla, omývala ho, aby ho ochladila, snažila se vyčistit infekci, která z rány vytékala. V jeho mumlání se bez ladu a skladu ozývaly vzpomínky na minulé boje, nesouvisle brblal cosi o dýmu a krvi.

A jednou, když mu záchvat prohnul křečí vypjaté tělo, vykřikl naříkavě: "Erix! Lásko! Prosím!" Hlas se mu zlomil v nesrozumitelných zvucích a pak vyslovil zřetelně: "U Helma, miluji tě!"

Oči se nevidomě otevřely, obrátily se v sloup a nato padl zvadle na lože. Vypadal, že odpočívá, a pak s ním nemoc začala cloumat znovu.

Při druhém ránu chvillemi rychle, chroptivě dýchal a někdy se zdálo, že přestal dýchat úplně. Jeho pulz byl tak neznatelný, že jej ani Lotilovy citlivé prsty nemohly nahmatat.

Jak se slunce probíjelo ranní mlhou, tak stoupala horečka. V poledne slunce do domku neúprosně pražilo, ač vzdušná šindelová střecha něco z jeho žáru odštítla. Hal sebou neklidně házel a Erix ho chladila omýváním. Voda takřka syčela, když se dotkla jeho rozpálené pokožky, pomyslela si nešťastně.

Ale když slunce zapadlo a zvedla se chladná večerní bríza, horko stravující Halovo tělo se zvolna vytrácelo. Druhý den navečer klidně usnul, jednou se i vzbudil, usmál se na Erix a stiskl jí slabě ruku.

Ted' už věděla, že bude žít.

Miluje ji a bude žít! Když horečka ustoupila, neuvěřitelně se jí ulevilo a vědomí jeho lásky ji plnilo zvláštním teplem. Poddala se konečně vězněným emocím, objímala ho, když spal, a radovala se z pravidelného, silného zvedání a klesání jeho hrudi pod její hlavou.

Věděla, že ho také miluje.

???

Shatil se přidal k ostatním zasvěcencům a stoupal schodištěm k vrcholu Velké pyramidy. Při pohledu na kněze a řadu zajatců se ho zmocnila hluboká úcta. Každý z nich dá svůj život a své srdce jednomu z čekatelů kultu.

Byli to většinou kultakánští zajatci a několik vězňů, které nexalští válečníci pochytili u Palulu. Shatil ovšem nevěděl o Cordellově ediktu a soudil, že zajatí Nexalané čelili stejnému osudu na oltářích Kultaky.

Z plošiny se podíval na východ. Vysoko na svahu údolí, v sedle mezi dvěma sopečnými vrcholy, viděl blikavé ohně legionářského tábora. Zítra dojdou k městu - a Naltecona je nechá vejít jako hosty.

"Klekní!" Hoxitl bafł rozkaz, když Shatil, první ze zasvěcenců, učinil krok vpřed.

Shatil klečel, zbožné rozechvění mu probíhalo tělem, když Hoxitl řízł do prsou prvního zajatce a vyňal kluzké, krvavé srdce. Velekněz je zvedl k zapadajícímu slunci a pak je hodil do úst sochy.

Obrátil se ke klečící postavě, vztáhl ruku a vyčkával; krev mu kapala z prstů, pronikavé oči se zavrtaly do hlubin jeho duše. Mladý kněz cítil, že ten pohled odhaluje všechny jeho minulé omyly a chyby.

Ale zároveň i jeho vášnivou oddanost Zaltecovi a právě po té Hoxitl pátral.

"S tímto cejchem svůj život předáváš Zaltecovi, věčnému pánovi noci a války. Tvá krev, tvé srdce i sama tvá duše patří jemu, aby s nimi naložil dle svého přání k větší slávě jeho všemohoucího jména!"

"Rozumím a přijímám," odpověděl Shatil. Zvedl hlavu a vycenil zuby, připravuje se na dotek Hoxitlovy dlaně.

"Nechť tě Zaltec ochraňuje tímto znamením! Nechť tvá kůže ztvrdne, odolná proti stříbrným zbraním nepřítele. Nechť zostří tvé oko a tvou mysl, aby až zabíjení začne, tys ani nezaváhal, ani neselhal!"

Projela jím vlna radosti - nyní byl pro cejch připraven.

Leč popravdě nic ho nemohlo připravit na palčivou agonii, která syčela do jeho kůže a praskala jako blesk každým nervem a vláknem jeho těla. Pudově ztuhl, ale nevykřikl. Zařal zuby, zalil ho smrtelný pot a stékal volně po jeho kůži a na zem. Obličej stažený v grimasu nevydal ani hlásku. Číhavý pohled velekněze mu vyplnil mysl, jak se Hoxitl nad ním skláněl.

Z rány se vznášel zápach hořícího masa a patriarcha konečně stáhl ruku. Omámeně se zakymácel a vtom ucítil, jak se v něm zvedá příliv síly a moci a pružně vyskočil na nohy, ač se z cejchu stále ještě kouřilo.

Tělo mu bušilo energií, v srdci mu plál oheň a Shatil věděl, že je ochoten pro Zalteca zabít i zemřít. Měl pocit, že je neporazitelný. S námahou zvládl nával exaltace a ustoupil stranou.

Jeden za druhým prošel tucet aspirantů rituálem po Shatilovi. Bylo mezi nimi několik Rytířů Jaguárů, pár Zaltecových kněží, ale většinu tvořili obyčejní bojovníci.

Až jeden z bojovníků zasténal, když se ho velekněz dotkl, a učni ho okamžitě zvedli na oltář, Hoxitl mu vyrvál srdce a nabídl je soše v pokání za mužovu nedostatečnou náboženskou horlivost. Zbylí zasvěcenci cejch přijali v tichu, se stoicismem pravého oddaného fanatismu.

Obřad zasvěcování skončil a nyní před veleknězem stáli v pyšném mlčení. Zatímco učni házeli těla rituálních obětí dolů za pyramidu, Hoxitl je oslovil.

"Jste udatní, praví muži a členové posvátného řádu - kultu Zmijí ruky. Naším účelem je vyhubení cizinců ze zámorí, kteří ohrožují nejen naši zemi, ale také samotné naše bohy!" Kněz se odmlčel a na každého zaměřil vášnivě oči.

"Ted' vám musím nařídít, abyste v Zaltecově jménu učinili velice obtížnou věc. Musím vám nařídít, abyste čekali! Každý večer náš počet roste a brzo budeme mít vojska potřebná k jejich přemožení. Zítra vstoupí do města a brzo dostanete rozkaz k útoku!

Do té doby se cizincům vyhýbejte. Kdybyste se k nim přiblížili, moc Zalteca by vás mohla nutit, abyste zabíjeli!

Ale slibuji vám toto: Až přijde čas k činu, uhodíme a uhodíme rychle. Pro každého z vás tu bude dost k zabíjení.

A Zaltec se dobře nají."

???

Za šera se legie vydala na pochod připravená k boji, ale doufající v mír. Jezdci s kopími v rukou klusali vpředu a jejich

hlídky projížděly obezřetně lány kukuřice po obou stranách cesty. Setniny pšáků a střelců kráčely ve volných formacích, připravené pro rychlé nasazení. Kultakánci a Payit'ané se roztáhli do dlouhých zástupů, které se ztrácely v dálce za Cordellovými veterány.

Pod nimi leželo krásné město v klínu zeleného úrodného údolí, jehož bohatá pole slibovala hojnou úrodu.

V šikmých paprscích časného slunce se třpytila čtyři jezera, úzké stužky nespočetných kanálů protkávaly ostrov ležící uprostřed pavučinami tekutého stříbra a tisíce kanoí na jejich vodách směřovaly k místu osudového setkání.

Ted' viděli, že alespoň pro tuto chvíli převládne mír, ne válka. Cesta byla prázdná až k širokému přechodu, jenž křížil jezero a vedl přímo do města.

Cordellovi, jedoucím v čele vojsk, se nad nádherou Nexalu tajil dech. Velké i malé budovy ve slunci svítily a mezi jejich bělostí viděl oslňující záblesky barev ze zahrad a trhů. A nad vším dominovala obrovitá pyramida.

"Ať Helmovy divy nikdy neustanou," bručel si do vousů biskup, když jeli s Darien po bocích velitele. "Kdo by si byl pomyslel, že tihle pohanští divoši postaví něco jako tohle?"

Cordellovo užaslé mlčení bylo dostatečnou odpovědí.

"Chystají se nás uvítat," upozornila Darien.

Vskutku, jak legie na svahu do údolí zrychlila krok, viděli před přechodem stát opeřené vyslance. Chladný vánek zpříjemnil vedro pochodu a ty divy, které se před nimi rozkládaly, dodaly vojsku dychtivý nádech radostného očekávání.

Zanedlouho jízdni hlídky dorazily k břehům a jezdci nyní mohli rozeznat další podrobnosti. Přechod byl zasypaný květy, davy lidí lemovaly ulice a vyslance doprovázeli otroci s krásně zabalenými ranci, naznačující, že Naltecona posílá ještě více darů.

Dojeli k pobřeží a dostalo se jim dalšího důkazu dobré vůle. Cordell před vyslanci zadržel koně, ale zůstal sedět v sedle. Ostražitě černé oči se zaměřily k dlouhé přímce přechodu, srdce se nadmulo pýchou.

Jeho úsudek byl správný - Naltecona ho přichází pozdravit!

Ctihodný rádce Nexaly, všemocný pán Srdce Pravého Světa, se vezl na péřových nosítkách, jež se vznášela pár stop nad zemí jako měkká načechnaná matrace. Baldachýn plummy jemně povíval nad jeho hlavou a záhadně visel nad nosítky, jež stínil.

Před ním šlo procesí vyšňořených dvořanů, rozhazujících zářivé květy, takže nosítka plula nad souvislým povrchem svěží vůně. Za nosítky kráčely mladé krasavice, mávajíc nad rádcovou hlavou barevnými vějíři.

Nosítka se nesla ke Cordellovi a za nimi šli další opeření, barevně oděni Maztičané ve vlajících pláštěnkách a nesli další balíky darů. Obě strany přechodu lemovali Nexalané, a jak vládce plul kolem, lehali si na zem a tiskli tváře ke kamenům.

Pár tuctu kroků před Cordellem se nosítka zastavila, snížila se a upravila svůj tvar tak, že se Naltecona hladce zvedl a bez nějakého úsilí se postavil. Vládce se vzpřímil a vykročil s královskou důstojností. Koruna smaragdového peří se mu vlnila vysoko nad hlavou a zářivý rámec per zdůrazňoval a rozšiřoval šířku ramen vysoké urostlé postavy. Ušlechtilý obličej dělil ostrý, zahnutý nos, nad nímž tmavé oči svítily inteligencí a zvědavostí, a snad i trochou úcty.

Cordell sesedl a obezřetně šel vpřed tak, aby se oba setkali přesně uprostřed; několik kroků za ním následovala těžce zahalená, drobná postava Darien, aby se ujala překládání.

"Slavný kapitáne - generále," zahájil Naltecona, "vítám vás a vaši legii v našem městě. Zároveň vám nabízím otcův palác, v němž budete mými váženými hosty."

Po Darienině překladu se Cordell hladce usmál a mírně se uklonil. "To je pozvání, které s vděčností přijmu," odvětil. "Naše přijetí v Maztice nebylo vždy tak milé."

"Zdravíme vás s otevřenými rukama," řekl Naltecona bezelstně. "Musím vás však požádat, aby vaši spojenci Kultakánci, naši odvěci nepřátelé, zůstali na pobřeží jezera a nevkráčeli na náš ostrov."

"Budou nás provázet do města," pronesl suše Cordell a černé oči zpřímě hleděly na Ctihodného rádce.

"Ve městě pro ně není vhodný prostor," namítl pán Mazticy. "A bude nesmírně obtížné přemluvit náš lid, aby-"

"Bude-li třeba, mohou spát v ulicích," přerušil ho velitel, "avšak Kultakánci vstoupí do města s námi."

"Dobře." Naltecona to vzal nedobrovolně na vědomí s lehkým kývnutím hlavy.

V další minutě již vykročila Zlatá legie na přechod. Mlčenlivý, tichý dav Maztičanů stál podél, ale nechal jim dost prostoru. Tisíce kanoí vyčkávaly na obou stranách cesty a před legií se otevírala proslulá exotická metropole Nexaly - Srdce Pravého Světa.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Před spleťtým postavením božstev musí muž trpné čekat na svůj osud.

Stoupenci Helma vcházejí do Nexalu a s nimi vstupuje jejich mocný bůh. Zaltec vře vztekem a mezi těmito dvěma nesmrtelnými existencemi jsou zaseta semena teroru a chaosu.

Cítím přítomnost cizinců v celém městě. Jejich velké bestie jsou uvázané za dveřmi mého chrámu. Jejich zápach je všude a jejich hlad po zlatě je takřka hmatatelný - druh hladu, s jakým jsem se nikdy nesetkal.

A stejně jako cizinci hladoví po zlatě, tak Zmijí ruka hladoví po válce. Zatím je zadržuje vůle Naltecony, ač je to napjaté pouto.

Bude vyžadovat jen slabý tlak ze strany cizinců, aby prasklo.

"TOHLE BÝVAL PALÁC MÉHO OTCE AXALta," řekl Naltecona a majestátním vchodem uvedl Cordella a Darien do dlouhé vzdušné chodby. Poštlí, trochu nejistý a rozpačitý v nové úloze panovníkova poradce, se držel v ústraní. Barevná nádhera dvorního oblečení mu nepříjemně visela z ramen a byl by ji hned vyměnil za prostý komfort pláště Orlů.

Ten ovšem už nikdy neobleče.

Naltecona pokračoval: "Bude mi ctí, stane-li se vaším domovem."

Palác byl téměř tak výstavný jako Nalteconův, byl jednou z nejkrásnějších budov na posvátném náměstí. Kultakánské a payitské voje Cordellovy armády se na něm utábily a nexalští válečníci je nervózně hlídali. Legionáři se však ubytovali v rozsáhlých křídlech královského sídla.

"Přichystal jste nám skvělé uvítání," pravil uznale Cordell před Darien. Elfi žena si pro tuto příležitost oblékla rudou hedvábnou tuniku místo černého hávu. Bílá plet' paží a nohou tvořila s materiálem efektní kontrast a rubíny posázená spona dodala dlouhým bílým vlasům výbuch barvy. V ledově odtazitém způsobu byla velice krásná, pomyslel si Poštlí.

"Nesmím věřit řečem, které jsem zaslechl - jsou to bezpochyby samé lži - že jste to byl vy, kdo nařídil, aby moje legie byla v Palulu napadena." Cordell se odmlčel, aby mohl zvážit vládcovu odpověď.

"Ano. Jistě, lži." Naltecona se díval k zemi. "Náčelníci, kteří užívají takové úskoky, budou zajisté potrestáni."

"Věřím, že se tak už stalo," poznamenal Cordell suše. "Já však doufám, že jejich počty opět nevzrostou, neboť v tom případě by naše odveta byla vskutku tvrdá."

"Dávám vám své slovo," odvětil Ctihodný rádce.

"Výborně." Chvilí si vyměňovali zdvořilosti a poklony, když Cordell vyjádřil svůj upřímný obdiv a potěšení nad velkolepou krásou Axaltova sídla. Procházeli rozsáhlými zahradami s meandry zastíněných chodníčků, fontán i bazénů a mezi kvetoucími záhony a keři.

Obrovské místnosti vyhlížely spíš jako vzdušné galerie s překrásnými závěsy, péřovými obrazy a malbami na zdech. Některé stěny měly řady výklenků a v nich stály obsidiánové a nefritové sošky.

Konečně vešli do komnaty, jež obsahovala množství zlatých předmětů. Z výklenků ve zdech na ně zíraly zlaté repliky mužských hlav, každá tak těžká, že by ji člověk sám nezvedl.

"Podoby Ctihodných rádců Nexaly," vysvětlil Naltecona. "Jejich linie jde nazpět přes patnáct generací, jsou to mí předkové."

Jak šli podél zdi, Poštlí pozoroval Darieniny a Cordellovy oči. Ženiny byly chladně neúčastné, bohatství na ni nemělo žádný vliv. Černé oči generála blýskaly, klouzaly po zlatých věcech s vášní, kterou válečník takřka cítil.

"Je to věkovitá tradice," řekl Cordell. "A chci vás ujistit, že nemám v úmyslu ji přivést ke konci."

Darien prohlášení přeložila a Naltecona se zastavil. Upřel zrak na Cordella a oba muži zjistili, že oči toho druhého jsou naprosto nevyzpytatelné.

"Teď s vámi musím mluvit úplně otevřeně. Vím, že až uvidíte, pochopíte." Ještě jak Cordell hovořil, postoupil vpřed a postavil se před Darien. Hned jakmile přeložila jeho slova, dodala tichou větou, již na Cordella seslala kouzlo.

Naltecona vydechl a ustoupil ve vyděšeném úžasu, neboť kapitán - generál začal růst. Poštlí pudově sáhl po své zbraně, zapomněl, že není ozbrojený. Zíral též - nemohl vědět o Darienině zařikání. Cordellovo tělo a oděv a meč, všechno narostlo, až najednou měřil snad dvanáct stop. Velitelova hlava se skoro dotýkala stropu, který tvořila vnitřní strana doškové střešky. Založil ruce v bok a hleděl dolů na Nalteconu.

Ctihodný rádce ustoupil ještě o krok, ale pak pevně stál, přemáhaje takřka nezadržitelnou touhu utéct.

"Jste velký muž, Naltecono z Nexalu," řekl Cordell a hlas hluboce duněl komnatou, "ale musíte pochopit, že já jsem též."

Nechť vás o tom tato malá ukáзка přesvědčí."

"To tedy ano," zašeptal Maztičan. Naltecona s Poštlím byli zaujati Cordellem a Darien se nepozorovaně posunula stranou. Tíse a rychle seslala kouzlo na část zdi mezi dvěma zlatými sochami. Avšak tentokrát Poštlí její pokyn viděl. Když Cordell znovu promluvil, Darien okamžitě hladce překládala, zatímco Poštlí pozoroval zed' a přemýšlel.

"Vězte, že každý úskok, ať jej naplánuje kdokoli, bude odhalen! O činech tohoto druhu se dozvíme cestami, jaké si nemůžete ani představit." Cordell se obrátil ke zdi, kterou Darien napřed zpracovala magií, a oslovil ji. "Není tomu tak?"

Povrch stěny se zvlínil a roztáhl, pak ukázal jasný obraz obrovských lidských úst. Rty a zuby i jazyk byly světlé jako zed', ale jejich tvar byl nezaměnitelný.

A ústa pronesla: "Ano, můj pane, je to tak."

Naltecona šokované potřásl hlavou, leč Poštlí podezíravě zúžil oči. Kouzla či nikoli, válečník věděl, že překvapení se těžko docílí, jestli nepřítel může získat informace i od samotných zdí. Čelem k tyčícímu se veliteli nebyl Ctihodný rádce v žádné náladě, aby se pokusil - či nařídil - jakýkoli odpor.

"Dodržíme věrně naše povinnosti hostitelů," slíbil.

"Výborně!" Darienino tichoučké slovo vrátilo Cordella zpět do normální velikosti. Poštlí její příkazy zase postřehl. A Cordell dodal: "Vaše pohostinnost, můj pane, mne překonává. Takovéto ubytování předčí naše nejdívočejší sny. Zůstáváme vašimi pokornými hosty."

Vzdálené trubení ulity hlásilo počátek večerního obětního procesí.

"Musíte mne omluvit," děl Naltecona s úklonou. "Večerní bohoslužby vyžadují moji přítomnost."

"Pro vraždění nevinných zajatců?" vyjel ostře Cordell, který povahu rituálu dobře znal. "Co když vám vyšší moc nařídí, aby tyto pohanské obřady přestaly?"

Naltecona na něho hleděl s náznakem politování. "Vydám-li takový rozkaz, mí lidé se budou bát, že slunce ráno nevyjde. A moje moc nad nimi zanikne, neboť budou vědět, že jsem se zbláznil. Znamenalo by to, že na můj trůn zasedne nový Ctihodný rádce. Obřady ovšem budou pokračovat."

Cordell ho spaloval očima, svádělo ho to, aby do problému obřadů zasáhl a aby se ukázalo, kdo z nich prosadí svoji vůli.

Maztičanův přímý, otevřený pohled ho však přesvědčil, že říká holou pravdu. Vždyť celkem vzato praktikování obětních obřadů nebylo jeho vlastním zájmem, připomněl si a mrkl na třípytnou stěnu zlata.

"Udělejte si pohodlí. Přidělil jsem vám dostatečný počet otroků, aby vám je zajistili. Věřím, že vaši muži zde budou mít dost místa."

"Ano, dost. Kultakánci a Payit'ané budou tábořit mimo palác, na tom velikém náměstí," řekl Cordell ležerně.

"Je nutné, abych vás upozornil, že přítomnost nepřátel mezi námi, a obzvláště budou-li tábořit na posvátném srdci našeho města, znamená pro Nexal ponížení a urážku. Lid to nebude trpět, zanedlouho se proti rozkazu začne bouřit," rozváděl Naltecona argument, který vznesl ještě před vstupem Cordellových spojenců do města.

"Budeme situaci pozorně sledovat," zavázal se generál. "Prozatím zde zůstanou."

"Jak nařizujete," zněla odpověď pána a vládce Nexalu.

? ? ?

Když horečky ustaly, Halloran se rychle zotavoval, ač zranění zůstávalo bolestivou připomínkou bitky. Byl slabý, hodně spal. Konečně se však mohl těšit z horkých kukuřičných placek, fazolí a ovoce, jimiž ho Erix nepřetržitě krmila, pokud vydržel zůstat vzhůru.

Většinu stravy tvořily fazole a kukuřice a Erix je připravovala s kořením, které činilo z každého jídla nové, vzrušující překvapení. Zamiloval si dokonce i palčivou chuť paprik, jimiž různé chody dochucovala. A jemný kořeněný čokoládový nápoj byl vzácnou pochoutkou.

Nerozebírali příliš minulost ani neplánovali budoucnost, prozatím stačilo, že mohli být spolu. Bude to trvat ještě mnoho dní, než se Halovo zranění natolik vyhojí, aby mohl pomýšlet na něco jiného. Necítil mnoho bolesti, pokud klidně odpočíval, ale hluboká rána se velmi podráždila, když se neopatrně pohnul.

Jestliže hodiny, kdy bděl, mu celkem příjemně ubíhaly, nebylo tomu tak s jeho spánkem. Měl živé, hrozivé sny o bojích a krveprolévání a často se budil s úzkostným strachem o Erixinu bezpečnost.

Nechával si ty obavy pro sebe.

Jedné tmavé noci se vzbudil právě po takové noční mûře. Celý se zpotil představou Erix, udupané útočící linií kopiníků, jež vedl on sám. Ležel tiše, hleděl na doškový strop domku a děs se pomalu vytrácel.

Zjistil, že Erixitl v domě není, vstal a trochu ho utěšilo, že zranění mu s každým dnem působí méně bolesti. Vyšel před dům a viděl Erix na dvoře. Na východě se zvedl jasný půlměsíc a stoupal čistou hvězdnatou oblohou. Do rána chybělo několik hodin.

Dívka seděla na zkřížených nohou zapřená dozadu o ruce, s očima na nebi. "Jsem tady šťastná," vzdychla. "Takový nádherný klid."

Halloran se mlčky usadil vedle a hleděl na hvězdy, na jejich zářivou náheru.

"Tamhleten horský hřebec," Erixitl snížila trochu oči. Veliký stín svahu se nad nimi zvedal do výše. "Bylo to tam, nahoře, co mne chytili a odvedli do otroctví." Obrátila se k němu a trochu se usmála. "Nešla jsem se tam nahoru podívat, co jsem se vrátila domů. Je to ode mne asi hloupé, ale bojím se."

"Máš dobrý důvod," řekl, aby ji utěšil. Představil si malou Erix, děvčátko, přepadené válečníkem v jaguáři kůži, který se najednou vynoří z křoví, uchopí ji a unáší. "Každý by se snažil na takovou zkušenost zapomenout." Před očima mu kmitlo zruinované město v dolině pod nimi a moc si přál, aby na ně mohl zapomenout.

Ponořená do myšlenek se na něho nepřítomně podívala, beze slova se prudce postavila a vykročila přes dvůr. Halloran se poněkud nejistě zvedl, a když viděl, že začíná šplhat po úzké stezce na strmý svah, vydal se za ní. V bílém svitu měsíce ji mohl bez obtíží sledovat.

Vystupovali mlčky, příkrý terén vyžadoval všechnu pozornost. Dům, vesnice, pata údolí, všechno padalo do hloubky a s výškou se vytratil i zápach dýmu, popela a krve ze zničeného Palulu. Vánek se přiosťřil a příjemně je ochlazoval. Přeléval se kolem nich, jako by něco z toho děsu pročišťoval a odnášel s sebou. Leč Halloran měl stále pocit, že číhá kolem, že se jej nikdy nezbaví.

Dorazili na vrchol a udýchaně zastavili. Erix ukázala k úzké strži, kde ji polapil kultakánský válečník, a pověděla mu, že v té době byly otcovy pasti nastražené podél dlouhých horních svahů celého hřebene. Oči jí opět přitáhlo nebe.

"Zdá se, jako bych se jich mohla dotknout," šeptala tiše. Kupole blikajících hvězd je obklopovala ze všech stran, jenom na východním obzoru šednoucí proužek světla sliboval příchod nového dne. "Přála bych si, aby slunce chvilku počkalo, než vyjde... jenom pro dnešek."

"Kdybych jej - ho - mohl pro tebe zastavit, udělal bych to." Hal jí chtěl říct, že udělá všechno, o co ho požádá. V mysli mu opět vyvstaly obrazy palulského masakru a už nevydržel déle mlčet. "Když jsem se obával, že se ocitneš uprostřed bitvy, propadl jsem takové hrůze, jakou jsem v životě nepoznal."

Uchopila jeho ruce a usmála se. "Myslím, že jsem věděla, že pro mne přijdeš," řekla měkce.

"Tvůj otec mluvil o nás dvou - o stínech a světle. Co tím myslel?"

"Možná, že tím mínil rozdílné barvy naší kůže," řekla se smíchem. Už jen pro zvuk jejího smíchu věděl, že ji nikdy nemůže nechat odejít.

"Erixitl, víš o tom, že... tě miluji?" vyhrkl staženým hrdlem a se strachem pátral po odezvě v její tváři.

"Vím," odvětila prostě. Dívala se na něho svýma krásnýma velkýma očima a on by chtěl do nich padnout a ztratit se v jejich hlubině.

"Ty... ty..." Hlas se mu zlomil. V odpověď zvedla ruce, objala jej a přitáhla si jeho hlavu dolů ke své. Halloran přitiskl rty na její ústa a Erix ho k sobě přitiskla s náruživou silou. Zůstali si v objetí dlouho, lnuli jeden k druhému pro lásku, pro sílu a naději. Pro Hala svět nadobro zmizel, byl si vědom jen této teplé, milující ženy ve své náruči.

A vtom ho udeřila vize krveprolití a úskoků jako rána, odtrhl se od ní s trýznivým stenem. "Nemohu se těch hrůz zbavit!" Přitiskl ruce k očím, zuřivě si je třel, leč stále viděl krv a smrt a pláč.

"Na to zabíjení nemůžeme zapomenout," vzlykla Erix a oči se jí zalily slzami, "ale nemůžeme ani popřít náš vlastní život."

Když její oděv spadl na zem, zasvitla dívčina pokožka měkkým měděným leskem. Její krása a jeho láska k ní vypudila z Halloranovy mysli všechny jiné představy.

? ? ?

"Čas se blíží," syčel Předek, "a náš plán visí na tenounkém vlákně, které existence mladé ženy může lehce přetnout!" V naléhavém hlase zazněla neobvyklá vášeň.

"Vám všem znovu opakuji: Musí zemřít!" Temnosvit s jeho příkazem vyšlehl vzhůru, objímaje svým žářem černě oděné shromáždění drovů ve středu Vysoké jeskyně. Sálající magický kotel se otřásl s hlubokou rezonancí, která duněla celým srdcem hory. Rudá masa vyšlehla a pohlasla a pekelná rudá zář se zvedala a klesala v pravidelném pulzujícím rytmu.

"Veřtelci vstoupili do Nexalu. Dějiště pro Nalteconovu smrt a nadvládu kultu je připraveno. Všechny naše plány, staletí našich příprav jsou ohroženy, protože ta žena žije!"

Předek se chvěl, tak zřejmě bylo jeho rozčilení. A s ním se chvělo celé skalnaté podloží Vysoké jeskyně.

"Teď se vrátí do Nexalu - musí. A tam ji najdeme. Uvědomte kněze, ale to nestačí. Neschopnost těch lidských kleriků se nám nevyplatila.

Tentokrát zasáhneme my sami." Drovové kolem něho se šokem ani nehnuli. "Ano, moje děti. Už nemůžeme zůstat v bezpečí a klidu našeho doupěte. Vstoupíme do města za noci a budeme-li muset, prohledáme je celé, z jednoho konce na druhý!"

? ? ?

Legionáři podle Cordellova příkazu obstarali trámky a prkna a vyrobili v paláci stoly a lavice. Teď se biskup Domincus a kapitán Alvarro těšili luxusu skvělých chodů, jež jim přinášely hezké domorodé otrokyně. Kněz si s hlasitým mlaskáním pochutnával na šťavnaté noze pečeného krocanu a vedle jeho talíře se na hrubém stole vršily mastné ohlodané kosti.

Alvarro shledal, že u stolu osaměli, a vrhl na biskupa postranní pohled. Stoloval s nimi odhadce a ten se omluvil a odešel s úmyslem prohlédnout si celý palác, než se do jeho rozlehlých místností vrátí legionáři, přes den zaměstnaní vojenskými povinnostmi.

"Halloran byl u Palulu," utrousil rudovousý kapitán kopiníků.

Biskupem to škublo. "Vy jste ho viděl?" Knězovo obočí se hněvivě stáhlo.

Alvarro kývl.

"A unikl? Žije?"

Kapitán klel a lhal. "Bojoval v čele stovky těch divošských barbarů. Byli jsme tam s Vanem sami. Nemohli jsme nic dělat."

"A co Cordell - přece jste mu to ohlásil!"

Alvarro mu popsal indiferentní postoj kapitána - generála a biskup se rozzuřil.

"Pokud Halloran žije, zůstává smrt mé dcery nepomstěná!" vrčel Domincus. Skutečnost, že spoutaný Halloran nemohl Martinině obětování nijak zabránit, kněze nezajímala - v jeho přesvědčení se stal bývalý voják navždy nedílnou součástí těch nenáviděných pohanů.

Dvěma vběhl rozčilený odhadce, ducatý obličej zardělý vzrušením.

"Pojďte honem - tudy!" křikl na ně.

"Co se děje, muži?" zeptal se striktně biskup, jemuž se nechtělo opustit plný talíř. Alvarro se však zvedl a kněz ho s nechutí následoval.

Odhadce z Amnu vedl biskupa Domincuse a kapitána Alvarra nekonečnými chodbami paláce. "Je to tady!" vyhrkl Kardann napjatě.

Vešli za ním do místnosti, kterou vroubily kolem dokola sloupy a na zdech byly mnohobarevné fresky, znázorňující hory a úrodnou zemi obklopující jezero a město. Vypadala spíš jako chodba, jenže na protějším konci byla pouze holá zeď, ne vchod nebo hala.

"Podívejte se! Nevím, co to je, ale něco to musí být. Pohledte na tohle!" Zalykal se vzrušením, zvedl lucernu do výše a ukázal na prázdnou stěnu.

"Co je s ní?" odsekl biskup netrpělivě. "Odtáhněte mne od dobrého jídla, vlečete mě přes půlku paláce -"

"A mne též," brblal Alvarro. "A teď nám řeknete, že ani nevíte, co jste našel! Nemohlo to počkat na vhodnější dobu?"

Biskup se nicméně sehnul u zdi a zvědavý Alvarro přestal na chvíli nadávat a nakukoval, co upoutalo biskupovo oko.

"Tady je určitě nějaký druh dveří. Podejte mi to světlo.

Kardann mu je podal a biskup si zblízka zeď prohlížel. "Podívejte se, tady je škvíra, to je vršek - a tady, tady jsou strany; jsou to tajné dveře!"

Biskup se k nim obrátil. "Zkusme, jestli se nám je podaří otevřít. Tady někde musí být něco, čím se otevírají, nějaká páčka, nebo co."

"Hleďte!" Alvarro měl v ruce dýku a zkoumal jí spodek skrytých dveří. V podlaze našel skulinu širokou sotva půl palce a vsunul do ní špičku své zbraně. Jak Alvarro zatlačil dolů, zaslechli ostré klapnutí.

"Zkusme do nich zatlačit," řekl těm dvěma.

Kardann a biskup se opřeli kolem obvodu a cítili, jak dveře kloužou dovnitř. "Rychle - vezměte lampu!" zvolal odhadce.

Když žluté paprsky světla dopadly do velké tajné komnaty, všichni tři přestali dýchat.

"To je zhola neuvěřitelné!" šeptl biskup, zíraje v úžasu kolem.

Nikdo se nezmohl na odpověď. Pomalu se šourali dovnitř a zakopávali v šoku o věci na podlaze. Hleděli na prostorný, veliký sál, dobře osvětlený Kardannovou lampou a kolem sebe viděli hromady zlata. Zlaté štíty, talíře a mísy z kovu, bednu za bednou naplněné zlatým prachem, všechny ty věci byly nastavené do výšky po zemi ode zdi ke zdi.

Viděli kolem sebe zlatý poklad takové nesmírné ceny, že všechno, co dosud získali, daleko zastínil.

? ? ?

"V přítomnosti boha jste nyní mužem a ženou," pronesl slavnostně Lotil, když se ráno Halloran a Erix vrátili do domu. Pár se udiveně zastavil. Stařec se uchechtl a pobízel je dovnitř.

"Jestli je to zvyk vašeho národa, tak jsme," smál se Hal a objal Erix kolem ramen. Jeho vlastní reakce ho trochu zaskočila, ale byl hluboce přesvědčený, že trávit celý život s touto dívkou bylo jen přirozeným prodloužením lásky, kterou spolu sdíleli. "Chci, abys byla mojí ženou - souhlasíš?"

"Zavážeš se slibem na celý život?"

"Ano.

"A já též," odvětila Erix. "Ale tohle není naším zvykem. Tatínku, proč říkáš, že jsme oddáni?"

"To není věc zvyku! Není to zvyk našeho národa ani žádného jiného. Je to pouze věc osudového určení. Je ve světle a tmě, kterou vidíte - vy sami jste tím světlem a tmou.

Cožpak nechápete, co se s vámi dvěma spojilo? Mohu to poznat dokonce i já, ač jsem slepý jako balvan. Tento muž přijde přes veliký oceán a pak opustí své přátele. Tebe polapí, prodají do otroctví a vedou tě přes celou zemi až na kraj Pravého Světa, abys tam byla, když vystoupí na břeh!

Potom -" Lotil musel na chvíli přestat, aby se usmál a připravil se, aby své argumenty mohl podepřít a prokázat, "přijde coatl, Quotalův posel, a dá ti dar cizincova jazyka. A ty se nyní vrátíš do Nexaly, kde vidíš nejen stíny hroziícího nebezpečí, ale také světlo potenciální naděje. Je správné, abyste oba čelili světlu i tmě společně, neboť tak budete oba opravdu silní."

"Máš pravdu," ozvala se Erix tiše a stiskla Halovu ruku.

"Pojďte, posaďte se. Musíme si promluvit." Lotil je usadil na rohože v kuchyňském koutu a nabídl jim horké kořeněné kakao a smažená vejce, zabalená do kukuřičných plátek.

"Vy jste řekl - muž a žena v přítomnosti boha." Halloran tázvavě zvedl obočí. "Měl jste na mysli Quotala?"

"Ano, ovšem, Opeřeného," odpověděl starý muž. "Je to jediný pravý bůh, který v tomto věku chaosu a zkázy nabízí nějakou naději na přežití."

"Slyšel jsem o Quotalovi Erixitl však říká, že Mazticu opustil před několika staletími. Dokonce i jeho kněží jsou vázání mlčením."

"Ale nezapomínejte, že Quotal slíbil, že se vrátí. Jeho návratu mělo předcházet několik poslů a jeden se již objevil."

Erixitl přikývla. "Pravda. Viděli jsme coatla. Vím, že opeřený had má být prvním znamením."

"Nikdo však přesně neví, co budou ta ostatní," vysvětlil oběma Lotil. "Říká se cosi o Plášti Jednoho Pera a Letním ledu. Představte si! Jedno pero tak velké, aby utvořilo plášť. Nebo vodu, která zamrzne v horkém letním slunci... či měsíci. Ale coatl skutečně už něco znamená."

"A teď ty, synu," Lotil se otočil na Hallorana s opravdovou náklonností a citem: "Víš, jedná se o věno."

Hal ho zvědavě sledoval, když se stařec zvedl a šel k truhlici v rohu domu; otevřel víko a začal se v ní přehrabovat.

Halloran se podíval na Erixitl, zastihl ji, jak se usmívá. Jeho žena! Konečně mu začínalo docházet, že se mu splnilo jeho nejtoužebnější přání. Vzpomněl si na slib, kterým se sám sobě zavázal, že nikdy nedovolí, aby byli rozdělení, a radostně se těšil na jeho naplnění.

Erixitl mu sáhla po ruce a v její zářící tváři spatřil všechnu naději, již potřeboval. A rozhodl, že otázky jejich budoucnosti budou spolu řešit, až se vyskytnou.

"Už jsem to našel," Lotil se vrátil k ohništi. V ruce držel dva úzké péřové kroužky. "Natáhni ruce."

Halloran učinil, co mu bylo řečeno, a Lotil mu je navlékl přes ruce na zápěstí. Padly mu přesně a pohodlně. Pera byla v malých načechraných chomáčcích a povrch kroužku ležel hladce na jeho kůži.

"Užívej je dobře. Nevypadají sice nic moc, ale myslím, že... se ti budou časem hodit." Lotil ho láskyplně poklepal po ramenou.

"Děkuji vám, vřelé díky," odvětil upřímně. "Jak je mám užívat? Co dělají?"

"Všechno má svůj čas, můj synu, všechno má svůj čas. A teď budeme oslavovat."

Pochutnávali si na jedné z kachen, které se batolily - Hal si do této chvíle myslel, že bezúčelně - kolem domku. Lotil se

pochlubil dokonce i džbánem octalu, který měl schovaný pro nějakou podobnou příležitost. Jak jedli a pili, Halloran a Erixitl měli pocit teplé pohody, která pronikala pokojem, vzduchem, i jejich vlastními těly.

Armády Nexalu a legie zůstaly daleko a město se svými oběťmi, svým kultem násilí a neustálým napětím jim ani nepřišlo na mysl.

Pouze jednou, když Erix pohlédla ke dveřím, orámovaným slunečním světlem, chvěly se v něm stíny.

? ? ?

"Je každým coulem tak báječný, jak jste prohlašoval," připustil Cordell a poklepal Kardanna po rameni. "Můj milý odhadce, tohle je vskutku skvělý, velice důležitý objev!"

Několik legionářů třídilo a skládalo zlaté předměty a jiné poklady do přehledných hromad a odhadce pilně prohlížel, co všechno komnata obsahuje. "Tohle se rovná milionům mincí," šeptal si užasle. "Je však otázkou, kolika milionům!"

Cordell s údivem pozoroval stále rostoucí hromadu malých sošek, každá byla ne větší než mužská ruka a představovaly různé věci včetně mužských a ženských postaviček a groteskních figurek, které snad měly být nějakým druhem bestiálního božstva.

"Pohledte na tohle!" zvolal Kardann a ukázal na dvě veliké zlaté mísy. V každé z nich byl kopec zlatého prachu, jenž sahal téměř po okraj.

Už jich měli na jednom místě tucet či víc a většinu pokojů museli ještě prozkoumat.

Cordell, biskup a odhadce dohlíželi na práci půl tuctu důvěryhodných mužů, kteří se snažili poklad co nejúčelněji seřadit. Několik olejových lamp jasně osvětlovalo sál, u nějž stáli na stráž dva legionáři.

Ječivý výkřik je všechny obrátil ke dveřím. Viděli tam záblesk skvrnitě kůže a ostrou hranu macy s kamenným ostřím. Jeden ze strážných zařval bolestí a nato oranžovočerná postava skočila dovnitř do komnaty.

Kardann vypísl strachem a uháněl na druhou stranu. Rozkročený Cordell stál pevně, vytrhl meč, aby útočícího Rytíře Jaguárů konfrontoval. Mužova tvář mezi rozervěnými čelistmi přilby byla stažená nepřítelnou nenávistí.

Cordell udeřil v tentýž zlomek vteřiny jako druhý strážný, který za útočníkem běžel, a Rytíř Jaguárů, zasažen dvěma meči, vydechl a klesl. Reflexně sebou trhal, překulil se na záda a jeho záštiplné planoucí oči se na ně upíraly celou dobu, než skončil. Dost to všemi otřásl a zároveň probudilo mnoho domněnek.

"K - kde se tu vzal?" blekotal Kardann.

"Musel být nějakým povstalcem či co, skrývajícím se v paláci," uvažoval biskup. "Varoval jsem vás, těm podlým divochům se nedá věřit."

Cordell je ani neposlouchal. Klekl si na zem a prohlížel si bedlivě mrtvolu, neboť výraz na mužově tváři v něm vzbudil podivně nepříjemný pocit. Za celé roky válčení nespasil v lidském obličejích tolik fanatismu, tolik šílené krvežíznivosti.

Jak tělo otáčel, jaguáři kůže brnění se na prsou otevřela.

"Co je tohle?" zeptal se s odporem.

Muž měl na prsou vypálený cejch. Šarlatově rudý kosočtvercový obrazec připomínal hlavu smrtelnosné zmije.

Cordell se vzpřimil a podíval se na kruh mužů. "Takovou věc nemůžeme tolerovat. Musíme Nalteconu poučit, že jsme silou, se kterou není radno si zahrávat." Pěstí si plácl do dlaně, hlas snížil do šepotu.

"Přišel čas pro důraznější opatření!" zavrčel.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Mezi vizemi uzavírající se tmy...

Coatl se vrací do mých snů. Opeřený had se vznášá nad mým světem, ale je tam, kam nikdo jiný nemůže dohlédnout. Snad je posel naděje jenom pouhou iluzí, jež mne škádli slíbeným očekáváním, odmítnutým splněním.

Musím se však té naděje přidržit, neboť jinak všechno kolem je beznaděj. Vyrůstající podoba pavoučí královny Lolth se táhne blíž. Zaltec si jí ve své aroganci nevšímá. On je vskutku každým dnem silnější.

Jeho kněží, šířící kult Zmijí ruky, teď poskytují večer co večer obrovitou hostinu srdcí, jak víc a víc zasvěcenců dostává jeho cejch. Zaltec ukojuje svůj hlad, zatímco jeho věrní plánují, kdy vypustí jeho moc proti cizincům.

A tito muži Zlaté legie - teď sídlí ve zdech samotného posvátného náměstí. Kněží jaksí udrželi kult stranou, ale žhoucí nenávist těch oceňovaných zvyšuje tlak a zanedlouho vybuchne.

Síla této erupce, spojená s mocí cizinců - jakou ukázali proti Payítu, Kultace a Palulu - povede k explozi, kterou město nemá šanci přežít.

12

Říše v poutech

NALTECONA SE NÁHLE VZBUDIL A MRKAL do neznámého světla jasně zářící olejové lampy. "Co znamená tenhle vpád?" dožadoval se hněvivě a překvapeně se posadil.

V prudkém jasu zamhouřil oči a pak hleděl na Cordella, Darien, biskupa a půl tuctu legionářů. Vojáci svírali v rukou meče, několik ostří bylo rudých. V místnosti za ložnicí viděl panovník tiché, krvácející postavy svých osobních otroků.

"V paláci, který jste nám poskytl, byl na nás podniknut útok!" obvinil ho Cordell. "Jedním z vašich Jaguářích válečníků!"

"Jednal v rozporu s mými příkazy," oponoval Naltecona. Zvedl se a stál kapitánu - generálovi tváří v tvář.

"Tak to může být a nemusí, v každém případě musíme podniknout kroky, které zajistí naši bezpečnost. Tento druh akce nelze tolerovat!"

"Pro některé jednotlivce v mém národě je velmi obtížné tolerovat vaši přítomnost ve městě a voje nepřátel na posvátném náměstí."

"Jsme vašimi hosty a vy jste zodpovědný za naše bezpečí. V zárukách naší bezpečnosti jste nás zklamal, zajistíme si ji tedy jinými prostředky!"

"Počkejte!" Ctihodný rádce pozvedl ruku. Byl spíš zmatený než polekaný; ve snaze přijít tomuto problému na kloub zapomněl dokonce i na svůj hněv nad bezohledným vpádem. "Ten válečník... nepovšiml jste si náhodou, jestli na své hrudi nenesl cejch Zmijí ruky?"

"Tak to byla ta rudá... Ano, odkryl jsem jej," odvětil Cordell. "Co to znamená?"

"Je to legie kněží a válečníků," vysvětloval panovník. "Všichni složili přísahu, že budou doposledka bránit jméno Zalteca. Zdá se, že si ji interpretují jako odpor vůči vašim vojskům. Já jsem tento odpor zakázal, ale musí mezi nimi být fanatici, kteří se vymknou každé kontrole. Omlouvám se, že jsem zklamal vaši důvěru."

"Tento případ žádá víc než pouhou omluvu," řekl Cordell jemně, téměř s politováním.

"Co naznačujete?" Naltecona se vzpřímil do plné výše, neprojevuje sebemenší známky strachu. "Rozhodli jste, že mne zabijete?"

"Ne," odmítl Cordell. "To by žádnému z nás neprospělo. Sbalíte si své osobní věci a přesídlíte do Axaltova paláce." Cordell mluvil naprosto klidně; zíraje do panovníkových očí, dodal: "Zůstanete tam jako naše rukojmí, jako vězeň."

? ? ?

"Co se děje?" zeptal se Poštlí oště a proběhl otevřenými dveřmi do trůnní komnaty. Od svítání uplynulo několik hodin a pódium bylo prázdné. Na druhé straně sálu se dohadovalo několik strážců a příchod Poštlího vyžadoval jejich pozornost.

"Naltecona odešel s cizinci do Axaltova paláce. Prý tam přesídlil," hlásil jeden muž s oštěpem.

"Ze své vůle?" nedůvěřivě se otázel Poštlí.

"Zdá se, že ne. Jeho osobní otroci byli pobiti."

"Musíme ho zachránit, nebo v pokusu zemřít!" vrčel Poštlí. V hlavě mu vířil zmatek nápadů a plánů. "Cizinci si touto urážkou podepsali vlastní rozsudek smrti!"

"Je dost obtížné se v tom vyznat," řekl válečník a pohodil rameny. "Chical byl připravený vést k jeho záchraně tlupu válečníků, avšak na střechu Axaltova paláce vyšel sám Naltecona a nařídil Chicalovi a jeho mužům, aby se vrátili do Orlí lóže."

Poštlí chvilku nevěřicně přemýšlel, na podpatku se otočil a vyběhl z trůnního sálu. Utíkal nekonečnými chodbami Nalteconova paláce a ven do ranního slunečního svitu. Na posvátném náměstí zvolnil běh do pravidelného klusu, překročil dvůr a přišel k branám Axaltova sídla.

U brány držel stráž zamračený vousatý voják a svíral kopí s ostrým sekery na konci. Vedle byl jeden z těch malých mužů, kterým cizinci říkali trpaslíci. Taký se mračil.

Nyní tu Poštlí před nimi stál a snažil se, aby si vzpomněl na nějaké fráze z obecné řeči, které pochytíl od Erixitl a Hallorana.

"Já... musím mluvit s Nalteconou," pronesl pomalu, hledě z jednoho na druhého.

"Nikdo s ním nemůže mluvit, aniž to kapitán-generál schválí," řekl člověk.

Poštlí o krok postoupil a strážný ostražitě zvedl zbraň.

"Je... uvnitř?"

"Jistě, protože tady chce být," řekl voják s jízlivým úsměškem.

"Lžete!" štěkl Poštlí.

Rukojeť legionářovy zbraně vyrazila bleskově k válečnickově bradě, ale Poštlí uskočil nazad z jejího dosahu. Strážce mávnutím otočil zbraň, aby napadl Poštlího ostřím, trpaslík však nervózně ustupoval a ohlížel se k nádvoří za sebou, jako by hledal posily.

Poštlí a voják si měřili jeden druhého, nikdo z nich neprojevil známky strachu - jestli vůbec něco, pak legionářův pohled nesl lehkou míru ocenění válečnickovy odvahy a pohotovosti, s jakou reagoval. Poštlí hluboce litoval, že přišel neozbrojený, ačkoli si byl racionálně vědom, že přítomnost zbraně v jeho ruce by dokázala jen to, že by ho zabili. Dosáhl však účelu celého manévru.

"Počkej," ozval se měkký hlas, jenž měl nicméně sílu, že zazněl širokým nádvořím sídla. Naltecona vyšel ze dveří a krácel k bráně s doprovodem několika svých dvořanů, ale také půl tuctu ozbrojených legionářů. Panovník byl oděn v celou nádheru královské hodnosti - vysokou čelenku smaragdových per, bohatou péřovou pláštěnku a zlaté zátky v uších a dolním rtu.

"Drahý synovče, musíš mne pozorně vyslechnout!" řekl Naltecona naléhavě, když došel k bráně. "Jsem tu ze své vlastní vůle - bylo to jediné řešení."

"Jak to můžeš říct," namítl mladý válečník, "když tě obklopují ozbrojení vojáci? Když nedovolí ani členům tvého vlastního dvora, aby tě mohli navštívit?"

"Poštlí, chápej!" Naltecona promluvil tak ostrým tónem, jaký od něj Poštlí nikdy dřív neslyšel. "Toto je jediné řešení! Musíš jít za kněžími a válečníky. Řekni jim, že jsem sem přišel dobrovolně, ze své vlastní vůle. Nesmí cizince napadnout! Bitva by byla ničivější, než si dokážeme vůbec představit."

Ted' záleží na tobě, abys jí zabránil!"

? ? ?

Halloran odpočíval na sluncem zalitým dvorku Lotilova domku. Rána v jeho žebrech se téměř zcela vyhojila. Díval se dolů na Palul, který se pomalu zotavoval ze zkázy. Vesničané pohřbili své mrtvé, strhli zčernalé stěny a odklízeli trosky.

On sám na vrcholu horského srázu začínal pociťovat nepříjemný odstup od brutální scény dole v údolí a nedostatek činnosti na něho tvrdě doléhal obzvlášť v těchto hodinách, kdy Erix pomáhala ve vesnici svým sousedům.

Uvažoval o osudu legie v Nexalu. Zpráva o Cordellově tažení do města přišla do Palulu před několika dny, ale to bylo vše, žádné další novinky se nedozvěděl.

Žena procházela polem, kde se Nexalané srazili s Kultakánci, hledala zbylé kukuřičné klasy a vkládala je do koše na svém boku. Muži vázali čerstvé došky a pokrývali střechy domů, které byly obyvatelné.

Lotil si při práci bzučel nějakou melodii. Hal se ohlédl a viděl starce u tkalcovského stavu, jak zručně vplétá kypré chomáčky peří do síťoviny z jemné bavlny a tvoří zářivé obrazce krásy.

Tak jak byl starý muž slepý, přece jakýmsi záhadným způsobem mohl s ostrou přesností pozorovat práci citlivých prstů. Zřejmě jimi cítil rozdíl v perech a jejich odstínech.

Ze své rozhledny pod hřebenem měl možnost v posledních dnech sledovat pastorální sílu tohoto lidu. Pyramida byla opuštěná, kněží v boji zahynuli a bez jejich nábožensky horlivého řečnění se lidé věnovali naléhavějším záležitostem.

Halloran se otřásl při vzpomínce na temnou stranu této nepochopitelné kultury, v níž národy s klidem přijaly krvavý hlad jejich bohů. Věděl však také o Quotalovi a o tom, že kdysi dávno ty děsné obřady neexistovaly, a možná jednou přijde doba, kdy od nich upustí.

Vzamyšlení uplyuly hodiny. Díval se na hroby za Palulem a představoval si legii utábořenou v Nexalu. Mezi vši nádherou a vši tou hrůzou, jaká katastrofa z toho může vzejít? Ať osud rozhodne jakkoliv, byl přesvědčený, že kultura kolem něj si zaslouhuje lepší los než být zplundrovaná kvůli zlatu.

Erix se navečer vracela, a hned jak se objevila v ohybu cesty, bylo vidět, že je nesmírně rozčilená.

Hal jí vyběhl naproti. "Co se stalo?"

"Zajali Nalteconu, drží ho jako rukojmí!" hlesla udýchaně po spěšném výstupu.

"Legie? Kde?"

"V Nexalu, na posvátném náměstí. To, co jsme slyšeli, že Naltecona dal Cordellovi Axaltův palác, je pravda. Ted' Cordell přinutil panovníka, aby s ním šel do paláce, a drží ho v zajetí legionářů!" Vešli do domu a Erix v panice hleděla z otce na manžela.

"Dítě, proč jsi tak vyděšená?" zeptal se Lotil.

"Ty stíny! Hned po vyslechnutí té zprávy jako kdybych se ocitla uprostřed mračné noci!" Hluboce se nadechla ve snaze se uklidnit.

"Tatínku, viděla jsem tu splývající temnotu poprvé ve snu. Bylo to tu noc, kdy nás papoušek zavedl k vodě," vyprávěla chvatně. Slova se lila jako vodopád a muži vycítili, jak se jí ulevilo, že se mohla o to břímě podělit.

"V tom snu jsem viděla konec Pravého Světa. Začínal v Nexalu, ve svitu úplňku. Cizinci Nalteconu zabili na střeše domu, který jsem tehdy neznala, ale když jsme přišli do města, zjistila jsem, že je to Axaltův palác!"

"Válečníci jistě zaútočili," řekl Halloran, "ve městě určitě zuří bitva!"

"Zní to velmi podivně," připustila Erixitl, "ale žádný boj tam není, je tam klid. Otroci každý den nosí legionářům jídlo. Naltecona sám se objevuje - v paláci na střeše! - aby všechny přesvědčoval o své spokojenosti. Tvrdí, že je tam ze své svobodné vůle."

"Možná, že je," utrousil skepticky Hal.

"I kdyby byl, nebezpečí je hrozivé. A v mém snu byla jeho smrt jenom začátkem. Ničení, které následovalo, se šířilo jako příchod noci, jak kdyby se bořil celý svět!"

"Jestliže jsi to viděla, může se stát, že k tomu nedojde," řekl Lotil, "neboť ty jsi ta, které Quotal poskytl zvláštní vědomost."

"Co tím míníš, otče?"

Lotil se tajuplně usmíval. "Prohlédni si svůj plášť, ten, co jsi dostala od péraře na nexalském tržišti. Co na něm vidíš?"

Erix pláštěnku vyňala z truhlice a rozložila ji na klín. I Halloran se k ní sklonil. Jemně prsty přejížděla podél zářivých per, sledovala pramínky červeně, modří a zeleně na bílém podkladu. Každá tvořila dlouhé úzké pírkó, překrývající jiná stejně či odlišné barvy.

Celá rozložená pláštěnka byla jako velký vějíř, dlouhý nějakých pět stop a na spodním okraji asi stejně široký. Byl několik palců silný v lehké, načechrané mase, která se zdála být dobře podložená.

Erix vzrušeně sledovala pramínky barev, sbíhajících se k oblouku výstřihu. Každé brčko se spojovalo se svými sousedy v jediné pero a tato pera se spojovala s dalšími, jak se peřím probírala k vršku. A tam zjistila, jak prsty opatrně přejížděly plášť, že všechna pera se spojila v jedno silné, jemné brko.

"Je to jediné obrovité pero!" zvolala užasle. "Ale z čeho asi? Žádný pták na světě, kterého znám, je nemůže mít!"

"Z čeho! Vskutku!" Lotilův obličej se složil do radostného úšklebku.

"Co je na tom zvláštního?" přerušil ho Hal. "No tak je to jediné pero. No a co?"

"Plášť Jednoho Pera je darem samotného Quotala - druhým poslem jeho návratu. Věděl jsem o tom od tvého návratu," vysvětlil pérař jemně.

"Jeho dar, stejně jako návrat coatla, tě významně označuje - ty jsi ta vyvolená! Dej na plášť pozor, má milá. Přijde čas,

kdy ti dá Quotalovo požehnání."

"Vyvolená? Vyvolená pro co?" vyhrkla Erix uleknuté. "Co tím chceš říct? Proč mám mít pláštěnku právě já? Na to, abych viděla tu zkázu, co se nás řítí?"

"Řekl bych, že li ji dal spíš proto, aby ses pokusila to neštěstí odvrátit," navrhl tiše Lotil. "Ale jak bych mohla?"

"Možná, že bychom mohli něco podniknout." Hal viděl Erixinu agonii, její absolutně pevné přesvědčení, že předpovídala katastrofu, a přitiskl si pěsti k čelu. Přemýšlel, usilovně hledaje nějaký nápad, nějaký dobrý plán, a impulzivně pronesl:

"Řekla jsi, že legionáři zavraždili Nalteconu na vrchu Axaltova sídla ve svitu úplňku. Co se stane, když na střechu nepůjde? Co když v paláci vůbec nebude?"

Halloran se pro svůj nápad rychle nadchl, ale potřeboval přesvědčit sám sebe, že není čirým šílenstvím. "Snad bychom mohli vládce zachránit a dostat ho do bezpečí. Jestli se nám podaří najít Poštliho a zajistit jeho pomoc, byla by v tom určitá naděje."

"Ale jak? Jak se chceš vloučit do paláce plného legionářských vojáků?" Probírala v duchu všechny překážky, které by museli překonat, a první záblesk naděje v ní pomalu odumíral.

"Poštli nám přece vykládal cosi o tajných chodbách ve vládních sídlech. Vzpomínáš? Bylo to, když jsme prvně přišli do Nexalu. Mohl by vědět, kde jsou!"

Erixitl nápad vážila a Lotil ji vyrušil.

"Jdi ke dveřím, dcerko. Řekni mi, kde se teď měsíc nachází."

"Je nízko na východě."

"Dost dlouho po západu slunce, že ano? Cítím večerní chlad."

"Ano."

"Nuže," pérař otočil vrásčitou tvář z Erixitl na Hala a zase zpátky. "Zdá se, že do úplňku vám zbývají tři dny."

? ? ?

Kněží táhli kultakánskému bojovníka vpřed a Shatil viděl, že oběti je jenom vyčouhlý mladík, příliš nezkušený, aby se dokázal vyhnout zajetí ustupujících Nexalanů u Palulu. Jakmile se slunce dotklo horizontu, zjizvení vychrtlí klerici ho vypnuli na oltář. Shatilův nůž jednou sekl a potom zvedl chlapcovo srdce k velké soše Zalteca.

Socha se na něho šklebila, vysoká a mohutná, ústa s dlouhými zuby otevřená dokořán. Hodil pulzující sval do této tlamy a otočil se opět k oltáři. Kněží již odstranili tělo a jiní vlekli další oběť.

Byl to starší otrok, kterého pán - Rytíř Jaguárů s čerstvým cejchem Zmijí ruky - daroval Zaltecovi. Válečníkovi se během posledního boje nepodařilo získat zajatce, a tak místo něho v pokání nabídl otroka, jenž mu od dětství sloužil.

Otrok měl na věc jiný názor a do poslední chvíle se bezmocně bránil. Shatil dal jeho srdce svému bohu se mstou, zahanbený mužovým nedostatkem víry. A tak šly oběti na oltář jedna za druhou.

Hoxitl, Shatil a několik ze starších nexalských kněží se ze všech sil snažili ukojit zuřivý hlad svého boha. Shatil byl zcela ohromen ctí, již se mu dostalo - byl mnohem mladší než kterýkoliv z obětních kněží - a velice se snažil, aby každé obětování bylo perfektní. Každé srdce musí být dalším příspěvkem k Zaltecově síle. Hoxitl slíbil, že už brzo nastane čas k činu.

Kult Zmijí ruky vzkvétal ve všech koutech města, ačkoli povětšinou se jeho členové drželi stranou od posvátného náměstí. Cizinci se dosud neodvažovali vyjít za brány Axaltova paláce. Stravu denně dodávali Nalteconovi otroci a služebnictvo a Ctihodný rádce se často procházel po střeše, zřejmě šťastný a klidný.

Než skončily večerní obřady, usadila se nad údolím noční tma a všichni kněží se konečně mohli shromáždit u oltáře, aby vyslechli svého patriarchu.

"Hovořil jsem se Starověkými," oznámil Hoxitl a srdce jeho vyčerpaných krajanů se při té novině rozbušila. Očekávali další slova se vzrušenou dychtivostí.

"Zaltec je potěšen naším úsilím. Až boj začne, jeho moc nás zaštití před kovovými zbraněmi vetřelců. Zatím s úderem vyčkáme - tohle je velice důležité!"

Shatilovi pokleslo srdce zklamáním. Cítil rozčarování ostatních mužů a vyhrkl impulzivně: "Patriarcho, proč nemůžeme zaútočit, dokud je krev kultu svěží a horká?"

Hoxitl vzdychl, trpělivý zvuk. "Je to zatím zakázáno, protože Starověkým se dostalo varování. Je tu jedna osoba, která může náš plán zhatit. Je to bohy vyvolená mladá žena, která už jen tím, že existuje, může přisoudit vítězství cizincům a nás zničit!"

Pokud bude žít, naše povstání bude čelit zkáze. Nyní je naším prvořadým úkolem tuto ženu najít, aby její srdce potěšilo Zalteca a nám bylo zajištěno vítězství!"

"Kde je? Kdo je to?" Kněží se dožadovali informace a velekněž je jedním pohledem utišil. Jeho zrak spočinul na Shatilovi a řekl jemným hlasem: "Máme počkat, až přijde do Nexalu. Může ji doprovázet jeden z cizinců, Halloran." Shatil s úlekem zvedl hlavu a viděl, že Hoxitlovy oči se upírají přímo do jeho.

"Je to tvoje sestra, Erixitl z Palulu."

? ? ?

Chical, hrdý vůdce Orlich válečníků přišel do Nalteconova paláce, aby se setkal s Poštlim v trůnní komnatě. Poštli neseděl na pódiu, ale komnata se mu zdála být nejlepším místem k vedení městských a státních záležitostí, dokud se jich jeho strýc nebude moct ujmout sám.

Naltecona svěřil synovci tyto úkoly v přítomnosti Chicala a dvorní rady zároveň s chmurným připomenutím, aby udržoval mír s cizinci utábořenými v jejich středu.

Poštlimu dělal nejvíc starostí vztah mezi Nexalany a Kultakánci na posvátném náměstí, které obklopovalo paláce a pyramidu.

Městští válečníci tam nejen cvičili, ale navštěvovali také tamější chrámy a oltáře. Kultakánci a v menší míře i Payit'ané zatím do těchto aktivit nezasahovali, ale Poštli čekal srážky každým okamžikem.

Nyní vítal příchod svého starého kapitána, ačkoliv hádal předem, proč žádal o slyšení.

"Kdy začneš s útokem?" tázal se Orel popuzeně.

"Žádný útok se nekoná, pokud jej Naltecona sám nenařídí.

Přece jste u toho byl, když to říkal!" střelil Poštli nazpět.

"Jistě jsi viděl, že mluvil pod hrozbou cizích mečů!"

"Nic takového jsem neviděl. Vy věříte, že Ctihodný rádce by ze strachu o svůj život lhal svému lidu?" Otázka v sobě nesla skrytou výhrůžku výzvy a Chicala sklopil oči.

"Ne, tak jsem to nemyslel." Když starý válečník zvedl tvář, v očích a v sevřených ústech se objevila hluboká trýzeň.

"Ale z celé Mazticy se jen duch Nexaly hroutí pod tíhou léto urážky," řekl tiše. "Naši nepřátelé nás mohou jednoho dne porazit v boji, ale nikoli coby naši hosté."

"Jsem vázaný strýcovým slibem a musím se řídit jeho přáním.

Kdyby mu však cizinci zkřivili byť jen vlas na hlavě, slib by padl. A vězte, starý válečníku," řekl Poštli a měřil si Chicala agresivním zrakem. "Než abych od své zásady ustoupil, budu bojovat!"

V duchu si říkal, jestli už stejně není příliš pozdě.

???

Utábořili se na vysokém palouku mezi divokou záplavou horské květeny. Hal a Erix se drželi stranou hlavní cesty a překročili rameno severnějšího vulkánu - Popolu - vysoko nad hranicí stromů. Jedinými tvory, se kterými se setkali, byli ptáci, zatímco hluboko pod nimi v dolině ležel Nexal. Jedli a těšili se z nádherného západu slunce. Po setmění město jasně načrtly tisíce loučí a pochodní.

Pro oba milence to byla tichá noc, kdy vzhlíželi k nebesům. Pochodně města nicotné bledly před miliony hvězd, jež se mihotaly na modročerné kupoli oblohy od jednoho obzoru k druhému. Ani měsíc ve třičtvrtině své jasnosti je nemohl překonat.

Noc byla dost chladná, aby jim bylo dobře pod pokrývkami, a dlouho spolu beze slova mlčky rozprávěli. Hrůzy přístích dnů stále číhaly, ale stali se jeden druhému studnicí síly, která činila jakékoli děsy snesitelné, pokud jim mohli čelit společně.

Jak seděli, Erixitl pojednou od města odvrátila hlavu. Hal ji vzal do náruče, cítil, jak se chvěje, a porozuměl.

"Ty stíny mi nedávají pokoje už ani v noci," vydechla a zaryla tvář do jeho prsou. "Město černá. Vidím, jak ohně a pochodně postupně doblíkávají. Necítíš, jak se země otřásá?" sténala.

Dlouho nic neříkal, jen ji něžně držel v náručí, až její utrpení zvolna odeznělo. "Nestrachuj se," těšil ji konečně.

"Najdeme Poštliho a s jeho pomocí v paláci a mojí oceli!"

"A mojí plumou," dodala Erix a vymanila se.

"Ano." Při myšlence na Darien úzkostně přivřel oči. V ní viděl největší hrozbu, pokusí-li se nějak proplížit do paláce.

Erixin amulet jí pomohl, nebo jim snad mohl poskytnout nějakou ochranu proti čarodějčím kouzlům, ale kolik, to nemohli vůbec odhadnout. Erixitl mu však v naprosto přesných podrobnostech popsala svou zkušenost z Palulu, kdy ji Darien chtěl zničit svojí kouzelnou hůlkou mrazu.

"Společně," dodal souhlasně Hal a přitiskl její teplé tělo k sobě. Nezdálo se, že by měli nějakou jinou volbu, a byl osudu za tu skutečnost vděčný.

???

Z Cotonovy kroniky:

Galerie božstev čeká, až soutěž začne.

Lolth povstává do své plné jsoucnosti a začíná odhadovat bohy, obzvláště Zalteca, který si žádá uctívání od jejich zbloudilých dřevů. Studuje ostatní a je potěšena.

Zaltec hoduje, o pavoučí královně nemá ani tušení. Je připraven k explozi. Zmijí ruky po celé zemi a ví, že srdce, která ve vítězství získá, mu zajistí neohrožitelné panství nad celým Pravým Světem.

Helm pozoruje, jak legie shromažďuje své zlato. Tento válečný bůh ze zámoří zůstává ostražitý. Čeká, je připravený na cokoliv.

A přes celou Mazticu se plouží stíny.

13

Nezvratný čin

CTIHODNÝ RÁDCE ODPOVĚĎEL NA PŘEDVOLÁNÍ svých vězňů s plnou královskou důstojností svého postavení. Naltecona nekrácel ke Cordellově poradní síni, on projížděl rozsáhlými halami Axaltova paláce na svých

nádherných pluma nosítkách a jeho plášť z nejjemnějšího peří plul vznešeně za ním; doprovázela ho početná skupina jeho osobních otroků.

Pár zarostlých strážců u vstupu jeho doprovod zadrželo, Naltecona se zvedl a majestátně mezi nimi prošel do komnaty, kde netrpělivě postával Cordell s Darien.

"Proč jste mne předvolal?" zeptal se vládce Mazticy.

"Pojďte tudy." Darien přeložila strohý rozkaz a bez dalšího vysvětlení následovala kapitána-generála postranními dveřmi ven do chodby. Cordell šel mlčky asi minutu, odbočil za roh, kde se konečně zastavil a zvedl k Ctihodnému rádci tvrdé kamínky černých očí.

"Máte tady v paláci víc takových skrytých komnat?" zeptal se bez okolků. Ukázal ke dveřím, Naltecona o krok postoupil mezi veřeje.

Panovník bez hlesu zíral na rozsáhlou pokladnici a cítil, jak mu tělem proniká mrazivé ochromení. Nikdy tento skvělý poklad nespasil, ačkoli věděl, že existuje. Nikdy by byl nečekal, že cizinci budou bořit samé zdi paláce ve svém hladu po zlatě. Ale udělali to.

"Je to pokladnice mých předků. Je to proslulý úkryt, jenž měl být někde v dědové paláci. Nikdy jsem jej předtím neviděl," vysvětlil Ctihodný rádce tiše. "Myslím, že jste objevili všechno."

"Já vám nevěřím." Hlas kapitána-generála, stejně tichý, skrýval hrozbu. Darien však neznatelně zavrtěla hlavou. Cordell odstoupil stranou a hněvivě si třel bradu. Chtěl ovládnout svoji zlost, neboť stále věřil, že panovník ho klame - a přece mohl Naltecona mluvit pravdu. Cordell věděl, že v žádném případě si zatím nemohl dovolit použít hrubého nátlaku.

Nexal se neochotně, ale přece jen začínal přizpůsobovat delikátnímu stavu kontroly. Naltecona zůstal v Axaltově paláci zdánlivě jako dobrovolné rukojmí, aby zajistil spolupráci svého lidu. Setkal se se svými dvorními poradci. A každému přání vyhověl zástup domácích otroků a sluhů, kteří o něho pečovali ve svém zaběhnutém grandiózním stylu.

I město zatím - aspoň na povrchu - žilo normálně. Tržiště bylo otevřené a legionáři - vždy v početné skupině - se jim velice rádi procházeli, nebo objevovali jiné divy této skvělé metropole. Jednotliví Maztičané se k nim chovali různě, od váhavého hovoru až po zatvrzelé vyhýbání.

"Dobře." Cordell rychle dosáhl rozhodnutí. "Možná jsme odkryli pokladnici vašich předků, ale vím, že máte víc zlata než to, co je tady. Chci je mít shromážděné zde, před palácem! Chci, abyste k tomu vydal rozkaz."

Naltecona na Cordella užasle hleděl. Slyšel zkazky o nenasytném hladu vousatých vetřelců po zlatě, ale nikdy si nepředstavoval, že půjdou s takovou bezohlednou přímostí. Nemohl si vymyslet jediný důvod, proč by vůbec někdo měl po ohebném žlutém kovu tolik toužit. Jedli jej? Uctívali jej, nebo jej pálili, či z něj stavěli domy? Nedovedl si to vysvětlit.

Zřejmě to však bylo jejich nejtoužebnější přání. Když se musel vypořádat s neuhasitelným hladem bohů, celý život se učil, že je nutno je nakrmit, aby byli spokojení - aby se ukonejšili.

"Dobře," řekl Naltecona věčně. "Přineseme vám naše zlato."

? ? ?

Hoxitla cosi vytrhlo z meditace a vyšel ze své cely. A strnul. Na podlaže ústřední svatyně chrámu s tyčící se sochou mocného Zalteca a kouřícími nádobami vonných pryskyřic leželo nehybné tělo.

Velekněz k němu nechápavě poklekl a zíral do neživé tváře jednoho ze svých noviců. Roztřeseně rozhrnul chlapcův hábit - nad srdcem viděl čistou bodnou ránu, příliš hladkou, než aby ji mohl způsobit kamenný nůž.

"To je varování, knězi!" Hlas z temného kouta svatyně Hoxitla zamrazil jako úder vichru. Vstáváje blekotal strachem a překvapením.

"Vy!" šeptl a ustoupil. S vytřeštěnými očima hleděl na černě zahalenou postavu, která se k němu blížila.

Starověký se pohyboval s plynulou svižností. Štíhlé tělo bylo zcela zahaleno v hávu kromě tmavých, černých rukou s dlouhými štíhlými prsty, které poklidně visely podél jeho boků.

Velekněz si otupěle uvědomil, že Starověký nepřišel sám, že v chrámu tiše stálo několik zachumlaných stínů. Neztrácel čas úvahami, jak se sem dostali. Nepochyboval, že Starověcí mohli vstoupit dovnitř mnoha způsoby, aniž by je kdo zpozoroval.

"Varování - varování před čím?" otázal se chřaptivě.

"Dívka, která pro naši věc znamená zkázu, se vrací do Nexalu. Její smrt je nyní mnohem důležitější než kdy dříve. Tentokrát nesmíte selhat!"

"Ne - ne, neselžu! Kde je?"

"Nevíme. Leč moudrost Temnosvitu - vůle samotného Zalteca - nám sděluje, že sem zanedlouho dorazí. Rozkázete všem svým kněžím, všem vašim novicům, aby po ní pátrali. V hodinách tmy budeme ve městě i my. Musí být nalezena a musí zemřít!" "Je sama?" vyptával se kněz. "Byla viděna s cizincem jménem Halloran." "Dobře," souhlasil velekněz.

"Vyšlu kněze, aby ji hledali. Zdvojnásobíme hlídky u všech příchoďů do města a promluví také s Nalteconou - on by mohl vědět, kde

se ten muž zdržuje."

"Ctihodnému rádci moc života nezbývá," pokračoval suše Starověký. "Jeho smrt bude signálem k útoku!"

"Vy ho hodláte zavraždit?" vyhrkl Hoxitl s náhlým odporem.

Zahalená postava zůstala nevyzpytatelná. "Osud sám určí rychlost svých kroků, a tento osud také vrhne kult Zmiji ruky do boje s neuhasitelnou vášní zabíjet. Zaltec bude potěšen."

"Ale pamatujte si," syčel Starověký, hlas výhružně tlumený tmavým hedvábím jeho hávu - postava ukázala k mrtvole u Hoxitlových nohou. "Neopovažte se zase selhat!"

? ? ?

Podle promyšleného plánu se Hal s Erix drželi mimo cestu a došli k pobřeží jezera, kde se vysoké trávy táhly ze širokých bažin k otevřené hladině vzdálené snad půl míle. Viditelnost byla špatná, obloha byla zatažená mraky, zakrývajících měsíc, ale to jim vyhovovalo. Věděli, že mají

tuto noc a dva následující dny, než nadejde noc úplňku. Pobřeží jezera lemovaly rybářské vesnice a v naději, že najdou kanoi, se vydali k té nejbližší. Na písku pláže odpočívalo mnoho loděk, rychle jednu strčili do vody a za chvíli pádlovali na černých vodách Zaltecova jezera.

V dálce blikaly pochodně a neurčitě značily okraj nexalské metropole. Byli náramně vděční za ochrannou stěnu tmy, která jim poskytla dobrou příležitost, aby se do Nexalu dostali potajmu, nikým neviděni.

"Pojďme napřed do mého domu," navrhl Hal, když byli v bezpečné vzdálenosti od břehu. "Otroci by mohli něco o Poštlím vědět - kde je a kde bychom ho mohli najít a přitom nevzbudili Cordellovo podezření."

Erixitl souhlasila. Zanedlouho překřížili velké jezero a město se svými nespočetnými průplavy a kanály je obklopilo. Tiše, opatrně zajeli do jedné z širokých vodních cest a Hal řídil úzké plavidlo směrem k svému obydlí. Spleť kanálů křižujících Nexal jim sice umožnila rychlý postup, ale poněkud zmatený Hal si vůbec nebyl jistý, jestli nezabloudili, až konečně rozpoznal svůj vlastní dvůr. Rozeznal trs palem a kamennou fontánu s bazénem - byli v jeho zahradě a přistáli. Kolem nich se prostíraly bezpečné zdi, neboť všechny pokoje se otevíraly na tento

ústřední dvůr.

Jak odlišný byl dnešní tajný příchod od jejich prvního vstupu do Nexalu, připomněl si Hal, kdy je Poštlí pyšně zavedl až do samého paláce! Teď se do města plížili jako úkladní vrahové, skrývající se obezřele v inkoustové černi noci. Stejně měli štěstí, že je někdo neodhalil.

"Pane! Vy žijete!" Gankak, jeho staříčkový otrok, krákal radostí a kulhal se na dvůr. "Jario! Pojď honem! Říkal jsem ti, že se vrátí!"

"Neříkal jsi nic, ty starý kozle!" Bělovlasá, kulat'oučká Jaria pozoruhodně čile předběhla manžela a hluboce se ukláněla Halovi a Erix, vstupujícím do předsíně. "To já jsem tvrdila, že jste naživu, pane!"

Byl to Gankak, kdo mě pořád ujišťoval - no, naštěstí neměl pravdu."

Horo, štíhlá krasavice, a Chantil, malá a ducatá, vyběhly s křikem z kuchyně a teď všichni kolem nich vzrušeně štěbetali. Byl to návrat domů, který Hallorana překvapil a hluboce se ho dotkl svou bezprostřední vřelostí.

"Toto je moje manželka, Erixitl," řekl se smíchem. Otroci ženě skládali hluboké poklony, ženě, která se zřejmě těšila z mužovy radosti. A Hal na pár minut zapomněl na chmuru Erixiných předpovědí a v hřejivé sounáležitosti své domácnosti se spokojeně uvolnil.

"Uvidím tě později," stačila zvolat Erix, když ji Horo s Chantil konečně dostaly k prohlídce domu.

"Pane, je dobře, že jste se teď vrátil. Tato doba je nebezpečná," řekl Gankak znepokojeně.

"Já vím. Moji krajané se usídlili na posvátném náměstí," podotkl Halloran.

"To není to nejhorší. Zajali Nalteconu a vězni ho se svými vojsky v Axaltově paláci. A panovník válečníkům zakázal, aby proti nim pozvedli zbraně."

To je alespoň jedna dobrá zpráva, uvažoval Hal. Jejich šance na úspěch by pravděpodobně nadobro zmizely, kdyby válka vypukla dřív, než se dostanou k Nalteconovi. "Čeká nás mnoho práce. Můžeš mi říct, co víš o Poštlím?"

"Ano. Mohu. Okupuje Nalteconův trůnní sál, řídí záležitosti svého strýce. Povídá se, že uvěznění Ctihodného rádce na něho těžce doléhá." Halloran si dovedl představit trýzeň svého přítele, chyceného do pastí odpovědnosti, s níž zastupoval strýce a která mu zároveň bránila v útoku na ty, kteří ho drželi v zajetí.

Snad se jim podaří se s ním nějak spojit. A jestli to vyjde, snad mu dají nějakou naději.

? ? ?

"Musíš převzít provedení důležitého úkolu, synovče," řekl Naltecona. Poštlí stál pozorně před ním a přemýšlel, proč si ho Ctihodný rádce v tomto podmačeném, nepřívětivém ránu nechal předvolat tak časně.

"Budu přesně plnit tvé příkazy, dokud budu živ," zavázal se náčelník.

"Musíš sebrat nexalské zlato - tolik, kolik budeš moci. Shromáždí je a nech je přinést sem." Naltecona stál v celé své důstojné výšce, jen hluboké vrásky kolem očí prozradily ponížení, které v něm žádost vzbudila.

Poštlí zůstal, jako kdyby do něho uhořel hrom. Nedovedl si ani představit drzou, nabubřelou zpupnost, která stála za takovým požadavkem, a přesto věděl, že musel vzejít od Cordella. Myslel si ten muž, že si celý Nexal podrobil do otroctví, že jej může plundrovat, jak se mu líbí?

"Poštlí, musíš to udělat, vím, jak to bude obtížné." Panovníkova muka se nyní přenesla i do jeho hlasu a srdce mladého muže se lámalo, když se Nalteconův postoj zhroutil do skleslé kapitulace. A zároveň by mu chtěl ve slepém vzteku vrazit pěst do tváře, vyjádřit nějak trýzeň, která ho nad pokořením hrdého národa doslova rvala na kusy.

"Můj slib platí, strýčku," řekl konečně. "Je-li to vážně tvé přání, splním je." Hlas mu vášnivě poklesl. "Ale zamysli se nad tím, co žádáš! Vzdáme se našeho města, našeho lidu, našeho zlata - toho všeho pro člověka, který do našeho města přichází jako host a pak si usmyslí, že s námi bude jednat jako s otroky!"

Poštlí viděl, že jeho slova Nalteconu bolí, a zlomyslně se zaradoval, že Ctihodný rádce stále může být prinucen, aby pocítil hanbu.

"Strýče, prosím! Dovol, abychom na ně zaútočili a zničili je! Můžeme je vyhnat z Nexaly, nebo je všechny pozabíjet! Oni nejsou našimi pány, ty jim nemůžeš dát náš lid do otroctví bez možnosti, aby si svobodu uhájil bojem!"

"K čemu by byl boj?" Naltecona vzdychl, zvuk, jenž Poštlimu připomněl neživotný pouštní vítr. "Snažili jsme se je zastavit u Palulu - víš o té zkáze dokonce víc než já. Pomysli na to zabíjení znásobené tisíckrát, protože se stane tady, v srdci Pravého Světa."

"A ty, strýčku, myslí na to, co končí. Mysli na odkaz Mazticy! Dědictví Pravého Světa! A to se má zhroutit - pro co? Jistě se nedomníváš, že ti vetřelci jsou bohové. Viděl jsi sám, co dělají, slyšel jsi, co říkají!"

Naltecona se zachmuřeně uchechtl. "Jsou to dobrá slova, synovce. Jsou to však pouhá slova a já musím myslet na životy. Musím se vyhnout srážce, která by nás nadobro zničila."

"Nejetihodnější, bude-li po tvém, zničíme se sami!" Poštlí se přestal ovládat, napůl křičel s nepřistojnou prudkostí.

"Tak to je dost," řekl Naltecona jemně, klidně.

"Promiň, strýčku." Poštlí se hluboce uklonil, trýzněný protichůdným dojetím. Přemohl ho pocit neodvratné tragédie. Stoicky se s ním smířil a zároveň začínal chápat, že jeho strýc trpí víc než on.

"Učiním, jak nařizuješ," řekl válečník měkce a znovu se uklonil, než odešel.

? ? ?

Důstojníci legie se setkali se svým kapitánem - generálem v komnatě, která kdysi patřila vládci celé Mazticy. Možná, že teď v ní právě zasedá nový následník, pomyslel si Daggrande.

Axaltův trůnní sál byl stejně velkolepý jako Nalteconův. Cordell však nařídil mužům, aby mu vyrobili velkou dřevěnou židli, nechoval žádnou důvěru v plachtící sedadlo toho typu, jež používal Naltecona.

Daggrande, Kardann, Darien, biskup Domincus, Alvarro a ostatní důstojníci se sešli u generála a z chladného lesku jeho očí vyčetli, že velitel pro ně má důležité zprávy.

"V několika příštích dnech musíme udržovat maximální ostražitost," oznámil. "A zároveň máme na dosah tu nejvyšší odměnu."

Stručně jim sdělil setkání s panovníkem a jeho souhlas ve věci zlata jeho lidu. "A pak se staneme vlastníky obrovité pokladnice, takové velehory pokladu, jakou si jen málokdo z nás umí představit."

Cordellův hlas zostril výhružný tón. "Musíme však čelit možnosti, že jeho lid se našemu požadavku vzepře. To, jak víte, může vést k válce."

"Určitě to povede k válce!" vypískl Kardann, který už nevydržel mlčet. "Váš požadavek je předčasný! Určitě nás všechny zabijí!"

Daggrande se k tlustému odhadci otočil, opovržlivě si ho změřil a dloubl ho prstem do žeber. "Se mi zdá, že jste se pořád ještě nenaučil mlčet a poslouchat, když mluví generál." Prst zajel hlouběji a účetní zalapal po dechu. "Teď zavřete hubu!"

Kardann vypouklil oči a na chvíli váhal mezi hrůzami nepřímé hrozby nexalského povstání a hrozbou dalšího bolestného napomenutí trpasličího kapitána střelců. Okamžitá hrozba měla přednost a účetní raději zavřel pusy.

Alvarro si chtivě olízl rty - připomněl si hromadu zlata v tajném skladišti. Obraz mnoha dalších hromad se mu sváděvě týpíval v mysli. "Jak to bude s transportem, pane? Jak plánujete dostat náklad do Helmporu?"

"Počkáme a uvidíme, o jakém množství mluvíme. Potom naši tesaři vyrobí sáně. A Payiřané je potáhnou na zpátečním pochodu."

"Očekáváte, že Naltecona s tím bude souhlasit?" otázal se biskup. Nenáviděl na těchto barbarech všechno, ale nechtělo se mu věřit, že jim nabídnou tak pokorné gesto bez jakéhokoliv odporu.

"Naltecona bude souhlasit," odvětil kapitán-generál. "Otázka je, jestli ho jeho lidé poslechnou."

Darien si nikdo nevšímal; přetáhla si kápi přes obličej a skryla v ní vzácný a velmi tajný úsměv. Jak se důstojníci rozházeli, Darien rychle vyklouzla ze sálu, dřív než ji Cordell mohl oslovit.

Vrátila se do své vlastní komnaty a zatáhla za sebou závěs. Při pohledu na náhradní knihu kouzel, v níž shromáždila většinu, ale ne všechna svoje původní kouzla, jí opět prošlehla horká nenávist k Halloranovi. Jednoho dne, a ten není daleko, jí za tu drzost zaplatí.

V přítomnosti musela vyjít s tím, co měla. Usadila se u nízkého stolku a začala studovat.

Darien si ostře uvědomovala, že okamžik jejího poslání se blíží.

? ? ?

Halloran spokojeně spal v ložnici svého domu a zvolna se probouzel do světla šedého, kalného rána. Námaha pokradmé cesty do Nexalu vyčerpala i jeho ženu a Erixitl vedle něho stále ještě hluboce pravidelně oddechovala. Mezi spánkem a plným vědomím ho nakrátko zaplavil pocit neuvěřitelného blaha. Jeho láska k Erix zatlačila vše ostatní do pozadí a vnitřní klid a mír ho sváděl, aby pokračoval ve spánku. Kolem zápěstí cítil hladké péřové náramky, dar Erixina otce. Napůl v dřímotě o něm přemýšlel.

Leč v následujícím okamžiku ho připomínka dneška s bodnutím probírala k plnému vědomí - den plný nástrah začínal. Zítra večer po západu slunce se na nebe vynese měsíc v úplňku. A dnes musí tajně vstoupit do Nalteconova paláce a vyhledat Poštliho.

Erixitl vedle něj se pohnula, objal ji paží kolem ramen a šťastně pozoroval úsměv, se kterým se zvolna probouzela. A pak i na ni dolehlo plnou tíhou bříme skutečnosti a prudce se posadila.

"Musíš mě nechat, abych šla na tržiště," navázala pohotově na rozmluvu, kterou pozdě v noci vedli předtím, než

usnuli. "Mohu tam najít některé z jeho přátel, mohli by nám pomoci, abychom se s ním sešli."

"Je to příliš riskantní!" Zavrtěl zamítavě hlavou. "Máme tisíc důvodů k domněnce, že kněží po tobě stále pátrají."

"A jak se chceš tedy dostat přes celé náměstí až k paláci?" odsekla dotčeně.

Gankak jim pověděl o tisících Kultakánců a Payit'anů, kteří tam tábořili za bedlivé ostrahy nexalských válečníků a kněží.

"Mám na mysli tohle," Halloran přešel ložnici k sedlovým brašnám, v nichž skladoval všechn svůj majetek. Ještě včera v noci je vyhrabal z díry v zahradě, kam je před odchodem ukryl. Probíral se obsahem a pak zvedl malou láhev s čirou tekutinou.

"Kouzelný roztok," utrousila Erix vlažně. Živě si připomněla šok, když si Hal podobné vodičky lokl a hned vyrostl do výšky nějakých dvanácti stop. Účinek byl jen dočasný, ale vzpomínka na tu příhodu ji ještě teď rozechvěla - mocné magie uložené v té nevině vyhlížející tekutině se pudově bála.

"Neviditelnost!" připomněl jí Hal. "Oba dva se můžeme trochu napít a zmizet na hodinu či na dvě. Mělo by to úplně stačit, abychom proklouzli bránou a dostali se do paláce."

Erix se na něho dívala s otevřeným odporem ve tváři.

"Musíme najít Poštliho, on je naše jediná naděje," přemlouval ji. "Jestli mu řekneme o tvé vizi a přesvědčíme ho o nebezpečí, které Nalteconovi hrozí, pomůže nám svého strýce zachránit. Než vyjde úplněk, Naltecona tamodtud musí zmizet!"

Halloran už dávno neměl žádné pochyby o hrozbě, vyplývající z Erixiných strašných snů. Pro oba příchod úplňku znamenal neodvratnou skutečnost, která mohla přinést zánik celé Maztice.

Erix pohlédla znovu na magický roztok a přemýšlela, jestli objeví nějakou jinou možnost. Nenašla žádné jiné přijatelné řešení.

"Tak dobře," smířila se s nevyhnutelným. "Musíme to zkusit."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Sdíleje bolest Pravého Světa, umdlévám v rostoucím zoufalství.

Poštli mne dnes ráno opět navštěvuje. Dobře nese dvorní péřovou pláštěnku a panský plášť, ale stále kráčí s pyšným, rozkazovačným držením těla Rytíře Orlů. Jak ho břímě, které nese, zatěžuje, cítím jeho touhu vrátit se k jednoduchým černým a bílým perutím jeho starého řádu.

Trýzeň se z něj řine, jak popisuje šokující Nalteconův rozkaz. Pro Poštliho - pro nás pro všechny - zlato Nexaly není nic víc než hezký kov, který se užívá pro ozdobu.

Jenže tak jako kov není nic, naše hrdost je všechno. Cítím s ním ponížení, které spočívá v jeho zabavení; a přece mu nemohu nabídnout naději jiného východiska.

Slovo o Cordellově požadavku se šíří celým městem, odpor a podezřívavost vzrůstá. Mluví se o tom, že Ctihodný rádce je očarováný, neschopný vedení. Mnozí šeptají, že sám Poštli by měl převzít jeho roli a vést nás v povstání proti cizincům.

Poštli je však velkému Nalteconovi oddán, a lak může jen poslechnout.

14

Naděje a zoufalství

"JSEM JIŽ PŘIPRAVEN PŘIJMOUT CHICALA," oznámil Poštli dvořanovi, který stál u dveří trůnní komnaty. S hlubokým vzdechem dopadl do péřových nosítek, neboť právě propustil vedoucí nexalské obchodní rady. Na příští schůzku se vůbec netěšil.

Obchodníci jeho příkazům hněvivě odporovali, nechťeli své zlato dát pro nic za nic cizincům, ale Poštli je kombinací proseb a výhrůzek přesvědčil. Kupci tvořili malou skupinu jednotlivců, kteří z Nexalu kontrolovali obchod se všemi zeměmi Pravého Světa a jejich vliv závisel na Ctihodném rádci a armádě. Nemohli dost dobře popřít tyto zdroje své moci, když nechťeli riskovat své postavení v nexalské společnosti.

Jenomže velevážený pán Orlů bude docela jiný problém.

Chical dusal dveřmi, jež za ním neviditelné ruce zavřely, nechávající šlechtice a válečníka o samotě. Z výrazu očí svého starého velitele Poštli poznal, že už ví o rozkazech k zabavení zlata, jímž se měl národ vykoupit.

"Děkuji vám, že jste mne přišel navštívit," pozdravil s úctou mladý šlechtic. Navzdory rozchodu s řádem shledal, že jeho vztah k tomuto tvrdému veteránovi se nijak nezměnil.

Avšak Chical vypadal všelijak, jen ne přátelsky. "Jak můžeš nařídít, abychom naše vlastnictví dali cizincům?" vybuchl zlostně. "Ztratil jsi rozum? Svou hrdost?"

Poštli unaveně zvedl ruku. O den dřív by ho takové seskupení otázek dohnalo k útoku na Chicala, ruce by se sápalý po mužově hrdle. Teď smutně uznal, že nemohl čekat nic jiného.

"Můj strýc to nařídil. Myslí si, že jestli s cizinci vyjdeme v míru a splníme jejich požadavek, mohli by odtáhnout."

Chical se zamračil. "Proč tak touží po míru? Nejsme my národem, který válkou vždycky získal to, co chtěl? A nevyšli jsme z těch válek vítězně? Proč teď mluví jako stará baba?"

Poštli se zvedl a přistoupil k běsnícímu Chicalovi.

"Nezapomínejte na dobré mravy, můj starý příteli. Míním snášet vaše urážky jen odtud až potud a ne déle. A

nebudete ponižovat strýcovo jméno!"

Oči ctihodného válečníka se poněkud rozšířily překvapením a snad i trochou potěšení nad ukázkou neohroženého ducha jeho bývalého žáka. "Řekni mi upřímně a otevřeně," opakoval Chical a ovládl hlas do rozumného tónu, "proč je mír najednou tak důležitý?"

"Cožpak nevíte nic o těch předpovědích a znameních?" otázal se Poštlí. Teď to byl jeho hlas, co nabyl na tvrdosti. "Naltecona měl sny, vize, které mu ukázaly nedozírné následky, které by s sebou válka s těmi proklatými cizinci přinesla. Já jsem ty vize viděl také - a ne ve snu! Toto by nebyl boj, jaký vy i já známe celý život!"

Výsledkem by byl svět, který nadobro zešílel! Na vlastní oči jsem viděl tu poničenou zemi, proměněnou ve spáleniště - v tichý, opuštěný hřbitov - k takové válce nesmí dojít!"

Chical hleděl upřeně na Poštlího a mladý muž mu pronikavý pohled vyzývavě vracel. Pán Orľů zarmouceně povzdechl.

"Orli poslechnou přání Ctihodného rádce a jeho synovce. Musíš si však uvědomit, že Zaltecovi kněží se postaví na odpor. Jejich kult je velmi silný. Povídá se, že má dvacet tisíc členů. Myslíš si, že je Hoxitl udrží dlouho pod kontrolou?"

"To nevím, příteli," řekl Poštlí s návalem citu k starému učiteli. "Víme, že osud našeho světa je v sázce, můžeme se jen snažit."

? ? ?

Rudé uhlí vyšlehávalo z ohnišť, vrhající krvavě zbarvenou zář tmavým chrámem. Hustý dým voňavých silic zamlžoval ovzduší a dodával scéně nezemský nádech a nad vším se zvedala veliká socha Zalteca, v temném sálání záře stěží viditelná.

Na Shatila ovzduší svatyně učinilo hluboký dojem a váhavě vykročil, aby pozdravil svého velekněze. "Chvála Zaltecovi," pozdravil tiše a poklonil se.

"Pánu noci a války," dokončil patriarcha. "Děkuji ti, že jsi na mé zavolání přišel." Shatil se skromně uklonil, odmítaje veleknězův dík.

"Já bych vám měl být vděčný za předvolání, za všechnu vaši laskavost, kterou mne zahrnujete."

Vskutku, ten týden, co Shatil strávil v Nexalu, byl pro něho dobrou poučením a povzbuzením i přes rušivou přítomnost cizinců v tomtéž posvátném areálu, kde stál jeho chrám. Pracoval s Hoxitlem a jinými váženými kněžími, a s nimi prováděl obřady na Velké pyramidě Nexalu - živoucím středem úcty Zaltecových věřících z celého Pravého Světa.

Cejch Zmijí ruky ho na prsou neustále pátil, ale byl to duchovní žár, ne fyzická bolest. Oheň v něm zvolna vzrůstal a žil pro den, kdy k větší slávě Zalteca vybuchne v požár!

A všude kolem byly jiné spřízněné duše, které též uznávaly Zaltecovu slávu a připravovaly se tak jako on k uskutečnění jeho nehybnoucí pomsty. A přece mezi těmi nespočetnými členy, mezi tisíci, kteří se ke kultu Zmijí ruky připojili, si Hoxitl vybral a oblíbil právě jeho, mladého kněze ze vzdálené vesnice.

Shatil pár těch důvodů jeho jednání pochopil, když vyslovil to šokující oznámení, že jeho vlastní sestru pokládal za velkou hrozbu kultu. Zprvu to sám sobě nemohl připustit, byl přesvědčený, že se jedná o omyl.

Jenže když se nad tím zamyslel, určité věci naznačovaly, že se asi mýlí. Byl tu ten cizinec Halloran, o němž mluvila s takovou věrností. Nepopíratelně se setkala s coatlem a ten jí udělil dar cizincova jazyka. To svědčilo o nějakém druhu určení, vysoko převyšující osud obyčejného otrockého děvčete nebo pérařovy dcery.

Nejvíce však na něho tlačil fakt, že neměl žádnou volbu, musel přijmout prohlášení Starověkých, neboť oni byli základním kamenem jeho víry. Tu nemohl zapřít, ani nechtěl. Ta věc s Erixitl byla tragická, ale nicméně nutná. Byl vychovaný, aby respektoval přání svého krvežíznivého boha, a věděl, že byl veskrze schopen sám provést její odstranění.

Nyní se Shatil opatrně blížil k oltáři a pozoroval, jak rudá zář uhlí náhle přelévá velkou sochu a Zaltec se vynořil ze tmy v živé jsoucnosti.

"Pochopil jsi, že tvá sestra je Zaltecovým nepřítelem a nebezpečím pro jeho věřící?" otázal se ho velekněz tiše. Shatil přikývl a naslouchal, okouzlen krutou krásou boha, jenž se tyčil nad knězem. V temných koutech chrámu zahlédl pohyby - neslyšně v nich přecházeli hlídači - jaguáři.

"Požádal jsem tě, abys mě dnes ráno navštívil, protože se jedná právě o ni, o Erixitl," pokračoval Hoxitl. "Brzo se vrátí do města, jestli už nepřišla. Mám pro tebe úkol:

Naltecona dal tomu muži - Halloranovi - dům. Dozvěděli jsme se, že se odtud ještě před bitvou vydal s urozeným Poštlím do Palulu, aby tvoji sestru našli a ochránili. Domníváme se, že až se vrátí, uchýlí se do toho domu, nebo půjde do paláce za Poštlím.

Já sám mám mladého šlechtice pod dohledem, pro mne je to snadné. Tvým úkolem je jít do toho domu a vyhledat ji, nebo tam na ni počkat."

"Slyšel jsem, co o tom muži povídala," podotkl Shatil popuzeně.

"Musíš být opatrný," nabádal Hoxitl, "je to velice nebezpečný protivník. Nesmíš však připustit, aby ti v tvém úkolu zabránil." Hoxitl sáhl do váčku u pasu a vyňal veliký zahnutý dráp. Ta věc byla vyhlazená do lesklé černi, ze širokého tupého konce se v dlouhém oblouku zužovala a končila jehlovitě ostrou špicí. Dráp musel pocházet z obrovitého jaguára.

"Tohle ti v tvém úkolu pomůže," vysvětlil patriarcha. "Musíš s tím zacházet opatrně, neboť nejjemnější škrábnutí špičkou znamená okamžitou smrt." Shatil se nad ním sklonil a viděl, že dráp je dutý a jeho širší strana je uzavřená korkovou zátkou.

"Využij ji dobře."

"To musíš," odvětil patriarcha. "Nazývá se Zaltecův Dráp."

"Řekněte mi přesně, kde se dům nalézá, a já už se postarám, aby jej Erixitl nikdy více neopustila živá," řekl Shatil.

? ? ?

"Tady, drž se mé ruky," naléhal Halloran.

"Ale kde je?" ozvala se Erix přiškrceným hlasem. Jejich prsty se konečně dotkly a pevně je propletky. "Tak je to lepší," pípala.

"Alespoň vím, kde teď jsi." Natáhla druhou ruku a přitiskla ji na jeho neviditelné tělo, jako by se musela přesvědčit, že tam opravdu je.

"Když ani ty mne nevidíš, pak můžeme doufat, že si nás strážce také nevšimnou," uklidňoval ji a jemně nahnatal její tvář. Oba stáli ve stínu několika stromů a před nimi byla brána na posvátné náměstí. Odhadovali, že je blízko k poledni, ač slunce zůstalo celé dopoledne za hustým šedivým závojem.

"Nevím, co se mi líbí méně - že nemohu vidět tebe, či že nejsem schopna vidět ani sebe." Její hlas, neobvykle zastřený, podtrhoval její úzkost.

"Za chvíli budeme v paláci. Připravená?" otázal se tiše Hal a stisk Erixiny dlaně mu odpověděl. Několik otroků spěchalo kolem nich ulicí, která jinak zívala prázdnotou. Tiše vykročili k bráně.

Halloran se cítil sebejistý, i když si plně uvědomoval rizika jejich konečného poslání, které mělo Nalteconu osvobodit a odvést ho do bezpečí. Schůzka s Poštlím byla pouze prvním krokem. Bylo mu dobře, vzrušení ho přivedlo do stavu napětí, jaké už dlouho nepoznal. Možná jej vyvolalo kouzlo neviditelnosti. Nebo to možná byla jednoduše úleva, že má před sebou úkol a výzvu. Všechny pochyby a pocity odcizení, které na něho tak silně doléhaly, celý ten balast byl za ním.

Hal si obalil holínky bavlnou a přes ocelový hrudní plát přehodil plátěnou tuniku. S taseným mečem a pochvou pevně připoutanou na zádech se mohl pohybovat takřka úplně neslyšitelně. Knihu kouzel měl v batohu, kolem pasu měl obtočenou magickou hadí kůži, která ho před časem spoutala; ta kouzelná věc měla mocnou sílu, a ač nevěděl, jak ji použít, neviděl žádný smysl v tom, že by se jí měl hned tak zbavit. Předpokládal, že by mohli potřebovat všechno, co měli po ruce, aby jejich plán měl šanci na úspěch.

Nezapomněl ani na druhou, menší ampulí kouzelného roztoku. Erixitl vždycky propadla nevysvětlitelné panice, kdykoli ji chtěl vyzkoušet. A teď ji měla u sebe ona, neboť trvala na tom, že ji ponese, když ji odmítl vyhodit.

V měkkých mokasínech a lehkém oděvu se Erixitl pohybovala také tiše, ale momentálně necítila nic z Halovy sebejistoty. Ta zkušenost s neviditelností ji nadobro vyváděla z míry. Věděla, že jí na ramenou spočívá její Plášť Jednoho Pera, leč fakt, že jej nemohla vidět, ji znepokojoval. A ke všemu jí zrak zastíraly temnoty a stíny. Halloranovi nic neříkala, ale svíral ji mučivý pocit marnosti a zoufalství.

Víze ve snu se zdála tak skutečná - Naltecona umírající v kruhu legionářů na vrcholu paláce - že uvažovala, jestli vůbec existuje nějaká naděje ji změnit. Zatlačila vši vůli beznaděj do pozadí, i když to učinila více méně hlavně kvůli Halloranovi.

Po jedné straně jediného přístupu na posvátné náměstí stáli dva obrovští legionáři, ozbrojení sekerami na dlouhé holi. Pár Jaguářích válečníků stál hrdě proti nim na druhé straně brány. Ta sdílená služba Halloranovi otevřela nový pohled na nejistou rovnováhu, ve které teď město žilo.

Obkroužil je slabý vánek a jeden z Jaguářů zvedl hlavu a číchal. Halem projela panika, ale potom větřík ulehkl a strážce se vrátil k svému lhostejnému postoji. V příštím okamžiku viděl přicházet ulicí dlouhou řadu otroků, nesoucích koše kukuřice a tykve s octalem, který si cizinci velice oblíbili. Erix s Halem bez obtíží proklouzli otevřenou branou s nimi.

Minuli dlouhou zeď a překvapeně zůstali stát. Rozsáhlé plochy náměstí takřka zaplnily tisíce bojovníků, kteří tam tábořili. Rozbili tábory kolem velikých chrámů i paláců, a Kultakance i Payit'any obklopovala nexalská armáda, která je hlídala.

"To musí být Axaltův palác," ukázal Hal k obrovité nízké budově, než si připomněl, že Erix nemůže jeho ruku vidět. Erix také poznala sídlo, z něhož si Cordell udělal hlavní stan - a Nalteconovo vězení. Vysoké kamenné zdi s několika balkony podél horního okraje tvořily solidní hradby, které chránily legii i její cenné rukojmí.

Erix vydechla a schoulila se, neboť jí připadalo, že z budovy náhle vybuchly černé sloupy dýmu a celé náměstí pokryly neproniknutelným závojem. Hal ji k sobě tiskl, neznal důvod jejího strachu, ale cítil, jak jí hrůza projíždí rozechvěným tělem. Pojednou potřásla hlavou a vykročila vpřed. Přecházeli náměstí k vládnímu paláci, kde nyní -podle Gankakova vyprávění - Poštlí sídlil, a obezřele se vyhýbali táborům, které jim stály v cestě.

"Kolik máme času, než nás uvidí?" zeptala se Erix váhavě.

"To nevím," přiznal Hal. "Ale určitě dost, abychom se dostali dovnitř." Alespoň doufám, dodal pro sebe.

Vchod do Nalteconova paláce byl chráněn širokými dvoukřídlými dveřmi, hlídanými Rytíři Orlů. Naštěstí se stále otvíraly pro hloučky kněží, válečníků a otroků. Hal s Erixjimi proklouzli za zástupem žen, které do kuchyně nesly koše fazolí a zelených paprik.

Jak byli uvnitř, uzzeli známou prostornou halu, jež se před nimi táhla až ke dveřím Nalteconova - teď Poštlího - trůnního sálu. Venku stál osamělý dvořan, oděný ve vysokých sandálech, čisté bavlněné tunice a malém, ramena kryjícím přehození ze zelených a rudých per.

Halloran s Erix se opatrně, pomaličku plížili k nádherným dveřím, až od nich stáli jen pár stop. Bez sebemenšího zvuku hlídali dveře a trpělivého, čekajícího dvořana. Byl Poštlí uvnitř? Nikdo si nebyl jistý, ale Hal pokládal čekajícího muže za dobré znamení.

Dveře se prudce otevřely a prošel jím vysoký Orlů rytíř - držel se ztuhle, oči tvrdě plály a Hal se téměř lekl, když viděl,

že ten válečník byl starý muž, ač se pohyboval s plynulou lehkostí mladého vojáka.

Hal, táhnuv Erix za sebou, proletěl otevřenými dveřmi. Dvořan se uklonil odcházejícímu rytíři, vstoupil za nimi a měli sotva čas uhnout stranou. Muž otočil hlavu po šoupavém zvuku jejich nohou, nic nepostřehl a obrátil svou pozornost k zástupci vladaře.

Viděli Poštího sedět na beztlížném trůnu svého strýce a první, co je uhodilo do očí, byl jeho unavený obličej. Jejich přítel vypadal mnohem starší, než když se s ním loučili v Palulu.

"Přejete si, abych předvolal Hoxitla, můj pane?" otázal se dvořan.

"Ne!" Poštího hlas byl jako prásknutí bičem. Potom vzdychl a tón změkl. "Zatím ne. Promluvím s kněžními později během dne. Můžete jít."

Muž se s hlubokou úklonou otočil a zavřel za sebou dveře. Erixitl s Halloranem stáli tiše, neviděni, v trůnní komnatě Nexalu.

Byli na rozpacích, co dál, přikročili blíž a viděli Poštího opřeného v trůnu, oči zalité slzami. Pak se mu tvář stáhla výrazem drásavého, srdceryvného žalu.

? ? ?

Shatil našel Halloranův příbytek snadno. Zvenčí se dvoupatrový dům zdál opuštěný, a protože do setmění scházelo ještě několik hodin, rozhodl se, že bude chvilku rezidenci pozorovat. Bude-li nutné, počká se vstupem do večera.

Vešel do protější zahrady, našel kamennou lavici a usadil se - kněz ve své meditaci, všední, obvyklý zjev. Seděl tam dlouhé hodiny a nenápadně hlídal vchod. Jednou z něj vyšla buclatá, mladičká otrokyně a za hodinu se vrátila s košíkem ovoce. Byla to také jediná známka života.

Konečně se zešeřilo, potom se kolem Shatila rozprostřela tma a řekl si, že se podívá dovnitř; překročil ulici a tiše vešel do otevřené předsíně. Za pasem měl svůj kamenný nůž a v ruce lehce držel Zaltecův Dráp.

Rozhlédl se ústředním nádvořím; bylo opuštěné, ale ze zadní části domu slyšel hlasy. Kradl se zahradou k otevřeným dveřím kuchyně.

Malou místnost příjemně osvětlovaly rákosové pochodně a ohniště, a uvnitř pracovaly dvě ženy. Jedna do velké misky loupala fazole a druhá na plochem kamenu zpracovávala kukuřičné těsto do kulatých tenkých placek. Zastavil se, chvilku je pozoroval a naslouchal.

"Horo?" zeptala se ta silnější, která dříve odešla a vrátila se s ovocem.

"Co chceš, Chantil?" Horo zvedla oči od práce. Na otrokyni byla vysoká a velice krásná a připadala mu starší než její družka.

"Myslíš, že pán s paní jsou v nebezpečí? Myslíš, že je ještě někdy uvidíme?" vyptávala se Chantil a hlásek se jí chvěl.

"Určitě! Říká to aspoň Gankak a ten je chytřejší než my obě dohromady. O jeho úsudku nemusíš pochybovat." Horo hovořila s bezstarostnou důvěrou.

Shatilovi docházela trpělivost a z řeči dívek stejně nabyl dojmu, že Erixitl v domě nenajde.

Děvčata sebou polekaně trhla, když se v kruhu světla objevila strašidelná zjizvená postava Zaltecova kněze. "Kdo je váš pán? Kdo je vaše paní?" štěkl Shatil ostře.

Otrokyně se na sebe podívaly, oči rozšířené hrůzou. Pak ta vyšší, Horo, sebrala odvahu a šeptla: "Kdo jste vy a co tu chcete?"

Shatilova ruka vyletěla a udeřila dívku přes tvář. V té ruce držel Zaltecův Dráp a hrotem jí přejel kůži.

Horo vykřikla a schoulila se, tisknouc si dlaň na obličej. Drobná ranka nebyla víc než malá růžová čárka. Vytřeštila oči, rty tvořily nehlasná slova a potom se skácela na podlahu. Otevřené oči zíraly na strop, ale už nic neviděly.

Malá Chantil kvílela a snažila se odtáhnout od vychrtlého kněze co nejdál. Shatil opět zvedl ruku, ale ránu zadržel.

"Tvá paní se jmenuje Erixitl?"

Chantil němě kývla.

"A kde je teď? Mluv! Mluv, nebo zemřeš!"

Otrokyně zápasila se svým děsem, aby mohla promluvit. "Je - palác - šla - za Poštlim."

"Proč?" štěkl výhružně.

"Šli - šli zachránit Nalteconu," vyhrkla mezi vzlyky.

Shatil spustil ruku a obrátil se ke dveřím. "Jsi dobrá otrokyně. Zaltec tě s potěšením nechává naživu."

Chantil ho ani neslyšela. S hlasitým nářkem klečela u těla své krásné přítelkyně a Zaltecův kněz zmizel ve tmě.

? ? ?

Gultec se naučil létat v tělech sokola, papouška a kolibříka. Plaval jako ryba. Šplhal po stromech ve tvaru opice, které ovládaly výšiny džungle Dalekého Payitu. A stále ho Zochimaloc učil cesty dávno zašlých i budoucích hvězd.

A teď i on začal učit druhé. Věděli o neodvratné válce a na učitelovo přání se snažil vycvičit muže Tulom-Itzi ve válečníky. Netrvalo dlouho, aby se přesvědčil, že je to nemožný úkol - tyto lidé byli vychovaní bez jakékoli vojenské tradice, jež v národech Pravého Světa hrála tak významnou roli.

Muži z Tulom-Itzi si mysleli, že oblékat se do křiklavých barev, aby postrašili protivníka, je pitomost a naprosto postrádali schopnost vládnout macou aspoň natolik, aby se mohli postavit a čelit byť jen jedinému šiku nepřátelské armády.

Jednu zbraň zvládli, a tou byl luk, a Gultec shledal, že ve střelbě vynikali. Mocné zbraně byly vyrobené z tuhých

dřevin džungle a k jejich napnutí bylo třeba vynaložit značnou sílu. Jejich šípy létaly rychle, daleko a přesně, a hroty ze žraločích zubů nebo tvrdých mušlí byly každým coulem stejně dobré - a dokonce i ostřejší než špice z obsidiánu.

Gultec musel válečné taktiky přizpůsobit schopnostem mužů z Tulom-Itzi. Učil je, jak se plížit džunglí, úderům z dálky, jak ustoupit beze ztrát před blížícím se nepřítelem. Doufal, že tímto způsobem by snad mohli přežít srážku s payitskou armádou, možná i s Nexalany. Nemohli by se ovšem nikdy postavit cizincům ze Zlaté legie. Zochimaloc mu naneštěstí nedovedl říct podrobnosti o druhu protivníků, s nimiž se budou muset utkat.

Jak se měsíc blížil k plnosti, hnál Gultec sám sebe i výcvik svých bojovníků zběsilým tempem. Došel k závěru, že Tulom-Itzi se svou velkou oblastí, roztaženou přes míle džungle a otevřených plání, se nedá ubránit a podle toho vypracoval plán: Půjdou-li útočníci proti městu, lidé se ztratí v džungli a z jejího skrytu budou nepříteli napadat.

Celou tu dobu však měl pocit promarněného úsilí. Nabýval stále silnějšího přesvědčení, že Daleký Payit na zapomenuté výspě Právého Světa nebude dějištěm žádné katastrofální války. Tato jistota ho přinutila, že za silícího světla měsíce vyhledal Zochimaloca ve hvězdárně.

"Učitelé," oslovil rozvážně staříckého mentora, "dal jsi mi vědomosti o věcech, které jsem si nedovedl ani představit, a dával mi rady, jejichž moudrost jsem nikdy neměl. Řekl jsi mi, že Tulom-Itzi mě potřebuje - potřebuje, abych město a zemi připravil na válku."

Zochimaloc vážně přikývl, oči měl vlnivé.

"Veden tvou moudrostí jsem se rozhodl, že musím opustit Daleký Payit, opustit toto město a dozvědět se víc o podstatě hrozeb, které předvídáš."

Ted učitelova hlava pomalu, souhlasně kývala.

"Když mne tu bude třeba, slibuji, že se vrátím, neboť vědomosti, které jsi mi předal, jsou dluhem, který musím začít splácet. Ale do té doby musím jít jinam, abych hledal budoucnost."

"Kam půjdeš?" otázal se Zochimaloc konečně. Gultec si povšiml, že svého učitele nijak nepřekvapil.

"Dal jsi mi moc, abych mohl létat. Půjdu na všechna možná místa, až najdu, co hledám."

Zochimaloc se laskavě usmál. "Dal jsem ti dost málo, můj pyšný jaguáre. Všechno, co jsem pro tebe učinil, bylo jen to, že jsem ti pomohl otevřít dveře k moci, která ti byla přičena při narození. Než odejdeš, dovol mi, abych ti věnoval poslední věc: radu."

Stařec se jemně uchechtl. "Nesnaž se jít na všechna místa, protože by to nikam nevedlo. Místo toho si uvědom, že chceš-li zachránit život, musíš zachránit srdce." Zochimaloc mu pohlédl zblízka do očí a stiskl válečnickovo rameno.

"A Srdcem Právého Světa je Nexal."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V pobaveném údivu nad nebetyčnou ješitností tvorstva...

Dokonce Starověci - dřeví elfové, co po staletí žijí a pokládají sami sebe za bohy - jsou polapeni do zkázy svou vlastní nadutou zpupností.

Věří, že kult Zmijí ruky je jejich nástrojem, jímž mohou lid Mazticy využívat k jejich vlastním cílům. V myslech dřevů byl dokonce i Zaltec zatlačen do role hračky a služebníka.

Zapomínají na vlastní bohyni - Lolth; a pavoučí královna jejich nevšímavost nebere s laskavostí. Urážejí Zalteca přezíráním jeho moci, zatímco neustále tiší jeho hlad vléváním srdcí do Temnosvitu.

Jednoho dne - a přijde brzo - se bohové unaví jejich nabubřelou domýšlivostí. A pak oni - i my - budeme muset platit.

15

Temnější noc

"ANO, JE NADĚJE, ŽE BYCHOM TO MOHLI dokázat - malá naděje, ale souhlasím, musíme to zkusit!" Poštli rozhodně vrazil pěst do otevřené dlaně druhé ruky. Erix i Halloran už dávno zviditelněli a teď ulehčeně přikývli.

Když - neviditelní - vstoupili do trůnního sálu a na urozeného válečníka promluví, šokovali ho do nemoty. Napřed se celý naježil pověřivou hrůzou, ale až se ho dotkli, nechal se přesvědčit, že tam s ním skutečně jsou.

Účinek kouzelné vodičky stejně pominul krátce nato, kdy s ním začli hovořit. Poštliho nijak neudivil Erixin sen, jeho varovná předpověď Nalteconova skonu v měsíčním úplňku.

Souhlasil, že by měli bez meškání rádce nějak propašovat na svobodu, neboť do té doby jim zbývalo sotva čtyřicet hodin.

"Když mluvíš s Nalteconou, jste v jeho pokojích?" chtěl vědět Halloran. "Byla by to cesta, jak se k němu dostat?"

Poštli zavrtěl hlavou. "Mluví s ním o samotě, jenže nás vždycky hlídají. Tímto způsobem by se únik nedal provést."

Halloranovi pokleslo srdce. Dosáhli prvního cíle, dostali se k Poštlimu, ale to bylo k něčemu dobré, jen jestli se přes něj dostanou k samotnému Ctihodnému rádci. "Když jsi nám vykládal o tajných palácových chodbách, jež si panovníci sami navrhli a nikdo jiný neví, kudy vedou. Je nějaký způsob, jak bychom je mohli najít a použít je?"

"To by snad šlo," řekl Poštli. "Stavění únikových cest je dlouhá tradice, všichni panovníci je ve svých sídlech vybudovali a úniková chodba nás stejně dobře může zavést dovnitř."

"Víš o nějaké v Axaltově paláci?" zeptal se Halloran a duše se v něm opět nadějně pozvedla.

"Já sám o nich nevím nic, ale věřím, že tam určitě jsou. Problém je v tom, jak je objevit. Tady v paláci bydlí panovníkův hlavní architekt, půjdu za ním - bude vědět o tajemstvích tohoto sídla a mohl by znát i Axaltova -"

Přerušilo ho hluboké dunění, mocné chvění vzduchu, které cítili až někde hluboko v žaludku. Ve vteřinách záchvěvy dosáhly povrchu a podlaha se jim pod nohama otřásla.

Polekaně se dívali jeden na druhého. Otřes trval jen krátce a Poštlí se vzpamatoval první. Znepokojeně potřásl rameny. "Sopka - Zaltec bručí. Počkejte na mne v mém soukromém pokoji."

Jejich přítel je uvedl do menší komnaty za trůnem. "Uvidím, jestli nám hlavní architekt nějak poradí."

Pak se zašustěním závěsu odešel.

? ? ?

Shatil chvátil do chrámové budovy na posvátném náměstí. Mohutná hmota Velké pyramidy se nad ním nesla do výše a teď, dlouho po západu slunce, byla temná a opuštěná. Měsíce do úplňku chyběla jedna noc a bíle osvětloval obrovský prostor s tisíci neklidných válečníků. Vešel do kamenné budovy a sestoupil do vlhkého chladu chrámového areálu. Ve stínech se ukrývali jaguáři a tlumený oheň vrhal svůj svit na sochu válečného boha Zalteca.

"Co se děje?" Mladý kněz vyrušil u sochy Hoxitla, jenž se nyní otočil a poznal ho.

"Byl jsem v Halloranově sídle. Erix tam byla, ale odešla," vysvětloval udýchaný Shatil. "Jsou tady na posvátném náměstí! Šli za Poštlím, budou se snažit Nalteconu před cizinci zachránit!"

Vzrušeně to ze sebe vychrlil. Shatil měl čas cestou přemýšlet o sestřině poslání a začínal mít dojem, že Hoxitl se mýlil. Erix by se vskutku stala velkou hrdinkou, kdyby se jí podařilo vytrhnout panovníka z cizineckých spárů. To přece nebyl čin Zaltecova nepřítele!

Hoxitlova odezva ho doslova udeřila. Velekněžovy oči se poplašeně vytřeštily. "Musíme ji zastavit!" vykřikl v náhlé hrůze. Prudce, vztekle se odvrátil, bojoval o sebevládu.

Živě si připomněl varování Starověkého: Nalteconova smrt v kruhu cizinců měla být znamením k povstání. Jestli ho zachrání, signál nepřijde! A kult Zmijí ruky, svinutý a toužící po uvolnění, bude připravený o svou smrtící explozi.

Shatil se nápomocně ozval: "Ale patriarcho, tohle je přece výborné. Nalteconův únik nám dává možnost na nepřátele udeřit."

"Ne! Cožpak nevidíš úklady, které mají zmařit Zaltecovy úmysly?" Hoxitl se divoce otočil k mladému knězi. Nemohl se mu svěřit s varováním Starověkého - byla to soukromá věc, těsně spojující nejen Nalteconův, ale i velekněžův vlastní osud.

Potřeboval však Shatilovu pomoc a poslušnost.

"Musíme jít k Poštlímu, musíme tvou sestru zastavit! Máš Zaltecův Dráp?" Když Shatil kývl, Hoxitl pokračoval.

"Podíváme se, jestli je Erixitl v paláci, a jestli ji najdeme, musíš být připraven jej použít."

"Rozumím." Shatil hořce polkl další námitky. Byl knězem Zalteca. Nosil na prsou cejch Zmijí Ruky. Neměl na vybranou, mohl jen pokorně kývnout a poslechnout.

? ? ?

Věřící si Helma, patrona Zlaté legie, zobrazovali jako Vševidoucí Oko. Ti, kteří věčně bdělého a ostražitého Helma uctívali, nemohli být zaskočení nepřátelským přepadem nebo strategií - alespoň tak to tvrdili kněží. Vševidoucí Oko dá svým věrným varování a poplašné znamení.

Nyní ten Věčně Bdělý polechtal opatrný nerv v mysli jeho oddaného kněze, biskupa Domincuse, a vzbudil ho z prvního lehkého spánku.

Vysoký vousatý kněz se zatetelil pocitem, jehož význam se naučil nikdy nepřehlížet; vyšel ze své ložnice a vydal se ke Cordellovým a Darieniným komnatám. Cestou musel projít kolem střežené ložnice Naltecony.

Tady mu poplach naježil vlasy a biskup spěchal ke generálovi. V zahradě potkal Alvarra v kruhu jeho jezdců, popíjejících octal.

"Pojďte se mnou," vyzval stroze kapitána a mužům poručil: "Jděte ihned k Nalteconovu pokoji. Zesilte stráž! Někde se chystá úskok!"

Hluk kapitána - generála probudil, objevil se na chodbě v tunice narychlo přehozené přes ramena a Darien v hávu ho za chvíli následovala.

"Co je?" zeptal se Cordell.

"Helm mě varoval," hulákal biskup. "Na našeho vězně se něco chystá!"

"Aby ho zabili?" polekal se generál.

"Možná. Nebo aby ho osvobodili," řekl už klidněji biskup.

"V každém případě musíme zesílit stráž."

Cordell neotálel, v minulosti měl s biskupovými předtuchami nebezpečí dost zkušeností. "Zdvojnásobte hlídky u brány a v chodbách. Vzbud'te vojáky ze spánku - teď hned!"

Poplach se rychle šířil celým sídlem. Cordell pak pokynul Darien, Alvarrovi a biskupovi. "Pojďte - rychle!"

Zamířil k Nalteconově komnatě.

? ? ?

"Kirisha!" ostře sykl Hal a chladné bílé světlo se rozlilo tmavým tunelem. Poštlí k němu pohlédl, mrkaje překvapením, potom se opět věnoval listu papíru v rukou.

"To trochu usnadní čtení mapy," řekl uznale. "Tady tato podzemní chodba by nás měla zavést pod Axaltův palác!"

Válečník je vedl, za ním šla Erixitl a záda uzavíral Halloran, neboť protivně vlhký kamenný tunel byl úzký, dovoloval průchod jen jednotlivcům v zástupu.

Hlavní architekt jim ukázal chodbu vedoucí přímo z Nalteconova trůnního sálu ke spleti tunelů, rozvětvených pod paláci, pyramidami a nádvořími celého náměstí. Dvořan oznámil příchod Zaltecových kněží, právě když se chystali k odchodu, a Poštli nařídil, aby čekali.

Mapku zběžně načrtl architekt Nexalu, který Nalteconovo sídlo postavil. Jeho předchůdce, který před nějakými šedesáti roky vypracoval plány pro Axaltův palác, již nežil. Architekt je proto varoval, že čím víc se budou blížit ke svému cíli, tím bude mapa nespolehlivější. Nebyly na ni vyznačené všechny chodby a muž Poštli mu řekl, že měřítko vzdáleností bylo v nejlepším případě pouze přibližné. Bylo to však všechno, co měli, a bylo to lepší než nic. "Myslím, že začínáme stoupat," podotkla Erix po mnohaminutovém pochodu. Zastavili se, porovnávali tunel před i za sebou a dali jí za pravdu.

"Otroci, kteří mu nosí jídlo, říkají, že Nalteconu ubytovali v komnatách bývalého Ctihodného rádce. To by nám mělo pomoci. Tam bude určitě tajná chodba." Poštli nyní svíral svůj ocelový rapír v ruce, neboť stoupání tunelu se očividně stupňovalo. "Musíme být už pod palácem."

Náhle tunel křížovala v pravém úhlu další chodba a Poštli se zastavil. Měl vybrat jeden ze tří směrů, a nevěděl který.

"Tam tím," Erixitl rozhodně ukázala doprava.

Muži se po ní podívali, její jistota je překvapila, nakonec však pokrčili rameny. Nikdo nepřišel s jiným přesvědčivým nápadem, a válečník tedy zahrnul doprava.

Ušli snad dvě stě kroků a tady tunel končil u strmých kamenných schodů.

"Jdeme nahoru," šeptla dívka.

"Jak můžeš vědět, kam to vede?" zeptal se jí Halloran, který chtěl věřit, že jsou na správné stopě.

"Nevím jak," řekla tiše, "ale myslím, že tam Nalteconu najdeme."

Poštli začal opatrně vystupovat po úzkém točitém schodišti. Po jedné plné otáčce končilo na malé plošině a před nimi byly úzké kamenné dveře, plně osvětlené Halloranovým zaříkáním.

"Kirishone," sykl Hal a světlo uhaslo. Nechtěl, aby je na druhé straně prozradil paprsek světla, který by mohl proniknout škvírou.

"Podívejme se, kde jsme." Poštli se do dveří opřel - a ty se s tupým skřípěním dřevěných pantů poddaly tlaku.

Válečník se nehlučně protáhl skulinou a oba proklouzli za ním. Číchali vlhké listí, kroky tlumil trávník. Chvilku stáli a mrkali do smolné tmy, až se jim oči přizpůsobily nočnímu vidění.

Hal zjistil, že jsou v uzavřené zahradě a nad sebou měli nebe. Doufal, že byli ve správném paláci a že vystoupili na příhodném místě rozlehlého pozemku sídla.

"Slyšíš něco?" Hrdelní hlas se ozval pár kroků od nich a přimrazil je na místo.

"Nevím. Tady máš křesadlo, zapálíme pochodně."

Hal z váčku rychle nabral špetku písku. "Slyberius," sykl a promnul písek mezi prsty. Nastudoval kouzlo spánku, jenže je zatím neměl vyzkoušené.

"Hej..." něčí hlas měkce broukl údivem, ale potom byli odměněni třemi tupými nárazy, jak těla dopadla na zem.

Erix spěšně poklekla u nezřetelných tvarů ležících strážců. Zatažená noc byla tmavá, ale mraky proniklo dost světla téměř plného měsíce a ten jim odhalil celou zahradu v temných, stínovitých podrobnostech.

"Myslela jsem, že jsou mrtví, ale oni hluboce usnuli."

"Stráže - dobré znamení," ozval se Poštli. "Znamená to, že tu mají něco, co se vyplatí hlídat, a tady to vypadá jako královská zahrada. Naltecona by mohl být v jedné z těchto ložnic."

Plížili se po travnatém chodníčku, vinoucím se mezi kapradím a květy. Nad nimi se sklánělo několik půvabných palm a jejich obrysy se odrážely proti obloze.

"Tiše!" varovala je Erix, hlas pozorně napjatý.

"Co je?" Hal se otáčel na všechny strany, prohledáváje okolní zeleň. Nehýbalo se něco?

"Kirisha!" Rozkaz ostře zazněl z ženských úst a zahradu naplnilo bílé světlo. Na tucet legionářů s tasenými meči vyběhlo z přizemních místností.

"Past!" vyjekl Poštli, zvedl meč a odrážel prvního útočníka.

Halloran skočil před Erixitl, máchl Helmovým Zubem po dalším šermíři a užasle zabručel, když jeho zbraň rozsekla protivníkovu meč a nezastavila se, dokud mužovo tělo nepřetáhla na dvě půlky. Nikdy nezasadil tak mocnou ránu.

Stočil se a sekl po legionáři, který ho chtěl překvapit rychlým výpadem z boku. Nicméně i tato rána poslala útočníka letem přes zahradu až ke zdi, do které omráčeně narazil. Halloran se rozpráhl na sek shora, protivníkova zbraň opět praskla a muž byl čistě přeseknut v půli.

Poštli uhýbal k Halovi pod nápořem tří vojáků a Halloran se otočil. Vpadl mezi ně, ostří se blýskalo, za jeho výpady byla kosti drtící síla. Tři divoké rány srazily muže s meči a Hal zaútočil proti řadě legionářů a tlačil je nazpět.

Ve tvářích bojujících mužů viděl holý děs, pomyslel však na své druhy a přestal je pronásledovat. Přeběhl zpět k Erix, pozorovala ho nevěřicněma, užaslýma očima. "Jak jsi to dokázal?" vydechla a ukázala na těla, rozhozená kolem nich.

Teď si Hal uvědomil, že obě jeho zápěstí brní. Zvedl ruce, pohlížeje na ty křehké kroužky péřových náramků - věno péraře Lotila. Mohou tyto jemné předměty skutečně být zdrojem jeho neuvěřitelné obří síly? Co to Lotil řekl?

"...nevypadají jako nic moc, ale myslím, že se ti budou hodit."

Hodily se mu - a jak! Oddechoval lehce a rozhlédl se kolem. Vojáci kolem nich stáli v uctivé vzdálenosti, oči rozšířené strachem. Za muži se něco pohnulo, Hal rozeznal postavu Darien; kdo jiný než ona mohl seslat kouzlo světla!

Teď zvedla ruku a z jejího prstu vyletěl nejasný oblázek světla - oblázek, který už viděl v dřívější bitvě. "Ohňová koule!" křikl a propadal beznadějně panice, když viděl nevinně vyhlížející bublinu plout přímo k nim.

Erixitl uchopila jeho a Poštliho paži a přitáhla je těsně k sobě. Očarovane pozorovali, jak se ta malá věc blíží - ty tři či čtyři vteřiny jejího letu mijely jako hodiny.

Potom svět kolem nich explodoval do žhnoucího jasu. Z oblázku vybuchly jazyky tekutých plamenů, obtáčely je syčícím pekelným žářem.

Mokré, bujné rostliny se prskavě rozpadly v popel. Kruh legionářů klopýtal nazad, mnozí utrpěli popáleniny na tvářích a na rukou.

Halloran cítil tísnivé vedro, na čele mu vyrazily kapky potu. Ochrnutý hrůzou čekal na hltavý polibek ohně, který skončí jejich životy. Vycítil Erixin strach, s nímž mu svírala paži jako v kleštích.

Potom však plameny dohasly a nezranily je! Stáli uprostřed velkého kruhového místa zčernalé, dýmající zahrady, avšak Erixina pluma je před kouzlem ochránila.

"Na ně, zbabělci!" slyšel Darienin nezvykle pronikavý hlas, který strnulé legionáře rozhybal. Znovu postupovali vpřed.

"Držte se blízko mě," varovala dívka své druhy, chystající se k výpadu proti vojákům. Hal se rychle podíval kolem a podle spálené, sežehnuté zeleně odhadl, že ochranný kruh kolem Erixitl se od ní prostíral na deset stop.

Předstíraným útokem na muže před sebou je zahnal zpátky, bleskově se otočil a s Poštlim po boku napadli ty, kteří je ohrožovali zezadu. Halovi neušlo, že Poštli zručně přizpůsobil svůj styl boje spolehlivému ocelovému rapíru.

Halloran zahlédl Darieninu zvednutou ruku. Výboj magie zasyčel z jejího prstu, ve vzduchu utvořil kouzelný šíp. Praskal k němu a Hal hekl bolestí, když mu vjel do boku a zanechal kouřící spáleninu.

Výbuch znovu práskl a Hal uhnul nazad s vědomím, že se šípu nemůže vyhnout. A vtom před něj skočila štíhlá postava a kouzelný šíp udeřil Erix mezi prsa, kde se pod oděvem na holé kůži skrýval její amulet plummy.

Šíp se rozdrobil do spršky jisker, jež neškodně padaly na zem. Legionáři na moment ztuhli, když Darienin nenávidný jek prořal vzduch. Výbuch za výbuchem střílel vpřed a každý se na maztické dívce rozprskl do ničeho. Darien již vyčerpala kouzla a spustila ruku. Znejistějí útočníci se váhavě chystali udeřit.

"Musíme se odsud probít," vrčel Poštli. "Věděli, že přicházíme. Naltecona má příliš silnou stráž!"

Halloran znechuceně zaklel, bylo jasné, že jeho přítel správně zhodnotil situaci. On sám měl pocit, že by mohl jít kamkoliv, zaútočit proti jakékoliv přesile s pomocí plummy, jejíž tepající síla mu vtékala do svalů. Uvědomil si však, že je to jen iluze - mohl být silný a rychlý, ale byl stále smrtelný.

"Pojďme!" pobídla ho Erix a vykročila ke skrytým dveřím, jimiž se dostali do zahrady.

Hal a Poštli ustoupili k ní, odráželi výpady. V zápalu bitky Hal neměl s nikým žádné slitování, brutálně sekal doleva a doprava, pobíjel své dřívější kamarády jako pobíjel každého nepřítele. A cítil-li něco, pak to byla přítomnost Erixitl po jeho boku; nutnost ji bránit ho hnala do náruživé divokosti, jakou nikdy u sebe neznal.

Dveře pod nimi byly otevřené, dva strážní stále nerušeně spali, přestože kolem nich zuřil boj, třetí se začínal hýbat. Legionáři se už vzdávali boje, pronásledovali je však v bezpečné vzdálenosti; Halloranovu smrtelnému meči nechávali široké pásmo, kde je nemohl zasáhnout.

"Rychle dovnitř - já zavřu dveře!" Poštli skočil do portálu a ustoupil stranou, aby se Hal a Erix mohli protáhnout kolem.

"Jdi!" vybídl Halloran dívku, stále otočený čelem k vojákům. Nikdo z nich nepostřehl obluzeného legionáře sedícího blízko vstupu. Účinek kouzla spánku míjel, když mu do vědomí dolehl okolní hluk bitky.

Muž mrštně vyskočil, vrhl se na Erix a srazil ji plnou vahou k zemi. Ti dva se odkulili od dveří, od Hallorana.

"Erix!" křikl chraptivě. Skočil za ní, viděl, jak několik legionářů po ní vztáhlo ruce a pomáhali jejímu útočnickovi táhnout ji pryč.

Matně spatřil Darien zvednout ruku, její štekavý rozkaz přehlušil i rámus chaosu v zahradě. Erixitl najednou zmizela a Halloran narazil do zdi z kamene - mezi něj a jeho ženu elfí čarodějka zvedla tvrdou žulovou překážku.

"Ne!" běsnil. Legionáři se rojili po obou stranách zdi a svými těly mu bránili v průchodu. Kamenná bariéra se tyčila nad jeho hlavou, sahala přes půl zahrady doleva i doprava. Za ním ve dveřích čekal Poštli.

S neartikulovaným zuřivým řevem se doširoka rozmáchl a praštil vši silou - pěst narazila do kamene drtivou ranou a kouzelná moc jeho plummy znásobená nepřičetným vztekem se spojila s jeho vlastní silou a zeď roztříštila. Proskočil troskami jako divé zvíře a viděl, jak Erix v pevném sevření čtyř legionářů mizí ve vzdálené místnosti.

Oslepený vlastními běsy se rozběhl a legionáři mu skákali z cesty - znali dobře svůj osud, kdyby mu přišli do rány.

Jeho šílením pronikla jiskra skutečnosti, neboť mezi ním a místem, kam muži Erix odvěkli, stála řada legionářů. Tohle nebyly žádné meče - byla to linie Daggrandových těžkých kuší.

Zastavil se, mrkal v zoufalém pokusu nabýt sebevládu a zíral na nehybnou postavu svého dávného přítele. Ošlehaný kapitán na něho upíral oči, ústa stažená do pevné linky. Jenom ty oči prozrazovaly jeho trýzeň. S rozhodnou rychlostí rozkázal kuše zvednout, ocelové hlavy hrotů se v magickém světle zableskly.

Chlapče, nenuť mne, abych to udělal! Halloran četl prosbu v trpaslíkově zraku a nad všechny pochyby věděl, že salva těžkých střel bude znamenat jeho smrt.

"Střílejte, vy pitomci! Vždyť uteče!" Darienin nenávidný pokřik ho pronásledoval do dveří, jak se otočil a vletěl do bezpečí tajného průchodu. Zalykal se slzami zuřivosti a žalu a ani si nevšiml, že Poštli za ním dveře zajistil.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Necht' ve snech najdeme naději a slib, jenž se nám vyhýbá, když bdíme.

Opeřený had mě zase ve snu navštívil. Zlatý coatl zářivého peří a silných mocí krouží kolem, trápí mne svou blízkou přítomností, rmoutí mne, když mizí před rozedněním.

Coatl zůstává jenom snem, fantastickým zjevem naděje a podstaty tím ubožejší, protože je prázdným slibem.

Mračna zkázy se stahují nad Nexalem a město se připravuje na koupel v krvi.

Ó coatle, poslíčku Opeřeného, my teď potřebujeme něco víc než tvůj slib!

16

Zadržte Měsíc

TŘI VOUSATÍ ROZLÍČENÍ LEGIONÁŘI HODILI Erixitl do kouta tak hrubě, že jí vyrazili dech. Čelila jim lapajíc po dechu - beze strachu, avšak s hořkým zklamáním. Jeden z nich jí z pasu vytáhl kamenný nůž, její jedinou zbraň. A další k ní přidupal, dřepnul si, výhružně se škaředil.

"Co to máš pod tím peřím?" zahučel drsně. Plášť Jednoho Pera jí kryl ramena a záda. Natáhl ruku ke sponě, aby ji urval.

Vtom z pláště práskla modrá jiskra a voják rychle popálenou ruku strhl.

"Au! Helmovy kletby! Je to čarodějka!"

Jenže Erix byla stejně překvapená jako voják. Propadala se do beznaděje, ochrana pláště ji neutěšila. Pravda, kryl její váček u pasu, ale stejně v něm byla pouze jediná věc - malá ampulka kouzelného roztoku, kterou pro jistotu nesla u sebe. Obsah flakonu ji děsil - pokaždé Halovi zabránila, aby jej vyzkoušel.

"Ten Halloran!" slyšela nadávat některého z mužů. "Ten zatracený bastard bojoval jak démon!"

"Že teda zabil Garneyho, mého kamaráda!" stěžoval si jiný. Jejich vražedné pohledy se upřely na dívku.

Halloran! Snažila se potlačit roztrpčení. Selhali! Je naživu? Podařilo se jim prchnout? Ztracená ve svém zoufalství si ani nevšimla, že do pokoje vstoupil kapitán-generál, až černovousý velitel stál před ní a měřil si ji žhoucím tmavým očima.

"Vy jste ta překladatelka z Palulu," prohlásil s jistotou a tón jeho hlasu ji obviňoval.

"Ano," odvětila Erixitl, nemělo smysl to popírat. Hrozivý kruh kolemstojících legionářů se zbraněmi v rukou bažil po její krvi. Cordell tu stál se zahalenou elfí čarodějkou po boku.

"Proč jste sem přišli?" vyslychal ji generál.

"Zabloudili jsme," odpověděla Erix, nutíc svůj hlas do klidu.

"Tyhle otázky jsou ztráta času!" sekla Darien. "Zabij tu holku a skonči to!"

"Počkej!" Cordell zvedl ruku v mírném nesouhlasu. "Vy jste přišli pro Nalteconu, že ano?! Chtěli jste ho snad osvobodit?"

Erixitl zavrtěla hlavou, ale mohla jasně vidět, že jí nevěří.

Shlukem vojáků se protlačila rudovousá postava - zamračený Alvarro přinesl Cordellovi hlášení.

"Ten z feny syn zabil šest mužů, těžce zranil tucet dalších!" řekl udiveným, nevěřicným tónem. Potom jeho oči padly na Erixitl a ohavný úsměv mu rozšklebil ústa. "Ale vidím, že máme jeho ženskou."

Způsob, jakým pronesl slovo ženská, ji bodl dýkami strachu do páteře. Darien si toho také všimla, ač ve stínu kapuce nikdo nemohl vidět její zlý úsměv.

"Jeho žena?" opakoval Cordell udiveně.

Alvarro se zarazil a rychle přemýšlel. O své srážce s Halem u Palulu neřekl svému veliteli celou pravdu, většinu si vymyslel, aby se kryl.

"Jo," vyhrkl. "Když zabil Vana, snažil se, aby se k ní dostal. Musí mu na ní moc záležet. Musím uznat, že se mu ani nedivím!"

Kapitán kopiníků hleděl na dívčino žádoucí ženství s výrazem hladového zvířete.

Cordell sjel kapitána nevrlym okem a znovu oslovil Erixitl. "Když pro vás už jednou přišel, možná to zkusí znovu. Prozatím si vás tu podržíme. Možná nám přivedete větší úlovek."

"Zabij ji!" vyplivla Darien. "On stejně přijde! Nebude vědět, že je mrtvá!" Elfí oči zableskly z hloubi kápě, ale Erix na ni zírala se vztyčenou hlavou. Elfí čarodějka měla tučty kouzel, jimiž by byla schopna srazit tuto ženu, kdyby nevěděla, že ji proti její magii chrání něco mocného. A to jen umocňovalo její nenávist.

"Ne!" řekl Cordell rozhodně, aby všichni dobře pochopili. Ukázal na pár vojáků. "Najděte bezpečnou místnost a zamkněte ji tam."

? ? ?

Halloran s Poštlím se řítili po schodišti, dole tiše poslouchali, jestli zaslechnou hluk pronásledovatelů. Legionáři buďto nemohli dveře otevřít, nebo se jim nechtělo následovat šíleného šermíře do neznámé temné díry.

"Musím se pro ni vrátit!" vyrazil Hal mezi dvěma nádech, když se v úprku na chvíli zastavili.

"Jistě, ale ne teď!" Poštlí přimáčkl Hala ke zdi chodby a syčel mu do tváře krutou pravdu. "Na to právě čekají. Víš to stejně dobře jako já. Chceš zbytečně promarnit svůj život, nebo chceš mít plán - něco, co by mohlo všem pomoci?"

Hal bezděky svíral pěsti. Rozjitřená mysl a rozpálená krev mu zamlžovaly mozek a téměř zasadil Poštlimu ránu, která by snad přítele zabila. Se zadušeným vzlykem se ovládl.

"Co... jak by se to dalo provést?" mumlal a nutil se, aby si vyjasnil hlavu.

"Máme přece mapu," řekl Poštlí. "Do Axaltova paláce musí vést víc chodeb než tahle. Rozhlédneme se kolem a uvidíme, jestli najdeme nějaký jiný přístup."

Oba v tu chvíli mysleli na nevyhnutelný východ slunce, jenž už bezpochyby rozsvěcuje oblohu nad městem. Až slunce zapadne, na východě vyvstane úplněk.

"Dobrý nápad," souhlasil konečně Hal. "Tak začneme."

? ? ?

"Ještě se nevrátil?" vyptával se Hoxitl. Po celé dlouhé hodiny čekali před trůnním sálem na Poštliho.

Dveřník, který také čekal dlouhé hodiny, vzdorovitě zavrtěl hlavou. Už dávno ho unavily velekněžovy stížnosti a rozčilování. "Až přijde, oznámí nám to."

"Tohle je urážka!" zavrčel kněz. Přistoupil náhle ke dvořanovi a sáhl po dveřích. Urozenec ho chtěl zpražít pohledem, ale něco v kněžových fanatických očích jeho duchem otřásl a pokorně ustoupil z cesty.

Hoxitl si tedy otevřel a Shatil mu šel v patách; stále ještě v ruce držel Zaltecův Dráp, ačkoli neočekával, že oběť - jeho sestru - zde v paláci najdou.

"Pane Poštli! Můj pane, kde jste?" Shatil nechápal, proč velekněz rozčileně běhá po komnatě sem a tam a nakukuje do každé chodby, ústící do trůnního sálu.

"To je děsné! To je neštěstí!" mumlal cestou a nakonec se zastavil u Shatila. "Myslíš, že je možné, že šli skutečně zachránit Ctihodného rádce?"

Mladý kněz patriarchu v tom okamžiku ani neslyšel, jeho pozornost byla soustředěná na něco, co právě objevil.

"Podívejte se!" zvolal, překřížil komnatu a přiložil prst k tmavé lince na vyřezávaném kamenném obkladu stěny.

"Co je to?" Knězův kostnatý obličej se těsně stáhl, jak zkoumal slabou čáru obrysu.

"Je to škvíra - jsou tu skryté dveře!" Shatil vytáhl svůj nůž a vsunul obsidiánovou špicí do praskliny ve zdi.

Pozvolným neustálým páčením přitahoval dveře k sobě a za chvíli je otevřel. Odkryl krátkou chodbu vedoucí ke strmému schodišti, které dole mizelo ve tmě.

"Museli jít tudy a nepodařilo se jim dveře za sebou pořádně dovřít!" ječel Hoxitl.

Patriarchova mysl letěla změtí úkolů - napřed je třeba zabít Erixitl. Starověcí slíbili, že Nalteconův skon bude znamením k povstání, a zároveň varovali, že nebude-li vyvolená dcera Quotala zabita včas, může být útok zmařen.

Venku na náměstí se kult Zmijí ruky vlnil neklidem. Toto byla druhá věc, kterou musel mít pevně pod dohledem, aby zabránil předčasnému boji. Vyřešil situaci jedním rázem.

"Mám na starosti kult," řekl Shatilovi. "Už se shromažďují na náměstí a musí být pod kontrolou, dokud nedostaneme správný signál. Ty musíš jít za Erixitl! Je to tvoje sestra, ráda tě uvidí, jistě bude šťastná, že jsi unikl z Palulu, že ano?"

Shatil kývl. Jeho sestra určitě usoudila, že na pyramidě zahynul se všemi kněžími a válečníky. Jistě předpokládala, že nemohl uniknout.

Hoxitl pokračoval. "To ti dá možnost se k ní přiblížit a použít Zaltecův Dráp." Starý velekněz nemusel své rady vysvětlovat až do konce, oba věděli, že jestli dívku doprovází Halloran nebo Poštli, bude útok mladého kněze pravděpodobně poslední věcí, kterou učiní před svou vlastní smrtí.

Mladý klerik opět přikývl. "Bude to, jak rozkázal Zaltec." Sebral náruč rákosových pochodní, jednu zapálil, aby viděl na cestu. Cítil se otupěle neúčastný v přípravách, které vykonávalo jeho tělo. Pozoroval sám sebe, jak vchází do zející díry v zemi, aby zabil svou sestru a ztratil přitom svůj vlastní život.

Je to asi správný osud pro člověka, který se stal nástrojem bohů.

? ? ?

Darien poslala Alvarrovi list, jímž si ho předvolala. Žádala si jeho přítomnosti v poledne. V poledne, kdy Cordell prováděl v rozsáhlém paláci inspekci legionářů.

"Přejete si, paní čarodějko?" otázal se kapitán, sotva vkročil za dveře ztemnělé komnaty. Pokynula mu, sedíc na rohoži. Nezbyvalo mu, než vejít dovnitř a usadit se neobratně proti ní.

"Ta holka - říkáte, že je Halloranovou ženou - mne urazila a rozhněvala."

Alvarro mlčky kývl. Ačkoliv sám nebyl přítomen, zaslechl mnoho řečí o tom, jak Erixitl odolala Darienině magii, že byla nezranitelná. Legionáři, co bitku s tou trojicí přežili, vykládali úplně zkazky o Halloranově hrdinství zároveň s barvitým popisem selhání ohnivě koule a magických šípů.

"Už dříve jsem vycítila, že váš zájem o ni byl nadmíru osobní," řekla chladně elfka, jejíž slonovinově bílá plet' v polotmě pokoje zářila. Alvarrovi připadaly její oči obrovské, obrovské a svůdné. Přílehavý oděv z jemného červeného hedvábí zdůrazňoval štíhlé křivky jejího těla a v Alvarrovi se probudila vášeň.

"Dostanu vás dovnitř, abyste se na ni mohl podívat, a dám vám dost času, abyste s ní naložil, jak budete chtít. Nic, co se bude odehrávat v jejím pokoji, neprotrpí jeho stěnami. Až s ní však skončíte, na oplátku ji zabijete."

"A kdy?"

"Dnes. Teď." Darienin hlas byl ledově odměřený. "Musí zemřít..." Její hlas se odmlčel, vyhlížela, jako by přemýšlela, za moment dodala: "Při západu slunce musí být mrtvá."

Alvarro mrkl, chvatně uvažoval. Pomyšlení na osamělou Erix v jeho moci na něj působilo jako omamná droga, ale nebyl žádný rekrut - zelenáč. Cordell vydal rozkaz, aby dívka byla jen uvězněná.

Pozoroval elfi čarodějkou s podezřením.

"Co řekne generál?"

"Postarám se, aby se nikdy nedozvěděl, kdo je viník," odvětila sebejistě Darien.

Mohlo by to vyjít, říkal si Alvarro. Vzpomněl si na dívku, jak ležela na zemi v Palulu. Jeho mysl žhnula při představě,

že ji bude mít ve své moci.

"Proč tak toužíte po její smrti?" ptal se neodbytně.

Darien se zapřela dozadu, látka oděvu přilnula svádě k bělostné kůži. "Privádí mne do zuřivosti. Staví se proti mé magii a přitahuje oči mužů - i Cordellovy," odpověděla albínka a její hlas syčel jako ledový vítr. Alvarro si krátce pomyslel, že čarodějka nijak zuřivě nevypadala, ale znovu si představil Erix a její důvody ho jaksi přestaly zajímat.

? ? ?

Černě oděná postava již očekávala Hoxitla v potměných prostorách kamenného chrámu u úpatí Velké pyramidy.

"Zdravím vás, knězi," šeptnul Starověký.

Patriarcha ztuhl, pudově uvažoval, jestli toto byl vrah, jehož poslali, aby ukončil jeho dny. Působná postava však pokročila k němu a pronesla konejšivě: "K Nalteconově smrti dojde dnes večer, jak vyjde měsíc."

Hoxitl se napjal vzrušením a úlekem. Myslel na Erixitla a na Shatila, prohledávajícího tajné průchody pod posvátným náměstím. Najde ji vůbec včas?

"Můj kněz teď dívku - Erixitl z Palulu - hledá. Zabije ji hned, jak ji uvidí." Vybředl jakési vysvětlení s obnoveným strachem o vlastní život. Možná, že se Starověký domníval, že již nežije.

"To je dobře." Černá postava to vyslovila nevýrazně a velekněz na ni zmateně hleděl a přemýšlel, proč v jejím tónu neslyšel urputnou naléhavost, již ho vždycky tak vyděsili, kdykoli se jednalo o Erixinu smrt.

"Ale - co se stane, jestli ji nenajde? Neřikali jste, že dojde k neštěstí, jestli útok začne, pokud je naživu?"

Hlas se slyšitelně zaostřil. "To není vaše starost, knězi. Jak si stojí kult? Je připravený?"

"Pojďte se mnou a přesvědčíte se sám," zval velekněz. "Jdu k nim promluvit z pyramidy."

"Odpovězte na mou otázku," syčel Starověký, otočený zády k odpolednímu slunci, jehož šikmé paprsky rozsvětlily chrámovou předsíň. Hoxitl si pamatoval další věci o jejich podzemním doupěti, o tom, jak za tmy prohledávali město. Dospěl k názoru, že ať už Starověcí byli cokoliv, nesnášeli sluneční světlo.

"Členové kultu se shromažďují na posvátném náměstí. Teď je nás pětadvacet tisíc," odvětil patriarcha hrdě. "Po znamení napadneme Payit'any a Kultakánce tábořící venku. Až pozabijíme spojence, zaútočíme na samotné cizince. Dnes večer budeme připraveni."

"Výborně. Je vás dost na takový úkol?"

"Nexalská armáda se k útoku s radostí přidá," řekl kněz sebejistě. Věděl, že Rytíře Jaguárů a Orlů vnucený mír užíral a toužili po boji. Jak začne bitva, nebudou schopni zůstat stranou. "Všechno, na co čekají, je jen zápalná jiskra a kult. Zmijí ruky je právě tou jiskrou, která rozpoutá požár. Za pár hodin půjde do útoku sto tisíc hlav' či víc.

A žár jejich hněvu vypudí vetřelce z Pravého Světa!"

Starověký se zřejmě potěšil. Potom to veleknězem škusbo - Starověký prostě zmizel.

Halloran s Poštlím prozkoumávali temné prostory po dlouhé hodiny. Našli rohy a výklenky, spojující průchody a mrtvá ramena. Drželi se v okolí chodby, která je zavedla k přepadu, a prohlédli všechno, na co narazili.

Několik žebříků vystupovalo šachtami, které vedly k náměstí, ne k palácům. Zřetelně nad hlavami slyšeli pohyby a hlasy válečníků a věděli, že za kamenným poklopem šachty by našli houfy Kultakánců nebo Nexalanů.

Ale chodbu, která by je zavedla k Erixitl, vůbec nemohli najít.

Halloranovo kouzelné světlo jim dlouho sloužilo, ale i moc jeho zařikání začala vyprchávat a posléze se museli spokojit nevalnou září Helmova Zubu, která stačila tak právě na to, aby nepadali přes překážky a nenaráželi do stěn.

Konečně udýchaně sedli, skleslí a nešťastní, a museli si přiznat, že zabloudili. Halloran se marně pokoušel nemyslet na Erixitl, avšak každou vteřinu odpočinku se mu před očima objevila nová scéna jeho ženy, samotné mezi lidmi jako Alvarro, Darien, biskup Domincus i Cordell. Kdo mohl říct, co jeho bývalý velitel ve vzteku udělá, když se zběh z legie vplížil v noci do jeho hlavního stanu a pozabíjel mu nenahraditelné vojáky.

Prohlížel si úzké kroužky peří, které mu daly tolik síly, pohládl jejich hebký povrch; nyní necítil sebemenší účinek na své tělo, naopak - jemně a příjemně mu objímaly zápěstí. Zdálo se, že jejich kouzlo má na něj vliv pouze tehdy, když vynaloží všechnu svou sílu až k její hranici.

Pojednou se k nim z dálky donesl zvuk šouravých kroků. "Pohled," šeptl Hal a ukázal na blikavou zář pochodně, přicházející z postranního průchodu.

Zdálo se mu, že pochodeň se přibližuje, a schoval svůj meč za záda, aby zakryl jeho světlo. Oranžová zář pochodně náhle zaplála přímo vedle nich, pak se vynořil muž, který si jejich přítomnost neuvědomil.

"Kdo jsi?" křikl Poštlí. Oba teď rozeznali krví spleené vlasy Zaltecova kněze: hubená postava, kamenná dýka; špinavě zjizvené nohy a ruce vypadaly jako kůží potažené, bezmasé kosti.

"Já -" kněz sebou sice překvapeně trhl, ale nevypadal, že by se jich bál. "Hledám svou sestru. Mám strach, že tady někde bloudí."

"Zbláznil jste se?" vybafl Poštlí.

"Jak se vůbec jmenuje... vaše sestra?" přidal se Halloran.

"Jmenuje se Erixitl, z Palulu."

"Takže vy musíte být Shatil." Mladý muž k Halloranovu prohlášení němě kývl. Erixitl mu toho o svém bratrovi hodně napovídala, když truchlila pro jeho skon na vrcholku palulské pyramidy. Oltář, socha, všechno bylo zničeno takovým žárem, že zčernalá spálená těla nebyla k rozeznání.

"Nevíte, kde je? Je v nebezpečí?"

Halloran si kněze prohlížel. Všechno na tom muži mu připomínalo Martininu smrt na obětním oltáři a všechny ty nelidsky kruté obřady Zaltecovy víry, všechny ty rituální vraždy. Nebyl schopen překonat svůj odpor k náboženství,

jež tento muž představoval.

A přece o něm Erixitl hovořila s žalem a s velkou láskou. Bratr k ní má jistě stejný vztah. Ticho začínalo být trapné, rozkýval se tedy k odpovědi.

"Ano, je... ve velkém nebezpečí," řekl konečně. "Chceme ji zachránit - je v zajetí legie."

Shatilova tvář se stáhla výrazem opravdového šoku a zděšení.

"Jak jste se sem dolů dostal? Co tady vůbec děláte?" Poštlí na něho hleděl podezřívavě. "Proč ji hledáte?"

Shatilovy oči se upřely do válečnickových. Jejich tmavé oči blýskaly v mihotavém světle čadící pochodně. "Protože se o ni bojím. Protože Zaltec mě varoval, že je v nebezpečí a kde ji mám hledat, abych jí mohl pomoci!" Kněz nijak nezvýšil hlas, ale v podtónu zněla naléhavost.

"Prosím, dovolte mi, abych se k vám přidal a pomáhal!" vnucoval se. Celou tu dobu ležel Zaltecův Dráp hladce a smrtelnosně v jeho ruce.

? ? ?

"Musíte mi uvěřit! Nebezpečí je hrozné - a dojde k tomu dnes večer!" Erixitl hleděla prosebně do mužových černých očí a on se ne nevlnil dít do jejich.

"A to všechno, protože jste měla sen?" odvětil Cordell a ostře vydechl zklamáním. Nějaký neurčitý pocit ho nutil, aby této ženě věřil, ale všechny jeho dlouholeté opatrné zkušenosti ho před takovým bláznovstvím varovaly.

Erixitl znovu vysvětlovala: "Dejte na má slova, Naltecona bude zavražděn jedním Z vaší legie pod měsícem v úplňku. A když zemře, Pravý Svět zahyne brzo po něm."

Kapitán - generál s ní vedl tento rozhovor už přes hodinu, očividně rozčilený přecházel sem a tam po místnosti, v níž ji věznili. Nechtěl jí věřit, na druhou stranu nemohl najít žádný pádný důvod, proč by si celý příběh vymyslela.

Erix se netrpělivě rozhledla kolem. Strčili ji do jakéhosi skladiště. Byly tu koše kukuřice, džbány s octalem a pevné zamčené dveře. Vysoko u stropu slunce vrhalo do místnosti šikmé paprsky ze západní strany a kousky oblohy v nich prokmitávaly jasnou modří.

"Jak dlouho zbývá do západu slunce - než vyjde úplněk?" ptala se. "Vy si skutečně myslíte, že Ctihodného rádce můžete zachránit, když bohové už ohlásili jeho smrt?"

"Není to právě to samé, o co jste se pokoušeli?" střelil Cordell zpátky. "Jestli je jeho skon předurčený, jak by vaše záchrana mohla změnit jeho osud?"

"Asi nemohla," šeptla Erixitl. Do tváře jí zelo hrozné vědomí marnosti a porážky.

Náhle zaklepání na dveře vyrušilo jejich vzájemnou pozornost. "Generále, měl byste ihned vyjít ven!" Hlas strážného za portálem zněl znepokojeně.

"Co se děje?" zeptal se podrážděný Cordell.

"Válečníci, pane! Na náměstí se jich vlévají celé zástupy. Už je jich víc než Kultakánců. Zatím ještě neútočí, ale stále jich přibývá."

Cordell bez dalšího slova vyběhl ze dveří. Znovu se zabouchly, zanechávající Erix samotnou s jejími myšlenkami. Podívala se nahoru a viděla sluneční paprsky stále proudit otvorem, jenže paprsky byly černé, jako kdyby slunce nevrhalo nic než stíny.

Zmítaná zoufalstvím přeslechla opět otevření dveří. Chladný dotek vánku na tváři byl prvním varováním a vzápětí měla před sebou číhavou tvář kapitána Alvarra. Výraz chtivého hladu v jeho očích jí mrazivě otřásl.

"Co tu chcete?" udeřila na něj.

Otevřel ústa a vypadal, že mluví, ale žádný zvuk k ní nepronikl. Potom Alvarro odstoupil od dveří, a jako kdyby prošel bariérou ticha se jeho hlas stal slyšitelný.

"... myslím, že víš, co chceš," úlisný úsměv odhalil křivozubé dásně.

Erix ukázala na dlouhou dýku v jeho ruce. "To Cordell vám nařídil, abyste to udělal?" otázala se klidně.

Alvarro pohrdavě odfrkl. "Nic neví. Ale ty ho stejně nemůžeš varovat. Nic, co se tu stane, nebude venku vůbec slyšet."

Ve víru myšlenek se pokoušela najít plán, který by ji před tímto zvířetem zachránil. Sebejistě, spokojeně pokračoval: "Halovo děvče - no, seš pěkně pyšná věcička," uchechtl se. Domýšlivě se kolébal blíž.

Řekl, že žádný zvuk neprojde stěnami. Erix neměla tušení, jak to, ale hlavou jí blesklo podezření, že musel dostat čarodějčinu pomoc. Mysl jí přeskočila k okamžitému problému, co s Alvarrem. A připomněla si jeho nezřízené pití při slavnosti v Palulu. Ten muž hltal octal, jako kdyby nápoj byl samým nektarem života.

"A proč bych měla dělat rámus?" zeptala se ho hlasem, z něž nemohl poznat její hrůzu. Oči jí zabloudily k řádce džbánek podél zdi a jeden zvedla. "Napijte se. Vím, že máte jistě žízeň a rád se napřed napijete."

Kapitán překvapeně zamrkal, udivilo ho, že se vůbec nebojí. Sáh po džbánu a podezřívavě k němu přičichl. "No jo, co bych se nenapil," zabručel, zvedl kameninovou nádobu a hltavě polykal pálivý obsah. Tekl mu ze rtů, promáčel vousy a kapal na podlahu. Erixitl se k muži štitivě otočila zády, z pohledu na něj se jí zvedal žaludek, chtěla by uniknout. Sluneční světlo nahoře na zdi začínalo blednout. Měla tak málo času, ale co mohla dělat?

Pod oděvem měla svůj amulet, jenže i když byl schopen odrazit Darienina nejmocnější kouzla, proti hrubému násilníkovi jí nebyl moc platný.

Jak se k němu zas obracela, váček u pasu se jí otřel o bok. Měla v něm celý svůj majetek, malou ampulku kouzelného roztoč - toho, jehož se tak bála. Dobře si pamatovala temný výbuch černého teroru, když viděla Hallorana, jak jej zvedal ke rtům.

Alvarro labužnický mlaskl a postavil prázdný džbán stranou. "Víš to, že seš moc hezká? Vsadím se, že Halloranovi

děláš pěkný věci!"

Bylo jí nanic, když si ji dotěrně prohlížel od hlavy k patě. Postoupil o krok. "Viš, jestli je uděláš i mně, možná tě ani nezabiju," lhal prostoduše. Natáhl svalnatou pracku po jejím rameni a dívka se odvrátila, aby přemohla touhu ho udeřit. Uvědomovala si, že hřmotný voják by ji snadno přemohl, kdyby ho vyprovokovala k násilí.

Nenápadně vsunula prsty do váčku a vyňala drobnou lahvičku. Cítila, jak ji páli v dlani - byla to vskutku zlá, nebezpečná věc. Drsně ji otočil k sobě, ústa pár coulů od jejích rtů.

"Já... dávám mu octal," řekla nevýrazně, přestože se v ní každý nerv chvěl děsem. "Vypije toho hodně. Tě -těší ho dobře se napít, má to rád!"

S falešnou lehkostí se sehnula, zvedla další džbán. Rychlý pohyb hodil obsah ampulky do nápoje a pak jej podala Alvarrovi. "Prosím, pro vás mohu dělat totéž!"

Srdce se jí šíleně rozbušilo, když nádobu odstrčil. "Tohle můžu mít vždycky," vrčel. "Teďka si přeju něco extra."

Dokud za zády neucítila stěnu, neuvědomila si, že pomalu ustupovala dozadu. Teď stála u zdi, zajatá mezi Alvarrovými pažemi. Stále držela v ruce džbán a cítila sladký pach nápoje z jeho dechu.

"Pojďte. Mohli bychom se posadit," pravila neuspěchaně. Nesmí v něm vzbudit podezření!

Alvarro se zamračil, nicméně ji nechal, aby odstoupila a posadila se na podlahu. Takovou reakci rozhodně neočekával. Těžce se svezl vedle ní, jeho oči si ji zvědavě měřily. "Ty se nebojíš?" zeptal se přímo.

"Ano, bojím se," připustila. Popravdě jsem zděšená. "My jsme však národ fatalistů, který věci bere tak, jak přijdou. Naši bohové nás učí, abychom se nevzpírali nevyhnutelnému. Jste tady - jsme tu sami. Vím, že jsem ve vaší moci."

Každý sval jejího těla volal po činu, chtěla by toho násilníka uhodit a bušit do něj. Soutěž síly s Alvarrem by však byla předem prohraná, zbytečná, musela se spolehnout na svou nápaditost. Pozvedla nápoj - nenabízela mu jej, jen se ujistila, že jej vidí.

"Dej to sem," houkl a vytrhl jí jej z ruky. Zvedl jej k ústům a jako prve polykal dlouhé doušky. Erixitl přihlížela a třásla se strachem. Bude mít kouzlo zředěné octalem vůbec nějaký účinek? A jestli ano, jak se projeví?

Alvarro odložil napůl plnou nádobu stranou a spokojeně mlaskal. Náhle se s šokující krutostí na ni vrhl, srazil ji na podlahu a sápal se po ní. Supěl, z očí mu sálalo nepřičetné šílenství. Vtom zasténal, vytřeštil oči, jazyk mu vyhrézl z úst. Prsty tápaly po jejím krku, tělo se zmítalo v křečích.

Potom ztuhl, vydal pár zvuků a skončil.

Erixitl zesláble vzlykala, vymanila se z jeho odpudivého doteku a odkulila se stranou. Dlouho tak ležela, přemáhajíc zvracení, lapajíc po dechu. Podívala se na malou ampulku ve své dlani a s hnusem ji mrštila o zeď a pozorovala, jak se roztříštila.

Viděla odraz svých nadějí v rozhozených střípcích skla, mizících v blednoucím svitu slunce.

Vedle sebe ucítila pohyb a polekaně se otočila. Do místnosti vstoupila další postava - ne dveřmi, ne žádným viditelným způsobem. A velké oči na ni bez mrknutí hleděly se stopami mírného humoru. Skvělé perutě křidel se zvolna ohýbaly, zvedaly se a klesaly, hadí tělo se líně vlnilo ve vzduchu.

Když promluvil, jeho hlas byl sykavý šepot.

"Zdravím tě," řekl opeřený had. "Nemusím se ti představovat, ale jsem Chitikas Coatl - a vrátil jsem se."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Kronikáři je poskytnut pohled do nitra věcí, aby se příběh Zániku mohl později vyprávět.

Bohové se nyní shromažďují na galeriích svého nesmrtelného kosmu, aby pod sebou pozorovali dějiště arény. Každý je vznešený a sebevědomý ve své vlastní jsoucnosti - jeho či její. Každý nevěšmavě přehlíží ostatní bohy, soustřeďuje se na hru lidí tam dole.

Toto může být jejich zkáza. Helm si olizuje rty, když jeho muži počítají své zlato, tu neustále rostoucí hromadu v Axaltově paláci.

Biskup mu okázale děkuje a bůh se sluní v jeho chvále.

Zaltec hoduje na nabízených srdcích, ale ani masivní krmení neliší jeho hlad - jestli vůbec něco, pak jej spíš zapaluje. Jeho náboženský kult nyní vře a napíná se boječtivou horlivostí. Touží po spuštění útoku, po možnosti nakrmit svého boha hostinou, jakou nikdy dřív neměl.

Ani jeden z nich neukazuje povědomí o třetí nesmrtelné jsoucnosti, pavoučí podstatě bohyně Lolth, která vedle nich na galerii pozvolna nabírá tvar. Má oči - mstivé oči - jen pro své pobloudilé děti. Drovové náruživě oddaní přisvojenému bohu ji nadobro zavrhlí.

A jí dochází trpělivost.

17

Poslední západ slunce

"NE! U HELMA - NEMOHLI JSME ZABLOUDit!" ječel Halloran a mlátil pěstí do zdi tunelu. Pocit zmaru ho rval na kusy. Mysl žhnula nespočetnými představami osudu jeho ženy v rukou jeho bývalých přátel ve zbraních.

Tři muži se po hodiny neúnavně protloukali sítí vodou prosáklých chodeb, vraceli se po svých stopách, prozkoumávali kdeco, zoufale hledající cestu z podzemního bludiště. Všude kolem nich se otevíraly spojující průchody, zřejmě vedoucí ke stejným chodbám s novými křižovatkami, výškovými rozdíly, tajnými zákoutími a skrytými komorami

každých sto kroků. Erixin bratr se vrhl do honu za východem stejně pilně jako Poštli a Hal.

"Žádný strach, dříve či později se určitě dostaneme ven," řekl Poštli nevrle, když se po krátkém odpočinku zvedal na nohy. Zastavili jen na minutu, ale i na něho dolehl tlak nervozity, který jim nedopřál chvíli klidu.

Určitě sestupujeme stále hlouběji," odhadoval Hal, bez sebe pomyšlením, že nechali Erixitl kdesi daleko za sebou. "Teď jsme hluboko v podzemí."

"Asi máš pravdu. Podívejme se kolem po cestě, kudy se dá vyšplhat." Poštli ukázal na mokrý strop. Na několika místech minuli pár napůl shnilých dřevěných žebříků, které vedly nahoru.

Shatil stál tiše stranou, pozoruje Hala a Poštliho, jak se dohadují a nadávají. Část jeho mysli - ta mužská - obdivovala úsilí, s nímž chtěli zachránit jeho sestru, jiná část - ta, jež sloužila Zaltecovi - doufala se stejnou touhou v úspěch, aby mohl splnit bohem přidělený úkol a zabít ji.

Kněz zapálil další rákosovou pochodeň od dohasínajícího oharku. "Už nám zbývají jenom dvě," hlásil potichu. "Brzo budeme ve tmě."

Halloran se po něm otočil, připravený ho seřvat pro těch pár slov. Shatil se na něho klidně díval a Hal se zastyděl a cítil se jak pitomec. "Tím pádnější důvod, abychom sebou hodili," zamumlal.

Zase začali pochodovat úzkou chodbou - chodbou, která vypadala přesně stejně jako stovky jiných tunelů. "Jak dlouho se tady trmácíme?" otázal se Hal. Zápasil sám se sebou, aby nepropadl zoufalství.

"Myslím, že většinu dne," ozval se Poštli. "Řekl bych, že se sklání k večeru." Dál to nerozváděl - oba dobře chápali význam Erixiny předpovědi. S večerem přijde vzestup úplňku, a jestli skutečně ve snu viděla pravdu, krátce nato Naltecona zemře.

Jak se vlekli vpřed, Halloran se otočil a viděl, že Shatil si ho prohlíží se zmateným výrazem, jako by nevěřil svým očím.

"Co je?" ut'al krátce bývalý legionář.

"Přemýšlel jsem," odvětil kněz a ukázal k Halovu pásu, "jak je to možné, že nesete pouta hišny. Věřil jsem, že kouzlo spáru používají jen kněží mého řádu. Nebo jste také pánem hišny!"

"Ne," Hal se dotkl pruhu hadí kůže, která ho obtáčela. "Tady tato mne kdysi v Payitu spoutala. Když jsem byl osvobozen, nechal jsem si ji."

"Je to mocná věc," prohlásil kněz vážně.

"To mi nemusíte říkat." Hal si vzpomněl, jaké měl s hadinou potíže. Roztáhla se do jakési dlouhé pružné sítě, která ho svázala pevně jako balík. Když ji chtěl Daggrande přerážnout dýkou, ocelový břit se ztupil a na kůži nebyl ani škrábanec.

"Pozor!" křikl náhle Shatil a zůstal stát. Ukázal k úzkému, hlubokému výklenku, který Hal a Poštli ve svém spěšném pochodu přehlédli.

"Co je tam?" bručel Hal, nakukuje do stínů.

"Žebřík, vede nahoru."

? ? ?

"Pohledte na ně, kapitáne. Oni tam sedí a koukají. Máte ponětí, co to znamená?" Cordell se díval na Daggranda a čekal na odpověď. Velitel stál s trpaslíkem na střeše Axaltova paláce. Za nimi se prostírala plochá dřevěná střecha paláce, orámovaná kolem okraje parapetem. V jejím středu se do výše zvedaly doškové vrcholy, značící stropy hlavních hal a trůnního sálu.

Mimo ně byl vrch paláce jednolitá široká plošina.

"Zatraceně mě to zneklidňuje, generále!" Trpaslík přimhouřenýma očima hleděl na posvátné náměstí protkané dlouhými stíny slunce, které prosvítalo červánky nad západním obzorem.

Viděl desítky tisíc válečníků postávajících všude na okrajích náměstí, rozlévajících se ve skupinách kolem jejich chrámů a po pyramidách. Byli ozdobeni pery a všichni byli ozbrojeni. Občas se shlukli dohromady, mumlali nějaký druh polozpěvu, ne hlasitě ve výzvě bitevního pokřiku, ale byl to na každý pád výhružný, znervózňující zvuk. Válečníci přicházeli celý dlouhý den, jejich počty se nadouvaly ze zřejmě nevyčerpatelných pramenů obyvatel nádherné metropole.

Ze svých tábořišť kolem Axaltova paláce je hlídali nesví Kultakánci a Payit'ané se zbraní v ruce. Těch pětadvacet tisíc mužů spojeneckých vojsk dělalo náramný dojem, když pochodovalo do města - teď je Nexalané počtem daleko převyšovali. Pět set mužů Zlaté legie v samém paláci se dívalo na tuto hrozivou sílu a modlilo se, aby zavládl mír.

"Tam je zas ten kněz," vrčel Daggrande.

Cordell vzhledl k nejvyšší pyramidě, na níž řečnila a gestikulovala černě oděná postava Zaltecova patriarchy. Ostré štěkání jeho hlasu k nim doléhalo, nerozuměli by mu však, ani kdyby znali jeho jazyk, neboť slova rozmazávala ozvěna velké vzdálenosti.

"Vypadá to zle," řekl Cordell. "Cítím tady nenávisť a hněv."

"Nemůžu jim to mít za zlé," podotkl Daggrande. "Určitě vědí, že Naltecona tu není dobrovolně."

"A zlato!" řekl kapitán-generál hněvivě. "Přestali ho sem přinášet." Vskutku, stálý příliv zlatých předmětů a prachu před polednem ustal.

Daggrande se poněkud nevěřičně a polekaně ohlédl po svém veliteli. Ty hromady těžkého kovu, co už skladovali v pokladnici! Jak je chce vyvézt z Nexalu? A co víc, nepřátelské sročení pod palácem by ho mělo varovat, aby se staral o naléhavější věci.

Cordell se zahledl do slunce, které se dotýkalo ramene Zatalu. Nad velehorou se vznášel oblak nadýchaných par, vrhající svůj stín přes většinu města. S obavami stočil oči dolů k Nexalanům.

"Pošlete pro Nalteconu," nařídil stroze. "Ať promluví k těm lidem dole. Musí je přesvědčit, že útok by byl zkázou! Daggrande přikývl, šel k žebříku, který vedl do paláce, a než začal sestupovat, vrhl poslední pohled na obrovské, stále rostoucí zástupy.

Zkázou pro koho? uvažoval.

? ? ?

"Chitikasi!" vykřikla Erixitl radostně. "Ty ses vrátil!"

Coatl se vznášel ve volné spirále. Jemná peříčka zářila v posledních slunečních paprscích. Dlouhé, štíhlé tělo zůstalo ve vzduchu, jen špička pernatého ocasu se táhla po podlaze. Obrovská zlatá křídla bila velmi jemně, perutě vlály nahoru a dolů s každým vláčným pohybem.

Rozdvojeným jazykem švihl z úst a zpět a fixoval dívku upřeným pohledem. Žluté oči se svislými škvírami černých zornic nemrkly.

"Vrátil jsem se - jak jsem řekl," syčel opeřený had s náznakem netrpělivosti. "Když smrtelníci nechtějí rozumět a jednají dle svých okolností, někdo jako já -"

"Nechtějí rozumět?!" Erixitl mluvila tiše, její radost však přešla v záchvat vzteku, jenž uhodil domýšlivého coatla jako rána do tváře. "Kdo nechtěl jednat? Kde jsi byl od chvíle, co jsi v Payitu zmizel? Co si myslíš, že si sem přijdeš na prahu noci mé děsivé předpovědi a řekneš mi, že já jsem nechtěla jednat?"

Ukázala na ještě teplé tělo mrtvého Alvarra. "To jsi nemohl přijít před hodinou? Nebo před deseti dny?"

"Tak dost," řekl Chitikas s nádechem své obvyklé povýšenosti. "Začneme jednat hned teď."

"A co máš v úmyslu?" Erix zapomněla na hněv, ale hleděla na hada s otevřeným podezřením.

Svíť zapadajícího slunce zrůžověl a vybledl. Erixitl si představila úplněk, šplhající k východnímu obzoru.

"Možná bychom měli jít na střechu."

Chitikas větu vyslovil takovým způsobem, že vyzněla spíš jako otázka.

? ? ?

"Musíte jim říct, aby se rozešli!" odsekával ostře Cordell. Darien ihned přeložila a Naltecona se na generála podíval s výrazem bezedné únavy.

"Chcete nemožné. Cožpak nevidíte, že sem byli svoláni vyšším rozkazem? Vy sám jste můj hlas připravil o autoritu, kterou mívá. Nebudou mě ani poslouchat."

"Chcete se vyhnout válce?" Cordell snížil hlas do výhružného vrčení. "Nebo chcete, abychom na město pustili naše moci?"

Naltecona srdceryvně povzdechla. "Spustit moc? To je něco, co už žádný z nás nemůže kontrolovat. Ne, nepřejí si vidět tuto válku. V mých snech jsem viděl její hrůzné následky, zničí nás všechny."

"Tak k nim, u Helma, promluvejte!" Cordell utínal slova a odvrátil se prudce stranou, aby nabyt sebevládu. Ctihodný rádce byl hrdý muž, to věděl, a hrdého muže lze tlačit jen po určité hranici.

K jeho překvapení se však Naltecona rozešel k okraji střechy nad náměstím. Zastavil se u východní strany paláce, kde ho všichni válečníci museli jasně vidět.

Ačkoli slunce sotva zapadlo, úplněk před ním vycházel na oblohu, která byla ještě modrá blednoucím světlem podvečera. Když promluvil, jeho hlas zvonil pronikavou panovnickou mocí.

"Slyš mne, lide můj!" Tupé ticho se usazovalo nad masami válečníků, zvolna se šířilo jako vlna na rybníku až k nejzazším zdem náměstí.

"Mé srdce zná bolest, již cítíte, a má duše chápe nutnost cti! Toto je však čas, kdy svoji bolest musíme spolknout. Co se cti týká - moje vlastní mi dovoluje, abych sídlil zde jako host cizinců. Není už to důkazem, že jsme nebyli zneuctěni?"

Ze zástupu Nexalanů zahřměl nesouhlas. Kultakánci se nervózně dotýkali svých zbraní.

"Musím vás žádat, abyste ukázali trpělivost - více trpělivosti, než kolik jste ji měli doposud. Chápu obtížnost tohoto úkolu." Z hrdel zástupů válečníků a kněží vyrazily hanlivé výkřiky, urážky a hněvivé hvízdání. Na mnoha prsou Naltecona viděl lesklou rudou jizvu kultu Zmijí ruky. Vypadalo to, že kult stojí v čele povstání, ale rádce věděl, že za nimi stojí připravený celý Nexal.

"Viděl jsem budoucnost. Začnete-li válku, bude následovat zkáza - taková zkáza, jakou by si naši otcové nedovedli ani představit." Nalteconův hlas řezal, jak se namáhal, aby mu porozuměli.

"Lide můj! Slyš mne!"

Jenže teď už bylo příliš pozdě.

? ? ?

V místnosti se nadobro setmělo, když vláčné tělo Chitikase Coatla dívku obkroužilo. Křídla opeřeného hada bila ve stejném volném rytmu. A přece se jaksi poháněl bez jakéhokoliv úsilí čím dál tím rychleji, jeho duhově zbarvený tvar se kolem ní rozmazal v bělostném prstenci. Náhle místností problesklo oslnivé světlo.

V příštím okamžiku stála Erix na střeše paláce ve stínu doškového štítu v kruhu vířícího Chitikase. Plášť Jednoho Pera se na jejím rameni vzdouval a vlál. Had rychle svůj pohyb zastavil, svinul se ve vzduchu vedle ní, jenže jej pře stala vnímat.

Upírala oči na scénu, která se před ní rozvinula, děj který byl přesným odrazem jejího snu!

Naltecona stál u okraje ploché střechy, u nízké zídky, která ji ohraničovala. Celé dějiště zalévala bílá zář vycházejícího úplňku. Ve volném polokruhu kolem Ctihodného rádce stál biskup, trpasličí kapitán Daggrande a ovšem Cordell s Darien. A dole za nimi, plnic náměstí jako tlustý koberec lidství, vřela válečná masa Nexaly.

Erixitl hleděla, duši sevřenou neúprosným děsem. Měla pocit, jako kdyby pozorovala hru na jevišti, lhostejné a odtažené představení, které se jí netýkalo. Nemohla dělat vůbec nic a děj pokračoval.

Potřásla prudce hlavou, černé vlasy kolem ní zavlály jako oblak. Věděla, že sem byla přivedena s určitým záměrem. V jejím rozhodnutí, že zasáhne, přehlédla jednu věc, se kterou se seznámila už dříve - že porozumět záměrům Chitikase bylo obtížné a matoucí.

? ? ?

"Pořádně se do toho opři! Ta zatracená věc musí povolit!" pobízel Halloran Poštliho, který balancoval nad ním na úzkém žebříku.

"J - já s tím nemohu hnout," zalykal se válečník. "Tyhle padací dveře nikdo neotevřel snad sto let." Shlížel nejistě dolů na Hala.

"Počkej, zkusím to!" Hal se přitiskl ke stěně, jak Poštli sestoupil o několik příček, aby se on sám mohl vytáhnout nahoru.

Hal se obával o osud této země, protože bezvýhradně věřil Erixinu proroctví o její zkáze. Ale nejvíc ho hnál strach o ni a hořká nenávist k těm, kteří ji věznili a ohrozili všechny jeho naděje a touhy. Musí se k ní dostat za každou cenu!

Magie per mu tepala zápěstím. Jeho pěst vyrazila vzhůru, padací dveře zapraštěly, rozpadly se na půlky a oba kusy vyletěly vysokým obloukem ven. Proskočil otvorem a v letu tasil Helmův Zub, neboť netušil, zda se dostali do palácové komnaty, nádvoří nebo zahrady.

Nebo také na střechu. Rozhlédl se kolem po široké ohromné rozloze. Kus od nich stála skupina legionářů a zespodu z náměstí k němu dolehl neurčitý hukot. Hluk musel zamaskovat rámus jeho vpádu, neboť nikdo z vojáků se nedíval jeho směrem. Poštli a Shatil rychle vylezli za ním.

Byli na střeše paláce - sídla Nalteconova otce Axalta. Tak přece jen nezabloudili od svého cíle tak daleko, jak se Hal během jejich podzemního výzkumu obával. Viděl Ctihodného rádce, který očividně oslovil hlučící dav dole. Do vědomí mu zvolna pronikalo děsivé sročení válečníků, kteří zaplnili prostory náměstí od jednoho konce k druhému.

"Musí jich tam být sto tisíc!" vydechl užasle.

"Víc," utrousil Poštli, odhaduje dav vycvičeným okem vojenského velitele.

"Kde je má sestra?" otázal se Shatil a rozhlížel se pozorně kolem.

Stáli tam přikrčeně, měsíc natahoval jejich stíny přes střechu a prohledávali očima každý kout. Spolu s čarodějkou a biskupem viděli tucty legionářů a jejich kapitány a všichni napjatě pozorovali rozvíjející se drama, neboť cítili, že Nalteconovi se nepodařilo davy uklidnit. Celá střecha byla vystavená chladnému měsíčnímu svitu, jen oblast s doškovými štíty tvořila hluboké černé stíny.

"Není tady," řekl Halloran blízce zoufalství.

"Pohled," šeptl Poštli a ukázal dolů.

Zástupy Nexalanů se vlnily k paláci jako rozbouřené divoké moře kolem malého, odvážného ostrova. A přece válečníci neútočili.

"Erixin sen - smrt Naltecony v kruhu legie! Může se to stát hned teď!"

Hal zavrtěl hlavou. "Nevěřím, že by ho Cordell nechal zabít. Ne teď, ne takhle. Naltecona je jediným člověkem, co je drží zpátky."

"Hej, vy tam!"

Drsný křik hlídky jim prozradil, že byli objeveni. Halloran se otočil a viděl několik mužů s výhružně namířenými těžkými kušemi, kteří k nim postupovali z opačné strany střechy.

"Je to Halloran!" zvolal jeden ze strážců. Pozornost všech se teď upřela k trojici, jasně ozářené bledým měsíčním světlem.

Hal chvilku rozvažoval, jestli by neměl skočit do bezpečí tmy padacích dveří vedle nich a zmizet i se svými dvěma společníky v nekonečném bludišti podzemních chodeb.

Avšak tím by také přiznal, že selhal, a k takovému přiznání neměl chuť. Zahlédl Darien, jejíž bledý obličej ho chladně pozoroval, a vzpomněl si, že v batohu na zádech má její knihu kouzel; zachytil se zoufalé naděje.

"Chci s vámi mluvit," zvolal s očima na Cordellovi.

"Přistupte," pronesl kapitán-generál obezřele. "Držte ruce v dohledu." Hlídal je, jak kráčeli k němu. "Stát! To je dost blízko."

S Poštlim a Shatilem po stranách se zastavil deset kroků před bývalým velitelem. Vedle Cordella stála elfí albínka a měřila si ho tak prázdným pohledem, prostým jakéhokoliv citu, že Halloranovi připadal jak pohled ještěra.

Davy za palácem začaly hlučet. Naltecona od nich zvedl hlavu a s podivem sledoval napjaté jednání na střeše.

"Chci uzavřít výměnný obchod," vyzval Halloran Darien. "Mám vaši knihu kouzel - a vy držíte osobu, na níž mi záleží... nám záleží," opravil se rychle. "Nabízím vám knihu výměnou za ženu."

Cordell se na Darien díval s výrazem klidného zájmu ve tváři. Čarodějka je doslova omráčila, když se začala smát. Ten zvuk v sobě nesl drsný, krutý význam.

? ? ?

"Musíme jít k nim!" šeptala Erixitl se vzrušeným napětím.

"Nezbývá už moc času!"

"Počkej," nařídil jí Chitikas chladně. Zůstali ve stínu štítu, kde je ostatní nemohli vidět.

Erixitl pozorovala coatla zaraženě, pak rozhodně potřásla hlavou.

"Já tam jdu!"

Vztyčila se a vykročila, had vedle ní těžce vzdychl. Po prvním kroku jí noha uvázla na dřevěných prknech. Chtěla se obrátit k Chitikasovi, ale i její druhá noha byla stejně uvězněná. Nemohla se hnout.

Stočila se v pase, hněvivě otevřela ústa k rozkazu, aby ji okamžitě uvolnil, ale slova z nich nevyšla. Očaroval ji!

"Čekej," nařídil coatl suše. "Zatím nás nesmí vidět."

A Erix mohla jen přihlížet, umdlévajíc hrůzou.

? ? ?

"Co je na tom k smíchu?" tázal se kapitán-generál své milenky. "Řekl bych, že je to rozumná výměna - tvoje kniha kouzel za Halloranovu ženu."

"Naivita toho pitomce je k smíchu!" odsekla Darien, rty stále stažené v chmurném potěšení. Její oči neměly s veselím nic společného, zůstaly studené a bez života.

Halloranem projel chlad.

"Teď je v mé moci," pokračovala Darien. "Když ta holka nechrání jeho tělo, moje magie vyrvе tajemství knihy z jeho mysli!"

Ale než se zmocním tvé duše," dodala, "je zde jedna věc, kterou bys měl vědět."

Halloranovi krev mrzla v žilách, znal její slova, ještě než promluvila.

"Tvá žena je už mrtvá!"

"Co?" vyjel Cordell. "Byla pod mou vlastní ochranou. Jak ses mohla opovážit -"

"Pod tvoji ochranou?" řekla pohrdavě. "Pod tvoji ochranou jako legie - jako tvá moudrost či tvé chytré plány?"

"Co tím chceš říct? Můžeš mi to vysvětlit?" zavrčel Cordell. Rozpačení legionáři od nich zvolna odstupovali, neboť nikdy dřív nebyli svědky takové hádky mezi generálem a jeho elfí dámou.

"Byl jsi užitečným nástrojem," ušklíbala se, "ale teď tvá úloha skončila. Děvče je mrtvé..."

Ticho, které následovalo, nechávalo takřka dost prostoru pro slunce, aby vyšlo a zapadlo, ale jasný úplněk stále ještě visel na temné obloze.

"A abys věděl," pokračovala Darien nevzrušeně, "válka bude!" Prudce zvedla ruku, namířila prst a štekla ostrý povel. Střela žhnoucí magie z něj vyrazila jako šíp, práskla vpřed a vybuchla v hrudi její oběti. Další a pak třetí a stále víc střel letělo vpřed. Každá vrazila hluboko do popálené kůže cíle, praskajíc a prskajíc nepřírozenou mocí, a rvala jeho tělo, bezmocně tlačené nazad. Modré jiskry syčivě pršely kolem a ostatní šokovaně, němě přihlíželi.

Když kouzlo konečně pozbylo sil, Nalteconova rozervaná, krvácející postava se kymácela na okraji střechy. Dav dole bezděčně ztichl. Potom mrtvý, zohavený Ctihodný rádce přepadl přes zidku dolů na dlažební kameny posvátného náměstí.

Magie stále přeletovala jiskřivě nad střechou v pozůstatcích smrtonosné moci, která Nalteconu zahubila. Prskala jako světlo, vyšvihla vzhůru a zase padala a všechno kolem ji buď oslnivě odráželo či mizelo ve tmě.

Jak světlo pulzovalo, Halloran zíral na Darien v ohromeném nevěřicím úžasu. V jeho jasu její pleť zářila alabastrovou bělostí albinismu.

Ale ve stínu vypadala tmavá, tak černá jako kůže drova.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Nyní Pravý Svět balancuje na pokraji chaosu. Mé prsty se třesou a mé štětce po stránce neovladatelně kloužou. Musím je odložit a zadržet dech, neboť osud mé země se naplňuje.

18

Černá a bílá

ERIXINY NOHY SE UVOLNILY A RYCHLE VYběhla ze stínu do jasného světla k těm, co se shlukli k okraji střechy. Město kolem ní zmrzlo v podivné nehybnosti. "Hale! Hale!"

Otočil se s tváří rozpůlenou ve výraz nevěřivosti a pak neuvěřitelného štěstí. Křičel její jméno, strhl ji do náruče. Potom se však úleva obrátila v zuřivost zaměřenou na Darien.

Čarodějčin obličej zrůnil úlek, zklamání ... a strach. "Ne!" vydechla Darien chroptivě staženým hrdlem.

"Ty zrádná ježibabo!" vyl Daggrande, vykláněje se na místě, kde stál Naltecona. "Zabila jsi nás všechny!"

Masy Nexalanů dole vypukly ve vichřici řevu, slepá zuřivost rychle přerostla v bojové šílenství.

"Co - proč jsi to udělala?" Cordell na ni civěl.

"Kdo jste? Co jste?" šeptal tiše, postrašeně biskup Domincus.

Hal, objímaje Erixitl kolem ramenou, elfí albínku pozorně studoval. Viděl ostatní legionáře, jak jejich ohromení, hněv a nevíru střídá strach, když vztek nexalských válečníků zachvátil všechno kolem nich; ta zuřivost obtěžkala vzduch - dala

se takřka hmatat, cítit, čichat.

On jediný pochopil.

"Vy jste jedna z nich!" prohlásil pevně. "Ze Starověkých. Černá elfka. Proto se vyhýbáte slunci, ne pro vaši delikátní pokožku. Vy jste měli tohle dávno naplánované."

Čarodějka, soustředěná na Erixitl, neodpověděla. Cordell ho však pozoroval s nechápavým zmatkem, jenž v Halovi budil téměř soucit.

"Co tím míníte? O čem to mluvíte?"

"Říkám, že s vámi manipulovali, jak potřebovali. Drovové vás využili, neboť touží získat kontrolu nad celou Mazticou. Proto začali válku, aby tuto zemi rozervali a získali nad ní naprostou nadvládu!"

Zvuky zezdola z náměstí, kde Nalteconův skok a pád byl všem jasně na očích, potvrzovaly, že válka skutečně začala.

? ? ?

Signál! Hoxitl hlídal dějiště z vysoké rozhledny Velké pyramidy, viděl Nalteconu v záři smrtící magie, byl svědkem příšerného tance jeho umírání a pozoroval bezvládnou postavu, jak se řítí dolů na náměstí.

Totéž viděly tisíce nexalských válečníků. Celé náměstí na chvíli ohromeně utichlo. Potom rachot otřásl zemí a z vrcholu Zatalu vyrazil kouř. Konečně velekněz zvedl hlas v dlouhé bojové výzvě a členové kultu - možná jeden z pěti v té záplavě válečníků, povelu porozuměli.

Houkavé vytí těch ocejhovaných mu v ohlušující ozvěně odpovědělo, ruce pozvedly zbraně do výše a jejich náruživá nenávisť a boječtivá vášně se šířily jako nákaza. Vyrazili do útoku. A tak, jak Hoxitl předpovídal, je ostatní Nexalané bez váhání následovali.

Obrovská vlna lidského přílivu se valila přes posvátné náměstí, sbíhala se k Axaltovu paláci. Vřava dupajících nohou, ječících hlasů, hvízdání píšťal, hučení lastur a rytmické bušení dřevěných násad zbraní roztrásl střed města. Ten ryk hněvu jistě musí slyšet i sami bohové, pomyslel si velekněz.

Kultakánští a payitští bojovníci - spojenci Zlaté legie, tábořící venku kolem paláce, museli vystát první vražedný nápor Nexaly. Kultakánci střežili severní a východní boky sídla, zatímco Payit'ané rozložili svůj tábor u západního. A Hoxitl se z toho radoval - jen ať jsou cizinci svědky osudu svých spojenců a vidí, co ani je nemine!

Kultakánci, pevně zapření pro boj, vyslali do jedolité masy salvy šípů s kamennými hroty. Mnohý Nexalan padl, ale ve vteřinách se ty dva voje srazily v bitce. Opeřené čelenky mávaly nad bojovníky, označovaly linie mezi dvěma národy, ale barvy se zanedlouho smíchaly v chaosu zabíjení.

Hoxitl bitvu pozoroval, tváře zardělé fanatickým, nezemským vytržením. Zaltec bude velice potěšen.

Tisíce mužů vířily v tanci smrti, mace sekaly, kamenné dýky bodaly, oštěpy se zvedaly - na všechno dopadal tajemný svit úplňku. Oštěpy, šípy a kameny vyletovaly nad záplavu těl, dopadaly bez výběru do shluklých řad. Křik raněných, vzrušené vytí triumfu, drsné jeky varování, to všechno se smísilo v bitevní kakofonii.

Na dlažebních kamenech se kluzce rozlévala krev, leskla se jak černý olej. A zlatobílý kotouč stoupal výš, zalévaje celou tu úděsnou scénu svým výsměšně průzračným, čistým jaselem.

Pět tisíc Payit'anů na západní straně sídla nemohlo náporu dlouho odolávat. Rychlý, mocný útok je rozdrobil, zkusili oštěpy udržet linii, leč zakrátko shledali, že bojují v malých ostrůvcích, obklopeni hordami Nexalanů. Zoufale se snažili probjovat ven z uzavřené pastí náměstí.

Některým se to podařilo, někteří zemřeli. Většina padla do rukou útočníků a Nexalané s nimi bez meškání pochodovali k Velké pyramidě. Ještě jak boj s Kultakánci zuřil se vzrůstající divokostí, začínali první z payitských vězňů dlouhý, jednosměrný výstup nahoru - k Zaltecovu oltáři.

? ? ?

Shatilovi se zastavil tep. Erixitl! Jeho sestra žije! Nerozuměl hovoru cizinců, co stáli kolem, ale viděl a vycítil jejich šok a hněv, zaměřený na bledou ženu, která zavraždila Nalteconu. A zahlédl čarodějčin strach, když přiběhla Erix.

Mladý kněz hleděl na svou sestru s protichůdnými pocity naprostého zmatku. Nemohl si zastírat, že když ji viděl živou a zdravou, cítil radost. Jeho poslání mu však přikazovalo, aby ji zabil, aby Nalteconova smrt mohla dát kultu znamení k povstání.

Nyní je však Ctihodný rádce mrtvý a povstání dole na náměstí propuklo v plné síle. Nemohl provést svůj úkol - zdálo se, že na to bylo už pozdě. Ale neměl by ji přece jen zabít? Jaká je teď Zaltecova vůle?

Jestli její smrt měla být znamením k Nalteconově vraždě, potom by její skok nebyl nutný. Přál si, aby tu s ním byl Hoxitl a poradil mu. To však bylo vyloučené, musel se rozhodnout sám.

Shatil přesvědčil sám sebe, že použití jedovatého drápu by vůli jeho boha neodpovídalo. Takže Erixitl bude žít.

Alespoň do té doby, než její bratr dostane další příkaz.

? ? ?

"Ne!" štěkl Cordell, jenž nabyt náhle svých smyslů a teď se divoce obrátil k Halloranovi. Vlny útočníků dole na náměstí ho probraly do čehosi, co připomínalo jeho dřívější vojenskou ráznost. "Mylíte se!"

"Má pravdu!" ozvala se Darien, která konečně nabyla chladného klidu, který byl pro ni příznačný. Zaklonila náhle hlavu, její bílá tvář vzhlížela k měsíci. Vyvalila podivný výkřik, něco jako skřek jestřába, jenom hlubší, daleko výraznější.

Erix sevřela Halovu paži, pozorovala albínku se zatájeným dechem. Tušila, že za zády má Chitikase, a přítomnost

opeřeného hada po jejím boku ji trochu utěšovala. Nemohla však zapomenout, že to byl on, kdo ji sem přinesl a v kritické chvíli ji očaroval a přinutil, aby při rozvíjení té noční můry zůstala nečinným divákem.

Vtom se kolem Darien objevilo dvanáct černě oděných postav. Museli se teleportovat z nějakého místa, odkud je přivolala.

"Tady máte Starověké," Halloran natáhl ruku a ukázal. "Potřebujete pádnější důkaz?"

"Zdravím tě, sestro," řekl jeden, odhodil kápi na záda a odkryl vysokou záplavu sněžně bílých vlasů, korunujících obličej nejtemnější půlnoční černí.

"Helmovo oko! Je to pravda!" hučel Daggrande, zvedl válečnou sekýru a vyběhl proti temným elfům.

"Tamhle stojí to děvče! Vidíte sami, že je stále živá!" Darien vztáhla prst k Erixitl a všichni viděli, že drov vykulil oči možná strachem, možná údivem. "Zabijte ji!" křikla čarodějka.

Celá smečka temných elfů vytáhla z hávů meče z černé oceli a vyrazila k Erix. Černé čepele sály světlo ze vzduchu a vyhlížely jako černé, smrtunosné stíny. Měsíční svit mléčně odrážel lítou nenávist jejich bílých očí.

Halloran se celý naježil - nemůže Erixitl znovu ztratit! A stejně reagoval i Chitikas Coatl.

Opeřený had pojednou žhnul jako slunce a černí šermíři se s křikem zastavili a zakrývali oči cípy svých hávů. Celé životy sídlili v podzemí, vycházejíce pouze v noci a coatlova náhlá zář jim pálila zrak.

Halloran skočil vpřed, srazil prvního jedinou ranou meče, jež na oběť dopadla jako kladivo. Poštlí též čepelí proklál srdce oslněného drova, zatímco Daggrandova mocná sekera v divém máchnutí podťala nohy třetího.

Ti ostatní - Cordell, biskup, Shatil - užasle zírali na ohromující výbuch násilí a magie.

"Sraz ji!" ječel jeden z přeživších drovů, klopýtaje zpátky k Darieninu boku.

Trojice bojovníků výhružně postupovala.

"Nemohu!" odsekla čarodějka. Nemínila vůbec promrhat žádná cenná kouzla v útoku, o němž věděla, že by byl marný.

Halloran vyrazil a přetnul čtvrtého drova v půli mocným rozmachem ze strany. Černá krev vystříkla na jeho druhy a ti se stáhli, rysy zrůzněné patrným strachem. Jako kočka skočil k Darien, zvednuté ostří hnané vražednou pomstychtivostí.

Meč se svistem prořízl prázdný vzduch v místě, kde stála. Ona i zbývající drovové zmizeli, teleportovali se pryč z boje.

"Odešla," sípal Cordell sklesle. "Co jste to učinil?!"

"Co jste učinil vy?" otázal se popuzeně Halloran. "Zavedl jste své muže do pastí a teď vaše kouzelnice zmizela! Budete si muset svou cestu ven probojovat sám!"

"Shatile! Bratříčku!" Erix náhle spatřila svého sourozence, který se držel v pozadí. Kněz Zalteca na ni omámeně pohlédl a uložil předmět, jenž vypadal jako dráp, do míšku u pasu. Běžela k němu překypujíc radostí, že je živ, a on ji k sobě vřele tiskl.

Černý šíp s ocelovým hrotem náhle práskl do Halloranova hrudního plátu, v odrazu letěl přes střechu. "Tamhle jsou!" zvolal. Na sto kroků od nich byla na střeše skupina drovů. Několik z nich mělo dlouhé luky připravené k výstřelu, zamířené šípy v napjatých tětivách.

Jako v odpověď se vzduch otřásl šíleným rykem bitvy, která se přenesla pod palácové zdi. Kultakánci ustoupili až do jejich stínu, Nexalané na ně doléhali ze všech stran a v předtuše brzkého vítězství výskali, houkali, řvali a hvízdali jako d'asi.

"Pojďme," syčel Chitikas, jeho ostrý hlas lehce pronikl hlukem. "Teď uhodíme my na ně!"

"Teď?" vyjela Erix. "Před pár minutami jsme mohli zachránit Nalteconu a my teď zaútočíme? To přijdeš vždycky se vším pozdě?"

Chitikas na ni upřel nečitelný zrak. Poštlí vyjekl bolestí, jak se mu černá ocel zaryla do ramene. S bolestivým úšklebkem šíp vytáhl a ohlédl se ke skupině drovů. I Cordell se po nich podíval, ale pak ho zaujal nerovný boj, zuřící přímo pod ním.

"Bojujte si vaši bitvu tady!" houkl Hal na svého bývalého velitele. "My jdeme po nich - pojďme!" Rozběhl se s Poštlím po boku a Erix se Shatilem se k nim přidali. Halloran viděl, že se droví elfové připravují k další vražedné salvě, a přemýšlel, kolik šípů ještě bude muset snést, než s přáteli překročí vzdálenost, která je od nich oddělovala.

"Takhle!" sykl Chitikas, skloniv náhle perutě křídel. Smyčkou svého těla lehce objal čtyři lidské tvory a bílý blesk opět šlehl nad střehou; Halloranovi se zvedl žaludek, měl pocit víření, jeho nohy se přestaly dotýkat pevného dřeva prken.

Jenže vtom stáli zase na střeše, drovové byli od nich jenom pár stop - a byli k nim zády! Chitikas je teleportoval se stejnou rychlostí a přesností, jako vládli samotní temní elfové. "Dostanu tu čarodějnici!" hekl Hal, odseknuv hlavu drova, který stál mezi ním a Darien. Poštlí vyrazil vedle něho, jak se polekaní elfové otáčeli, aby čelili neočekávanému přepadu.

Štíhlý drov skočil vpřed, aby Darien zaštitil. Zvedl čepel černou jako noc a Helmův Zub se srazil s jeho zbraní s třeskem tvrdé oceli; moc Halovy plumy však převládla a temný elf zavyl, jak praskla kost v jeho paži. Halloran hleděl do rozšířených zornic Darieniných očí a cítil kruté, vzteklé vzrušení nad strachem, jenž se v nich zrcadlil. Ale pak se Starověcí opět přenesli z dohledu.

???

Nexalští válečníci, vedení fanatickou krvežíznivostí kultu Zmiji ruky, tlačili své odvěké kultakánské nepřátele proti palácovým zdem. Payit'ané byli již rozprášeni - zabiti, vyhnáni nebo zajati - a Kultakánci teď cítili plnou tíhu náporu.

Hoxitl pozoroval boj z Velké pyramidy, viděl, že Zaltecovi se dostane mnoho srdcí. Jeho extatické vytržení neochablo - naopak vzrůstalo s bitvou, zuřící dlouhou nocí. Viděl, jak jeho válečníci zručně užívají sítě, provazy a dlouhé háky,

aby vytáhli své protivníky z řad jejich spolubojovníků. Kolem pyramid se roztáhla dlouhá řada věžů, kobky chrámu byly už přeplněné.

Čekal na rozbřesk, aby mohl zahájit krmení svého boha.

Dole na krvavých, kluzkých kamenech nádvoří stál Tokol, válečný vůdce Kultaky. Dobře chápal vážné nebezpečí své situace. Jeho muži bojovali s kázní a divokou odvahou, zabíjeli, i když umírali. Jenže nepřítel bylo příliš mnoho a s vysokými zdmi paláce za zády neměli už kam ustoupit. Ze střechy přšely do řad útočníků střely odpalované z legionářských kuší, jenže v porovnání s nepřehlednými tisíci útočícími Nexalanů jich bylo směšně málo.

Takamalův syn uvažoval, jestli tím, že vložil jejich důvěru do rukou legionářských přemožitelů, neuvedl svůj lid do záhuby. Věděl, že tato bitva je ztracená, a všechno, co mu zbývalo, byla snaha, aby zachránil tolik svých mužů, kolik bude moci.

Zachmuřeně dal rozšířit zprávu a Kultakánci srazili řady. Na mohutné zapísknutí vůdce - zvuk, který se jaksi nesl i nad povykem boje - spojenci Zlaté legie vyrazili proti nexalským hordám. Těsná formace se tlačila chaotickým, nespořádaným zmatkem útočníků k bráně posvátného náměstí.

Nexalané se před nimi začali rozestupovat - ne, že by nebojovali, ale nijak zoufale průlomu nebránili. Tokol šel v čele, z jeho macy kapala krev a srdce mu pukalo nad neštěstím, do něhož své lidi zavlekl. Z dvaceti tisíc válečníků, jež přivedl do Nexalu, uniklo něco víc než polovina - a to jen proto, že je nepřátelé nechali projít.

Hoxitl a jeho kult věděli, že ti praví nepřátelé jsou obkličeni v Axaltově paláci. A ti teď, ochuzeni o spojence, zůstali sami.

Osud Zlaté legie se brzo uzavře.

???

Černé šipy se obloukem nesly měsíční nocí, leč Chitikas je viděl včas a teleportoval své čtyři lidi z cesty, než dopadly. Ještě jednou Halloran a Poštlí vyrazili proti drovím elfům do útoku a opět jim zmizeli z dohledu dřív, než jejich ostří mohla zasáhnout Darien.

Na střeše ležel další mrtvý drov, ale Poštlí i Halloran krváceli z několika ran. Vyčerpaně oddechovali a na chvíli se museli zastavit.

"Tam jsou!" vzkřikla Erixitl, ukazujíc kolem rohu štítu ve středu střechy.

Muži včetně Shatila přiskočili těsně k Erix a Chitikas je zase přenesl do útoku. Zas a zas bitka teleportace řádila kolem celé plochy palácové střechy, ačkoli žádná strana nezískala jasnou převahu. Legionáři neměli čas si jich všimnout, obrana samotné budovy je plně zaměstnávala.

Celou dlouhou jasnou noc Hal, Poštlí, Erix a Shatil pronásledovali temné elfy sem a tam přes povrch rozsáhlého paláce, zatímco náměstí pod nimi se otáčelo v žáru boje. Osm nebo devět temných elfů v honičce zahynulo, ale Darien pokaždé unikla.

Konečně, jak svítání začalo barvit oblohu do růžova, zmizeli Starověci z dohledu a už se nevrátili.

???

Z Cotonovy kroniky:

Uprostřed bouřlivého moře krve zůstává Chrám Quotala zmenšujícím se ostrovem klidu.

Kolem mne řádí válka - totální, nekontrolovaná, nenávislná bitva, která může skončit jen úplným vyhynutím. Zaltecovi kněží se náruživě radují z vítězství, neuvědomují si zcela, jakou cenu za něj v budoucnu zaplatí. Zaltecovi služebníci, Starověci, usilují o smrt Quotalovy vyvolené dcery, ale nyní - a určitě to musí vědět - je příliš pozdě na odvrácení zkázy.

Stále netuší, že Lolth se plíží blíž, roste do velikosti. Pavoučí královna potěšené pozoruje krveprolévání. Dává si načas, ještě není připravená přidat k těm jatкам, když si v nich sami lidé vedou tak skvěle.

Ale čas, kdy udeří, je nedaleko.

19

Vzedmuté vlny

NA STŘEŠE PALÁCE STÁL CORDELL S DAGgrandem a biskupem a pozorovali Kultakánce, jak se prosekávají k bráně posvátného náměstí. Velitelův smysl pro kázeň je chtěl zatratit, že utíkají, že opouštějí své spojence.

Avšak duch vojáka obdivoval odvahu a přesnost jejich výpadu. Za bledého modrého světla svítání se jim unikl zdařil a Cordell neměl to srdce, aby jim to kladl za vinu. Boj ustal, jakmile se Kultakánci probili branou, a Nexalané odpočívali. Cordell věděl, že navzdory momentálnímu klidu útok zanedlouho začne.

"Kapitáne-generále! Generále Cordelle!" udýchaný výkřik odvrátil jeho pozornost od nádvoří.

"Co je?" zeptal se nevlídně, když viděl, jak se k němu žene odřekující Kardann. Odhadcův buclatý obličej byl zarudlý, oči třeštil strachem.

"Kapitán Alvarro, pane! Je mrtvý, zabila ho ta - žena!"

"Žena?" odsekl generál. "Mluvte jasně!" Ještě jak mluvil, věděl, jakou dostane odpověď.

"Ta holka, co jsme zajali, ta, co přišla s Halloranem! Zavraždila ho!" Kardann vyhrkl zprávu, jako kdyby to v této dlouhé noci plné katastrof byla ta nejdůležitější událost.

Cordell si vzdychl, opřel nohu v holínce o zídku a rozhlédl se po náměstí. Ochotný nástroj pro dovršení Darieniny zrady. Nebylo těžké si domyslet, co se tam přihodilo. Ten blázen velitele neposlechl, ať už mu čarodějka slíbila jakoukoli odměnu, a šel do skladu, aby zajatkyni zabil.

Jen žena jaksi vyměnila karty. Generál necítil žádnou lítost, snad mimo fakt, že mu to překazilo možnost vzdorného kapitána potrestat. V každém případě měl nyní na starosti větší problémy.

"Ta žena je stále tady, v paláci!" hučel biskup vztekle. "Můžeme ji chytit a potrestat!"

Cordell se podíval na kněze, jak kdyby mu přeskočilo. Přece i on viděl, že Erix a Halloran společně se dvěma domorodci a tím bizarním strašidelným hadem bojovali celou noc, pronásledovali droví elfy po celém paláci, když jim unikali teleportací.

"Díky za informaci," řekl generál odhadci. "Navrhuji vám, abyste se odebral do pokladnice. Vypracujte plán, jak odnést co nejvíc zlata. Nezůstaneme zde dlouho."

Odhadce z Amnu na Cordella hleděl, jako kdyby ho klamal sluch. Vůbec nevzal v úvahu možnost útěku, obzvláště pokud by je takový čin přinutil opustit ochranné stěny paláce. Něco ve velitelových očích zlomilo hned v počátku jakýkoli pokus o odpor.

"Jistě, pane," uklonil se důstojně.

"Ale co ta čarodějnice!" nedal se biskup, blýskaje očima po Cordellovi.

"Přece taky chcete, aby zemřela."

"Jediná čarodějnice, které se bojím, je ta, co mne podvedla - podvedla nás všechny - a je mimo náš dosah. Co se Halloranovy ženy týká, její smrti bychom vůbec nic nezískali."

"Pohledte, generále," houkl Daggrande. Trpaslíkův prst mířil přes náměstí.

Jak se dívali, silící světlo odkrylo řadu zajatců - payitských a kultakánských vězňů - stojících na schodech. Zástup vedl od vysokého chrámu Zalteca k zemi a točil se kolem celé paty Velké pyramidy. Když se slunce vynořilo na obzoru, řada se začala hýbat.

? ? ?

Darien pozvolna kráčela vpřed, prošla mezi zahalenými postavami Starověkých, až stála přímo u kraje kaldery Temnosvitu. Tady poklekla a hluboce se uklonila Předkovi, velectěnému pánovi drovů, jenž seděl na svém trůnu.

"Můj Otče, vrátila jsem se," pronesla šeptem.

"A přivedla jsi nás blíž k úspěchu, má dcero," odvětil Předek a hlas mu drsně skřípal. Zvedl hlavu, jeho bílé oči v černé lebce spalovaly ostatní drovy, stojící kolem hlubokého magického kotle.

"Ten nejvyšší triumf se však vyhýbá našemu úsilí. Říkáš mi, že ta dívka stále žije, že se vyhnula všem vašim útokům!"

"Ochraňuje ji mocná pluma," šeptl opatrně drov Kizzlok. Neměl dosud možnost svléknout černou kroužkovou košili a odložit tmavý ocelový meč, který měl s sebou v paláci - byl jedním z těch, co odpověděli na Darieninu výzvu a přežili.

"To je pravda, Otče," dodala Darien. "Pokud nosí na prsou Quotalův amulet, moje nejsilnější kouzla na ni nepůsobí."

"Pak to musíme zkusit znovu a zkoušet to tak dlouho, až zemře!" vrčel vůdce tichým, ale popuzeným hlasem. "Moje vize zdůrazňovaly důležitost její smrti před tím, než začne válka; ačkoliv se nám to nepodařilo docílit, nesmíme dovolit, aby žila déle! Možná, že nám ještě zbyl čas, že ještě není pozdě. Naše určení bude záviset na událostech několika příštích dnů. Nemůžeme si dovolit selhat, když jsme tak blízko."

"Jak ten fakt, že Naltecona je mrtev a vybraná dcera Quotala je naživu, naše určení změní, jak se to projeví?" otázal se Kizzlok.

"Já sám si nejsem jistý, ale znamení jsou zlověstná. Musíme se s událostmi vypořádat tak, jak přijdou." Předek odsekával rozkaz. "Ty, Kizzloku, povedeš skupinu do města, hned jakmile se znovu setmí. Tam ji najdeš, musíš ji najít a zabiješ ji, jinak se neobtěžuj se sem vracet."

"Otče, počkej," řekla Darien měkce. "Myslím, že je lepší způsob."

"A jaký?" ozval se uražený Předek.

"Myslím, že ta žena sem přijde ze své vlastní svobodné vůle. Chtějí rozbít naše válečné plány. A po minulé noci ví, na koho se zaměřit. Zaměří se na nás, na Starověké. A jistě budou vědět, kde nás hledat."

Předek se na chvíli odmlčel, ponořený v myšlenkách. "Vážně tomu věříš?" zeptal se a jeho dcera pevně přikývla. "Dobře tedy. Shromáždíme svou sílu zde a počkáme, až přijde."

Abychom si zajistili, že nepřijde bez ohlášení, umístíme venku před jeskyní hlídače - třeba náš problém vyřeší za nás!" Předek se smál; ten zvuk připomínal šustot seschlého pergamentu.

"Svolejte jaguáry!"

? ? ?

Další hrud' tu ležela otevřená, další srdce horké a tepající skončilo v nenasytné tlamě boha Zalteca. "Najez se dobře, můj pane!" chroptěl Hoxitl, klesající únavou po dlouhém ranním obětování.

Víc než tisíc Payit'anů a Kultakanců darovalo své životy. Sopka nad nimi rachotila hladem, chtěla víc, tak kněží pilně pracovali, zabíjeli a krmili, a když rozbřesk zesvětlal v den, ze zdí paláce, jenž se stal vězením, je pozorovali legionáři.

Hoxitl konečně ustoupil od oltáře, přenechávaje svou práci ostatním kněžím. On sám si únavu sotva uvědomoval, tak mocně ho služba jeho bohu podněcovala. Hleděl na řadu pochoduujících zajatců, kteří šli na smrt na oltáři povětšinou pokorně, a kriticky sledoval práci svých učňů, kteří dokončovali obřady.

Jiní novicové házeli těla dolů ze zadní strany Velké pyramidy a velká krvavá hromada stále narůstala. Jak pozoroval

jejich práci, viděl, že po schodišti vystupuje vůdce Rytířů Orlů s několika Jaguáry a houfem opeřených válečníků.

"Vedete boj skvěle!" zvolal zářící patriarcha, sotva skupina dosáhla plošiny. Z toho, jak pomalu, namáhavě zvládali příkrý výstup, mohl usoudit, že jsou stejně vyčerpaní jako on. "Teď musíte začít s útokem na cizince."

Chical se na něj zaraženě podíval. "Válečníci museli bojovat celou noc. Zajali jsme množství vězňů - víc než v jakékoli bitvě, co jsem živ. Muži si musí odpočinout. Zítra budeme mít dost času na ně udeřit."

Hoxitl blýskl očima. "Ne! Zaltec hladoví po jejich srdcích! Tihle Payit'ané a Kultakánci mu jen pozvedli chut! Musíme zaútočit hned teď!"

"Kde je urozený Poštli?" skočil mu do řeči Chical. "On vydá rozkaz, který poslechneme."

Velebně se zamračil. Připomněl si svou dřívější snahu Poštliho najít, kdy to vypadalo, že odešel někam dolů do skryté chodby pod vládním palácem. "Nevím, kde byste ho našli. Obávám se, že mezi cizinci zahynul ještě dřív než jeho strýc."

Chicalovi poklesla ramena. Raději se už dál nevyptával, i když o Hoxitlových slovech nepochyboval. "To nic nemění na tom, že muži si potřebují odpočinout."

"To cizinci potřebují také!" ječel patriarcha, až mu hlas přeskočil. "Právě teď je čas k útoku, když jsou příliš unavení, aby se stačili bránit! Musíme na ně udeřit dnes ráno a přinutit je, aby bojovali celičký den!"

Několik z Rytířů Jaguárů zabručelo souhlas s Hoxitlovou žádostí.

Chical, který vypadal spíš jako velitel, který válku prohrál, než jako vítěz, jenž vyhrál velkou bitvu, odevzdaně povzdychl. "Zaltec si žádá jejich srdce!" řádl velekněz. "Teď! Teď hned!"

"No dobře," pronesl pán Orlů. "Dejte zvednout prapory. Začneme tedy s útokem."

???

Slunce se prokousávalo hustými závoji mlhy.

"Hallorane? Kapitáne Hallorane?" křikl jeden legionář z Daggrandových lučištníků k Halovi, když odpočíval se svými přáteli u jednoho z vysokých štítů se sochami.

Hal se nechápavě ohlédl po svých společnících a vstal. "Co chcete?"

"Generál by s vámi rád mluvil, pane. Mohl byste jít za ním?"

Halloran nezávazně hodil rameny, jenom s největším úsilím překonával hluboké vyčerpání. A k tomu ho trápila skutečnost, že Darien mu unikla.

"Jdete se mnou?" zeptal se. Erixitl již vstala a Poštli se, Shatilem se také namáhavě vyškrobali na nohy. Neúnavný opeřený had Chitikas se začal vznášet směrem ke Cordellovu velitelskému stanovišti a čtyři lidé se trmáceli za ním.

Generál s Daggrandem a biskupem přehlíželi ztichlé náměstí zbrocené krví, zaneřádané pozůstatky bitvy - a velkou pyramidu, kde spojenečtí válečníci potkali svou smrt na obětním oltáři tyranského Zalteca.

"Budte vítán, kapitáne," řekl Cordell unaveně. "Jak dopadl váš boj?" Halloran si vzpomněl na radostné vzrušení, s jakým kdysi přijímal Cordellovo povýšení do postavení vůdce kopiníků. To bylo na jiném kontinentu, čelili jiným nepřítelům. Klidně to mohl být i jiný život.

"Pouze Halloran," podotkl chladně. "Nejsem legionář - jak jistě víte. A boj? Čarodějka unikla."

Cordell vzdychl. Erixitl překládala, aby Shatil i Poštli rozuměli. Generál mávl k náměstí, kde z dosahu kuší odpočívaly tisíce Nexalanů, kteří palác drželi v dokonalém obklíčení. "Vypadá to špatně, že?"

"Velmi špatně," souhlasil Hal. "Proč jste chtěl se mnou hovořit?"

Cordell nespěchal s odpovědí, pozorně si prohlížel Erixitl v její zářivé pláštěnce a hrdého, statného Poštliho s ocelovými očima a potom zamyšleně hleděl na stočený tvar tajemného hada. Zdálo se, že váhá. Konečně se rozhodl. "Přidáte se v tomto boji k nám?" otázal se. "Jste ovšem pardonován od všech obvinění, která proti vám mohla být vznesena, a mohu vám nabídnout vedení kopiníků."

Hallorana to tak zaskočilo, že se ani nesmál. Ale odpověď byla pohotová a důrazná. "Neprovedl jsem nic, co by zasluhovalo pardon. Ale vaší skvělé výpravy se nemíním zúčastnit a lituji i té malé role, kterou jsem v ní kdysi hrál. Přišli jste sem z jediného důvodu - abyste tu spáchali drzou loupež!"

Biskup Domincus při jejich výměně slov temně vřel, ale už se déle neovládl. "Loupež? Tomu říkáte okrádání barbarských divochů, kteří se navzájem vraždí, aby nasýtí své bohy? Vždyť ani neznají cenu svého zlata!"

Hal se otočil ke knězi s významným gestem na válečníky dole pod sídlem. "Zdá se, že jste to byli vy, kdo špatně odhadl cenu zlata. Tady můžete vidět, co vám nakoupilo! A to barbarství? Jsou tu dobří lidé stejně jako špatní. Přivedli jsme sem lidi jako Alvarro a Darien - a tak mě napadá, kdo je vlastně tím barbarem?!"

"Jste zrádce!" vybuchl biskup. Pokročil k Halovi a velice rychle ustoupil zpět, když se mezi ně vložil Chitikasův vláčný tvar. Hadovy oči bez mrknutí sledovaly knězovy a biskup postrašeně couval.

"Darien," řekl Cordell tiše. "Nevíte, kam zmizela?"

"Nevím," připustil Hal, "a dělá mi to starost, ona je pro Erixitl velkým nebezpečím."

Shatil sledoval překlad a nápomocně se vložil do hovoru. "Vysoká jeskyně," přeložila Erix ostatním. "Tam je doupe Starověkých."

"A to je kde?" chtěl vědět Cordell.

"Tam někde, blízko vrcholu." Mladý kněz ukázal na vrchol Zatalu pod stoupajícím sloupcem par. Velehora řihla a zaduněla, vypadala každým coulem jako vhodné sídlo pro houf temných elfů.

"Já - my - nevíme přesně, kde to je, ale je to kdesi vysoko na svahu."

"Stala se nepřitelem nás všech," dodal generál.

Halloran se zamyslel. Jistě, souhlasil s pravdou v Cordellových slovech. Nemálo ho však překvapilo, že Shatil ví, kam

drovové zmizeli, nebo se alespoň domnívá, že se tam ukryli. Nakonec došel k závěru, že musí začít jednat.

"Jestli moji přátelé souhlasí, vydám se za ní." Erix mu stiskla paži a Poštlí kývl. Hal si to asi jen představoval, ale" připadalo mu, jako by se Chitikas smál. Shatil se rozpačitě, zmateně točil a pak se i on k nim připojil.

"Přeji vám mnoho štěstí," usmál se trpce Cordell. "Obávám se, že je budete potřebovat."

Halloran se na chvilku zahloubal do myšlenek, vrhl pohled na válkou poznamenané náměstí. "Já vám také přeji mnoho štěstí," řekl tiše. Chitikas potom čtyři lidi obtočil. Vířící barvy vytvořily jasný prstenec a všichni zmizeli.

? ? ?

Útok začal náhle uprostřed dopoledne bez jakéhokoliv varování. Válečníci s vypáleným cejchem Zmijí ruky ze všech stran vyrazili k mohutným kamenným zdem paláce - výbuch hvízdotu píšťal, vytí a řevu oštěpařů, lučištníků, mužů s praky, mužů se vztyčenými macami otrásl vzduchem.

Kameny z praků a šipy lukostřelců bubnovaly na dřevěnou střechu sídla, každá salva bušila mezi řadami Daggrandových mužů s kušemi jako náhlé prudké krupobití. Trpaslíkova setnina jim salvu za salvou vracela. Ocelové střely byly možná stokrát smrtelnější než šipy Nexalanů, jenže maztických lučištníků bylo tisíckrát víc.

Válečníci rozstřípali a roztrískali palácová vrata na kusy a potom se s legionáři utkali v boji muže proti muži. Cordellovi vojáci v omezeném prostoru bojovali udatně, jejich kázeň a odvaha jim pomáhala - i když jen tak tak - odrazit každý pokus o průlom.

Když útok začal, legionáři stáli pevně v několika širokých vchodech do paláce. Lemovali obvod střechy, aby odrazili hordy útočníků, kteří se pokoušeli zdolat zdi, aby mohli udeřit shora.

S kultem v čele se válečníci vrhali proti budově, jejich útoky se stávaly hodinu za hodinou zuřivější. Tisíce bojovníků ztékalo opevnění. Kuše, meče a oštěpy je rvaly, ale za každého padlého domorodce nastoupil na jeho místo tučet dalších. Pobízení Hoxitem a jeho kněžími bojovali Maztičané se slepou bezohledností ke své vlastní bezpečnosti, jen aby zničili nenáviděného vetřelce.

Jednou se šiku Nexalanů podařilo vtrhnout předními dveřmi do hlavní dvorany. Kapitán Daggrande se setninou své pěchoty nasadili všechny své síly do zběsilého protiútoků a jen s obtížemi se jim podařilo domorodce zatlačit a průlom uzavřít.

V této akci zahynulo přes sto maztických válečníků, ale mezi řadami domorodců se bleskem šířila zpráva, že vítězství proti cizineckým d'áblům bylo možné; nebyli neporazitelní.

Alvarro byl mrtvý a Cordell osobně organizoval své jezdce pro výpad; do čela jim určil statného seržanta - majora, veterána mnoha bitev. Jezdci hmněli vpřed, okamžitě je však sevřel tlak tisíců těl, nacpaných k sobě tak těsně, že ani mocní váleční koně se davem nemohli prodrat.

Kopiníci propadli panice, ale naštěstí si vydobyli cestu zpět do bezpečí palácové pevnosti. I tak v tom lisu strhli domorodci ze sedel tři muže a ječící válečníci je spěšně unesli pryč. Pevně svázaní jezdci si zoufali, když je vlekli k Zaltecovu chrámu, zatímco válečníci rozsekali koně na kusy.

Ani další pokus nedopadl dobře. Obrněný voj chráněný ježatou hradbou oštěpů a mečů se dostal o kousek dál. Pevně semknutí legionáři postoupili do maztických hord neúprosným prosekáváním cesty vpřed a na každý jejich krok doplatily desítky domorodých bojovníků.

Když se propracovali dopředu a odtrhli se od palácové zdi, ujasnili si povážlivost své situace, neboť nyní byli stěsnáni ze všech stran. V nadlidském úsilí kázně a odvahy si tito muži vybojovali cestu zpět k bezpečí bran. Na kamenech náměstí tak zemřely stovky Maztičanů, ač i legionáři ztratili ze svých řad víc než tučet mužů.

Mnoho domorodců vyrábělo pochodně ze suchých borovicových větví a svazků křehkého rákosu; namočili je v dehtu, zapálili a vrhali je na střechu paláce. Kamenné a hliněné zdi ohni odolaly, ale střecha ze dřeva se po desítky let pekla v prudkém tropickém slunci.

Obránci ty pochodně vztekly házeli zpátky a zadupali ohně, jež začínaly prskat mezi staříckými trámy. Jiní vytvořili brigádu s kbelíky vody, kterou nabírali z jediné studny na dvoře. Po hodinové námaze hladina viditelně poklesla. Konečně musel zasáhnout biskup Domincus; ve jménu Helma vodu vyzval, aby stoupala, a potom jí přibývalo, až tekla přes okraj malé nádrže a proudila přes ústřední dvůr.

Cenní muži, které obrana nutně potřebovala, se místo zbraněmi oháněli kbelíky a velkými hliněnými nádobami. I tak voda sotva stačila držet ohně na uzdě. Polévali další a další kusy střechy, až konečně byla promočená a pochodně ztratily účinek. Později Maztikanci zápalnou taktiku vzdali.

Nexalští válečníci se ovšem neomezili pouze na boj přímo na kamenné dlažbě náměstí. Obsadili vysoké pozice na bocích Velké pyramidy a několika nižších, zasvěcených jiným bohům. Dokonce i pyramida Quotala, zasvěcená tomu nejjemnějšímu, nejlaskavějšímu bohu, sloužila vojenským potřebám. Stovka válečníků vyzbrojená praky a kameny se vyplhala nahoru a odtud legionáře zasypávala střelami.

Ačkoliv Cordellovi vojáci se svými výpady proti Nexalanům neuspěli, ani domorodcům se v dobývání nepřátelské pevnosti nijak nedařilo. Tisíce se snažily a zaplatily za to svými životy, avšak dobře vyzbrojení, přísně ukázněni cizinci se drželi pevně a žádný průlom neuspěl.

A s tak opatrnou obranou se Nexalanům povedlo zajmout jen pár živých legionářů. Zklamání útočníků, bičovaných Hoxitlovým vzteklym rozkazovačným ječením, vzrůstalo. Válečníci se ve válečné horečce vrhali do sebevražedných útoků na vchody ve snaze vytáhnout dlouhými háky legionáře ze šiku jejich kamarádů. Ale pokaždé byli zabiti dřív, než oběť chytili.

Ze skrytu za Velkou pyramidou náhle vyběhla v zarputilém útoku tisícovka Nexalanů nesoucích tucty žebříků. Všechno to byli členové Zmijí ruky s krví zpěněnou do šílenství Hoxitlovým pokřikem o Zaltecově hladu, hladu po

srdcích vetřelců. Za pronikavého hučení lastur a vysokého hvízdání píšťal bláznivě uháněli k palácové zdi.

Rojili se u slabě chráněného úseku stěny, zručně zvedali žebře, opírajíce je o kameny rychleji, než je legionáři stačili odrážet. Sotva se žebřík dotkl zdi, fanatičtí válečníci na něj vyskočili a spěchali, aby se dostali na střechu. Obránci po nich neúprosně sekali, sráželi je dolů, a když mohli, žebře odkopli od opěry.

Útočníků však bylo tolik, že někteří válečníci se u zídky udrželi a hned napadli nejbližší vojáky. Některým se podařilo srazit jednoho či dva legionáře dolů na zem, kde je lis válečníků sevřel a rychle nešťastného zajatce spoutal.

Cordell na ten ohrožený úsek spěšně vyslal posily s Daggrandem v čele. Daggrande shromáždil dvě dvacítky mužů a vedl je k výpadu. Než však své stísněné kamarády dosáhli, útočníci naskákali na žebře, rojili se dolů a stáhli se od zdi.

Odvlekli s sebou nějaký tucet legionářů.

? ? ?

Čtyři společníci celý den stoupali a křížili vysoké svahy Zatalu, hledající vchod do Vysoké jeskyně. Kolem nich vířily hořké sírové výpary, pod nimi kolmo spadaly holé skály. Většinu horského svahu tvořily příkré srázy a donekonečna přes ně šplhali nahoru a dolů.

Halloran je vedl s fanatickým odhodláním, nemilosrdně se hnal vpřed. Poštli hlídal skupinu jako poslední a Erix se Shatilem se překonávali, aby udrželi krok.

Chitikas plul kolem, neřikal nic, jen zkoumal zákruty a výstupky, které byly pro pozemské lezce příliš nebezpečné.

Jak Hal vystupoval, Shatil si všiml, že hadí pruh kolem vojákovy pasu se uvolnil a cíp visí dolů. Kněz se držel těsně za ním, vzdálil se od své sestry, a když hadina hišny spadla na zem, rychle ji zvedl a ovinul si ji kolem zápěstí; dlouhé rukávy hábitu ji zakryly.

Kněz se otupěle vlekl s nimi, hlava mu třesla zmatkem. Tam, kde dřív svému poslání, které měl před sebou, jasně rozuměl, tam mu nyní v myšlenkách vyvstaly kupy úzkostných otázek.

Připomínal si slib, jímž věnoval své tělo a duši Zaltecovi. Jeho bůh, ochránce Nexalanalů, odmění své věrné -tomu Shatil vždycky věřil.

Dřív pohrdal slabochy - včetně svého otce i sestry - kteří prohlašovali, že bohové mohou být jemní a laskaví. Od malička měl před sebou důkaz Quotalova zmizení - ten dokládal, že takoví bohové jako on nemohou v Pravém Světě přežít, že silní mužní bohové je vytlačí. Jenže tito bohové si libovali v lidských srdcích.

A teď má přímo před očima coatla, Quotalova posla. Ten tajemný tvor je vedl proti Starověkým, Zaltecovým mluvčím, a vítězně obstál. Co to znamená? Je to možné, že se mýlil, že celá jeho víra byla klamná? Ohlédl se po své sestře, zahalené v měkké vlající pláštěnce. Je tak silná a tak neuvěřitelně krásná!

A Chitikas! Jak rychle je sem coatl přenesl. Teď hledali jeskyni, pátrali po vchodu mezi skalnatými útesy a strmými propastmi v kouřících, páchnoucích výšinách. A co když jej najdou? Co má dělat?

Kněz úvahy hněvně setřásl. Coatl byl jako každý jiný nepřítelem jeho náboženství - nedalo se popřít, že mocným, magickým nepřítelem, ale jistě by ho mohl zabít. Viděl to barevné stvoření vystřelit náhle vpřed, zmizet za horským ramenem. Shatil si uvědomil dýku za pasem a dotkl se váčku se Zaltecovým Drápem.

Za chvíli bude tma, říkal si a měl pocit, že ho čeká velmi dlouhá noc.

? ? ?

"Přiveďte prvního zajatce!" Hoxitl bafl rozkaz, hlas se mu tetelil krutou radostí. Kněží napůl vlekli, napůl nesli hystericky vzlykající postavu jednoho z chycených legionářů k patriarchovi a vypnuli ho zády dolů na oltář.

"Chvála Zaltecovi!" vykřikl velekněz, zvednuv nůž nad zajatcovu hrud'. Klerik ho opovržlivě pozoroval, neboť muž vytréštil oči a cosi nesrozumitelně blekotal. Tihle cizinci nevědí, jak zemřít! Hoxitl obřad protahoval, těšil se z podívané, po níž tolik toužil: aby měl na oltáři bleďého cizince, čekajícího na úder jeho nože.

Nůž dopadl jako blesk a Hoxitl jedním brutálním gestem rozetnul hrud' a sáhl do mužova umírajícího těla, aby mu vytrhl srdce.

Z hrdel válečníků Zmijí ruky se ozval radostný pokřik, neboť všichni přeživší členové kultu se shlukli pod pyramidou. Jásání pokračovalo, jak ostatní z tuctu vězňů byli po jednom vlečeni k oltáři. Tam věnovali podstatu svých životů Zaltecovi. Ještě než slavnostní obřad skončil, na pyramidu padla tma a město smácel vytrvalý déšť.

Válečníkům to nevadilo. Po posledním obětování křik, pískot, houkání a dupání vytvořilo rytmický hluk, který bil jako bubny celým městem. Oslava nebrala konce a Hoxitl svůj lid povzbuzoval. Věděl, že nepřítel, uvězněný v paláci uprostřed radostných mas válečníků, pochopí, co se stalo.

? ? ?

"Říkal jsem vám, že to byl děsný nápad!" kvílel Kardann a lomil rukama. "Odtud se nikdy živí nedostaneme!"

"Sklapněte!" štěkl Cordell. "Nebo vás pošlu, abyste se připojil k těm chrabkým mužům na pyramidě!"

Na shromážděné důstojníky padlo chmurné ticho. Scéna při západu slunce se jich všech hluboce dotkla a to je umlčelo, ne velitelův vztek. Sešli se v jedné místnosti, ve které nedávno luxusně hodovali.

"Nuže," utrousil kapitán - generál, přecházející před důstojníky sem a tam. "Musíme vymyslet plán. Chci slyšet návrhy!"

Seděl tu před ním Daggrande, Garrant, biskup Domincus a Kardann. Ti čtyři se nejistě ošívali, věděli stejně dobře jako velitel, že jejich situace byla skutečně na pováženou.

"Nechte na ně znovu vyrazit jezdce," řekl rozvážně Daggrande po delší přestávce. "Ale postavte za ně pěšáky. Můžeme si cestu ven prosekat!"

"Tou bránou? Těmi ulicemi? Jste blázen!" namítl Garrant, rezolutní velitel pěchoty.

"Co víc se dá dělat?" ptal se Kardann. "Musíte něco zkusit!"

Když Cordell nespokojeně potřásl hlavou, začali se mezi sebou hašteřit. Opravdu, co dělat? A přece bez kouzel, bez magie Ledojazyku, bez Darien...

Cordell se se stonem posadil u stolu a hlavu sevřel do dlaní. Jak ho mohla tak podvést? Chvilku se máchal v sebelitosti, potom znovu vstal a začal neklidně přecházet.

"Mám dojem, že s příchodem tmy jich trochu odtáhlo pryč," řekl biskup. "Třeba je to naše šance, jestli odtud vyrazíme uprostřed noci."

"Je pořádně zamračeno," dodal trpaslík. "Je tmavá noc a stále prší."

"Mám nějaká kouzla, co by nám mohla prospět," vložil se do debaty biskup Domincus. "Třeba záplava hmyzu by nám od nich vyčistila cestu. Nebo vítr či voda, jestli mi je Helm dovolí použít."

"Možná by se to dalo provést," řekl Cordell, zoufale toužící po jakékoli naději. "Jedna věc je jistá - zůstat tady znamená smrt pro všechny." Dosáhl rozhodnutí rychle.

"Tak dnes v noci!" řekl kapitán - generál a v jeho hlasu i držení těla se objevila první stopa jeho staré řízné osobnosti.

"Ale kolik životů ztratíme!" kvílel Kardann.

"My víme, o který život se tak staráte, milý odhadce," řekl Cordell suše. "A buďte ujištěn, že uděláme vše, co je v našich silách, abychom jej dostali do bezpečí. Vy však stojíte před úkolem," dodal, "jak s sebou vzít několik tun zlata. Máte na to dvě hodiny."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Poznámka, než si půjdu lehnout, zatímco město kolem mne umírá.

Teď konečně Quotal posílá své znamení, coatl opět zápasí v jeho jménu. Velký Moudrý Pane mé víry, promiň mi, že zápis neukazuje moji vděčnost. Přes všechny moje prosby a modlitby pro tento výsledek jsem doufal - ne, úpěnlivě prosil, abys začal jednat. Jednat!

Ale teď se tě musím ptát, proč? Proč coatl přišel? Jaký je v tom smysl začít bojovat v tuto hodinu, v tuto tmavou noc?

Teď, když mimo umírání je už na všechno pozdě?

20

Vrchol záplavy

"JSTE PŘIPRAVENI NA ODCHOD?" CORDELL položil otázku seržantu - majorovi s vědomím, že na ni může dostat jen jednu odpověď. Grimes, drsný, prostý veterán, byl jeho náhradou za Alvarra. Seržant - major nebyl žádným vědátorským myslitelem, ale Cordell měl aspoň pocit, že upřímnému kapitánovi může důvěřovat, že přesně splní jeho rozkazy.

Světlovlasý jezdec stál v čele kopiníků, seřazených ve dvoustupech v obrovské palácové chodbě. Cordell si pomyslel, že nikdy neviděl takovou sbírku zraněných, unavených mužů. Ale věděl, že jsou připraveni pro pochod.

Dřevěná vrata před nimi znovu vybudovali po bitvě tesaři; nyní byla zavřená a skrývala před Nexalany přípravy k útěku. Hlídky na střeše hlásily, že v jejich blízkosti se neklidně potuluje pár tuctů válečníků.

"Dejte mi znamení," zabručel jezdec.

"Ještě asi hodinu. Chceme, aby se to venku co nejvíc uklidnilo. Nezapomeňte, až půjdete, vyrazte rychle a obsadte bránu u vchodu na náměstí, Musíte ji držet, až se tam dostane celá legie." Grimes se soustředěně mračil a kýval hlavou.

"Kapitáne - generále?"

"Ano?" Cordell se podrážděně obrátil. "Co je, Kardanne?"

"To zlato. Naložili jsme, co jsme mohli, do sedlových brašen. Ale zůstaly stále velké hromady. Co myslíte, že bychom měli udělat?"

Kapitán - generál těžce vzdychl lítostí, že situace je nutí opustit tak těžce zasloužený poklad. "Nechte muže, ať si naběrou, kolik chtějí nést. Ostatní bude muset zůstat tady.

Zpráva rychle proběhla řadami legionářů. Vojáci se kolem hromad shlukli, plnili si kapsy, batohy, váčky, dokonce i holínky a rukavice vzácným kovem a někteří se napakovali, že mohli sotva jít. Jiní, i Daggrande, mysleli na tvrdý boj a dlouhý útěk, co je očekává, a vzali si jen pár maličkostí z nejryzejšího kovu.

Konečně se temné posvátné náměstí kolem paláce utišilo. Děšť těžce bubnoval do střechy, Šplíchal na kamenném dláždění obrovského nádvoří, zakrýval hluk a omezoval rozhled.

"Dobře," sykl Cordell tiše, dává Grimesovi poslední instrukce. "Jakmile se vrata otevřou, jedte."

Za třemi tucty jezdců se u vrat tlačily ostatní setniny Zlaté legie - muži s meči, kušemi a oštěpy. Všichni chápali nutnost spěchu, měli-li mít nějakou šanci na únik z tohoto města, které se jim stalo smrtelnou pastí.

"Vpřed!" štěkl Cordell. Dva legionáři rozevřeli vrata a jezdci dusali vpřed, zašlapávající cestou několik překvapených Nexalanů. Váleční oři přejeli půlku náměstí, než se začal zvedat poplach.

A potom z noci zazněly píšťaly a křik. Grimes pobídl své klusající kopiníky do bezhlavého trysku a bránu dosáhli v

hřmícím letu. Zde se jim do cesty postavilo sto válečníků, ale koně jimi projeli jako kosa slámou. Kopyta cákala kalužemi dešťové vody, stejnoměrný déšť vnikal jezdcům do očí, ale jejich kopí s ocelovými hroty nalezla i tak dost cílů. Jejich brnění se leskla vodou, přejížděli temnotou sem a tam, bodali a sekali.

Na náměstí se rojili válečníci, škrábali se přes zeď, která je oddělovala od okolního města, ale zástup legionářů se v rychlém pochodu tlačil k bráně. Muži v čele vyrazili se zvednutými štíty a naježenými smrtícími oštěpy a zbytek zástupu následoval a udržoval těsnou formaci.

Grimes se svými jezdci projel branou do ulice a spatřil vlny válečníků na obou stranách, běžících do boje, co jim nohy stačily. Okamžitě poznal, že to nejsou dobře seřazené šiky, se kterými se utkali dřív, a vsadil na šťastnou kartu.

"Rudé a Modré křídlo - za mnou! Černé a Zlaté - vyrazte doprava!"

Na místě otočil svého koně a snížil kopí. Přes tucet jezdců se zformovalo do linie vedle něj a hřměli vzhůru ulicí. Za ním stejná linie útočila v opačném směru. Ve vteřinách se setkali s domorodci a buď je brutálně probodli, nebo je koňská kopyta rozdrtila. Válečníci brutální nájezd nevydrželi, zpanikařili a dali se na útek.

Seržant - major své kopiníky otočil a letěli zpět ke vstupní bráně. Shledal, že druhá dvě křídla učinila totéž, a v další minutě se čelní šik pěšáků objevil v ulici a za ním proudila celá legie. "S polovinou jezdců vyrazte k přechodu!" Cordellův řezavý povel pronikl hlukem. "Druhá polovina ať kryje záda! Vpřed!"

Světlovlasý jezdec ihned pobídl koně k jihozápadnímu přechodu, k nejkratší cestě ke břehu jezera, a polovina kopiníků ho následovala.

Cordell neztrácel čas, až jezdci zaujmou ochrannou pozici na konci vojů, kde velel Daggrande; velitel na něj spoléhal. Štěkl: "Přidejte, hněte sebou!" S kapitánem - generálem v čele se vetřelecký zástup vojáků vydal k únikové cestě z tohoto města chaosu.

Davy válečníků kvapně opouštěly náměstí, přebíhaly do bočních ulic a odtud je napadaly. Střely pršely z domů, jež míjeli. Zlatá legie bojovala svou nejzoufalejší bitvu, bitvu v běhu tmavými, deštivými ulicemi Nexalu. Mnoho vojáků padlo těžce zraněno a museli je nechat ležet a mnozí prosili o poslední ránu z milosti, aby byli ušetřeni hrůz nexalských oltářů. Drsné, ostřílené veterány to lámalo a plakali, když dobýjeli své staré kamarády, s nimiž toho tolik prožili.

Náhle Cordell v čele pěšáků rozeznal ve tmě Grimesovu jednotku. Z dvanácti jezdců jich tu bylo osm. Zastavil je nápor nexalských válečníků. Z přileb kapala voda, jejich vlasy a vousy byly spleené deštěm. Grimes vyčerpaně zavrtěl hlavou.

"Zaútočte na ně!" žádal ho Cordell.

"To jsem udělal. Stálo mě to čtyři muže!" namítl Grimes. "Jsou jich tam takové davy, že jimi neproklouzne ani myš. Je to ta křižovatka dvou širokých ulic."

Cordell to místo znal. Vědomí, že přechod ležel hned za ním, ho přivádělo do zuřivosti.

"Helm by mohl udeřit za nás!" řekl Domincus; šel k nim, proplétaje se stěsnanými řadami legie.

Zvedl ruku v kovové rukavici s vševídicím okem mocného Helma k obloze. Druhou napřáhl k mase válečníků, kteří blokovali ulice před nimi, a zpěvně přednesl svému bohu prosbu o pomoc.

K sluchu jim dolehlo ohlušující bzučení a od Nexalanů výkřiky bolesti a děsu. Nad davem se objevila beztvářá černota, jež sestávala z milionů bodavého hmyzu, viditelného i v tom temném šeru. Černý mrak se snesl dolů a kousal a bodal všechno, co mu přišlo do cesty.

Válečníci se dali na útek do okolních domů, hledali záchranu v bočních uličkách a hmyzí mor zanedlouho křižovatku vyprázdnil. Biskup opět pozvedl ruce a bzučící oblaka se začala valit pryč z jejich směru.

Grimesovi koně znovu vyrazili k přechodu a Cordell vedl své pěšáky v ostrém tempu hned za nimi. Před mostem jezdci narazili na řadu Nexalanů, bránících příchod na most. Tito válečníci byli vyzbrojeni dlouhými oštěpy, jimiž srazili několik kopiníků ze sedla. Padl i Grimesův vlastní kůň, břicho otevřené hlubokou smrtelnou ranou.

Leč rychlý konečný výpad nesl legii vpřed a dosáhla úzkou silnici, oblévanou z obou stran hlubokými černými vodami jezer. Bez ohledu na déšť Cordell s Grimesem vykročili vpřed a muži legie je s jásavým pokřikem následovali. Spěchali po přechodu, nesetkávali se s žádným odporem, ale ponenáhlu si začínali uvědomovat, že ve vodách jezera Zalteca nalevo a Quotala napravo plavou válečníci. Zanedlouho se jim naskytl pohled na kanoe - na mnoho, mnoho kanoí, čekajících na temné hladině.

A potom se pochod náhle zastavil. Přišli k první ze dvou mezer mezi pilíři, kde se pod silnými deskami mostu voda mezi oběma jezery volně přelévávala.

Jenže teď byl most pryč. Déšť vytrvale padal a před legií se otevřelo třicet stop černé hluboké vody s bahnitým dnem.

? ? ?

Těžké mraky se valily kolem nich a studený vítr jim bičoval tváře bodavými jehlami deště. V nekonečném hledání Vysoké jeskyně na svahu horského velikána bojoval Halloran s beznadějí.

Noc byla neproniknutelně tmavá, cesta po kluzkých skalách takřka nemožná. Vytáhl se vzhůru po příkrém svahu a našel úzkou římsu. Sehnul se a pomohl Erixitl vylézt vedle něho. Přestala dýchat, když se hora pod nimi s rachotem rozechvěla, a tiskli se k sobě celou tu úděsnou minutu, kdy se zdálo, jako by je Zaltec chtěl ze své sopky setřást.

Potom záchvěvy ustaly a zakrátko se Shatil a Poštli vyškrábali k nim na římsu. Chitikas visel ve vzduchu, mírně se vlnil, zatímco vyčerpaná čtveřice lidí odpočívala.

"Zaltecův hlad roste," podotkl Shatil s dlaní přiloženou ke skále.

"Hlad?" Erix se k němu hněvivě otočila a překvapila tři muže svou prudkostí. "Musí bůh stále hodovat? Musíme ho stále krmit?"

Shatil se sklíčeně schoulil. "Lituji, jestli jsem tě zarmoutil, sestřičko. Ale je to tak, bohové, které znám, si žádají potravu. Nemůžeme dělat nic jiného, než je nakrmit."

"A co Quotal?" zeptala se vyzývavě. "Bůh, jenž nám dává stravu, místo aby ji vyžadoval. A naši předkové ho kvůli tomu z Maztiocy vyhnali!"

"Možná se vskutku vrátí, jestli máš pravdu," dodal Shatil klidně.

Ohlédla se po něm napůl rozzlobená, že jí utíká z debaty, ale zároveň udivená, že se tak ochotně podvolil. Otevřela ústa, ale pak se rozhodla, že bude raději mlčet.

"Tamhle," šeptal Chitikas Coatl odněkud ze tmy nad nimi. "Tam vidím vchod do jeskyně."

? ? ?

S rozlohou nepřekročitelné vody před nimi se Cordell a Grimes zoufale obrátili ke stranám, paže unavené námahou neustálé bitvy. Cordell svíral svůj meč, Grimes dlouhé kopí. I přes hustý déšť dopadající na město a jezera mohli nejasně vidět flotily kanoí rojící se kolem přechodu.

Křik jejich kamarádů zezadu prozrazoval, že tam také zuřil boj.

Teď se legionáři nemohli hnout - most před nimi byl odstraněn, jezera na obou stranách zabírali nexalští válečníci v kanoích. A na zád' zástupu divoce dorážely domorodé voje a postrkovaly Daggrandovy zadní stráže na stále kratší úsek silnice.

"Pozor!" křikl Grimes, bodaje dolů kopím; bylo pokryté krví a kluzké deštěm.

Maztičan padl pozpátku do loďky a převrátil ji. Vtom Cordell cítil, že mu pevné prsty objaly kotníky, a zběsile se rozmáchl mečem. Odměnil ho ostrým sekem čepele letící masem a kostí, ačkoliv - k jeho hrůze - mu uříznuté ruce stále nohy svíraly. S hnusem je odkopl.

Tma na vodě vypadala, jako by ožila, tak husté byly zástupy nexalských útočníků. Cordell mechanicky bodal a sekal, své oběti ani neviděl, čehož nedbal, neboť věděl, že každý v plavidlech pod ním je nepřítel.

Mnozí z jeho legionářů se protlačili k zívajícímu konci přechodu a vrhali se do jezera v posledním pokusu doplavat někam do bezpečí. A hodně z nich - ti, co se obtížili zlatem - se ponořilo do vody a zmizelo.

Jiní, ač se bránili a ječeli, byli vytaženi do kanoí, svázáni a uneseni zpátky do města, předurčení k osudu, jehož se legionáři hrozili víc než smrti na bitevním poli.

Převrácené kanoě a jiná plavidla zničená během boje pokrývala hladinu. Déšť do nich buď prudce bil, nebo se změnil v zamlžené mrholení. Na jezerech se kolébala těla Nexalanů i legionářských vojáků, kteří v tom chaosu spadli, nebo byli strženi do vody a utopili se. Vskutku to vypadalo, jako by voda kolem nich nadobro zmizela pod množstvím trosek.

"Musíme něco udělat!" křikl Grimes, když viděl, jak víc a víc jejich mužů skáče do vody.

"Máte nápad?" zabručel kapitán-generál. Za sebou slyšel výkřik bolesti a šplíchnutí. Otočil hlavu a viděl jednoho z vojáků bojovat se šesti domorodci v kanoích. Pěšák se ve vodě divoce zmítal, klouzal po tělech pod ním, vyl děsem, když ho vytáhli do kanoě. Tři z nich s rychlými záběry pádel mizeli v temnotě a ostatní se vraceli k přechodu pro další oběť.

Cordell slyšel výkřik a triumfální hvízdání Maztičanů a věděl, že někde jeden z jeho lidí byl vlečen do krátkého, chmurného zajetí.

"Prokletí divoši!" burácel biskup Domincus a přehlušil i bitevní vřavu. Cordell viděl, jak klerik zápasí podél břehu přechodu a ohání se svou silnou holí.

"Všemocný Helme!" řval biskup. "Sešli na ty neznabohy svoji pomstu! Zachraň své věrné z čelistí smrti!"

Nebesa však neslyšela, nebo nechtěla slyšet. Místo pomoci seslala více deště v tupé bijící kadenci, která značila kruté tempo noci, a nyní, jak šedé ráno prosakovalo do nexalského údolí, odpočítávala čas svétlající obloze.

"Biskupe!" Klerik vzhlédl a spatřil Cordella na konci silnice a s klesajícím srdcem viděl černou vodu, která je zastavila. "Helm nás zatrátil!" zasténal Domincus a přistoupil k veliteli. "Bojím se, že jsme ho rozzlobili, a teď, v hodině potřeby, od nás odvrátil svou tvář."

"Nechte toho!" uřál černovousý velitel. "Máte nějaké kouzlo, cokoliv, co by nám pomohlo na druhou stranu?" Cordell mávl na pruh vody, ucpaný nepřátelskými plavidly. I pokračování přechodu za třicetistopovou mezerou bylo napěchované válečníky, kteří obklíčené legionáře zasypávali šípy a kameny.

"Ne," řekl kněz "Moje moc je vyčerpaná. Abych ji obnovil, musel bych strávit několik hodin v tiché meditaci."

Cordell se znechuceně odvrátil. Nepostřehl hák, jenž vyrazil z jedné kanoě a smetl biskupa z přechodu. Domincus padaje do vody vykřikl, Cordell se otočil a viděl několik domorodců, jak dychtivě vytahují klerika do loďky.

"Ne! Nechte ho, vy ďábli!" vykřikl a sekl po nich mečem. Kanoě odplouvala z dosahu, ale kapitán - generál se ve svém vzteku nebezpečně vyklonil. Jen svalnatá ruka Grimese ho zadržela a vytáhla do bezpečí, jinak by byl následoval klerika do zajetí.

? ? ?

"Chvála Zaltecovi!" krákal Hoxitl ze své rozhledny na vrcholu Velké pyramidy. Velekněz se ani nesnažil potlačit výbuch překypujícího nadšení. Ačkoliv za závojem tmy a deště nic neviděl, věděl, že jeho válečníci v této temné noci vydobyli ohromné vítězství.

"Nechť navěky žije jeho všemocné jméno!"

Jeho zvědové a kněží ho pravidelně zásobovali zprávami, takže se doslechl o tisících válečníků, kteří se udatně vrhali na cizince, chycené do pastí přechodu. Už se přestal obávat, že mu uniknou. Dole v chrámovém vězení na něj čekala

téměř polovina legionářů.

Doufal, že do rána je bude mít všechny, aby celou tu jejich bandu odvelel na pyramidu a nabídl jejich srdce Zaltecovi v pokání za veškeré zlo, které Pravému Světu způsobili.

Ačkoliv se Nexal sjednotil a povstal, aby odvrhl vetřelecké jho, byli to jeho muži s rudým cejchem na prsou, co podpálili ohně odporu. Válečníci Zmijí ruky, nejfanatičtější z útočníků, se v bitvě vyznamenali nejvyšší odvahou a teď vedli své soukmenovce k největšímu vítězství.

A byli to jeho válečníci, jeho rozkaz a jeho velení!

"Zůstávají v obklíčení na přechodu," hlásil Kallict, jenž právě vyšplhal dlouhé, kluzké schody k vrcholu chrámu. "Dál se nedostanou!"

"Skvělé!" jásal Hoxitl a potřásl pěstí k obloze. "Dostaneme je všechny! A Zaltec bude hodovat, až nebude moct jíst dál!"

? ? ?

Chitikas se vznášel před vchodem do Vysoké jeskyně, když k němu čtyři soupeřníci došli. Opeřený had se pyšně nesl mezi těly dvou jaguárů - nebylo na nich žádné viditelné zranění, ale nepopiratelně byli mrtví. Halloran ani nechtěl slyšet, jak je had zabil.

"Pojďme!" On a Chitikas se vydali vpřed, Erix se držela těsně za nimi, pak šel Shatil a Poštli uzavíral jejich krátkou řadu.

Vchod ústil do hladké široké chodby vysekané v měkké sopečné skále. Stěny a podlaha byly opracované do matného lesku, nenesly jedinou známku kladiva či krumpáče.

Náhle je obklopil zápach sirného plynu a Hal přimhouřil oči a zakryl si obličej rukou. Závan čerstvého vzduchu našťestí horké páry odstranil.

Chitikas se posunul do čela, jak vstoupili do velké jeskyně s vysokou kupolí stropu. Střed místnosti vyplňoval kráter, vydávající temný rudý svit, který jako by pulzoval s různou silou. Neviděli do jeho středu, ale to světlo, jež horce či mrazivě vyřehávalo, je polekalo. Opeřený had se stáhl do prstence.

Jsou tady - Halloran cítil hadův vzkaz, ačkoliv Chitikas nepromluvil. Starověcí. Jsou neviditelní.

Halloranovým tělem při té zprávě projel chlad a nevědomky stiskl jílec své zbraně pevněji. Z napětí v Erixině ruce na svém rameni uhořel, že jeho žena dostala stejné varování.

Chitikas se před nimi vznášel dotýkaje se ocasem země, ač jeho hlava se na pružném krku otáčela plných deset stop ve vzduchu.

Volný neuspěchaný pohyb jeho skvělých křídel ho nesl, žluté oči si prostornou místnost pečlivě prohlížely.

Vtom jeskyní prošlehlo bílé bledé světlo. "Ledojazyk!" křikl Hal a bezděčně ustoupil, leč zároveň si uvědomil, že ani on, ani Erix nebyli cílem útoku. Ale jednoho z nich kužel zásehu přece zasáhl.

"Chitikasi!" zavzlykala Erixitl. S hrůzou se dívali na opeřeného hada. Chitikas před nimi narazil do podlahy, jeho křehká, zmrzlá křídla se roztránila do mnoha duhově zbarvených střepeň a nyní se tam tiše, bolestivě svíjel. Bezkrídlý coatl!

A v tom okamžiku Hal spatřil Darien na druhé straně zářícího ohnivého kráteru. Čarodějčinu neviditelnost zlomil její útok Ledojazykem a nyní pozorovala vetřelce s lehkým úsměvem, jenž Hala vyváděl z míry víc než grimasa nenávisti či vzteku.

Nyní nebyla zahalená ve svém obvyklém černém hávu. Nyní ji halila pouze její alabastrová pokožka, kterou více zdobil než zakrýval jemný, zlatem lemovaný oděv.

"Chci svou knihu kouzel!" řekla panovačně.

"Přinesl jsem ji," odvětil Hal s vědomím, že pokoušet se o lež by byla pitomost. Jeho mysl vřela, zoufale hledala nějaký plán.

Jeden za druhým se zviditelňovaly další tvary, až se objevilo víc než tucet elfů; všichni byli v bezvadném brnění z jemných černých kroužků a každý byl ozbrojený dlouhým tmavým lukem. Tětiny byly pevně napjaté, šípy namířené na malou skupinku rušitelů.

Za Temnosvitem se objevil další dřev, vrásčitý a vyschlý stařec, sedící na skvělém kamenném trůnu. Pohodlně se opíral, klidný a povznesený - ta kostnatá postava byla zřejmě vůdce.

"Chci ji hned teď," poručila Darien a vykročila k Halovi kolem kráteru.

Hal zběsile pátral po nějakém odkladu. Sáhl do batohu a pomalu z něj vytahoval v kůži vázaný objemný svazek.

"Počkejte!" pronesl váhavě. Věděl, že byli polapení v pasti vychytralé smrtící moci, a bylo mu jasné, že jakmile jednou Darien knihu dostane, všechny je zabije.

Jeho prudký pohyb zaskočil i Erixitl, která měla ruku na jeho rameni, neboť Halloran se náhle vrhl vpřed a vleže klouzal po zemi. Ve zlomku vteřiny se zastavil, dřív než kterýkoliv z lučištníků mohl vystřelit.

Bez hnutí ležel na podlaze, v natažených rukou svíral knihu, která teď visela přes okraj dýmajícího kráteru - a pod ní žhavě syčela hlubina Temnosvitu. Kdyby sevření jenom trochu povolil, kniha by padla do jícnu, navždy ztracená.

"A teď," pokračoval s rozmyslem, "si můžeme pohovořit.

"Zabij ho!" nabádal ji rozčilené Předeck, dokonce se zvedl z trůnu a gestikuloval.

"Počkej!" sykla Darien. Bledá čarodějka se otočila zpět k Halovi. "Tak mluvejte!"

Mysli! Vymysli něco, cokoliv! letělo mu hlavou. "Ta zrada Zlaté legie - musela jste ji připravovat po léta."

Darien se spokojeně usmála. "Víc jak deset roků jsem hledala cestu, jak se dostat zpátky k mému otci, k mým lidem - cestu, která by nás zároveň přivedla blíž k našemu cíli. V legii jsem našla perfektní prostředek a v Cordellovi perfektní

nástroj."

Halloran na ni hleděl s rostoucím odporem. "Celou výpravu, plavbu přes Neprozkoumané moře, porážku Payitu, pochod do Nexalu!

To všechno jste vy předem naplánovala?"

"Jistě! Po generace - měřeno lidskými životy - jsme toužili, abychom tuto zemi opanovali. My, Starověci, jsme ovládli Zaltecovy kněze a jejich prostřednictvím vládli i početnou organizací lidí s vypáleným cejchem Zalteca!" Hlasitě se zasmála, ale její smích byl suchým a dutým zvukem beze stopy humoru.

Halloran neviděl na své druhy. Netušil, že Shatil na ženu hledí s nevěřící hrůzou - na ženu, která právě vysvětlila, že jeho víra a celoživotní poslání byly pouhým nástrojem v rukou elfích manipulátorů. Mladý kněz omráčeně zakolísal, připadalo mu, že celý svět kolem něho se zhroutil.

"Potřebovali jsme však nepřítele," pokračovala Darien, "moc, na niž by se nenávisť soustředila a přivedla Mazticu pod vliv kultu. Zlatá legie tu roli splnila nati očekávání dobře."

Chitikas tichounce ležel ve střepích svých roztržštěných křídel. Hadovy boky se pomalu zvedaly a klesaly, jediná známka toho, že ještě žije.

"Jdu ke svému muži," oznámila Erixitl a vykročila, aby se mohla připojit k Halloranovu boku. Lučištníci se při jejím pohybu napjali, ale Hal se významně podíval na Darien a ta je zvednutím ruky zadržela.

Nikdo nevěnoval pozornost Shatilovi. Nikdo si nevšiml, že kněz opatrně a nenápadně odvíjí pruh hišny ze zápěstí, jeho oči se záštitně upírají na bělovlasou čarodějkou. Jenom Poštlí, stojící v pozadí, pohyb viděl a s mečem pevně v ruce se posunoval k jeho straně.

Vtom sebou Shatil trhl a jedním mávnutím hodil hadí kůži k Darien. "U Zalteca, vem ji!" křikl a rozběhl se.

Šupinatý pás se ve vzduchu svíjel a rostl, roztahoval se jako pavučinová síť. Darien odskočila stranou, avšak rostoucí tvar hišny ji následoval. Zachytil její ruku a okamžitě se jako bič kouzelných chapadel kolem ní obtočil, strhl ji k zemi a těsně ji sevřel.

V té vteřině vyrazil ze stínu Poštlí. Droví lučištníci pustili tětiny a šipy s černými hroty narazily do Zalteceva kněze, jejich síla ho postrčila nazpět a pak ho srazila k zemi. Jeden se zabodl Poštlimu do ramene a zbytek práskl do kamenných stěn jeskyně.

Předek povstal z trůnu, zvedl ruku a vykročil k Erix a Halloranovi.

Hal bezděčně knihu pustil na okraj kráteru a jedním pohybem vyskočil na nohy. Viděl, že lučištníci z toulců na zádech vytahují šipy, opírají je o tětiny, napínají je...

"Kirisha!" zvolal v náhlé inspiraci. Vrhł své kouzelné světlo přímo do tváří nočních drovů - Starověkých. Bílá zář oslnivě rozkvetla a svým jasem rozsvítila celou jeskyni.

Většina elfích lučištníků své zbraně pustila s výkřiky bolesti a úzkosti, nebo se k trýznivému světlu obrátili zády.

Halloran mezi ně vletěl a Helmův Zub si v oslepených klopýtajících postavách našel své oběti.

Poštlí jednoho drova skolil svým ocelovým mečem, odrazil stranou výpad dalšího a zakolísal, oslabený zraněním, jež utrpěl před okamžikem i tím na střeše paláce a drovům jeho slabost neušla. Jeden šermíř na Nexalana prudce zaútočil.

Poštlí se odklonil, snažil se ránu zastavit, ale černý meč odrazil jeho vlastní čepel stranou. Drov pokračoval ve výpadu, přiskočil a bodl válečníka do prsou. Krvácející Poštlí se s tichým stenem složil na záda.

Stařík vyhublý Předek se šoural kolem hluboké ohnivé díry, bílé oči, odrážející její žár, se upíraly na Erixitl. V ruce držel jakýsi druh zbraně nebo kouzelné hůlky s ďábelsky vyhlížejícím zakončením - cosi, co vypadalo jako roztažená tlapa malého draka.

Erix před ním stála podivně tichá jako socha. Byl snad v polovině cesty kolem kráteru, když tu dračí hůlku zvedl. Jeskyni naplnil horký sykot a z Předkovy hůlky vybuchly drobné paprsky rudého světla. Každý z těchto paprsků se spojil s druhými v těžký výboj pevné energie, jež do Erixitl vrazila drtivou silou.

Její pluma amulet se načechral a kolem ní rychle zavířil závan větru, který ji chránil před Darieninými kouzly. Mocný náraz však odvál tuto ochranu stranou, hodil Erix nazad a přitiskl ji k podlaze. Plášť Jednoho Pera se rozevlál.

Ležela tam a naříkala, když Předek postoupil o další kroky, znovu pozvedl zbraň. Obešel téměř celý magický kráter a zakrátko se bude tyčit přímo nad ní. Halloran se k dívce rozběhl, nevěda, co si má počít, a vtom se ozval Předkův drsný krutý smích.

Ani on, ani stařecký drov nepředvídali, co se stane. Chitikas - svinutý, nehybný a asi bezvědomý během bitky - náhle z prstence svého těla zaútočil a jako oštěp se mihl k Předkovi. Jehlovité dlouhé zuby se sáply po hrdle oběti, avšak Předek stačil jeho hlavu odrazit stranou. Na moment ti dva kolísali na okraji bublající žhnoucí masy. Hadův ocas bičoval všechno kolem, zasáhl knihu kouzel na místě, kde ji Hal pustil. Darien, stále v poutech hišny, křičela, když svazek padal do Temnosvitu.

Hal doběhl k Erix, poklekl a sevřel dívku do náruče. Vzlykala mu na prsou, bezmocně s děsem v očích pozorovala boj hada s drovem... "Chitikasi!"

Uzamčení ve svém zoufalém boji na život a smrt, coatl a Předek pomalu klesali, následující knihu kouzel do plamenného pekla.

???

Hoxitl nehybně strnul po dlouhý, jedinečný okamžik - slunil se v plné míře svého triumfu. Pod ním klerik boha cizinců vytřeštěně zíral na zvednutý nůž. Biskupovy rty byly poskvrněné slinami, jazyk mu čněl z úst a žíly na obličejí vystupovaly, div že nepraskly. Kněz Zalteca ho číhavě pozoroval, nůž začal klesat. V rychlém ostrém seknutí se kamenná špice setkala s kůží Helmova kněze.

A probodla tu kůži, řezala do Domincuse hlubokou ránu, ač muž stále žil. Hoxitl vrazil krvavou ruku do rány, uchopil biskupovo srdce tak jako tisíce srdcí předtím, připravený vytrhnout je ven a nabídnout je zející tlamě Zaltecovy sochy. Ale tentokrát, když se jeho ruka dotkla biskupova masa, ti dva bozi se srazili silou, jež daleko překonala klerikovy smrtelné moci.

Daleko a vysoko nad Hoxitlem, v dešti neviditelný, ale všem jasně slyšitelný, vrchol hory Zatal explodoval.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Bohové se konečně setkali a ve svém setkání trhají svět ve dvě.

V Quotalově chrámu cítím sílu těch dvou mocí. Zaltec a Helm se potýkají, jak kněz jednoho rve srdce z kněze toho druhého.

Taková obětinu musí navždy změnit tvář země.

Dokonce i Quotal se přes svého posla coatla setkává se Zaltecem, když Chitikas dává svůj život Temnosvitu.

Opeřený had je jídlem, které ani hladový Zaltec nemůže strávit.

Pod nimi všemi, ale rychle stoupající, vše Lolth vášní své pomsty. Exploduje do tohoto světa Temnosvitem, ukládající svůj trest na své děti - drovy.

A Šachovnice v jednom mávnutí ztratila svoje figurky.

21

Odliv a proud

GULTEC SE TOULAL DALEKO OD DŽUNGLÍ Tulom-Itzi; překročil území Payit'anů, Kultakánců i Pezelačanů a stále mířil k Nexalu.

Někdy šel jako muž, navštěvoval lidi zemí, jimiž procházel, a dovídal se o jejich strachu. Kam se obrátil, všude se dovídal o zlých předtuchách, o silném a úděsném očekávání hrozných věcí, jež přijdou.

Jindy se vznášel jako pták, nebo se ukryl v mocném jaguáří těle, které ho pokaždé potěšilo. Na svém klikatém kurzu našel několik bohatých, zelených údolí v místech, kde myslel, že není nic než poušť.

A k jeho úžasu se některá z těchto údolí vlnila zralými lány kukuřice. Věděl, že ji tam nikdo nevysadil, neboť kolem byla pustá divočina. Pátoval si tyto zásobárny potravy, již bylo dost pro mnoho lidí. S neochabující odvahou vytrvale letěl nebo procházel divokými kraji Mazticy, až konečně dosáhl pobřeží nexalských jezer.

A tady se stal svědkem zdroje hrůzy Pravého Světa.

? ? ?

Halloran cítil kolem sebe Erixiny paže a lnul k ní celou silou svého bezhlavého děsu. Svět kolem nich se rozpadal na kusy. Chaos převzal vládu.

Nedumal o tom, proč nebyli okamžitě sežehnuti na popel. Viděl oheň ve tvaru jisté smrti. Ale ta vlna se kolem nich přelila, v jejím ohlušujícím hřmotu si uvědomoval jen Erixitl ve své náruči, skutečnost, že byli spolu a zdálo se nevyhnutelné, že tak spolu i zahynou.

Tiskl víčka k sobě ve snaze potlačit tu noční můru, ale nešlo to. Stále viděl zářící rudou tekutou masu, jak mlaskavě stříká kolem, viděl rozsáhlý vrchol obrovské hory, jak se kolem nich drobí a rozpadá. Do jeskyně se lil déšť, měnil se v syčící pekelnou výheň páry, třišťicí skály a vybuchující v explozích ten okamžik, kdy se dotkl země.

Připadalo mu, že ty rozběsněné živly kolem nich se utišují, a věděl jen, že objímá ženu, kterou miluje. Miloval ji víc, než si kdy myslel, že je schopen milovat, a toužebně si přál, aby mohl uklidnit její bázlivé chvění.

"Jsi... živý?" zeptala se ho Erix později. Uvažoval, jestli si její hlas nevysnil.

"Já... nevím," odpověděl poctivě. "Myslím, že jsem, ale nevím, jak je to možné."

"Já vím," odpověděla nepřítomně s tváří zarytou pod jeho bradu. "Je to vůle samého Quotala."

Halloran se podíval kolem na to ohnivé peklo a roztavené skály a výbušné plyny. Teprve teď si uvědomil, že během exploze nezůstali nehybně na místě - nesli se silou výbušné vlny, jemně pluli v ochraně...

Co to vlastně bylo, co je chránilo? A viděl, že žhnoucí chaos pozorovali pavučinovou mřížkou; sklonil k ní oči a rozeznal vzorec heboučkových per, která kolem nich tvořila bublinu právě tak velkou, aby je dva obsáhla.

"Můj plášť," vysvětlila Erixitl podivně omámeným hlasem. "Je vskutku Quotalovým darem, a tak nás chrání před Zaltecovými plameny."

Vskutku, Plášť Jednoho Pera je oba objal, chránil je před tím okolním peklem a zároveň jim ukazoval příšerné ničení, jež bohové seslali na jejich zemi.

"Je tohle bůh - Zaltec?" Halloran ukázal na řetavý vír.

"To je Zaltec, a víc. Z velice vysokého místa vidím tohle!"

Jak Erix promluvila, Hal postřehl, že skutečně začali stoupat nad dým a žár výbuchu; pluli ve své měkké průhledné kukle jako ve snu, vznášeli se nad údolím rvaným bohy - nad údolím Nexalu, které bylo pod nimi tak strašně hluboko.

"Vidím Zalteca a Helma bojující o nadvládu a jeden druhému vyhrožuje, že ho zničí. Ale navíc vidím pavoučí jsooucnost temného boha Starověkých -"

"Lolth!" vpadl Halloran. "Pavoučí královna temnot! Tu vidíš také?"

"Ano. Je to její hněv, který horu trhá. Má vztek na své děti - temné elfy. Zavrhli ji ve svém usilování o moc a zemské statky a jali se uctívat Zalteca."

Erix otočila hlavu, hleděla na Hallorana a výraz jejích očí říkal, že je někde velice daleko. "Erix? Co je ti? Jsi tu, jsi tady se mnou!" Mluvil hlasitě, naléhavě a její oči se pozvolna oživily.

"Ano, já vím. Drž mne pevně." Na dlouhou dobu ztichla.

Kukla plummy se nesla jako peříčko v lehkém jarním vánku. I přes tmou noci mohli pozorovat zkázu města dole v údolí. Proudý řefavé lávy se valily do chladných vod jezer, vřících v obrovských sloupech páry. Déšť stále padal, srážel popel a prach. Černý a těžký déšť jako by trestal ty, co byli pod jeho přívalem.

Dole v Nexalu viděli tisíce lidí panicky přehajících z vězení odsouzeného města. Viděli přechod, který byl před nedávnem dějištěm vražedné bitvy a teď byl cestou pro nespočetné davy vyděšených obyvatel. Jak se ti dva v bezpečí vznášeli ve vzduchu a dívali se, z jezera se zvedla mohutná kouřící vlna. Pěnila a syčela, přelila se přes jeden z přechodů a strhla s sebou zástupy ubohých obětí.

Křečovitě stahy otřásaly zemí, na níž město stálo - většina jeho krásných výstavných budov se obrátila v trosky, jen Velká pyramida ještě stála. A když ji Hal a Erix míjeli, viděli, jak se po jejích bocích rozbíhají klikaté pukliny, jak se tři chrámy na její plošině kymácí, konečně se řítí.

Pak se ta obrovitá stavba, chlouba všech měst Pravého Světa začala bortit a rozpadat, až se stala jen velikou hromadou kamení.

? ? ?

Zdi kolem vyplašené klisny se vydouvaly a hroutily. Bouře se v panice postavila na zadní a pak vyhodila, kopyta kopala do popraskané stěny. Vnitřní nádvoří, kde Poštli klisnu ustájil, se náhle zkroutilo, velká část se ponořila a otvorem se dovnitř valila divoká jezerní voda.

Bouře se v šíleném skoku vrhla přes otevřenou vodu, ale skok byl krátký. Poděšeně se cákala v prudkém proudu, vyhnula se padajícím kamenům a zamířila k jezeru.

Město se hroutilo, hořelo a umíralo, ale kůň spěchal vpřed, žádný chaos jej už nemohl víc pobláznit. Plaval kanály, frkal a kopal ve strachu, konečně však dosáhl hlubokých vod jezera Azul. Ze čtyř jezer bylo nejhlubší a jeho vody zatím tolik netrpěly zlými následky otřesů, neboť byly od běsnící sopky nejdál.

Černá silná klisna se uklidňovala, bojovala s vlnami, až se přiblížila ke vzdálenému severnímu břehu. Hodila promáčenou hřívou, vyškrábala se na břeh a odcvālala do divočiny severní Mazticy.

? ? ?

Přeživší drovové vycítili nadcházející katastrofu a z Vysoké jeskyně se teleportovali do skrytu jeskyní hluboko v hoře. Unikli o pár vteřin dřív, než jejich sídliště - kráter Temnosvitu a vše ostatní - vzalo za své ve výbušné síle křeče žáru a tlaku.

Zatal explodoval, plivaje lávu, kouř, popel a sopečné kameny vysoko nad deštivé mraky. Vroucí řeky roztavené skály se lily dolů po prudkých svazích, zatímco kusy vrcholu vyletěly k obloze a půvabně se točily, než spadly k zemi. Pára v převalujících černých oblacích popela syčela údolím.

S uvolněním sopky - jako když korek bouchne z láhve - vyrazila do Pravého Světa moc královny Lolth. Zatímco bohové lidí zápasili, vložila na zemi svou strašnou kletbu.

Ta kletba nejdřív dopadla na drovy schoulené v útrobách jejich vybuchující hory. Většině se podařilo dosáhnout dočasné, imaginární bezpečnosti jejich podzemních doupat, ale i tam se za nimi plížilo královnino prokletí. Její pavoučí podstata vklouzla do jejich úkrytu jako tmavá mlha, trestající své děti za jejich oddanost k bohu lidí. Vrhla na temné elfy svou divou zuřivost a navždycky se změnili.

Drovové se v hrůze a bolesti svíjeli a zmítali, jejich těla se bortila všepohlcující pomstychtivostí jejich bohyně temna.

Štíhlé elfí tvary se groteskně nadýmaly ve velká nehybná břicha a jejich dolní končetiny seschly a odpadly. Z těch břich vyrazily nohy - každému osm - které pokrývala hrubá srst. Tmavé elfí hlavy a mysli zůstaly, aby si plně uvědomovali svou ošklivost, neboť ta odporná a nenáviděná těla jim budou patřit tak dlouho, dokud budou živi.

Drovové se po sobě dávali s hrůzou, už ne ladné postavy, na něž byli tak pyšní. Lolth na ně seslala ten nejvyšší trest a odporné pavoučí tvary Starověkých budou sloužit coby neustálá bolestná připomínka hněvu jejich božstva.

Teď se z nich stali driderové, pavoučí bestiální vyhnanci dřeví rasy.

Lolthina pomsta se však nespokojila pouhým potrestáním zbloudilých následovníků - její moc zasáhla i kult Zmijí ruky, neboť ten řád vznikl z rozkazu dřevů. A jeho členy značil rudý cejch.

Z oblohy se na údolí snesl obrovitý tísnivý mrak. Prach a popel z vulkánu vytvořily s deštěm husté bláto, které se syčením dopadalo na zem, pokrývalo válečníky Mazticy, legionáře a lidi ve městě. Jeho žíravý dotek na kůži pálił a bodal v očích, ačkoli se dalo smýt bez trvalých škod na zdraví.

Ale ne u těch, kteří nosili cejch Zmijí ruky! Když dopadlo na tyto válečníky, tyto kněze a fanatiky, došlo k přeměně.

Kdysi lidské tváře se zkroutily do bestiálního výrazu nenávisti a vzteku. Těla se zkrivila, stala se nenormální, zpotvořená. Někteří vyrostli do neohrabaných šlachovitých velikanů. Sehnutí a oškliví, ústa plná tupých tesáků, zvedali pěsti jako balvan, aby rozdrtili každého, kdo jim přišel do cesty.

Jiní se stali vysokými zelenými příšerami s velkými zahnutými nosy a kloubnatými silnými údy. Z hnusné kůže vyrostly bradavice a černé oči, posazené hluboko v monštrózních obličejích, hrozivě planuly na svět, který jako by zešílel.

Velké masy ocejchovaných válečníků se proměnily v orky. Větrili širokými čenicích, z ohavných tlam čněly krátké ostré kly a ti krutí, zlí tvorové rychle utvořili bandy a obrátili se proti lidem - ať to byl Maztičan nebo legionář. Divými čelistmi trhali bezmocné oběti svého vzteku a stále byli vyzbrojeni kamennými zbraněmi, luky a prakry.

Rytíři Orlů a Jaguárů, kteří se nechali Hoxitlem ocejchovat, se stali ogry, velikými svalnatými obry, kteří menší orky kopali a bili a tyransky si vynucovali jejich pozornost a poslušnost. Obři uchopili trámy, kmeny a jiné obrovské pomůcky, aby je používali místo kyjů.

A konečně Zaltecovi ocejchovaní kněží vyrostli, až byli dvakrát tak vysocí. Při růstu jim praskaly svaly a šlachy, kůže se trhala. Jejich vzhled byl tak strašný, že snad ani nevypadali jako lidé; barva jejich pokožky se změnila v tmavě zelenou a rysy se odporně, neuvěřitelně znetvořily.

Neboť se z nich stali trolové.

Tak válka zohavila lidi, smrt se šířila městem a láva se neúprosně valila blíž.

? ? ?

"Utíkej, člověče! Utíkej jako o život!" chroptěl Cordell. Daggrande jen hodil rameny. Ti dva legionáři klopýtali jako opilí po napůl zborceném, vlnami zalévaném přechodu. Sotva došli na konec, mohutná masa vody jej smetla do černých hlubin kouřícího jezera.

"A kam?" vydechl trpaslík a zastavil se, aby do uštvaných plic nabral vzduch. Zem pod nohama se zvedla a prohnula a oba spadli na dlažbu ulice.

"Břeh jezera - je to naše jediná naděje! Ukradneme nějaké loďky a dostaneme se odtud!"

Opět se potácivě rozešli. Z temnoty před nimi se zvedlo velké zvíře, tlamu plnou uslintaných tesáků. Vztáhlo ruku s děsivými drápy a ohnalo se po Cordellově obličejí.

"U Helma, podívej se!" vykřikl kapitán-generál, uskočiv v hrůze dozadu.

Na hrudi bestie jako krvavě rudá jizva svítil kosočtvercový cejch Zmijí ruky.

Daggrande po trolovi sekal sekerou, zatlačil příšeru dozadu a vyhnal ji z proudu uprchlíků. Pak šli dál a v motanici davu ji ztratili z dohledu.

Nexalané stejně jako pár legionářů v davu spěchali k jezeru s touhou dostat se ven z města, které se jim rozpadalo před očima. Domy se řítily, trosky padaly do ulic a pohřbívaly záraz stovky lidí. V zemi se otevíraly trhliny, rychle se plnily vodou a tam, kde před chvílí byla kvetoucí zahrada nebo krásné dvouposchoďové sídlo, se utvářely bažinaté, zákeřné příkopy.

Jak šli, připojovali se k nim další a další vojáci. Cordell uviděl vedle cesty schoulenou postavu plačícího Kardanna, drsně vytáhl odhadce na nohy a vlekl ho s sebou.

"Monstra - orkové a obři! Jsou všude!" nařikal Kardann. "Viděl jsem, jak napadají lidi, ženy, dokonce i malé děti! Oni - oni je prostě roztrhají na kusy!"

"Přestaňte, chlape!" štěkl Cordell. "Myslete na to, jak se odtud dostat pryč, někam do bezpečí!"

Jenže toto svědectví o krvežíznivých monstrech Zmijí ruky ho nutilo k úvaze, jestli pro ně nějaké bezpečné místo vůbec existuje. Jako kdyby strach potřeboval důraz, objevily se na okraji davu bandy orků, obrů a troků.

Pak dorazili k břehu jezera. Cordell si matně pamatoval tmavou, nazelenalou vodu jezera, které se jmenovalo Quotal. Nyní se jeho povrch chaoticky zvedal. Bylo příliš rozbouřené, než aby se dalo přejet v kanoi.

? ? ?

Hoxitl zaklonil velikou, hřívnatou hlavu a vyl svou zuřivost k nebesům; v doširoka rozevřené tlamě trčely dlouhé, hrotitě zahnuté lesáky. Dupl masivní nohou a země pod ní praskala v trhlínách. Kolem něj se prostíraly trosky pyramidy.

"Ty jsi mě podvedl!" ječel, ačkoli jen on rozuměl svým slovům. Všichni ostatní slyšeli vrčení a štěkání divokého zvířete. Řval na boha svůj vztek a cítil Zaltecovu ochablost, i když na něho házel vinu.

"Slyš, Zaltecu! Proklínám tě! Proklínám tebe i tvé jméno!" Hoxitl si i ve svém šílení matně uvědomoval, že kletba, která jej a členy jeho kultu zničila, byla víc než práce jednoho boha, i kdyby to byl bůh se Zaltecovou mocí. Vliv Helma, boha cizinců, byl nepopíratelný. Nedala se přehlédnout ani přítomnost temné mstitelky Starověkých, té, která své děti trestala, právě když Zaltec své věrné přeměňoval v ohavné příšery.

S vrčením podrážděného zvířete se Hoxitl vyprostil z trosk zřícené pyramidy a v nádvoří se zvedl do plné výše svých takřka dvacetí stop. Kolem něj frkaly a bručely bestiální tisíce jeho kultu, vraždící ty lidské válečníky, kteří ještě žili a nestačili utéct. Zvíře znovu zavýlo v ječivém pustošivém ryku, jenž burácel ruinami, a všichni, co ho slyšeli, strnuli a zachvěli se v pokorné hrůze. Hoxitl se naklonil bokem a ve valivém, kolísavém běhu jako opice vedl své netvory ruinami.

I přes kouř a opar zkázy jeho oči viděly všechno - i jeho oběti, přibité k pobřeží Quotalova jezera. Bez zaváhání se obrovitý tvar Hoxitla s příšernou armádou svých následovníků v patách pustil přímo za Cordellem a jeho hrstkou legionářů, kteří přežili.

? ? ?

Poštli nebyl zcela při smyslech, když se proplazil otvorem Vysoké jeskyně... Kdyby byl opravdu při vědomí, nikdy by své přátele neopustil, ale ponoukán jakýmsi stavem omámení, plazil se ven.

A pak válečník cítil, jak se zem pod ním náhle propadla.

S úsilím otevřel oči a viděl všechno s neuvěřitelnou jasností - s jasností zraku, kterou už po mnoho dní nepoznal. Viděl, jak odpadá plochý kus skály, a matně se ujistil, že na něm leží on sám. Když hora vybuchla, ta kamenná postel ho vynesla vysoko do nebe a teď se díval dolů na smrt sopečného vrcholu - nebo to byla smrt samotného Pravého Světa?

Stočil se stranou, lehce se odklonil od pěny ohně a popela, tiše se nesl v širokém sestupném oblouku. Obkroužil obrovitý sloupec žhnoucí zkázy, snášel se zvolna níž a níž.

Ted' si počínal uvědomovat změnu, přece však mu jeho tělo připadalo lak přirozené, že mu to vzalo několik minut soustředění. Ale pak pochopil.

Ted' neměl žádné prsty - jenom perutě. Jeho zuby zmizely - nahradil je ostrý zahnutý zobák. Bystré jasné oči tvořily jeho zrak a odkrývaly bohatství detailů, které by člověku unikly. A jeho paže! Jeho paže byla křídla, křídla ze šlach a peří - křídla mocného orla.

Neměl tušení, jak k přeměně došlo, ani se neptal proč. Připadalo mu správné a náležité, aby teď přebýval v ptačím těle - v těle krále všech opeřenců.

Snesl se k městu, letěl nad jeho zčernalými ulicemi, zbořeništi domů, nad ohavně zdeformovanými zvířaty, která řádila v ulicích, a přišlo mu to známé.

Byla to jeho vize Nexalu, kterou mu vyjevil Sluneční kámen - tu temnotu, ty příšery, tu zkázu - viděl město předurčené k zániku. A teď ze svého ptačího pohledu poznal, že město nezničila válka, kterou mezi sebou vedli lidé.

Město zemřelo, protože je rozřezali bohové.

? ? ?

Bezpečná kukla Pláště Jednoho Pera nesla Erix a Hala neúprosně nad skomírajícím městem a zvolna se blížila k zemi. Viděli, jak se celý blok domů naklonil, padl do kanálu, jenž se neustále šířil, a zmizel z dohledu v černé vařící vodě. Na jiném místě se otevřela ohromná trhlina, vyfukující syčivé sloupce horkých plynů, a tucty zemřely, než mohly uniknout z jejich ničivého dosahu.

Oba ve své magické bublině zůstali k celé pohromě pod nimi podivně neúčastní. Možná to bylo proto, že skutečný rozsah utrpení by je připravil o rozum, kdyby začali chápat pravou podstatu katastrofy.

Kukla se jemně vznášela s vánkem, zvolna padala k černému bouřlivému povrchu jezera. Pod nimi se hemžil zpanikařený dav lidí hledajících bezpečí, polapených mezi zelenými bahnitými vodami a umírajícím světem. Viděli hrůzný pochod bestiální armády - příšer Zmijí ruky.

Halloran se tiskl k Erix a uvažoval, co se stane, až jejich ochranný obal narazí na vodu. Potopí se? Bude kolem nich vařit voda?

Když se však Plášť Jednoho Pera dotkl vrcholů vln, voda se okamžitě přestala bouřit. Hal a Erix dosedli na pevný povrch, hrbolatý a nerovný, ale bezesporu pevný.

"To je led!" vykřikl Hal, jak se plášť kolem nich rozložil.

"Jezero pevně zamrzlo!"

Erixitl na něj opět hleděla s tím podivným vzdáleným výrazem. "Je to příchod Letního ledu," šeptala. "Třetí znamení Quotalova návratu."

Na lid na břehu začínala doléhat hrůza z blížící se armády neznámých strašidelných tvorů a vyběhli na led - a padali na jeho zrádném kluzkém povrchu. Pomáhali jeden druhému na nohy a zástup uprchlíků se šouravě vydal přes jezero. Legionáři pomáhali Nexalanům, mladí pomáhali starým a celá masa tisíců lidí se zvolna sunula do bezpečí.

Erixitl se dívala na ničivé otřesy země a náhle se obrátila k nebesům. "To že je návrat Quotala?" ptala se oblohy. "Je toto jeho znamením? Ta zkáza města - smrt tisíců lidí? Co ty jsi za boha, že nás tak týráš?"

Děšť pojednou ustal a viděli lidi, potácející se přes jezero, a jim v patách vyjící, řvoucí hordy příšer. Ze zástupu zoufalého lidstva se ozývaly panické, vyděšené výkřiky, když se ubožáci marně snažili dosáhnout bezpečí. Hal hleděl na svou ženu s užaslou úctou.

"Ptám se tě, Quotala," volala Erixitl, "co máš v úmyslu? Takto se připravuješ na svůj návrat?"

Vzduch žhnul jejím hněvem.

"Slyš mne, Opeřený! My nepotřebujeme - my nechceme, aby ses vracel! Zřikal ses nás příliš dlouho! Ted' si tam zůstaň na věky!"

Erixitl se škytavě rozplakala a byla by upadla, kdyby ji Hal nezachytil.

Bestie se za prchajícím davem těch, co přežili, vrhaly na led. Nedůvěřovaly hladkému povrchu, klouzaly a neohrabaně padaly, orkové vztekem vrčeli a štěkali. Těžcí obři cítili, že pod nimi led praská, a rychle se vraceli na břeh. Povykující bestie zuřivě pozorovaly lidi, jak utíkají z ruin jejich města - byly příliš pomalé, než aby je mohly chytit.

Vzdálenost mezi pronásledovanými a pronásledovateli se prodlužovala a lidé konečně dorazili na protější břeh. Tam proudili ven z údolí, aby hledali útočiště v horách, lesích a dokonce i v poušti.

A led se za nimi začal lámat. Mnoho orků se propadlo a v jezeře se utopili. Ti, kteří padli do mělčin, se drali zpátky na břeh a lam stáli a pěstmi hrozili za prchající kořisti. Konečně se obrátili a zmizeli v kouřících troskách.

? ? ?

Bledé šedivé ráno osvětlilo zubožené zástupy schoulené na výspách údolí. Ve městě už žádní lidé nežili. Ti, kterým se nepodařilo včas utéct, zahynuli v zemětřesení nebo v zubech a drápech vyhládlých bestí Zmijí ruky.

Řeky lávy se bez ustání valily z příkrých svahů Zatalu do jezerních vod. Syčivá oblaka páry halila údolí do šedé mlhy a znemožňovala rozhled nad tou spouští.

"Ty mraky a mlha jsou možná požehnáním," řekla Erix potichu. Odpočívali nedaleko jezera pod seschlým cedrem. "Alespoň nemohou vidět, co opustili."

Halloran se rozhlédl po lidech - byly jich tisíce - a začínali se teď hýbat, pomalu, nerozhodně se táhli vzhůru, pryč ze zakletého údolí. Klopýtalo mezi nimi několik houfů otrhaných legionářů, ale nikdo už neměl srdce pro nepřátelství či boj.

"Kam půjdou? Kam vůbec mohou jít?" uvažoval nahlas. Z jejich vlastních cest věděl, že na jih a na západ se rozkládala vysušená, vražedná poušť, a přece tím směrem ležela jediná cesta k úniku.

"Já vážně nevím. Snad do Domu Tezcy, kde zahynou hladem a žízní." Ani úvaha nad touto neodvratnou tragédií nemohla Erix víc rozlícit, tak otřesené bylo její srdce a duch.

"Co se stalo s Poštlím?" pronesl Hal stísněně. "Musel při výbuchu zahynout."

"Ne!" našla nějak sílu k pevné odpovědi. "Tomu nevěřím!"

Hal se na ni zamyšleně podíval a vzdychl. Nechtěl se s ní přít, ale tiše v duchu, sám pro sebe, chrabrého přítele oplakával.

"Erixitl? Jsi Erixitl z Palulu?" Měkký hlas za nimi je probral do přítomnosti. Poplašeně vyskočili při pohledu na vysokého Rytíře Jaguárů.

"Co chceš?" drsně vybafl Halloran.

"Promiňte," odpověděl klidně válečník z rozevřených čelistí své jaguáři prilby. "Jsem Gultec."

"Pamatuji si tě." Erix mu hleděla přímo do očí. Jak by mohla zapomenout, vždyť tento rytíř kdysi pomáhal, aby ji dostali na obětní oltář, ale nyní necítila žádný strach. "Co si přeješ?"

"Musíme tyhle lidi shromáždit a vést. Tebe poslechnou. Vím, kde v poušti naleznou potravu a vodu. Pojďte, ukážu vám cestu do bezpečí."

Chvilí na něho s úžasem zírali. Trpělivě čekal. Potom se obrátil k okraji údolí a Halloran a Erixitl šli s ním.

Doslov

Hluboko dole v útrokách vroucího vulkánu Starověci vyčkávali, až se bouře přezene. A zatímco čekali mučení nenávistí a vztekem, začali plánovat svou pomstu - pomstu, která zničí svět na dlouhé věky, až poslední z nich přežije jejich hanbu a selhání.

Konkláve už nesestávalo ze štíhlých půvabných postav temných elfů. Naopak, ti, co v něm žili, se od sebe odvraceli s odporem, ale kamkoliv se podívali, jejich oči se setkávaly s ošklivostí jejich nového vzhledu, jemuž se nedalo uniknout.

Driderové se krčili ve své mizérii, vyděšení řádící horou, ale stále mocní, stále plní hněvu.

Teď se pavoučí zrůdy začaly hýbat, lezly z tunelů lávy a kouře a popela k doutnajícímu povrchu světa nahoře. Každý z nich krácel na osmi chlupatých nohách. Z torza viselo nafouklé, těžké břicho a jen horní část těla připomínala povrchně elfy, jakými bývali.

Jeden z nich, ten, co je vedl na cestě ke světu, měl pavoučí tělo čisté alabastrové bělosti jako vybledlý hmyz, který nikdy nespátřil sluneční světlo.

OBSAH

Předmluva 8

1 DŮM TEZCY	10
2 MĚSTO V SRDCI PRAVÉHO SVĚTA	25
3 KREV SMRTI	46
4 KULTAKA	66
5 TANEC JAGUÁRŮ	84
6 PALUL	102
7 LEST A VZDOR	119
8 HOSTINA PRO SUPY	136
9 ÚTĚK A AZYL	155
10 ZALTECŮVCEJCH	171
11 SŇATEK POD PATRONÁTEM QUOTALA	186
12 ŘÍŠE V POUTECH	202
13 NEZVRATNÝ ČIN	215
14 NADĚJE A ZOUFALSTVÍ	227
15 TEMNĚJŠÍ NOC	240
16 ZADRŽTE MĚSÍC	252
17 POSLEDNÍ ZÁPAD SLUNCE	268
18 ČERNÁ A BÍLÁ	280

19 VZEDMUTÉ VLNY	290
20 VRCHOL ZÁPLAVY	306
21 ODLIV A PROUD	322
DOSLOV	335

Ztracená království - sága
MAZTICA
svazek 2

Douglas Niles

Zmijí
ruka

Z anglického originálu
MAZTICA volume 2
Viperhand
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1990
přeložila Dagmar Krafková
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno
v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 328. publikaci v roce 1996
Výtisklo SPEKTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 120 Kč

ISBN 80-7174-710-6

??

??

??

??